

Λ Α Υ Σ Α Ι Κ Ο Ν ,

ΗΤΘΙ ΒΙΒΛΟΣ

περιέχουσα Διηγήσεις άσκητικάς Άνδρῶν καί Γυναικῶν,
προσφωνηθεΐσα τῷ αίτήσαντι

ΛΑΥΣΩ ΠΡΑΙΠΟΣΙΤΩ,

ΠΑΡΑ ΤΟΥ

ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ.

Μεταφρασθεΐσα μὲν παρ' τινος Άνωνύμου ἐκ τῆς Ἑλληνίδος
εἰς ἀπλήν φράσιν·

τύποις δὲ ἐκδοθεΐσα, προτροπῇ τοῦ Πανεσιωτάτου καί Σοφολογιωτάτου
ἐν Ἱεροδιδασκάλοις

ΚΥΡΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ,

πρὸς χρῆσιν τῶν ἀπλουστέρων Μοναχῶν, καί ὠφέλειαν
τῶν ἐντυγχανόντων.

Νῦν δὲ τὸ δεύτερον ἀνατυπωθεΐσα.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

1866

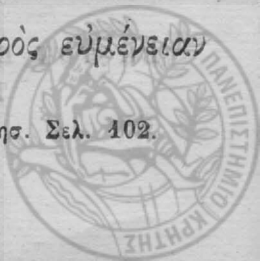

Πολλά ισχύει δέσεις Μητρός, πρὸς εὐμένσιαν
Δεσπότης.

Ἡ Ἐκκλησία. Σελ. 102.

123765

Α Φ Ι Ε Ρ Ω Σ Ι Σ

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΟΝ.

Καὶ εἰς ποῖον ἄλλον εἶναι δίκαιον τῶρα νὰ προσ-
δράμω, παρὰ εἰς τοὺς πόδας σου, Κόρη Θεοχαρίτῳτε,
καὶ μὲ εὐλαβητικὴν μου διάθεσιν νὰ ἀφιερῶσω εἰς τὸ
ἐδικόν σου μεγαλεῖον τὴν παροῦσαν Ἱερὰν Βίβλον; Ποῦ;
(διότι ἀρμόζει ἡ ἀφιέρωσις τῆς καθαρᾶς ζωῆς τῶν Ἀ-
γίων Ἀνδρῶν, ὅπου περιέχει αὕτη ἡ Βίβλος), παρὰ
εἰς ἐσένα τὴν καθαρωτάτην Παρθένον; Σὺ γὰρ, ὡς
κατ' ἐξοχὴν Παρθένος, βοηθὸς τῶν Παρθένων, καὶ σε-
μολόγημα. Σὺ ἡ καθαρωτάτη Μαριάμ, καύχημα τῶν
ἐναρέτων ἀνδρῶν, καὶ ἐγκαλλώπισμα· καὶ τῇ σῇ πρεσ-
βείᾳ οἱ Ἀσκηταὶ παρὰ τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ βοηθούμενοι, καὶ μάλιστα οἱ ἐν τῇ πα-
ρούσῃ πᾶριεχόμενοι δέλτῳ, παρθένοι ἐπὶ γῆς οἱ πλείους
ἐπολιτεύθησαν, κόσμον κατεφρόνησαν, σαρκὸς τὸ φρό-
νημα κατεπάτησαν, καὶ τὸν πολέμιον πάντες κατήσ-
χυναν δράκοντα. Δικαίως λοιπὸν τῇ Σῇ ἀφιερῶ τὴν
Βίβλον Μεγαλειότητι, δεόμενος μετὰ δακρῶν τῆς με-

γάλης σου εὐσπλαγγνίας, νὰ βοηθῆς πάντοτε τοῦ Χριστιανικοῦ Γένους, παρορῶσα τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ τῶν βουλομένων μάλιστα καὶ ἐπαγγελλομένων παρθευεῖν νὰ προνοῆσαι, ἢ κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν Παρθένος. Τοὺς δὲ δι' ἀνθρωπίνην ἐκπεσόντας ἀσθένειαν, νὰ ὀδηγῆς τῇ φιλανθρώπῳ καὶ ἀκαταμαχῆτῳ δυνάμει σου εἰς μετάνοιαν, ὡς ἐγγυήτρια καὶ παρηγορία τῶν ἁμαρτωλῶν. Ναί, ὦ Βασίλισσα τοῦ παντός, ἴλεων ποίησον τὸν Σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ὡς ἐλεεινὴν ἤδη κατάστασιν ἔχοντας, καὶ ἐλέησον τὸν πολυαμάρτητον Δέσποινα, συγχωροῦσά με τὸν ἀκάθαρτον νὰ ὑπογραφθῶ μὲ ταπείνωσιν ἀνάξιος δοῦλος σου τῆς καθαρωτέρας πάσης κτίσεως, ὡς Μητὸς τοῦ φιλανθρώπου καὶ γλυκυτάτου μου Ἰησοῦ, τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων. Ω ἡ δόξα αἰώνιος.

Τῆς Σῆς μεγαλοπρεποῦς Παρθένε
Ἁγιότητος

Εὐτελέστατος δαῦλος
Ἐφραὶμ ὁ ἁμαρτωλός.

ΤΟΙΣ

ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ

ΠΑΣΙ ΤΩΝ ΩΝ ΕΦΙΕΝΤΑΙ ΑΓΑΘΩΝ

ΤΗΝ ΕΠΙΤΕΥΞΙΝ.

Τὴν κοιλίαν μου ἀλγῶ, τὰ αἰσθητήριά μου μαιμάσσει, καὶ δύο κρουνοὶ δακρύων ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς ἀπὸ πηγῆς τῆς κεφαλῆς μου κατὰ τὸν θρηνητικώτατόν μοι γίνονται Ἱερεμίαν, στοχαζομένῳ τὴν τοῦ περιδλέπτου Γένους τῶν Ἑλλήνων κατάστασιν, ὥστε νὰ χρειάζεται καὶ εἰς τὸ ΛΑΥΣΑΓΓΚΟΝ φράσιν ἀπλευστέραν, διὰ νὰ ἀκούη τὰ ἐν αὐτῷ, τὴν ὁποίαν καὶ ἔκαμεν Ἰβηρίτης τις ὡς λέγεται διδάσκαλος, διὰ ὠφέλειαν πάντων, παρακληθεῖς ὑπὸ τῶν ἐν τῷ Ἀγιωνύμῳ Ὅρει τοῦ Ἄθωνος Πατέρων ὡς δοκεῖ, παραιτησάμενος καὶ τινα διηγήματα, ἴσως διατὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ Ἐκλόγιον, καὶ εἰς τὸ Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία, καὶ εἰς ἄλλα Βιβλία ἀπλᾶ σποραδῆν γεγραμμένα. Τοῦτο τὸ μεταγλωττισθὲν ΛΑΥΣΑΓΓΚΟΝ εἰς χεῖρας λαβῶν, ἀφῆκα τὸν σκοπὸν ὁποῦ εἶχα νὰ ἐκδώσω εἰς τύπον τὸ Ἑλληνικὸν ΛΑΥΣΑΓΓΚΟΝ, ὡς χρησιμώτατον Βιβλίον, καὶ εἰς τοὺς Μοναχοὺς μάλιστα, τὸ ὁποῖον διὰ τὸ προσφωνηθῆναι εἰς ΛΑΥΣΟΝ τὸν Πραιπόσιτον παρὰ τοῦ Ἡρακλείδους Ἐπισκόπου, ὡς ἐκ τῆς Ἐπιστολῆς αὐτοῦ καθορᾶται, ὠνομάσθη ΛΑΥΣΑΓΓΚΟΝ. Ἀφίνωντας οὖν τὸ Ἑλληνικὸν ΛΑΥΣΑΓΓΚΟΝ, ἐτράπηκα εἰς τὸ νὰ τυπώσω τὸ ἀπλοῦν τοῦτο, ὡς πᾶσιν ἀκουόμενον, καὶ μᾶλλον ὠφελείας πρόξενον, καὶ τοῦτο διὰ δόξαν Θεοῦ, ὁποῦ ἐνεδυνάμωσε τοὺς ἐν τούτῳ περιεχομένους Ἀσκητάς, καὶ φανοῦν τοιοῦτοι θαυμαῖοι ἄνδρες, ὁπόταν ἡμεῖς τώρα κάμνωμεν τὰ ἐναντία.

Εἶχον ἔτι σκοπὸν νὰ ἐκδώσω εἰς τύπον καὶ τινα κεφάλαια ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ ὠφέλιμα, καὶ ἄλλας τινὰς ψυχοφελεῖς διηγήσεις ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας· ἐξέλιπον ὅμως τὰ ἀναλωματικὰ εἰς τὰ πρότερον τυπωθέντα, καὶ ἐνεχόμεθα ἔτι εἰς χρέος διὰ τὰ τυπωθέντα τουρκιστὶ Βιβλία διὰ τοῦ κατὰ πνεῦμά μοι τέκνου κυρ Σεραφεῖμ, μὲ τὸ μέσον τῆς Σεβασμίας Μονῆς τοῦ Κύκκου, πρὸς

ὠφέλειαν τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Χριστιανῶν, ὅπου ἔγραψαν ἡμῖν προ-
 τρεπτικῶς περὶ τούτου. Θεὸς οἶδεν ὅτι ἐπιθυμῶ σφόδρα, καὶ ἀγαπῶ
 τὴν ὠφέλειαν τοῦ Γένους, διὰ ψυχικὴν μου τυχὸν ἰωτηρίαν, ὡς
 ἄλλοτι οὐ δυνάμενος κατορθῶσαι ἀγαθόν. Ἀλλὰ μὴ ἔχων τὸν βοή-
 θουντα, ἀδυνατῶ εἰς πάντα. Δῶν Κύριος τὸν ἐπάξιον μισθὸν τῷ
 Κυρίῳ Χατζῆ Κυρ Ἀνδρονίῳ Καρίδῃ, πολλάκις κατὰ πάντα
 βοηθήσαντί μοι προθύμως, ἀζημίως μὲν τοι, (ὑπὲρ οὐ καὶ εὐχεσθε
 οἱ ἐντυγχάνοντες,) ὡς συνεργήσαντι εἰς τὴν τοῦ ἀνα χεῖρας Βι-
 βλίου ἐκτύπωσιν, δεόμενοι τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτω-
 λῶ. Ναι παρακαλῶ ἀδελφοί, ὅσοι ἀναγινώσκετε τὸ παρὸν Βι-
 βλίον, ὅπου περιέχει ζωὴς Ἀνδρῶν καὶ Γυναικῶν ἐνκρέτων, σω-
 φρόνως πολιτεύεσθε, στοχαζόμενοι πῶς καὶ ἡμεῖς τῆς αὐτῆς ἐσμέν
 φύσεως, ἄνθρωποι πάντες θνητοί, πλην ὅτι ἡμεῖς κινούμεθα μάλ-
 λον εἰς τὸ κακόν, καὶ ὄχι εἰς τὴν ἀρετὴν καθὼς ἐκεῖνοι, μάλιστα
 καὶ ἂν ξεπέσωμεν εἰς κανένα πάθος, δὲν ἐγειρόμεθα εὐκόλως, καθὼς
 οἱ παλαιοί, ἀλλ' ὄλως διόλου προσηλωμένοι εἰς τὰ κοσμικά, τὸν
 χρυσὸν λατρεύομεν ἤδη ἅπαντες.

Ταῦτα γράφων, ἐνθυμήθηκα ἐν ἀξιόλογον διήγημα ἀπὸ τὰ Πα-
 τερικά, πῶς ἐπῆγεν εἰς πλούσιος νὰ δώσῃ ἐλεημοσύνην τότε εἰς τοὺς
 ἀσκητὰς, καὶ τινὰς δὲν ἐδέχθη τὸ ἄσπρον του. Ὑστερον ἐκεῖνος
 ἐπαραπονήθη τοῦτο εἰς τὸν προεστῶτα, καὶ τοῦ εἶπεν ὁ Γέρον πῶς
 δὲν χρειάζοντι τι ὡς φαίνεται. Πλην διὰ νὰ μὴ τὸν λυπήσῃ τε-
 λείως, τοῦ εἶπε νὰ φυλάξῃ, ὅταν ὑπάγουν εἰς τὸ Κυριακόν, νὰ ἔλθῃ
 καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, καὶ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀφήσῃ,
 εἰ βούλεται, μερικά ἄσπρα, καὶ ὅποιος θέλει, ὅταν εὐγαίνου, ἄς
 πάρῃ ὅσα χρειάζεται. Ἐκμε τοῦτο προθύμως ὁ ἄρχων. Ἀλλ' οὐ-
 δεὶς ἐκείνων τῶν ἀγιωτάτων ἀνδρῶν ἔλαθέ τι, ἀλλ' ἔφευγον ὡς ἀπὸ
 πυρὸς βλέποντες τὰ ἀργύρια. Οὕτως ἦσαν ἀκτῆμονες οἱ τρισόλβιοι
 ἐκεῖνοι Πατέρες. Τί νὰ λέγω διὰ τὴν καθαρότητα; ὅπου ἐπροτι-
 μοῦσαν μυρίους θανάτους νὰ λάθουν, πρὶν νὰ ξεπίσουν εἰς σαρ-
 κικὸν ἀμάρτημα. Εἰ δέ ποτε ἐξ ὑπερηφανίας ἐπιπτον τινές, ἔκλειον
 μετανοοῦντες παρ' ὅλον τὸν βίον αὐτῶν. Ποῖος νὰ λέγῃ τὴν θαυ-
 μάσιον παρρησίαν ἐκείνου τοῦ ἀπλουστάτου Ἀφραάτου, ὅπου ἠ-
 λεγγε τὸν ἀρειανίζοντα Βασιλέα Οὐάλεντα, ἀφίνωντας καὶ τὴν ἡ-
 συχίαν πρὸς καιρὸν, διὰ τὴν τῶν ἄλλων ὠφέλειαν; Καθὼς ἔκαμνε
 τοῦτο ποτὲ καὶ ὁ μέγας Ἀντώνιος, καὶ ἡ δυὰς τῶν Μακαρίων, ὁ
 Αἰγύπτιος λέγω, καὶ Ἀλεξανδρεὺς, διὰ νὰ μὴ λέγω καὶ τὸν θαυ-
 μάσιον Δίδυμον τὸν τυφλόν, τὸν ὁποῖον ἐμακάριζεν ὁ μέγας Ἀν-
 τώνιος, λέγων· Μακάριος εἶ, Δίδυμε, ὅτι στερηθεῖς τῶν σωματικῶν
 ὀφθαλμῶν, τοὺς ὁποίους ἔχουσι καὶ τὰ ἄλογα ζῶα, ἀπόκτησες τοὺς
 νοερούς ὀφθαλμούς. Ἐπειδὴ καὶ τὰ μέλλοντα προσέβλεπεν οὗτος,
 καὶ οὕτω τυφλός, ἦτον εἰς πάντα σοφάτατος.

Τί νά λέγω τήν ὑπομονήν εἰς τὰς ἀσθενείας τοῦ Θαυμασίου Βενιαμίν, ὅπου ἦτον τὸ καύχημα τῆς Νητρίας; Τί νά λέγω τήν μακαρίαν ἀπλότητα τοῦ Ἀσώνη, καί τήν Ὑπακοήν τοῦ Ἀθρέ, καί Θεοδώρου μαθητοῦ τοῦ μεγάλου Παχωμίου; Τὸν δὲ Ἐφραίμ, τὸ τέρας τῆς Συρίας, πῶς νά μὴ Θαυμάσω; ὅπου ὑπεκρίθη τὸν ἐπίληπτον καί δαιμονιῶντα σχεδόν διὰ νά μὴ τὸν κάμουν καί στανικῶς τοῦ Ἐπίσκοπον; Ἄλλα τότε ἐφάνη ὑγιῆς μόνον, ὅπου ἄλλος ἐχειροτονήθη. Τοιοῦτοι ἀκενάδοξοι ἦσαν οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι Ἅγιοι ἄνδρες! Ἡμεῖς δὲ τολμῶμεν εὐκόλως, ἐναγεῖς ὄντες, καί εἰς τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα. Τί νά λέγω τὰ περὶ τοῦ μεγάλου Ἀρσενίου, τὰ περὶ τοῦ Σισωῆ, καί τῶν λοιπῶν ἐκείνων θείων ἀνδρῶν; Ἀξιομνημόνευτον ὁμως φαίνεται μοι νά εἶναι καί ἐκεῖνο τὸ παράδοξον ὅπου ἐγένετο ἀπὸ τὸ νίψιμον τῶν ποδῶν τοῦ ληστοῦ, καί ἐθεραπεύθη ἡ ἀσθενοῦσα Καλογραῖα, ἵνα πληρωθῆ τὸ, ὃ δεχόμενος Προφήτην, εἰς ὄνομα Προφήτου, μισθὸν Προφήτου λήφεται. Ἐκεῖνος ὑπεκρίθη ὡς Καλόγερος, καί ἐπῆγεν εἰς τὸ γυναικεῖον Μοναστήριον διὰ νά τὸ ἀφανίσῃ, ἐρχομένων καί τῶν συντρόφων του· ὡσαν ὁμως ἐγένετο τὸ Θαῦμα μετὰ τὸ νερόν ὅπου ἐπλυναν τὰ ποδάρια του, ἐθαύμασε καί αὐτός, καί μετανοήσας, ἐσώθη μετὰ τοὺς συντρόφους του, καί τὸ Μοναστήριον διεφυλάχθη ἀβλαβές. Ὅταν οὖν ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ διὰ τινος κανένα Θαυμασίον, ἅς μὴν ὑπερηφανευθῆ ἐκεῖνος, στοχαζόμενος, πῶς τὰ σημεῖα τοῦ ἐναρέτου Χριστιανοῦ εἶναι ἢ κατὰ Θεὸν ἀγάπη, καί ἀνυπόκριτος ταπεινότης.

(Ἀξιολόγον εἶναι καί τὸ συμβεβηκός εἰς ἕνα Μοναχόν, ὅπου ἐφευγεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον τὴν νύκτα καί ἐπόρευε, πλὴν ὑπέσπρεφεν εἰς τὴν Ἀκολουθίαν πάλιν· καί ὁμως ἐγελάσθη μίαν φοράν, καί ἀντίς διὰ τὸ ἐξώρασόν του, ἐπῆρε τὸ ἐπανωφόρεμα τῆς γυναικός, μετὰ τὸ ὅποιον καί ἐστάθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν χωρὶς νά τὸ ἐννοήσῃ· καί ἐπῆγεν ὁμοίως εἰς τὸ κελλίον του, ἕως ὅτου ὁ Ἡγούμενος μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν πηγαίνωντας εἰς τὸ κελλίον ἐκείνου, καταμόνας τὸν ἐπετίμησε, καί ἐδιώρθωσεν, ὥστε ἀπὸ τὴν μεγάλην μετάνοιαν ὅπου ἐδειξεν, ἡγίασε. Τοῦτο ἅς εἶναι εἰς ὅσους ἐπέσουν παράδειγμα, καί μάλιστα εἰς ἐκείνους ὅπου ἀδιακρίτως μετὰ ἔλεγχον ζητοῦν νά διορθώσουν τινὰ, μὴ διακρίνοντας καιρὸν, τόπον, καί τὰ πρόσωπα. Τί νά λέγω διὰ ὅσους οὔτε δὲν ἐκατάκριαν ἄλλον, καί ὅσους ἐφευγον ὅταν τοὺς ὤμοσαν ποτὲ, ἐπαινοῦσε τινάς; Ἐπιλείψει με ὁ χρόνος περὶ τούτων διηγουόμενος. Ὅσοι θέλουσιν νά ὠφεληθῶν, ἅς ἀναγινώσκουν μετὰ προσοχῆς τὸ παρὸν ΛΑΥΣΑΓΓΟΝ ὡς χρησιμώτατον καί ἀληθέστατον. Καί ἀκόμη ἂν θέλουσιν, ἅς ἀναγνώσουν καί τὰ Πατερικά, μετὰ διακρίσιν ὁμως. Ἐπειδὴ ἔγραψαν τινὲς καί κάποια μυθώδη σχεδόν καί ψευδῆ εἰς αὐτὰ, καθὼς εἶναι ἐκεῖνο ὅπου γράφουν, πῶς ἔδεδεν ἕνας Ἱερεὺς τριακοσίους χρόνους Ἅγιον

Ἄγγελον νὰ μὴ σαλεύσῃ. Καὶ διὰ τὸν Ἀββᾶ Ζωτικόν, πῶς πηγαινόντας εἰς τοὺς Μακάρους λεγομένους, ἕως τὸν ποταμὸν, τότε ἐβλάστησε δένδρον ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ πλατέος ἐκείνου ποταμοῦ, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὑψηλὰ καὶ μεγάλα καὶ τὰ δύο· καὶ ἀναβαίνοντας ὁ Ζωτικὸς εἰς τὸ ἕνα, ἐπλαγίασεν ἐκεῖνο τὸ δένδρον εὐθύς, ὁμοίως καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους· ὥστε ἀνταμώθηκαν τὰ δύο, καὶ ἐκεῖθεν ἐδυνήθη ὁ Ζωτικὸς περνώντας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν γῆν τῶν Μακάρων. Καὶ ἄλλα τοιαῦτα πεπλασμένα μυθικὰ Διακριτικὸς ἦτον ἀληθῶς ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος Ἀγαθῶν, ὅπου ἐδέχτο ὅσας κατηγορίας τοῦ εἶπον· ὅταν ὁμως τὸν εἶπαν αἰρετικόν, δὲν τὸ ἔστερξεν. Ἐτὶ πρέπει νὰ διακρίνωμεν καὶ ἡμεῖς ὅλα, καὶ νὰ ἀποφεύγωμεν ὅσα ψυχολαθῆ, ὡσὰν ὅπου μᾶς χωρίζουσιν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Χρειαζονται τώρα ἀληθῶς διὰ τοὺς ἔξωθεν τὰ Μοναστήρια χρήματα. Καὶ διὰ τοῦτο πέμπονται τινὲς ἐλεημοσύνης χάριν εἰς τοὺς Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι δὲν ἀμαρτάνουν, ἀν συναζοῦν ἀγογγύστως τὴν διδομένην ἐκ προαιρέσεως ἐκάστου ἐλεημοσύνην, ὡς ὑπακοὴν φυλάττοντες· Ἄς φροντίζουσιν ὁμως καὶ ἐκεῖνοι ὡς Καλόγεροι διὰ τὴν ψυχὴν τους, ἀφίνοντας τὰς προφάσεις. Τοῦτο γὰρ ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνο μὴ ἀφιέναι. «Κρεῖττον γὰρ αἰοικὸν εἶναι τὸν τόπον (ἔλεγεν) ὁ ἔγκλειστος Ὅσιος Νεόφυτος, τοῦ ὁποίου ἐν Κύπρῳ εὑρηται ἡ κατά τὸν παρόντα χρόνον τὸ Ἅγιον λείψανον) ἢ οἰκίζεσθαι μετὰ τὰ ἄσωτίας.» Μὲ τὴν πρόφασιν τοῦ Μοναστηρίου, μὴ θελήσῃς, ἀδελφέ, νὰ ἐπιτηδεύσῃς τὴν ἀπώλειάν σου, ὅτι οὐδεὶς παρά τῷ φοβερῷ Κριτῇ ὁ βοηθῶν σοι. Ὁ Θεὸς θέλει νὰ σωθῶμεν ἅπαντες· χρειαζεται ὁμως νὰ θέλωμεν καὶ ἡμεῖς. «Ὁ γὰρ πλάσας σε ἀνευ σοῦ, οὐ δύναται, λέγει ὁ ἱερός Αὐγουστίνος, σωσαί σε ἀνευ σοῦ.» Καὶ ὁ μέγας Ἀντώνιος ἔλεγεν εἰς τὸν εἰπόντα αὐτῷ, ἐλέησόν με Ἀββᾶ, καὶ εὐξάι ὑπὲρ ἐμοῦ· «Οὔτε ἐγὼ σε ἐλέω, τοῦ εἶπεν, οὔτε ὁ Θεός, εἰ μὴ σαυτὸν ἐλεήσῃς.»

Ἐν φόβῳ Θεοῦ λοιπὸν πολιτευόμενοι, καὶ τὰς προφάσεις ἀφέντες, ἕκαστος ἄς φροντίξῃ καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν του, καὶ ἄς μετέρχεται τὴν νοεράν προσευχὴν ὅπου ἀν εὑρίσκεται, καὶ τὴν καθαρότητα, ἀφίνοντας τὸ νὰ ὑψώῃ ὡς βοῦς τὴν φωνὴν, καὶ τὴν ἄλλην ὑπόκρισιν, φεύγωντας μάλιστα καὶ τὴν ἀναισχυντίαν, καὶ τὸ ἀνευρυθρίαστος ἀμαρτάνειν. Διὰ τὸ ὅποιον, ἢ μὴ ποιεῖ τὸ κακόν, ἢ μόνος ποιεῖ, ὁ ἱερός ἔλεγε Χρυσόστομος, διὰ νὰ μὴ παρακινῶνται τυχὸν ἄλλοι μετὰ τὸ κακόν παραδείγμα εἰς ἀμαρτίαν. Ἐχετε δὲ καὶ εὐλάβειαν εἰς τὰ Θεῖα μάλιστα πάντων, καὶ μὴ παίζετε ἐν οὐ παικτοῖς, ἐννοοῦντες ὅτι ἐστὶ θάνατος, εἶναι κρίσις καὶ ἀνταπόδοσις. Διώκετε καὶ μακρὰν ἀπὸ λόγου σας τὴν ὑπερηφανίαν, ὅταν σᾶς ἐνοχλῇ, μετὰ τὸ παραδείγμα τοῦ γέροντος ἐκείνου, ὅπου ὅταν ἤρχετο λογισμὸς εἰς αὐτὸν ὑπερήφανος, ἔδανε τὸ χέρι εἰς τὴν φωτίαν, καὶ ἐπειδὴ

ἐκαίετο, πῶς λοιπὸν ὑπερηφανεύεσσι ἔλεγε πρὸς ἑαυτὸν, ὅπου οἱ Ἄγγιλοι τρεῖς Παῖδες μὴ καιόμενοι, πάλιν ἔλεγον, ἐν πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθείμεν; Φεύγετε τὴν ὑπερηφανίαν καὶ μνησικακίαν ἀδελφοί, μάλιστα πάντων, ὡς φοβερώτερα ἀμαρτήματα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Ἐγὼ ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας μου δὲν εἶμαι ἄξιος οὐδὲ νὰ ζῶ, ὄχι νὰ ἐρμηνεύω ἄλλους, ἀλλ' ἐμιμήθηκα ἕνα ὅπου πίπτωντας νὰ κτυπήσῃ εἰς κανένα λίθον, διὰ τοῦτο καὶ φωνάζει εἰς τοὺς ἄλλους, βλέπετε μὴ κτυπήσετε περιπατοῦντες. Ἀμαρτωλὸς γὰρ ἐγὼ ὑπὲρ ἅπαντας, εἰδὸν τε πολλὰ, καὶ ἀκήκοα. Ὅθεν ὡς κατὰ πάντα ἔνοχος ὢν μυρίων κολάσεων, παρακαλῶ τὸν φιλόνηρον Θεὸν νὰ μὲ ἐλεήσῃ δωρεάν, ὡς ἐν εὐσπλαγχνίᾳ ἀνείκαστος, καὶ ἅπαντας τοὺς Χριστιανοὺς, τοὺς ὁποίους ἐκλιπαρῶ νὰ εὐχωνται ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅπως τύχω ἐλέους παρὰ Θεοῦ, ἐν ἡμέρᾳ ἣ ὥρισε πᾶσαν κρῖναι τὴν οἰκουμένην, παρ' οὗ καὶ εἶη τε ἅπαντες ὑγιαίνοντες.

ἄψυς. Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον.

Ὁ ἀμαρτωλὸς Ἐφραίμ.

Π Ρ Ο Ο Ι Μ Ι Ο Ν

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΟΠΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΑΥΣΑΪΚΟΝ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἱερώτατον Βιβλίον ἱστορεῖται καὶ περιγράφεται ἡ ἐνάρετος ἄσκησις καὶ θαυμαστὴ ζωὴ, καὶ οἱ ἀγῶνες τῶν ἀγίων, καὶ ὁσιωτάτων Πατέρων, ὅπου ἠγωνίσθησαν γενναίως εἰς τὰς ἐρημίους, διὰ ζῆλον καὶ μίμησιν ἐκείνων, ὅπου θέλουν νὰ κατορθώσουν πολιτείαν θεάρεστον, καὶ νὰ περιπατήσουν ἐκείνην τὴν στράταν, ὅπου φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ἐδῶ γράφονται ἀκόμι αἱ ζωαὶ, καὶ πολιτεῖαι ἐκείνων τῶν ἀγίων Γυναικῶν, ὅπου ἐπέρασαν μὲ βίον ἀσκητικόν, μὲ ἀνδρικήν γενναιότητα, καὶ μεγαλοψυχίαν ἐναντίον εἰς τὰς πονηρίας τῶν δαιμόνων, διὰ τύπον καὶ παράδειγμα ἐκείνων, ὅπου θέλουν νὰ λάβουν τὸν λαμπρότατον στέφανον τῆς ἐγκρατείας, καὶ καθαρότητος. Εἰς τοῦτο τὸ θεάρεστον ἔργον, ἤγουν εἰς τὸ νὰ γράψω τὸ παρὸν, ἐπαρακίνησε καὶ ἐπρόσταξεν ὁ πολυμαθὴς καὶ σοφώτατος, ὁ εὐσεβέστατος κατὰ τὴν καρδίαν, ὁ κατὰ τὴν γνώμην καὶ τὰ ἦθη εἰρηνικώτατος, ὁ μεταδοτικὸς καὶ συμπαθίστατος εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ διὰ καλοκἀγαθίαν φυσικὴν, καὶ ἐνάρετον ζωὴν, ὅπου ἐφθασε καὶ ἐξεπέρασεν εἰς τὰ ἀξιώματα ἐξαιρέτους καὶ εὐγενεῖς ἄρχοντας. Τοῦτος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἀριστος καὶ ἐρχστής τῶν ἀγαθῶν ΛΑΥΣΟΣ. Ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἄκραν καλοκἀγαθίαν ἔχωντας σκοπὸν νὰ παραινῆσθαι τὸν ὀκνηρὸν μας νοῦν νὰ φαντάζεται τὰ κακά, καὶ νὰ συνιρίζεται νὰ

φθάση εἰς τὰ μέτρα ἐκείνων τῶν ὀσιωτάτων καὶ μακαρίων Πατέρων, τῶν ὁποίων γράφοντας τὸν βίον καὶ πολιτείαν, νὰ πέμψωμεν πρὸς αὐτὸν τὸν θειότατον ἄνδρα διὰ κοινήν τῶν Ὀρθοδοξῶν ὠφέλειαν. Ὅμως ἐγὼ ὁποῦ κατὰ τὸ λέγειν ἀπαίδευτος, καὶ εἰς τὰ πνευματικὰ τελείως ἀρχάριος, καὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων ἀνάξιος, φοβούμενος τὸ μεγαλεῖον τοῦ πράγματος, καὶ ἔστώντας νὰ μοῦ ἐφάνη ἡ προσταγὴ ἀδύνατος εἰς τοῦ λόγου μου, ἔδεσα τὴν προαίρεσιν μὲ τὸν ὄρκον νὰ μὴ ἐπιχειρισθῶ, καθὼς καὶ πολλοὶ διὰ κενοδοξίαν καὶ πονηρίαν σατανικὴν δουλώνουν τὸ αὐτεξούσιον μὲ τὸν ὄρκον, ἤγουν νὰ μὴν τρώγουν τὸ, καὶ τὸ, ἢ νὰ μὴν πίνουν κρασί, ἢ νὰ μὴν κάμουν κανένα ἄλλο ἄτοπον πρᾶγμα. Καὶ εἰς τοῦτο βάνει τὰ δυνατὰ του ὁ Σατανᾶς ὕστερον, καὶ ἀπὸ ἀμέλειαν φυσικὴν πολλοὶ καταπατοῦν τὸν ὄρκον, καὶ ἀμαρτάνουν διπλάσια. Λοιπὸν τίς ἢ χρεῖα τοῦ ὄρκου, ὅποταν ὁ Κύριος μᾶς ἐχάρισε νοῦν, σύνεσιν, διάκρισιν, καὶ προαίρεσιν; ὁ νοῦς διακρίνει τί, καὶ πότε νὰ φάγη καὶ νὰ πῖν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἡ διάκρισις γνωρίζει τὰ μέτρα τοῦ κάθε πράγματος, καὶ ἔτζη ποτὲ δὲν γίνεται ἀμάρτημα. Καὶ μάλιστα εἶναι καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ φωτίζει τὰς καρδίας, καὶ καλὰς προαιρέσεις, καὶ ἐν εὐκολίᾳ διαλέγοντες τὸ καλόν, τὸ κατορθώνουν καὶ χωρὶς νόμον καὶ φοβέραν τινά, καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος· « Κατὰ τῶν τοιούτων δὲν εἶναι νόμος. Συμφέρει καλῆτερα νὰ πίνῃ τινὰς οἶνον μὲ διάκρισιν καὶ νὰ ταπεινοῦνται, παρὰ νὰ πίνῃ μόνον νερόν, καὶ νὰ τοῦ φαίνεται πῶς κάμνει μεγάλην ἀρετὴν. Δὲν πρέπει τινὰς οὔτε τὸ κρασί νὰ κατηγορῆ, οὔτε τὸ νερόν νὰ ἐπαινῆ. Ἀπὸ τὴν γνώμην προέρχεται ἡ ὠφέλεια καὶ ἡ βλάβη, καθὼς τις ἤθελε τὸ μεταχειρισθῆ.

Εἰς τὸν παλαιὸν καιρὸν ἔπιεν ὁ πάγκαλος Ἰωσήφ κρασί εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅμως δὲν τὸν ἐβλάψεν εἰς τὸν νοῦν, δὲν ἐσάλευσε τὸν πύργον τῆς σωφροσύνης του. Δὲν ἔπιναν κρασί, ἀλλὰ μοναχὸν νερόν ἐκείνοι οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, Πυθαγόρης καὶ Διογένης, ὅμως ἀπὸ δοξομανίαν ἔγιναν ἄθεοι. Ὅμοίως καὶ οἱ Μανιχαῖοι ἐγκρατεύοντο ἀπὸ φαγητὰ καὶ πιοτὰ, καὶ εἰς τὰς βλασφημίας ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ ἦσαν ἀκράτητοι. Βλέπομεν καὶ ὁ Κύριος μετὰ τῶν ἱερῶν Μαθητῶν ἐμεταχειρίζοντο τὴν πρέπουσαν τροφήν, διὰ τὸ ὁποῖον ἤκουσε καὶ ἀπὸ τοῦς Φαρισαίους, τὸ· « Διὸ τί οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου εἴστυον; καὶ πάλιν οἱ ὑποκριταὶ Φαρισαῖοι ἔλεγον εἰς τοῦς Ἀποστόλους; » Ὅτι ὁ διδάσκαλός σας τρώγει καὶ πίνει μὲ τοῦς τελῶνας καὶ ἀμαρτωλοὺς; Αὐτὰ τὰ ἔλεγον οἱ Φαρισαῖοι, διὰ νὰ δείξουν, ὅτι ὁ Κύριος μὲ τοῦς ἱεροὺς Μαθητὰς καταλύει, καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον νὰ κατηγορήσουν ἀπὸ τὸν φθόνον τοὺς κακίαν ὁποῦ εἶχασιν, καὶ ὄχι νὰ ἐπαινέσουν τὸν Ἰωάννην διὰ τὴν ἠσθεῖαν του. Διὰ τοῦτο ὀνειδίζει ὁ Δεσπότης Χριστὸς τὴν δυστρο-

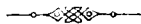
πίαν τους, όπόταν έρίζει. «Ήλθε, λέγει ό Ίωάννης μέ τόσην έγ-
 » κράτειαν απέχοντας από κρέας και οίνου, και έλεγον οί κάκιστοι
 » Φαρισαίοι ότι δαιμόνιον έχει. » Ήλθε και ό Σωτήρ μέ τήν άδεια
 βρώματος και πόματος, και τόν κατηγορούσι διά φάγον και οίνο-
 πότην. Μυριάς φοραίς ήτον καλύτερα είς τους Φαρισαίους και
 τους όμοίους τους να έτρωγαν και να έπιναν κατά τό χρειώδες, και
 να είναι γνωμής άγαθής, παρά όπού ένήστευαν, και ήτον δολιοί
 κατά τήν καρδίαν. Λοιπόν όλα τά πάντα στέκονται είς τήν διά-
 κρισιν του άνθρώπου, και ή προαίρεσις έχει όλην τήν έξουσίαν, και
 τε μεταχειρισθή ό άνθρωπος καλόν, και τε κακόν, είς τό χέρι του
 είναι. "Όθεν εκείνος όπού φέρνει του λόγου του είς τήν ανάγκην
 του όρκου, σηκώνει από λόγου του και προαίρεσιν και διάκρισιν,
 και γίνεται (τρόπον τινά) ζωόν άλογον.

Διά τουτο, άδελφοί, κάθε καλόν, όπού μας φωτίσει ό Κύριος να
 κάμωμεν, να γίνεται μέ προαίρεσιν άγαθήν, και μετά διακρίσεως,
 και να μην ακούωμεν τόν Σατανάν, όπού συμβουλεύει να γίνη όρ-
 κος άναμεταξύ. "Ήγουν όμολογεί μέ όρκον να κάμη τό δεινά κα-
 λόν, ή κάμνει όρκον να μην κάμη τό δεινά κακόν. "Υστερα βάνει
 όλαις ταίς πονηρίαίς είς εκείνον όπού μέ όρκον θέλει να φυλάξη
 τό καλόν. Και άνίσως και ήμπορέσει να φυλάξη εκείνα, δια τά
 όποια έκαμε τόν όρκον, φαίνεται πως έκαμε τό καλόν δια τήν ά-
 νάγκην του όρκου, και όχι κατά προαίρεσιν. Είδε και πρέβη τόν
 όρκον, άμαρτάνει (καθώς είπαμεν) διπλάσια. "Όλη λοιπόν ή υπό-
 θεσις είς όσα είπαμεν είναι, να έχη τό κύρος και τήν έξουσίαν ή
 προαίρεσις είς τά καλά, μέ τά μέτρα τής διακρίσεως. Και καθώς
 λέγει ό Θεός Απόστολος, και τε τροφήν και ποτόν μεταχειρισθήτε,
 και τε έγκρατεύεσθε, πάντα κατά τάξιν γενέσθω. Πάντα είς δόξαν
 Θεού ποιεΐτε. "Η τάξις φυλάττεται, όπόταν τινάς μέ προαίρεσιν
 καλήν, και καρδίαν καθαράν κάμνει εκείνα όπού άρέσουν του Θεού.
 Κατά τουτο δοξάζεται και ό Θεός, όπόταν είναι τά έργα μας μέ
 σύνεσιν και διάκρισιν.

"Όθεν και έγώ ό ταπεινός αφίνωντας κάθε λογις πρόφασιν, και
 έστωντας να ευλασθηθώ τήν άρετήν του ευλογημένου ΛΑΥΣΟΥ, και
 έντρεπόμενος τήν μεγαλόνοιαν, και ταίς αξίαις, και τήν λαμπρό-
 τητά του έξωθεν και έσωθεν, όλα στολισμένα μέ τήν ευλάβειαν είς
 τά θεΐα, και δυσωπηθείς είς τοιούτου άνδρός ευλογωτάτην αίτησιν,
 γεμάτην από ζήλον άρετής, αφήκα κάθε λογις άνάγκην λογισμού,
 και ήθέλησα μέ όλην μου τήν προαίρεσιν, μέ τας εύχάς των Αγίων
 Πατέρων δυναμούμενος, να περιγράψω μέ συντομίαν τας πράξεις,
 τους άγώνας, και τά γενναΐα κατορθώματα, όχι μοναχά άνδρων με-
 γάλων Άσκητών και Έρημιτών, αλλά άκόμι και γυναικών άγίων
 Άσκητριών. Τών όποιών άσκητών και άσκητριών τά τίμια και αί-

δέσιμα πρόσωπα με ἠξίωσεν ὁ πολυέλεος Κύριος, καὶ τὰ εἶδα μετὰ τὰ ὄμματά μου. Ἐκείνων πάλιν ὅπου εἶχαν προτελειώσει τὴν ζωὴν μετὰ μεγάλους ἀγῶνας καὶ ἀσχησίαν, καὶ ἄλλοι πάλιν μετὰ ὁμολογίαν ὡς Μάρτυρες, τούτων (λέγω) ὅλα τὰ κατορθώματα ἠκούσα, καὶ ἐβεβαιώθηκα ἀπὸ ἄλλους Ἁγίους ἀγωνιστὰς μετὰ ἀκριβεστάτην ἐξέτασιν, καὶ ἀληθεστάτην ἔρευναν. Πολλὰς χώρας, καὶ κάστρη, καὶ χωρία, καὶ εἰς κάθε σπήλαιον, καὶ εἰς κάθε κελίον εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἀσκήτευαν οἱ Ἀναχωρηταί, ἐπεριπάτησα πεζὸς μετὰ εὐσεβῆ λογισμόν, (καὶ καθὼς προεῖπα) ἄλλα εἶδα καὶ ἠκούσα παρῶν, καὶ ἄλλα μοῦ ἐδιηγούντο ἀγιώτατοι καὶ θαυματουργοὶ Πατέρες.

Λοιπὸν, ὦ γνήσιε φίλε τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ καλλώπισμα τῶν Ὀρθοδόξων, λαμπρότατε ΛΑΥΣΕ, ἰδοὺ ὅπου κατὰ τὴν ὀλίγην μου δύναμιν, ἔστώντας νὰ ἐσυνάξω τὰ πλέον ἐξαίρετα καὶ θαυμαστά κατορθώματα, καὶ ἀγῶνας τῶν γενναιοτέρων καὶ κορυφαίων Ἀγίων ἀγωνιστῶν, ὀλίγα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐξηγῶντας καὶ τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ Γένος, καὶ τὴν Πατρίδα, καὶ τὸν Τόπον ὅπου ἀγωνίσθη, καὶ τὸ Μοναστήριον ὅπου ἐπολιτεύθη, τὰ πέμπω πρὸς τὴν ἐκλαμπρότητά σου, κατὰ τὸν πόθον σου. Καὶ ἀκόμι περιέχει τὸ σύγγραμμα πολιτείαν θαυμαστὴν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅπου εἰς τὸ ὕστερον ἀπὸ κενοδοξίαν ἔχασαν τοὺς κόπους τους, καὶ ἔγιναν κυνήγι τοῦ δαίμονος. Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἦτον νὰ πέσουν πλέον εἰς τὸν φάρυγγα τοῦ νοητοῦ δράκοντος, νὰ ἀπολεσθοῦν τελείως, πάλιν ἡ ἀπειρος εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἔσυρε μετὰ τὸ μακρὸν σχοινὶ τῆς φιλανθρωπίας του, καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν πρώτην ἀσφάλειαν, ἔστώντας καὶ νὰ ἀνέβησαν μετὰ τὴν ἀκραν ταπεινώσιν ἀπ' ἐκεῖ, ὅπου ἔπεσαν ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν.

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΓΡΑΦΕΙΣΗΣ

ΛΑΥΣΩ ΠΡΑΙΠΟΣΙΤΩ,

Παρά Ἑρακλείδους Ἐπισκόπου Καππαδοκίας.

Εἵπαινω τὴν προαίρεσίν σου (ἄξιον εἶναι βέβαια καὶ ἀρχίσω ἀπὸ ἔπαινον) ἐπειδὴ μοναχὸς ἐσὺ ἠθέλησες ἀντὶς διὰ μάταια καὶ λίθινα κτίρια, καὶ κτίσης κτίρια αἰώνια, μετὴν διήγησιν τῶν κατορθωμάτων τῶν Ὁσίων καὶ μακαρίων Πατέρων. Ἡ ὁποία διήγησις εἶναι μία διδασκαλία καὶ ζωντανὸν παράδειγμα εἰς ἐκείνους, ὅπου ἐπιθυμοῦν καὶ κατοικήσουν εἰς τὸν Παραδεισον. Μόνος ὁ Θεός, διότι εἶναι ἀδίδακτος, ὡσάν ὅπου εἶναι ὅλα τὰ ἀγαθὰ τέλεια εἰς τοῦ λόγου του, καὶ προέρχονται καὶ δίδονται ὡσάν ἀπὸ μίαν ἀκέρωτον πηγὴν εἰς τοὺς ἀξίους. Τὰ πρῶτα τάγματα λαμβάνουν ὡσάν φωτισμα διδασκαλίας εἰς τὸ καὶ ἐλλάμπωνται ἀπὸ αὐτὴν τὴν τρισηλίον Θεότητα. Τὰ δευτέρα λαμβάνουν ἀπὸ τὰ πρῶτα, καὶ τὰ τρίτα ἀπὸ τὰ δευτέρα. Καὶ ἀκολουθῶς με τοιοῦτον τρόπον μεταδίδεται ὁ φωτισμὸς ἀπὸ τὴν πρώτην τάξιν ἕως τὴν ὀλοῦστερην. Φυσικὰ βέβαια ἀκολουθεῖ, ὅτι ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι ἀνώτεροι, καὶ ἀξιώτεροι εἰς τὰ καλὰ, καὶ μεταδίδουν διὰ τῆς διδασκαλίας γινώσιν καὶ σύνεσιν εἰς τοὺς κατωτέρους καὶ ἐλλειπεῖς. Ἐκεῖνοι ὅπου λέγουν λοιπὸν, ὅτι δὲν χρειάζεται διδασκαλία καὶ μαθήσις, καὶ δὲν καταπίθονται εἰς ἐκείνους ὅπου τοὺς διδάσκουν καὶ τοὺς ἐρμηνεύουν μετὰ ἀγάπην ἀδελφικὴν, βέβαια τοῦτο προέρχεται ἀπὸ μίαν ὑπερηφάνειαν σατανικὴν. Ἐπειδὴ τοιοῦτης λογῆς καὶ τὸ διαβολικὸν τάγμα ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειάν τους δὲν ἐδέχθη οὐράνιον διδασκαλίαν, ἤγουν διαγωγὴν Ἀγγελικὴν. Διότι ὅχι ἡ λέξις κάμνουν τὴν ἀληθινὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ ὁ τρόπος τῶν ῥηθῶν. Ἦγουν ἡ ἐλευθερία, τὸ καὶ μὴ φοβᾶται τινὰς θλίψεις, καὶ μὴν ψηφᾷ φοβερισμοὺς τυράννων καὶ κακοποιῶν, καὶ μὴν νικᾶται ἀπὸ θυμὸν, καὶ κάθε λόγος καὶ βεβαιώνεται μετὰ τὸ ἔργον. Καθὼς ἐδίδασκειν ὁ Σωτὴρ τοὺς Μαθητὰς πραγματικῶς, ὅταν ἔλεγε· « μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτος εἰμί καὶ ταπεινός τῆ καρδίας. » Πρέπει πᾶσα ψυχὴ, ὅπου ἀγωνίζεται κατὰ Θεὸν διὰ τὸ σωθῆν, καὶ μαυθᾶν ὅσα δὲν ἴξευρει μετὰ ταπεινώσιν, καὶ καὶ διδάσκη ὅσα ἐδιδάχθη καλῶς καὶ ἐμύρωσεν. Ἀμὴ ἐκεῖνος πάλιν, ὅπου ἡ δὲν κατὰδέχεται καὶ μάθη ἐκεῖνα τὰ καλὰ ὅπου δὲν ἴξευρει,

ἢ ἀφ' οὗ τὰ μάθη δὲν θέλει νὰ τὰ διδάσκη μὲ ζῆλον θεϊκόν, καὶ ἀγάπην ἀδελφικὴν, αὐτὸς βέβαια ἔχει δαιμόνιον ἀγνωσίας. Μεγάλῃ ἀγνωσίᾳ, καὶ ἀρχῇ ἀποστασίας εἶναι ἡ ἀνορεξία εἰς τὸ νὰ ἀκούσῃ τινὰς λόγον Θεοῦ καὶ ἐρμηνείαν διδασκάλων, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐπιθυμᾷ τοῦ ἐναρέτου ἀνθρώπου ἢ ψυχῆ.

Λοιπὸν ἀνδρίζου, θεοσεβέστατε, καὶ θέλει σοῦ χαρίσει ὁ Κύριος τὴν ὄντως ἐπίγνωσιν. Πολλὰ καὶ διάφορα βιβλία ἐγράφησαν εἰς διαφόρους καιροὺς καὶ χρόνους ἀπὸ πολλοὺς συγγραφεῖς ὁμῶς ἄλλα ἐγράφησαν εἰς δόξαν Θεοῦ, διὰ ὠφέλειαν ἐκείνων ὁποῦ ἀκολουθοῦν τὸν ἀληθινὸν δρόμον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Καὶ ἄλλα ἐγράφησαν διὰ ἀνθρωπαρέσκειαν, διὰ παρηγορίαν τῶν κενοδοξούντων. Καὶ ἄλλα πάλιν ἀπὸ μίαν πονηρὰν διαθέσιν, βαλμένην ἀπὸ τὸν Σατανᾶν διὰ βλάβην καὶ ἀπώλειαν τῶν ἀπλουστέρων, καὶ διὰ κατηγορίαν τῆς ἀηγιωτάτης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ σκάνδαλον τῆς ἐναρέτου καὶ σεμνῆς πολιτείας. Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ὁ ταπεινὸς μὲ ἐλπίδα πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἔστωντας ἀκόμι καὶ νὰ εὐλαβήθηκα τὴν προσταγὴν τῆς θεοσεβείας σου, ἔρχομαι πρῶτα καὶ ἀρχὴ νὰ διηγηθῶ τὴν ἐδικὴν μου κατάστασιν ἀπὸ νεαρᾶς μου ἡλικίας ἕως τὴν σήμερον. Ἐριαντατρεῖς χρόνους ἐπολιτεύθηκα εἰς μοναχικὴν ζωὴν μὲ τὴν ἀδελφοτητα, καὶ εἴκοσιν εἰς τὴν ἀρχιερωσύνην. Ἀναγκαιότατον πρῶγμα τὸ νομίζω, ἐπειδὴ καὶ ἔχεις τὸσον πόθον εἰς τὰ Πνευματικά, καὶ διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν πολλῶν, νὰ περιγράψω κατορθώματα καὶ πράξεις ἀγωνιστῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὅσα εἶδα μὲ τὰ ὀμμάτιά μου, καὶ ἤκουσα μὲ τὰ αὐτία μου ἀπὸ ἐναρέτους καὶ Ἁγίους ἀνδρώπων. Καὶ μὲ ὅσους συνανέστραψην εἰς τὴν ἔρημον τῆς Αἴγυπτου, καὶ εἰς τὴν Λιβύην, καὶ Θηβαΐδα, καὶ εἰς τὴν Συνήνην, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι καὶ οἱ μεγάλοι ἀγωνισταί, ὁποῦ λέγονται Ταβανησιῶται. Μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, Παλαιστίνην, καὶ Συρίαν. Καὶ ἀκόμι εἰς τὰ μέρη τῆς Δύσεως, εἰς τὴν Ῥώμην καὶ Καμπανίαν, καὶ ὅσα μέρη εὐρίσκονται τριγύρου εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους. Μὲ τὰ ὁποῖα ὅλα αὐτὰ συνθέτω τὸ παρὸν βιβλίον εἰς εἶδος διηγήσεως, διὰ νὰ γίνῃ ἓνα ψυχοφελέστατον ὑπόμνημα, καὶ θεραπευτικὸν τῆς ἐναρέτου καὶ εὐσεβοῦς πολιτείας. Τοῦ ὁποίου βιβλίου ἡ μετ' εὐλαθείας μελέτη, ἔχει δύναμιν νὰ ἀποδιώκῃ ἀπὸ καθε ψυχῆν τὸν νυσταγμὸν, ὁποῦ γεννᾶται ἀπὸ τὰ ἄλογα πάθη τῆς κακῆς ὀρέξεως, καὶ καθε λογῆς μικροψυχίαν διὰ τὰ χρειάζομενα τῆς ματαίας ζωῆς, καὶ καθε λογῆς ὀκνηρίαν, καὶ δειλίαν, ὀξυκολίαν, καὶ ταραχὴν καὶ λύπην, καὶ ἀκαιρον φόβον, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν εἰς τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἀγάπην, ὁποῦ ἔχει εἰς τὸν μάταιον κόσμον τεῦτον τὸν διεφθαρμένον καὶ ἀσύστατον. Καὶ ἢμπορεῖ ἀκόμι αὐτὴ ἡ μελέτη τοῦ ἱεροῦ τούτου Βιβλίου (μὲ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ) νὰ προξενήσῃ εἰς τὴν ψυχὴν πόθον θεϊκόν, καὶ προκοπὴν, καὶ ἐλπίδα τῆς Οὐρα-

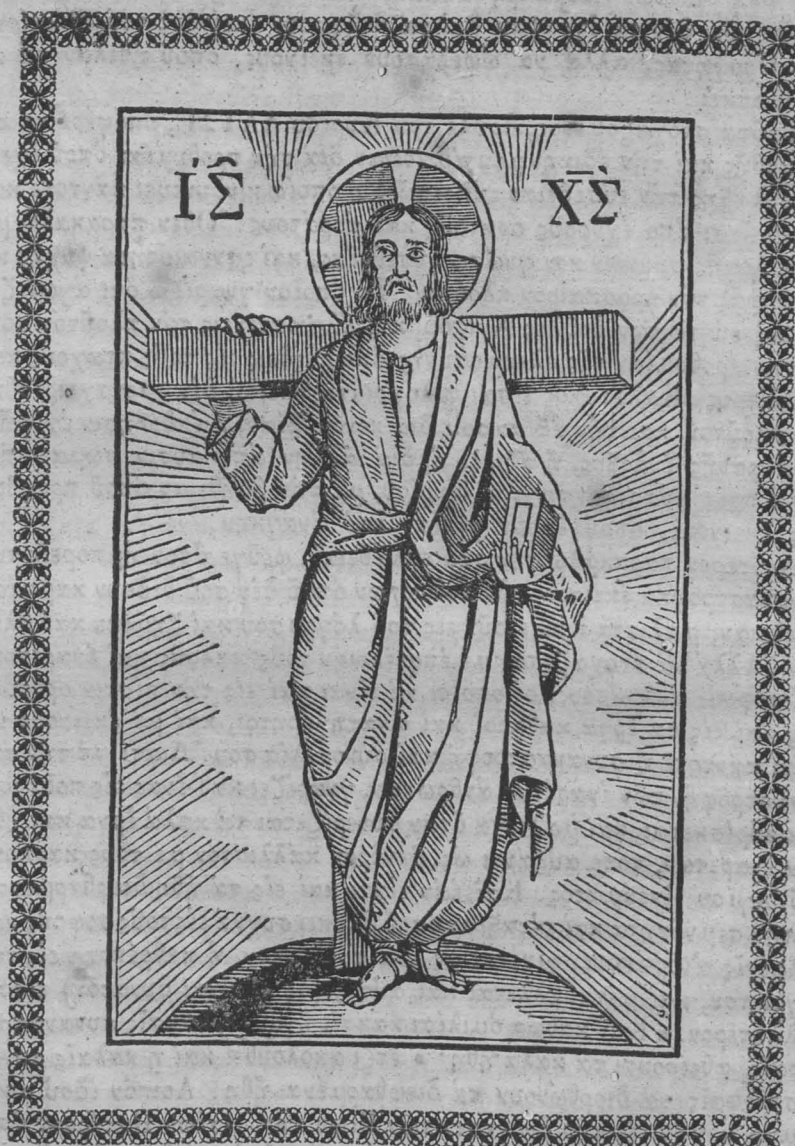
νίου Βασιλείας. Καὶ νὰ ἀποδείξῃ καὶ τὴν Θεοσέβειάν σου, ΛΑΥΣΕ λαμπρότατε, ὠφέλιμον καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν σου, καὶ εἰς ἐκείνους ὅπου εἶναι εἰς τὴν ὑποταγὴν σου, ὁδηγὸν σωτηρίας, ἀκόμι καὶ ἑρμηνέα τῶν καλῶν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς Βασιλεῖς τῶν. Τὰ κατορθώματα τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν εἶναι τὰ καθολικὰ παραδείγματα, μὲ τὰ ὅποια σιμῶνουσιν εἰς τὸν Χριστὸν ἐκεῖνοι ὅπου ἀγαποῦσι τὸν Χριστὸν. Αὐτὰ ἢμποροῦν νὰ ἐνεργήσουν εἰς κάθε φιλόχριστον νὰ ἐκδέχεται τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν πότε νὰ μισεύσῃ ἀπὸ τούτην τὴν ζωὴν, καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τὸν γλυκύτατον Σωτῆρα Χριστὸν, καθὼς ἐπεθύμει καὶ ὁ μέγας Ἀπόστολος. Καθὼς λέγει καὶ ἡ Θεία Γραφή· « Ἐτοίμα- » ζέ σου τὰ ἔργα εἰς τὴν ἔξοδον, εἰς τὸν θάνατον δηλαδή. Λοιπὸν ὅποιος ἐνθυμᾶται τὸν θάνατον, καὶ τὸν μελετᾷ παντοτινᾷ, δὲν θέλει πέσει εἰς ὀκνηρίαν. Ἄλλ' οὔτε πέφτει εἰς μεγάλα πταίσματα, καθὼς ἑρμηνεύει καὶ ὁ Ἐκκλησιαστής· « Ὡ ἀνθρώπε ἐνθυμοῦ τὰ » ὑστερινά σου, καὶ δὲν θέλεις ἀμαρτάνεις. »

Δέξου λοιπὸν τοῦτο τὸ σύγγραμμα μὲ καρδίαν ἀπλήν, καὶ μὴν ἀποβλέπῃς εἰς τὴν σύνθεσιν, ἢ μὲ φράσιν ἢ ἐγράφῃ τεχνικὴν ἢ ἀτεχνον. Ἡ ὠφέλεια δὲν γίνεται ἀπὸ τὴν τέχνην τῆς συνθέσεως, ἀλλὰ ἀπὸ νοήματα τῆς ἀληθείας. Καθὼς ἑρμηνεύει καὶ ἡ Θεία Γραφή· « Ἄνοιγε (λέγει) τὸ στόμα σου μὲ λόγον Θεοῦ, μὲ κρίσιν ἀλη- » θινὴν. Καὶ πάλιν· Μὴν ἀλησιμονᾶς ποτέ σου, ἀπὸ τὸ νὰ διηγῆσαι » νοηθείας ἁγίων γερόντων, διότι καὶ ἐκεῖνοι τὰ ἔμαθαν ἀπὸ τοὺς » προητέρους τους. » Λοιπὸν ὦ φιλομαθέστατε ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, ἀκαλουθῶντας καὶ ἐγὼ αὐτὰ τὰ νοητήματα, συνανεστράφηκα (σὺν Θεῷ) μὲ πολλοὺς ὀσίους καὶ ἁγίους Ἀικητάς, ὄχι μὲ λογισμὸν περιεργείας, ἀλλὰ μάλιστα μὲ γνώμην Θεοφιλή. Ὅθεν καὶ τριάντα ἡμερῶν σπράταν, καὶ πάλιν δύο φορῆς τόσον περιπατήσας πεζός, δὲν μοῦ ἐφάνη κανένας κόπος, μόνον νὰ ἀπολαύσω συνομιλίαν ἀνδρός ἐναρέτου καὶ ἁγίου, καὶ νὰ κερδίσω ἐκεῖνο ὅπου δὲν εἶχα. Ἀνίσως ἐκεῖνος ὁ ἀγιώτερος τοῦ Κόσμου ὅλου, ὁ Θεῖος λέγω καὶ μέγιστος Ἀπόστολος Παῦλος, ἐπεριπάτησεν ἀπὸ τὴν Ἱερσολύμα εἰς τὰ Ἱερσολύμα διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους Πέτρον καὶ Γ'κῶβον, καθὼς μόνος του περιγράφει· « ἀνέβην, λέγει, εἰς Ἱερσολύμα ἰστορήσαι Πέτρον. » δὲν ἐφθανεν εἰς τὸν Παῦλον μόνον ἢ φήμη τοῦ Πέτρου, ἀλλὰ ἠθέλησε μὲ πολὺν κόπον νὰ ἰδῇ ἐκεῖνο τὸ σεβάσμιον πρόσωπον, καὶ νὰ συνομιλήσῃ ὁμοῦ, εἰς εὐφροσύνην τελείαν ψυχῆς· πόσῳ μᾶλλον ἐγὼ ὁ χρεώστης τῶν μυρίων ταλάντων διὰ τὰς πολλὰς μού ἀμαρτίας, δὲν ἠθέλα κάμει ὀλίγον κόπον νὰ εἶρω καὶ νὰ ἀπολαύσω τοιούτους θησαυροὺς τῆς οὐρανίου Βασιλείας; Τοιαύτην δύναμιν ἔχει ἡ Θεωρία καὶ συνομιλία τοιούτων ἁγίων. Ἐπὶ γὰρ, ὄχι διὰ νὰ εὐεργετήσω τοιούτους ἁγίους, ἀλλὰ νὰ ὠφεληθῶ τὴν ἀμκρωτὴν μου ψυχὴν. Διότι καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἔγραψαν τὴν ζωὴν ἐκαί-

των τῶν δικαίων Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, καὶ πάντων τῶν Προφητῶν, δὲν τὰ ἔγραψαν διὰ νὰ δοξάσουν ἐκείνους τοὺς δικαίους καὶ Προφήτας, ἀλλὰ νὰ ὠφελήσουν ἐκείνους, ὅπου ἤθελαν τὰ ἀναγινώσκει.

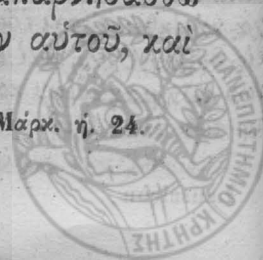
Γαῦτα στοχαζόμενος, δούλε τοῦ Κυρίου ΛΑΥΣΕ, ὑπόφερε νὰ ἀκροασθῆς καὶ τὴν ἐδικήν μου ἀμάθειαν διὰ τὴν προθυμίαν ὅπου ἔχεις νὰ φυλάξης τὴν εὐσέθειαν εὐπρεπῶς, ἡ ὁποία κινδυνεύει πάντοτε καὶ πολεμεῖται ἀπὸ ἐχθροὺς ὀρατοὺς καὶ ἀοράτους. Ὅθεν παρακαλῶ μὲ κάθε λογῆς σύνεσιν καὶ γνῶσιν εὐσεθείας, καὶ γενναιότητα ψυχῆς νὰ μὴ ψηφῶς τὸν πρόσκαιρον πλοῦτον. Τὸ ὁποῖον γνωρίζω ὅτι ἀγωνίζεσαι ὡς εὐγνωμῶν δούλος Χριστοῦ, καὶ ὀλιγοστεύεις τὸν πλοῦτόν σου, μὲ τὴν προθυμίαν τῆς ἐλεημοσύνης ὅπου δίδεις εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀδυνατοὺς. Καλότυχος εἶσαι φιλόχριστε, ἐπειδὴ δὲν ἐμεταχωρίσθης τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν ἀξίαν σου, διὰ κενοδοξίαν, ἢ ἐκδίκησιν ἐχθρῶν, ἢ νὰ φανῆς ἐνδοξος, ἢ ἀξίος, ἢ διὰ ἄλλην ἀπόλαυσιν σωματικὴν, ἀλλὰ πρὸς εὐαρέστησιν τοῦ Κυρίου, μὲ τὴν βοήθειαν ὅπου προφθάνεις ἐκείνους, ὅπου ἔχουν χρεῖαν καὶ ἀνάγκην.

Δεύτερον παρακαλῶ τὴν σὴν εὐλάβειαν, φεῦγε ὅσον ἠμπορεῖς τὴν συναναστροφὴν ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων ὅπου δὲν σοῦ δίδουν καμμίαν ὠφέλειαν, μάλιστα προξενοῦν εἰς τοῦ λόγου σου καὶ ζημίαν καὶ βλάβην. Ἀλλὰ νὰ στοχαζέσαι μὲ ἐπιμέλειαν τοὺς καλοὺς καὶ ἐναρέτους καὶ σοφοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι νὰ εἶναι καὶ εἰς τὴν πίστιν ὀρθόδοξοι, καὶ εἰς τὰ ἔργα καθαροὶ καὶ ἀκατηγόρητοι, καὶ μὲ ἐκείνους νὰ εἶναι πάντοτε ἡ συναναστροφὴ καὶ συνομιλία σου. Διὰ τὴν συναναστροφὴν τῶν ἐναρέτων ἀνθρώπων, γνωρίζει καθ' ἕνα εἰς πῶτα μέτρα εὐρίσκεται, καὶ μάλιστα ὅταν συνερίζεται τὰ καλὰ ἔργα καὶ ἦθη τῶν ἐναρέτων, τότε αὐξάνει ὡς δένδρον κάλλιστον μὲ τοὺς καρποὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ εἰς τὰ ἦθη διεφθαρμένους, μὲ τὴν σεμνότητα καὶ εὐταξίαν ὅπου βλέπει συχνὰ εἰς τοὺς σοφοὺς καὶ εὐλαβεῖς ἀνθρώπους, γίνεται ὡς ἕνα ἀντίτυπον, ἢ καθρέπτης εἰς τοῦ λόγου του, καὶ μεταβάλλεται καὶ αὐτὸς (ὅσον εἶναι δυνατόν) εἰς τὸ καλλήτερον. « Καὶ καθὼς ὁμιλίας κακαί, ἤγουν ἢ κακαῖς συναναστροφαῖς, φθειροῦσι τὰ καλὰ ἦθη » ἔτζι ἀκολουθεῖ καὶ ἡ καλαῖς συναναστροφαῖς νὰ διορθῶνουν τὰ διεφθαρμένα ἦθη. Λοιπὸν ἰδοὺ ὅπου κάμνω ἀρχὴν εἰς τὴν διήγησιν τῶν Βίων τῶν Ὀσίων Πατέρων, ὅσοι ἐηλαδὴ ἠγωνίσθησαν, καὶ εἰς τὰς χώρας, καὶ εἰς τὰ ὄρη, εἰς τὰ σπήλαια καὶ ἐρημίαις, ἀκόμι καὶ εἰς τὰ Κοινόδια. Ὅχι πῶς ὁ τόπος τὰχα νὰ ἐκθειάζεται ἐδῶ, ἀλλὰ ὁ τρόπος ἐκείνων ἐπαινεῖται τῶν Ἁγίων εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀκουόντων τὴν πολιτείαν ἐκείνων τῶν μακαρίων καὶ ἁγίων Ἀνδρῶν, μὲ τὴν ὁποίαν εὐηρέστησαν τῷ τῶν ὄλων Θεῷ, ὃ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. ΑΜΗΝ.

Ὅς τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω
ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ
ἀκολουθεῖτω μοι.

Μάρκ. η. 24.

Λ Α Υ Σ Α Ι Κ Ο Ν

ΑΡΧΗ ΣΥΝ ΘΕΩ

Τ Η Σ Δ Ι Η Γ Η Σ Ε Ω Σ,

Περὶ τῆς ζωῆς τῶν Ὁσίων Ἀνδρῶν καὶ Γυναικῶν, συγγραφείσης παρ
Ἡρακλείδους Ἐπισκόπου πρὸς ΛΑΥΣΟΝ τὸν Πραιπόσιτον.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἰσιδώρου τοῦ Ξενοδόχου.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ὁποῦ ἐπῆγα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὸν καιρὸν ὁποῦ ἐβασίλευεν ὁ Ὀρθόδοξος καὶ ὄντως φιλόχριστος Βασιλεὺς, ὁ μέγας Θεοδόσιος, εὔρηκα εἰς αὐτὴν τὴν Πόλιν Ἀλεξάνδρειαν ἀνθρῶπον ἀγιώτατον κατὰ τὸν λόγον, καὶ κατὰ τὸ ἔργον. Αὐτὸς ἦτον ὁ Ἰσιδωρος, ὁ Ἰρεὺς καὶ Ξενοδόχος τῆς Ἐκκλησίας ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Τοῦτον τὸν ἅγιον ἔλεγον οἱ Πατέρες, ὅτι ἀπὸ νεότητός του νὰ ἀσκήτευσεν μὲ ἀγῶνας μεγάλους εἰς τὸ ὄρος τῆς Νητρίας κατὰ τὴν ἔρημον, καὶ ὅταν ὑπήγαμεν ἐκεῖ μᾶς εἰδείξαν τὸ κελλίον του. Ἐφθασα λοιπὸν ἐγὼ τοῦτον τὸν ὄσιον ἐβδομήκοντα χρόνων γέροντα. Ὁ ὁποῖος ἔζησεν ἀκόμι ὑστερον ἄλλους δεκαπέντε, καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Διὰ τοῦτον τὸν ἀγιώτατον ἄνδρα ἔλεγον πῶς ἐξ ἀρχῆς ἕως ὅτου καὶ ἐτελεύτησεν, ὅτι ποτέ του ὁ εὐλογημένος, ὑποκάμισον δὲν ἐφόρεσεν, οὔτε ποτέ ἐπλύθη ἢ πόδας, ἢ κεφαλὴν. Ἀφ' οὗ ἐγεννήθη, ποτέ κρέας δὲν ἐδοκίμασεν. Εἰς τράπεζαν καθεζόμενος ποτέ δὲν ἐχόρτασε. Καὶ τὸσον ἦτον εἰς τὸ κορμὶ ὑγιῆς καὶ εὐρωστος, ὥστε ὁποῦ ἐκείνοι ὅσοι τὸν ἐβλεπαν, (μὴν ἠξεύροντες τὴν ζωὴν του) ἔλεγον νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ, καὶ νὰ ξεφαντώνῃ κάθε ἡμέραν.

Τοῦτου τοῦ Ἁγίου ἀνίσθω καὶ θελήσω νὰ ἐξηγήσω τὰς ἀρεταῖς

λεπτομερῶς, δὲν ἔχω καιρὸν καὶ τρόπον. Ἐπαίνω εἰς ὅλα τὰ καλά Ἑλαμπεν εἰς αὐτὸν, ὡς αὐγερινός, ἡ εὐλογημένη πραότης, ἡ φιλανθρωπία, καὶ ἡ εἰρήνη τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ. Ἡ φήμη τῆς ἀρετῆς του, καὶ ἡ χάρις ὅπου ἦτον ἐκκεχυμένη εἰς ἐκεῖνον τὸν σεβασμιον χαρακτῆρα, ἔκαμνε καὶ τοὺς ἀπίστους νὰ εὐλαβοῦνται ὡς καὶ τὴν σκιάν τοῦ σώματός του. Εἶχε τοσαύτην χάριν ὁ ἀείμνηστος, ὥστε ὅπου ἐξηγουσεν ἐν εὐκολίᾳ τὰς ἀγίας Γραφάς, καὶ ὅλα τὰ ἅγια δόγματα τῆς ἀμωμήτου Πίστεως. Καὶ πολλαῖς φοραῖς καθήμενος μετὰ τοὺς ἀδελφούς εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ ἤρχετο ἕκστασις, ὥστε ὅπου τὸ ἐγνώριζαν οἱ ἀδελφοὶ ἀπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ προσώπου του, καὶ κατοπι τὸν ἐρωτοῦσαν μετὰ μεγάλην παρακάλεισιν νὰ τοὺς εἰπῇ τὰ τῆς ἕκστάσεως, καὶ αὐτὸς ἄλλο δὲν ἔλεγε, παρὰ μόνον· ἐμίσεισα τέκνα μου μετὰ τὸν νοῦν καὶ θεωρίαν μακρὰν ἀπὸ τὸν Κόσμον τοῦτον. Πολλαῖς φοραῖς εἶδα καὶ ἐγὼ τοῦτον τὸν ὄσιον εἰς τὴν τράπεζαν ὅπου ἐδάκρυε, καὶ ἐρωτῶντας αὐτὸν νὰ μάθω τὴν αἰτίαν τῶν δακρῶν, μοῦ ἀπεκρίνετο· εὐλαβοῦμαι τέκνον μου συλλογιζόμενος, ὅτι εἶμαι λογικὸς ἄνθρωπος, καὶ τρώγω ὡς ἄλογον ζῶν. Ἐπειτα συλλογιζόμενος ἐκείνην τὴν ἀθάνατον καὶ γλυκυτάτην τροφήν τοῦ Παραδείσου, φοβοῦμαι μήπως καὶ τὴν ὑστερηθῶ διὰ ταύτην τὴν πρόσκαιρον καὶ οὐτιδανήν.

Τοῦτος ὁ μακάριος Ἰσιδωρος ἦτον γνωρισμένος καὶ εἰς τὴν Σύγκλητον ἔλην τῶν Ῥωμαίων, καὶ ὅλαις ἡ ἀρχόντισσαις τὸν εἶχαν εἰς μεγάλην εὐλάβειαν ἀπὸ τὸν καιρὸν, ὅπου ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον, καὶ κατοπι πάλιν μετὰ τὸν ἀγιώτατον Ἐπίσκοπον Δημήτριον. Τοῦτος πρότερον ὄντας ὑπέρπλουτος εἰς ἀργύρια καὶ κτήματα, τόσον ἐγένεν ἀκτῆμων, ὥστε ὅπου εἰς τὸ τέλος δὲν εἶχε νὰ γράψῃ οὔτε διχθήκην, ἀλλ' οὔτε νὰ παραγγείλῃ μετὰ τὸ στόμα. Καὶ κἄν ταῖς ἀδελφαῖς του ὅπου ἔμειναν παρθέναις, δὲν ἀφήκεν οὔτε ὀβολόν, ἀλλὰ ταῖς ἀφήκεν εἰς τὴν ἐλεημοσύνην τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, λέγωντας· Ἐκεῖνος ὁ Θεὸς ὅπου μᾶς ἔπλασεν, ἔχει τὴν φροντίδα σας, καθὼς ἐκυβέρνησε καὶ ἐμένα ὁ πολυέλεος. Εἶχε φροντίση ὁ Ὄσιος παρθενῶνα ὁμοῦ μετὰ ταῖς ἀδελφαῖς του, καὶ ἄλλαις ἐβδομηντα παρθέναις τὸν ἀριθμὸν. Ἔστωντας νὰ ὑπῆγα καὶ ἐγὼ εἰς τοῦτον τὸν μέγαν Ἰσιδωρον, καὶ παρακαλῶντάς τον νὰ μετελειώσῃ καλόγηρον, αὐτὸς βλέπωντάς με πολλὰ νέον εἰς τὴν ἡλικίαν, ἐστοχάσθη ὡς ἄριστος κυβερνήτης, ὅτι ἡ ἡλικία τῶν νέων ἀνθρώπων περισσότερον χρειάζεται κόπους μεγάλους, παρὰ νοουθεσίαις μετὰ λόγια μόνον. Διὰ τοῦτο μετὰ ἐπήρε μακρὰν ἀπὸ τὴν χώραν εἰς τὰ λεγόμενα ἐρημικὰ, καὶ μετὰ παρέδωκεν εἰς ἓνα ἀσκητὴν ἀπὸ τὴν Θηβαΐδα, Δωρόθειον ὀνόματι, ὁ ὁποῖος ἐκατοίκει εἰς ἓνα σπηλαιον χρόνους ἐξῆντα, εἰς ἐκεῖνον μετὰ ἐδιώρισε νὰ σταθῶ τρεῖς χρόνους διὰ νὰ δαμασθοῦν τὰ πάθη τῆς νεότη-

τος, διότι ἐγνώριζε τὸν γέροντα εἰς τὸν ὁποῖον μὲ ἔδωκε πῶς εἶχε
 μεγάλην σκληραγωγίαν, Καὶ ἀφ' ἧ ἤθελα τελειώσῃ εἰς ἐκεῖνον τοὺς
 τρεῖς χρόνους, ἐπρόσταξε πάλιν νὰ γυρίσω εἰς αὐτὸν τὸν Ἰσίδωρον
 διὰ νὰ ἀκροασθῶ καὶ διδασκαλίαν τῆς μοναδικῆς πολιτείας. Ὅμως
 ἐγὼ δὲν ἐδυνήθηκα νὰ ὑποφέρω τοὺς τρεῖς χρόνους σωστῶς εἰς
 τὸν ἀσκητὴν Δωρόθειον, (καὶ μάλιστα ἔπεσα καὶ εἰς ἀσθένειαν)
 ἐπειδὴ καὶ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ γέροντος ἦτον σκληροτάτη καὶ ἀμίμη-
 τος. Χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους κόπους του, εἶχε συνήθειαν, καὶ
 εἰς τὸν καιρὸν ἐποῦ ἦτον ἡ μεγάλας καυσεσ, ἐπήγαινε εἰς τὰ
 παραθαλάσσια καὶ ἐκουβαλλοῦσε πέτρας, καὶ ἐκτιζε κελλία διὰ νὰ
 καθῶνται μέσα ἐκεῖνοι, ὁποῦ δὲν ἐδύνοντο νὰ κτιζοῦν.

Μίαν ἡμέραν ἠρώτησα αὐτὸν τὸν Ἀββᾶν, τί εἶναι τοῦτο, ὁποῦ
 ἐργάζεσαι Πάτερ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου μὲ τό-
 σον γηρατειῶν, καὶ φονεύεις τὸν ἑαυτὸν σου; Καὶ ἀπεκρίθη μοι ὁ
 Ἀββᾶς λέγωντας· Πρέπει τέκνον νὰ φονεύσω τὸ σῶμα, διὰ νὰ μὴ-
 με φονεύσῃ αὐτό. Τὸ φαγητὸν του ἦτον τὴν ἡμέραν ἕξ οὐγγίαις
 ψωμί καὶ ὀλίγα βότανα. Καὶ κατὰ τὸ βάρος τοῦ ψωμίου ἔπινε
 καὶ τόσον νερόν. Δὲν τὸν εἶδα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἀπλώσῃ ποτέ
 τοὺς πόδας του, ἢ νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ ταύτου, ἢ νὰ πλαγιάσῃ ἐπάνω
 εἰς κλίνην, ἢ εἰς ψάθαν κἄν, ἀλλὰ ὅλην τὴν νύκτα ἐργάζετο, καὶ
 ἔπλεκε τοὺς φοίνικας καθήμενος διὰ νὰ εὐγάνῃ τὴν ζωοτροφίαν του.
 Ἐγὼ ἐνόμιζα, ὅτι αὐτοὺς τοὺς κόπους τοὺς κάμνει ἐπὶ ταύτου μόν-
 ον διὰ λόγου μου, νὰ βλέπω τάχα καὶ ἐγὼ νὰ τοὺς μιμοῦ-
 μαι. Διὰ τοῦτο ἐτριγύρισα καὶ ὅλους τοὺς μαθητάς του, καὶ τοὺς
 ἡῤᾶ ὅλους, ὁποῦ ἐργάζοντο καὶ αὐτοὶ τὰ ἴδια, οἱ ὁποῖοι μοῦ εἶ-
 παν, ὅτι ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας μεταχειρίζεται αὐτὴν τὴν ζωὴν.
 Ἦγουν ποτέ του δὲν ἐκοιμήθη ἐπὶ ταύτου, ἀλλὰ μόνον, ἢ ὅταν
 ἔκαμνε ἐργόχειρον, ἢ ὅταν ἔτρωγεν, ἐσφαλοῦσεν ὀλίγον τὰ μάτια.
 Καὶ πολλαῖς φοραῖς ἐκεῖ ὁποῦ ἐγέυετο (ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγρυ-
 πνίαν) ἔπεφτεν ἡ τροφή ἀπὸ τὸ χέρι του.

Μίαν φορὰν πολλὰ τὸν ἀνάγκασα νὰ πλαγιάσῃ ἐπάνω εἰς τὸ
 ψάθιον. Καὶ αὐτὸς εἶπέ μοι· Ἀνίσως καὶ καταπέισῃς τοὺς Ἀγ-
 γέλους νὰ κοιμηθοῦν, θέλεις καταπέισῃ καὶ ἐμένα νὰ γυρεῶ πλα-
 γιάσματα διὰ ὕπνον. Μίαν ἡμέραν ἔστειλέ με εἰς τὸ πηγάδι κατὰ
 τὴν ἐννάτην ὥραν διὰ νὰ γεμίσω τὸν κάδον νερόν. Ὅμως πηγαί-
 νοντας κατὰ τὸ πηγάδι, εἶδα μίαν ἀσπίδα, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον μου
 ἐγύρισα τρεχάτος χωρὶς νὰ φέρω νερόν. Ἐρχόμενος δὲ εἶπα μὲ
 τρόμον μέγαν εἰς τὸν γέροντα· Ἀπεθάναμεν Ἀββᾶ, διότι εἶδα εἰς
 τὸ πηγάδι μέσα ἀσπίδα φοβερὰν. Καὶ ὁ γέροντας ἀκούσας ἔχα-
 μογέλασε, καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του, καὶ λέγει μοι· Ἀνίσως ὁ
 σατανᾶς καὶ ἤθελε δεῖξῃ εἰς ἄλλα τὰ πηγάδια καὶ ταῖς βρύσαις, ἢ
 μέσα, ἢ ἀπ' ἔξω ἀσπίδες καὶ φίδια, καὶ ἄλλα φαρμακερὰ θηρία,

ἔσὺ βέβαια ποτὲ δὲν ἔπινες νερόν. Ταῦτα λέγωντας εὐγῆκε, καὶ πηγαίνωντας εἰς τὸ πηγάδι εἶδε μέσα τὴν ἀσπίδα, καὶ σύρωντας τὸ νερόν τὸ ἔσταύρωσε μὲ τὸ χέρι, καὶ ἔπιεν ὧν ἀκόμι νηστικός, λέγωντας, ὅτι ἐκεῖ ὀποῦ εἶναι ἡ χάρις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, δὲν ἐνεργεῖ ἡ δύναμις τοῦ σατανᾱ.

— Περὶ τῆς Παρθένου Ποταμιαίνης.

Τοῦτος ὁ ἀββᾶς Ἰσιδωρος ὁ Ξενοδόχος, ἕστωντας νὰ ἀνταμῶθῃ μὲ τὸν μέγαν Ἀντώνιον, τοῦ ἐδιηγήθη πρᾶγμα ἄξιον ἀκοῆς. Εἰς τὸν καιρὸν Μαξιμίου τοῦ τυράννου ἦτον μία Παρθένος εὐμορφοτάτη Ποταμιαίνη ὀνόματι. Αὕτη ἦτον δουλεύτρια εἰς ἓνα ἀρχοντα ἀσελγῆ καὶ παράνομον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐβίαζε νὰ κάμῃ τὸ κακόν του θῆλημα, καὶ τῆς ἔταξε νὰ τῆς δώκῃ πολλά χαρίσματα· ὁμῶς ἡ παρθένος οὐδὲ νὰ τὸν ἀκούσῃ δὲν ὑπόφευγεν. Ἐκεῖνος δὲ ὁ ἀσελγῆς μὴν ὑπομένωντας τὴν καταφρόνησιν, ὑπῆγε καὶ τὴν διέβαλεν εἰς τὸν ἡγεμόνα ὡς Χριστιανὴν, πῶς ὑβρίζει τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς Βασιλεῖς. Καὶ τοῦ ἔδωκε κρυφίως ἀργύρια πολλά, ἀνίσως καὶ τὴν καταπίσῃ νὰ κάμῃ τὸ θῆλημά του, νὰ μὴν τὴν παιδεύσῃ, εἰδὲ μὴ, νὰ τῆς δώκῃ πικρὰς τιμωρίας ἕως νὰ ἀποθάνῃ τελείως. Λοιπὸν ἔφεραν τὴν Παρθένον ἐμπρὸς εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐδοκίμασε μὲ κολακείαις ὁ Τύραννος, καὶ δὲν τοῦ ὑπήκουσεν, ἀρχησε καὶ τὴν ἐτιμωροῦσε μὲ διάφορα ὄργανα τιμωρητικά, καὶ τὸ χειρότερον, ὀποῦ ἔβραζαν πίσσαν εἰς ἓνα χάλκωμα, καὶ καθὼς ἔβγαζε τῆς λέγει ὁ Τύραννος· ἢ πήγαινε, κάμε τὸ θῆλημα τοῦ αὐθεντός σου, ἢ ρίπτεσαι μέσα εἰς τὸ χάλκωμα, ὀποῦ βράζει ἡ πίσσα. Τοῦ ἀποκρίνεται καὶ ἡ κόρη, ὅτι ἀδικώτερος δικαστῆς δὲν θέλει εὐρεθῆ ἀπὸ λόγου σου, ἐπειδὴ μὲ ἀναγκάζεις εἰς τὴν ἀσέλγειαν. Εἰς αὐτὰ τὰ λόγια τῆς Παρθένου ἐθυμῶθη ὁ παράνομος δικαστῆς, καὶ προστάζει νὰ τὴν ρίψουν μέσα εἰς τὸ χάλκωμα τῆς πίσσης ὀλόγυμνη. Τότε ἐφώνησεν ἡ Ἁγία λέγουσα· ὀμνύω σοὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Βασιλέως, μὴν θελήσης νὰ μὲ ἐκδύσουν τὰ ρούχα, ἀλλὰ ἀφησαί με ἐγὼ μοναχὴ νὰ κατέβω εἰς τὸ χάλκωμα κατ' ὀλίγον ὀλίγον, διὰ νὰ γνωρίσῃς πόσῃν δύναμιν μοῦ ἐχάρισεν ὁ Χριστός, τὸν ὁποῖον ἐσὺ δὲν ἐγνώρισες. Εἰς τοῦτο τὴν ὑπήκουσεν ὁ Τύραννος. Καὶ ἔττι ἐκεῖνη ἡ μακαρία καταβαίνουσα εἰς τὸ κοχλαζον χάλκωμα, ὅταν ἐφθασεν ἡ πίσσα ἕως τὸν λαϊμόν τῆς, παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ. Καὶ πολλοὶ ἀκόμι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐμαρτύρησαν τότε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἔλαβαν τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Περὶ τοῦ Διδύμου.

Ἀνάμεσα εἰς αὐτοὺς τοὺς Ἁγίους ἐτελειώθη καὶ ὁ Δίδυμος ὁ συγγραφεὺς, καὶ ἀόμματος. Μὲ τοῦτον τὸν θαυμασίον συνωμίλησα μερικαῖς φοραῖς. Ὁ ὁποῖος μοῦ ἐδιηγήθη, ὅτι ἀπὸ τεσσάρων χρόνων παιδί ὑστερήθη τὴν ὄρασιν, καὶ ἐγένετο ὀλοτύφλος. Ὄθεν καὶ γράμματα δὲν ἔμαθε, μήτε εἰς διδάσκαλον ἐστάθη ποτέ. Μόνον διδάσκαλον εἶχεν ὁ μακάριος τὴν ἐδικὴν του συνειδήσιν. Τόσον ὁμως ἐφωτίσθη μὲ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὥστε εἰς αὐτὸν νὰ ἐπληρώθη τὸ ῥητόν· «Κύριος σφοῖ τυφλοῦς. Ὅλην τὴν θείαν Γραφὴν παλαιάν τε νέαν τὴν ἐξηγοῦσε λέξιν πρὸς λέξιν. Καὶ τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας ἐπερίσσευσεν ὅλους τοῦ καιροῦ ἐκείνου τοὺς διδασκάλους. Μίαν φοράν μὲ ἠνάγκασε νὰ κάμω προσευχὴν ἐμπρὸς του, καὶ ἐγὼ τὸ ἐνόμιζα ἀυθάδειαν νὰ κάμω εὐχὴν ἐνώπιον τοιοῦτου μεγάλου Πατρὸς, καὶ αὐτὸς εἶπέ μοι· Ἄκουε τέκνον μου. Ὁ μέγας Ἀντώνιος ἦλθε τρεῖς φοραῖς εἰς τοῦτο τὸ κελίον διὰ νὰ μὲ ἐπισκέψῃ, καὶ ἐγὼ τοῦ ἔλεγον νὰ κάμῃ προσευχὴν, καὶ ἀκόμι δὲν ἔσωνα τὸν λόγον μου, καὶ εὐθὺς ἐκλίνε τὸ γόνυ, καὶ ἔκαμνε τὴν εὐχὴν· καὶ μὲ τοῦτο ἐδειχνέ μοι μὲ τὸ ἔργον, πῶς πρέπει εἰς τὸν καλόγηρον ἢ ὑπακοή. Λοιπὸν τέκνον μου, εἰ μὲν καὶ θέλεις νὰ ἀκολουθήσῃς τὸν δρόμον τῶν Ἁγίων Πατέρων διὰ τὴν σωτηρίαν σου, μὴν ἐναντιώνεσαι εἰς ἐκεῖνο, ὅπου σὲ προστάζουν. Μίαν φοράν ἔτυχε νὰ συλλογίζωμαι (λέγει μοι) διὰ τὸν βασιλέα Γουλιανὸν παραβάτην, πῶς ἐγένετο τοιοῦτος ἄπιστος, καὶ τυραννικώτατος εἰς τοὺς εὐσεβεῖς, καὶ πῶς ἐπῆρε Βασίλειον τοιοῦτος μιαιφώτατος; καὶ μὲ αὐτὴν τὴν συλλογὴν ἐπέρασα ἕως τὴν νύκτα χωρὶς νὰ γευθῶ τίποτε. Καὶ ἐπειδὴ καθήμενος εἰς σκάμνιον μὲ ἐπῆρεν ὁ ὕπνος, βλέπω ἕκστασιν πῶς ἔτρεχαν ἄλογα ἄσπρα πολλὰ μὲ καθαλαρείους, οἱ ὁποῖοι ἐφώναζαν, νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν Δίδυμον, ὅπου συλλογίζεται, ὅτι σήμερον ἐβδόμην ὥραν ἐθανατώθη ὁ παραβάτης. Συκώσου λοιπὸν καὶ φάγε. Καὶ στείλε τὴν εἶδησιν ταύτην καὶ εἰς τὸν Ἀθανάσιον τὸν Ἐπίσκοπον νὰ γνωρίσῃ καὶ ἐκεῖνος. Καὶ εἶπέ μοι, πῶς ἐσημείωσε τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν ὥραν, καὶ τὴν ἐβδομαδα, καὶ τὸν μῆνα, καὶ εὐγῆκαν ὅλα ἀληθέστατα. Ἐτελειώθη τοῦτος ὁ μακάριος Δίδυμος ἀφ' οὗ ἐφθασε τοὺς ὀγδοήκοντα πέντε χρόνους τῆς ἡλικίας του.

Βίος Ἀλεξάνδρας.

Ἀκόμι εἶχέ μοι διηγηθῆ διὰ μίαν δουλεύτριαν, Ἀλεξάνδραν ὀνόματι. Ἡ ὁποία ἀφίνοντας τὴν πητρίδα της, ὑπῆγε μακρὰν καὶ

ἐσφαλίσθη μέσα εἰς ἓνα μνημα, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφήσει μίαν τρύπαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐλάμβανεν ὀλίγην τροφήν, καὶ ποτόν. Ἐκαμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μνημα χρόνους δωδέκα, ὅπου δὲν τὴν εἶδε μήτε ἄνδρας μήτε γυναῖκα. Καὶ εἰς τὸν δωδέκατον χρόνον ἐγνωρίσθη ἀπὸ ἐκείνην, ὅπου τῆς ἔφερεν τὴν τροφήν, πῶς ἐτελεύτησε. Καὶ ἔτσι ἤλθομεν ἡμεῖς, καὶ ἀποσκεπάσαντες τὸ μνημα, τὴν εὐρήκαμεν ὅπου ἔκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Ἐλεγεν ἡ Ἁγία Μελάνη ἡ Ῥωμαία δι' αὐτὴν τὴν ὄσιαν Ἀλεξάνδραν, πῶς δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν ἰδῆ εἰς πρόσωπον, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἐκείνην τὴν τρύπαν, ὅπου ἐδέχετο τὴν τροφήν. Τὴν ἠρώτησε νὰ τῆς εἰπῆ διὰ ποίαν αἰτίαν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν χώραν τῆς, καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ μνημεῖον; καὶ αὐτὴ ἀπεκρίθη λέγουσα· Ὅταν ἤμουν εἰς τὴν χώραν μου, κάποιος νέος ἔπεσεν εἰς ἔρωτα εἰς τοῦ λόγου μου, καὶ ἐγὼ μανθάνωντάς το ἔκρινα, ὅτι καλλήτερα νὰ θάψω ζωντανὴ εἰς τὸ μνημα, παρά νὰ σκανδαλίζω τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ἀνεχώρησα, καὶ ἐκλείσθην εἰς τὸν τάφον. Πάλιν τὴν ἠρώτησεν ὁ Ὅσια Μελάνη λέγουσα· Καὶ πῶς ὑπόφερες δούλη τοῦ Χριστοῦ τόσον καιρὸν μέσα εἰς τὸ μνημα, χωρὶς νὰ συναναστραφῆς τελείως μὲ ἀνθρώπους, καὶ ἐναντιουμένη εἰς τοὺς πολέμους τοῦ ἐχθροῦ; καὶ ἐκείνη ἀπεκρίθη λέγουσα· ἐγὼ ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως ὥρας ἐνάτης ἐργοχειρῶ, κλώθουσα νῆμα, καὶ προσεύχομαι. Καὶ ἀπὸ τὴν ἐνάτην ὥραν ἕως ἑσπέρας στοχάζομαι, καὶ δίδω τὸν λογισμόν μου εἰς τὴν πίστιν, καὶ τὰ κατορθώματα τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἰς τὴν ὁμολογίαν καὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὰ μαρτύρια τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ Προφητῶν καὶ Μαρτύρων. Καὶ ὁπότεν φθάσῃ ἡ ἑσπέρα, μετὰ τὴν προσευχὴν τρέιγω τὸν ἄρτον μου. Ἐπειτα ὄλην τὴν νύκτα τὴν περὶ μὲ τὴν προσευχὴν, καὶ ἡ παντοτινὴ μου μελέτη καὶ καθολικὴ εἶναι, ὅπου ἀναμένω μὲ πόθον, πότε νὰ μισεύσω ἀπὸ τούτην τὴν ζωὴν, καὶ νὰ ἰδῶ τὰ κάλλη τοῦ Οὐρανοῦ, τὸ γλυκύτατον πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ μὲ βεβαίαν ἐλπίδα.

Περὶ τῆς Φιλαργύρου Παρθένου.

Κάποια Παρθένος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἡ ὁποία ἀγαποῦσε μὲ πόθον μεγάλον τὸν χρυσόν, καὶ ὄχι τὸν Χριστόν, εἰς τόσην φιλαργυρίαν ἤλθεν, ὅπου ποτὲ δὲν ἔδωκεν ἐλεημοσύνην, οὔτε εἰς ξένον, οὔτε εἰς γνῶριμον, οὔτε ἀπλῶς εἰς κανένα πτωχόν· ἀλλὰ μήτε καὶ εἰς Ἐκκλησίαν ἔδωκεν ὄβολόν. Πολλαῖς φοραῖς, καὶ πολλοὶ ὀσιώτατοι Πνευματικοὶ καὶ Πατέρες τὴν ἐνουθέτησαν· ὁμως τὴν εἶχε κυριεύσῃ τὸ δαιμόνιον τῆς φιλαργυρίας, καὶ δὲν τοὺς ἤκουε τελείως. Εἶχεν ἀνεψιᾶν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τῆς, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὡς θυγατέρα, διὰ νὰ τὴν κληρονομήσῃ ὅταν ἀποθάνῃ, καὶ δὲν

ἐφρόντιζεν ἡ ταλαίπωρος, διὰ τὴν καταστίτησιν τὸν πλοῦτόν της εἰς τὰς οὐρανίους ἀποθήκας μὲ τὴν ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ τὴν ἀφήκη εἰς χεῖρας ἀναξίου γυναικίου, διὰ τὴν γένη μαλίστα ὕλη τῆς αἰώνιου κελάσεως. Μεγάλη πονηρία εἶναι καὶ αὕτη τοῦ σατανᾶ, ἡ γουν ὁπεῦ προφασίζονται πολλοὶ πῶς ἔχουσι συγγενεῖς, ἢ τέκνα, ἢ γονεῖς, καὶ διὰ τοῦτο τάχα συναζου, διὰ τὴν τὰ ἀφήσου, καὶ κυβερνωῶνται κατόπι μὲ ἐκεῖνα, ὁπεῦ ἤθελαν τοὺς ἀφήση. Ὅμως αὕτη εἶναι πλάνη τοῦ διαβόλου εἰς τοὺς πλεονέκτας. Οἱ ὁποῖοι πολλαῖς φοραῖς φαρμακεῦν γονεῖς, φονεύου ἀδελφούς, καὶ ἐπιβουλεύονται συγγενεῖς. Ὡστε ὁπεῦ προφασίζονται μόνον διὰ τὴν τὰ ἀφήσου, πρὸς κυβέρνησιν ἄλλων, ὁμως ὁ σκοπὸς καὶ ἡ διάθεσις τους εἶναι τὴν πλεονεκτοῦσιν. Ὅμως ἐκεῖνος ὁπεῦ φαῖται τὴν αἰώνιον κόλασιν, ὁπεῦ ἀναμένει τοὺς φιλαργύρους, ἡμπορεῖ τὴν κυβερνήσῃ καὶ τοὺς ἐδικούς του κατὰ τὴν ἀνάγκη τους, καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἐκεῖ ὁπεῦ δύνεται τὴν μὴν ἀφίνη.

Αὐτὴν τὴν πλανημένην φιλοχρήματον Παρθένον ὁ Ἅγιος Μακάριος ὁ Πρεσβύτερος (ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν φροντίδα ἐκείνων τῶν ἀρρώστων, ὁπεῦ ἦτον καὶ μισεροὶ εἰς τὰ μέλη τους) ἡθέλησε μὲ ζῆλον θεῖον τὴν ὠφελήσῃ εἰς τὴν ψυχὴν μὲ τέτοιον τρόπον. Μίαν ἡμέραν λέγει της κρυφίως· Εἰς τὸ χέρι μου ἔτυχαν ἀτίμηταις πέτραις, πολλαῖς θαυμασταῖς καὶ εὐθηναῖς, ἡ ὁποῖαις εἶναι ρουμπίνια καὶ σμαράγδια. Δὲν ἡξεύρω ὁμως ἡ ταῖς ἔκλεψαν, ἡ ταῖς ἔχουσι ἀπὸ πραγματεῖαν. Ἡ τιμὴ τους εἶναι πολλὴ καὶ δυσνόητη, ὁμως αὐτὸς εὐχαριστεῖται διὰ πεντακόσια φλωρία. Λοιπὸν μὴ χάνης τὸν καιρὸν, ἔλα τὴν πηγαίνωμεν τὴν ἰδίης τὰς πέτρας, καὶ δόσαι πεντακόσια φλωρία, τὰ ὁποῖα ἀπὸ μίαν μοναχὴν πέτραν τὰ πέρνει, καὶ ἡ ἄλλαις σου ἀπομένουν διάφορον. Τοῦτο καθὼς ἡκουσεν ἐκείνη ἡ φιλαργυρος γυνὴ, ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Ἁγίου μὲ δέησιν, τὴν ἀγοράσῃ τοὺς λίθους, δίδωντας εὐθύς καὶ τὰ πεντακόσια φλωρία, λέγουσα, ὅτι δὲν θέλω τὴν φανῶ ἐγὼ εἰς τὸν πωλητήν.

Πέρνωντας λοιπὸν ὁ ἅγιος Μακάριος τὰ φλωρία, τὰ ἔξωδιάσεν ὅλα εἰς ταῖς ἀναγκαίαις ὑπηρεσίαις τῶν πτωχῶν καὶ μισερῶν. Μετὰ τοῦτο ἐπέρασε καιρὸς πολὺς, καὶ ἡ Παρθένος ἐκείνη, μὲ τὸν ἦτον τοιοῦτος ἀγιώτατος ἄνθρωπος, εὐλαβεῖτο τὴν τοῦ ἀναθυμῆσῃ διὰ τὰ φλωρία, ὁπεῦ τοῦ ἔδωκεν. Ὅμως μίαν ἡμέραν τὸν εὗρε κατ' ἰδίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ λέγει του· Τί ὀρίζεις Πάτερ διὰ τοὺς λίθους ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποῖους ἔδωκα τὰ πεντακόσια φλωρία; Λέγει της καὶ ὁ Ἅγιος· ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὁπεῦ μου ἔδωκες τὰ νομίσματα, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἰδίαν τὰ ἐπλήρωσα εἰς τὴν τμήν τῶν λίθων, καὶ ἀνίσως καὶ θέλεις, ἔλα εἰς τὸ πτωχοτροφεῖον, καὶ τοὺς ἰδίης, ὁπεῦ εἶναι ἐκεῖ φυλαγμένοι. Ἐκείνη, ὡς ἡκουσεν,

ἦλθε μετὰ χαρᾶς εἰς τὸ πτωχοτροφεῖον, τὸ ὁποῖον ἴτον δίπατον, καὶ εἰς τὸ ἀνώγειον εἶχαν ταῖς γυναῖκες ταῖς μισεραῖς, εἰς δὲ τὸ κατώγειον ἐκείτοντο οἱ ἄνδρες. Τότε λέγει ὁ Ἅγιος Ποίους ἔχεις γνῶμην νὰ ἰδῆς πρῶτον, τὰ ρουμπίνια, ἢ τὰ σμαράγδια; Καὶ ἐκείνη ἀπεκρίθη, ὅ, τι εἶναι εἰς τὸ θῆλημά του. Ὅθεν τὴν ἀνέβασεν εἰς ταῖς γυναῖκας, ὅπου ἐκείτοντο μισεραῖς, καὶ λέγει· νὰ τὰ ρουμπίνια. Ἐπειτα τῆς ἔδειξε κάτω καὶ τοὺς ἄνδρας, λέγωντας, νὰ τὰ σμαράγδια. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πολύτιμοι λίθοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν εὐρίσκεις ἀκριβεστεροῦς. Ταῦτα ἀκούοντας ἐκείνη, ἀπὸ τὴν λύπην τῆς λόγον δὲν ἐλάλησεν, ἀλλὰ ἦλθεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς, καὶ ἔπεισεν εἰς τὸ κρεβδάτι ἀρρώστη ἀπὸ τὴν πίκραν τῆς. Ὅμως μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ καὶ ἀφ' οὗ ὑπᾶνδρουσε τὴν ἀνεψιάν τῆς, ἀπέθανεν ἄτεκνος αὐτῇ ἢ ἀνεψιά, εὐχαριστοῦσε διὰ ἐκείνην τὴν ἐλεημοσύνην τὸν ὅσιον Μακάριον, ὁποῖος ἐτελείωσε τὴν ζωὴν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, εἰς τὴν φροντίδα τῶν λελωθμένων, ἑκατὸν χρόνων γέροντας, τὸν ὁποῖον ἐφθασα καὶ εἶδα καὶ ἐγὼ ὁ ταπεινός.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀρασίου, καὶ τῆς συνοδίας του.

Ἐστῶντας ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ νὰ διέτριψα εἰς ἱερά Μοναστήρια τριγύρου εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ νὰ συναναστράφηκα ἐκεῖ τρεῖς χρόνους, εἶδα (κατὰ ἀλήθειαν) Ἁγίους Πατέρας θαυμαστούς, στολισμένους μὲ καθὲ λογῆς ἀρετὴν, τὸν ἀριθμὸν δύο χιλιάδας, καὶ ἀναχωρῶντας ἀπ' ἐκεῖ, ἦλθα εἰς τὸ ὄρος τῆς Νητρίας. Τούτου τοῦ ὄρους, καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας ἀνάμεσα, εἶναι λίμνη ὅπου ὀνομάζεται Μάρεια. Τῆς ὁποίας τὸ διᾶστημα εἶναι μίλια ἑβδομήκοντα, τὴν ὁποίαν ἐπλευτα εἰς μίαν ἡμισὴν ἡμέραν, καὶ ἐφθασα εἰς τὸ ὄρος τὸ μεσημέρινόν, εἰς τὸ ὁποῖον ὄρος εἶναι ἐκείνη ἡ μεγάλη ἔρημος, ἐξαπλωμένη ἕως τὴν Αἰθιοπίαν, καὶ εἰς τοὺς λεγομένους Μαζικούς, καὶ εἰς τὴν Μαυριτανίαν. Εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος κατοικοῦσιν Ἀσκηταὶ ἕως πέντε χιλιάδες. Ἐστάθηκα καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος ἕνα χρόνον ὀλόκληρον, λαμβάνοντας μεγάλην ὠφέλειαν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς Ὀσίους Πατέρας. Ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὁποίους ἔλαμπαν ὡς μέγιστοι φωστῆρες, ὁ μέγας Ἀρσάσιος, καὶ ὁ Πατούφαστος, ὁ Ὀσιος Ἅγιον, καὶ Κρόνιος, καὶ Σεραπίων. Ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐκαρπώθηκα καρποὺς οὐρχνίους, ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ πολιτείαν τῶν παλαιῶν Πατέρων, ὅπου ἐδιηγοῦντο ἐκείνοι οἱ τρισμακάριστοι. Καὶ μὲ τοιοῦτον θησαυρὸν ἦλθα καὶ εἰς τὴν βασιλευσάντων ἔρημον.

Εἰς τὸ εἰρημένον ὄρος τῆς Νητρίας εἶναι μία Ἐκκλησία μεγαλωτάτη, καὶ εἰς αὐτὴν εἶναι τρία δένδρα Χουρμάδων, καὶ εἰς κἀκεῖ δένδρον εἶναι κρεμασμένη μία μάλιστα διὰ ῥηθδισμόν. Καὶ ἡ

μία είναι διὰ νὰ παιδεύωνται οἱ Μοναχοί, ὅπου πταίουςι, διὰ ἐπιστροφὴν. Ἡ δευτέρα μάστιξ είναι διὰ τοὺς κλέπτας, ἀνίσως καὶ πισωθῶσι. Καὶ ἡ τρίτη είναι διὰ σωφρονισμῶν ἐκείνων, ὅπου σφάλλουν εἰς διάφορα πταισίματα. Ἐκεῖ ἀκόμι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν είναι Ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναπαύονται οἱ ξένοι, μακάρι καὶ νὰ μείνουν δύο καὶ τρεῖς χρόνους, δὲν ἐμποδίζονται. Είναι ὁμως συνθήειά καθε ξένον ὅπου νὰ ἔλθῃ τὸν ἀφίνου μίαν ἐβδομάδα ἀργόν. Ἐπειτα μετὰ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ὅσον καιρὸν σταθῆ ἐκεῖ, τὸν διορίζουν νὰ ἐργάζεται καὶ κατὰ τὴν δύναμιν του, καὶ κατὰ τὴν ἐπιτηδεϊότητα ὅπου ἔχει. Εἶδὲ καὶ είναι ἀμάθητος ἀπὸ ἔργα, ὅπου είναι κοπιαστικά, καὶ ἡξεύρει γράμματα, τοῦ δίδουν βιβλίον νὰ διαβάσῃ, καὶ τὸν διορίζουν νὰ μὴ συντυχῇ μετὰ τινὰ ἕως τὰς ἑξ ὥρας τῆς ἡμέρας.

Εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος είναι καὶ ἰατροὶ καὶ μαγειροποιοί. Μεταχειρίζονται καὶ κρασί οἱ ἐντόποι. Ἐχει τεχνίτας, ὅπου ἐργάζονται πανία καλὰ διὰ σινδόνας. Πωλοῦσι καὶ ἀγοραῖζουσι, καὶ δὲν είναι ἐνδεεῖς καὶ ἄποροι. Εἰς δὲ τὰ Μοναστήρια τὰ ἐκεῖσε οἱ ὕμνοι, ὅπου ψάλλονται διὰ παντός εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ αἱ ἀκατάπαυστοι προσευχαί, είναι ὡς μία ἀγγελικὴ ὕμνῳδία εἰς τὸν Παράδεισον. Μόνον Σάββατον καὶ Κυριακὴν ἐκκλησιάζονται εἰς ἐκείνην τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν. Εἰς τὴν ὁποίαν είναι ὀκτῶ κυβερνηταὶ γέροντες Πρεσβύτεροι, καὶ ἀνάμεσα εἰς αὐτοὺς είναι ἓνας πρῶτος, καὶ αὐτὸς κρίνει καὶ ἀποφασίζει καθε ὑπόθεσιν. Τοιοῦτος ἦταν ὁ μέγας Ἀρσάσιος, τὸν ὁποῖον εἶδαμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοὺς ἄλλους Ἀγίους γέροντας, οἱ ὅποιοι ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου. Οἱ αὐτοὶ γέροντες μοῦ ἐδιηγοῦντο πῶς ἐγνώρισαν καὶ τὸν Ἀββᾶν Ἀμμοῦν τὸν Νητριώτην. Ταῦ ὁποίου τὴν ψυχὴν εἶδεν ὁ μέγας Ἀντώνιος, ὅπου τὴν ἐπήγαιναν οἱ Ἄγγελοι εἰς τὸν Οὐρανόν. Ὁ Ἀββᾶς Ἀρσάσιος ἔλεγε πῶς ἐγνώρισε τὸν μέγαν Παχώμιον, ὁ ὁποῖος εἶχε Προφητικὸν χάρισμα, καὶ ἦτον προεστῶς ἐπάνω εἰς πολλὰς χιλιάδας Ἀδελφῶν.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀμμοῦν, καὶ τῆς συζύγου του.

Τοῦτος ὁ Ὅσιος Ἀμμοῦν, ὅταν ἦτον χρόνων εἴκοσι δύο, ἔμεινεν ὄρφανός, καὶ ὁ Θεὸς του τὸν ὑπάνδρευσε δυναστικῶς. Ὅμως ὅταν ἐστεφανώθη μετὰ τὴν συζυγόν του, ἀφ' οὗ ἐμίσεισαν ὅλοι ἀπὸ τὴν χαρὰν, καὶ ἔμεινεν αὐτὸς μόνος καὶ ἡ συζυγος αὐτοῦ, λέγει τῆς Ἐλα κυρία ἀδελφῆ νὰ σοῦ διηγηθῶ τὸν σκοπὸν μου. Τοῦτο τὸ στεφάνωμα, ὅπου ἐγινεν εἰς τοῦ λόγου μας, εἶν ᾤελῆς (καθὼς ἐγώ) νὰ γίνῃ ἔνωσις καὶ σμίξις πνευματικὴ, καὶ ὄχι σωματικὴ. Λοιπὸν ἀπὸ τῶρα καὶ ἐμπρός νὰ ἔχωμεν τὴν κλίνην μας χωριστὴν. Διὰ τὴν

ἀγάπην τοῦ Σωτῆρός μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ φυλάξωμεν τὴν παρθενίαν μας καθαρὰν, διὰ νὰ χαίρωμεσθεν αἰώνιως εἰς τὸν Παράδεισον. Ταῦτα λέγωντας ὁ Ἀμμοῦν, εὐγαλεν ἀπὸ τὸν κόρπον τοῦ ἑνα βιβλίου μικρὸν καὶ τὸ ἀνεγίνωσκε. Τὸ ὁποῖον εἶχε ρητὰ τῆς Θείας Γραφῆς, τοῦ Σωτῆρος, καὶ τοῦ Ἀποστόλου περὶ παρθενίας καὶ καθαρότητος. Ἔλεγε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐξηγήσειν ἀπὸ λόγου του, ὅσα ἤθελε τὸν φωτίζει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ἐτυχε καὶ ἐκεῖνο τὸ εὐλογημένον κοράσιον ἀγαθῆ γῆ, καὶ ἐδέχθη τὸν σπόρον τὸν Εὐαγγελικὸν καὶ Ἀποστολικὸν εἰς τὸ χωράφι τῆς ψυχῆς της. Καὶ ἀποκρίνεται πρὸς τὸν νυμφίον της, ὅτι στέργει μετὰ χαρᾶς νὰ φυλάξῃ ὅσα τῆς εἶπεν, ὅμως ὄχι νὰ ξεχωρίσουν, ἀλλὰ νὰ εἶναι εἰς ἓνα ὀσπήτιον, καὶ νὰ εἶναι ἡ κλίνη τους χωριστὴ νὰ περνοῦσι τὴν ζωὴν τους ἀδελφικῆν, ἢ νὰ εἰπῶ ὀρθότερον, ὡς συνασκηταί. Ἐδέχθη τὴν σύνταξιν ὁ θαυμασίος Ἀμμοῦν, καὶ ἔζησαν ἀντάμα ἀδελφικῶς χρόνους δεκαοκτῶ. Καὶ ὁ μὲν Ἀμμοῦν ἐδούλευε καθ' ἐκάστην εἰς τὸν κῆπον. Καὶ χωριστὰ ἐπιμελεῖτο τὸν Βάλαραμον. Ὁ ὁποῖος Βάλαραμος φυτεύεται ὡσάν τὸ ἀμπέλι, καὶ σκάπτεται καὶ κλαδεύεται μὲ πολὺν κόπον. Ὅταν ἐγένετο βράδῳ εἶρχετο εἰς τὸ ὀσπήτιον, καὶ ἀνεγίνωσκε μὲ τὴν σύζυγόν του τὸν ἑσπερινόν, καὶ ἔτρωγαν ὁμοῦ, ἔπειτα ἐχωρίζοντο. Καὶ τὴν νύκτα ἐσηκώνετο ὄρθρου βαθείως, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὄρθρου ὑπήγαιεν εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ κῆπου. Ἐτζί πολιτευόμενοι μὲ τὰς εὐχὰς τοῦ Ἁγίου ἔφθασαν εἰς τελείαν ἀπάθειαν.

Μίαν τῶν ἡμερῶν λέγει του ἡ τρισμακαρία· Ἐχω, Κύριέ μου, νὰ σοῦ εἰπῶ λόγον· καὶ εἰ μὲν ἀκούσης μου, γνωρίζω ὅτι μὲ ἀγαπᾷ ὡς ἀδελφὴν σου γνησίαν. Λέγει τῆς καὶ ὁ Ὁσιος· Εἶπέ ἐκεῖνο ὁ ποῦ θέλεις. Λέγει του ἐκεῖνη· Φαίνεται μοι νὰ μὴν εἶναι δίκαιον, ἓνας τοιοῦτος ἀγιώτατος ἄνθρωπος καὶ ἀγωνιστὴς εἰς πᾶσαν ἀρετὴν, ὅπου ἠμπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ μὲ λόγον καὶ ἔργον πολλοὺς, καὶ θῶς ὠφελήσῃς καὶ ἐμένα τὴν ταπεινὴν εἰς σωφροσύνην καὶ ἐγκρίτειαν, ἔπειτα νὰ ζῆ μόνος μέσα εἰς οἰκίαν, καὶ νὰ μὴ γνωρίζεται, καθὼς τῶρα ἡ ἀγιωσύνη σου μὲ τόσαις ἀρεταῖς, καὶ χάριν τοῦ Πνεύματος πολιτεῦσαι ἀγνωρίστος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ μακάριος Ἀμμοῦν ἐδόξασε τὸν Θεόν, ὅπου τὴν ἐφώτισεν εἰς τοῦτο. Καὶ λέγει τῆς μετ' εὐχαριστίας. Καλῶς εἶπας, ἀδελφὴ μου ἐν Κυρίῳ· Ἴδου λοιπὸν ὁ παρῶν οἶκος διὰ λόγου σου, καὶ ἐγὼ πάλιν ὑπάγω νὰ εὕρω ἄλλον οἶκον. Καὶ εὐθὺς εὐγαίνωντας ἐκεῖθεν, ἦλθεν εἰς τὸ βαθύτερον μέρος τοῦ ὄρους τῆς Νητρίας (εἰς τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν ἦτον Μοναστήρια) καὶ ἐκεῖ ἔκτισε δύο μέρη κελλίᾳ, εἰς τὰ ὁποῖα ἔζησεν ἄλλους εἴκοσι δύο χρόνους. Καὶ μὲ ἀσκησιν ἀκροατῆν καὶ ἀγῶνας μεγάλους, καὶ κατορθώσιν πάσης ἀρετῆς, ἐτελείωσεν τὴν ζωὴν εἰς τὴν μοναδικὴν πολιτείαν.

Ὅλοι του οἱ χρόνοι τῆς ζωῆς ἔγιναν ἐξήντα δύο. Καί κάθε χρόνον δύο φοραῖς ἔβλεπε τὴν μακαρίαν του σύζυγον συνομιλοῦντες λόγους ψυχωφελεῖς. Ἐυρισκόμενος ἀκόμι μοναχὸς ὁ Ἅγιος Ἀμμοῦν εἰς τὸ ὄρος τῆς Νητρίας, τοῦ ἔφεραν ἓνα παιδίον, ὅπου τὸ ἐδάγκασε σκύλος λυσσαμένος, καὶ ἐλύσσαξε καὶ αὐτό. Καί τὸ εἶχαν δεμένον μὲ ἄλυσσον, διότι ἐξέσχιζε τὸ κορμί του ἀπὸ τὴν λύσσαν. Οἱ μὲν γονεῖς τοῦ παιδίου ἐπαρακκλοῦσαν τὸν Ὅσιον νὰ κάμη δέησιν πρὸς Κύριον διὰ τὸν υἱόν του, ὁ δὲ Ὅσιος ἐταπεινώνετο καὶ ἔλεγεν· Ἄνθρωποι τί μὲ βιάζετε νὰ κάμω ἐκεῖνα ὅπου δὲν δύναμαι; Ὅμως ἡ ἰατρεία τοῦ παιδίου εἶναι εἰς τὸ χέρι σας. Δόσετε τὸ βοδί τῆς χήρας ὅπου ἐσκοτώσετε κρυφίως, καὶ νὰ ὑγιάνῃ ὁ υἱὸς σας. Καί ἐκεῖνοι ἀκούσαντες καὶ θαυμάσαντες τὸ προσηλατικὸν τοῦ Ἁγίου, ἔλαβαν εὐχὴν, καὶ δίδοντες τὸ βοδί εἰς τὴν χήραν εὐθὺς ὑγιάνεν ὁ υἱὸς τους.

Ἦλθαν μίαν φορὰν μερικοὶ διὰ νὰ ἐπισκέψουν τὸν Ὅσιον, καὶ αὐτὸς δοκιμάζωντας τὴν γνώμην τους εἶπε, νὰ τοῦ φέρουν ἓνα πιθάρι διὰ νὰ φυλάττῃ μέσα τὸ νερόν. Ἦτον δὲ αὐτοὶ ἀγωγιάται ὅπου ἦλθον εἰς τὸν Ὅσιον, ὁ ἓνας ἔχωντας κάμηλον, καὶ ὁ ἄλλος ἓνα ὄνον. Ἐκεῖνος ὅπου εἶχε τὴν κάμηλον, δὲν ἠθέλησε νὰ πάρῃ πῖθον, λυπούμενος τὴν κάμηλον. Ὅμως ὁ ἄλλος ἔβαλε τὸν πῖθον εἰς τὸν ὄνον, καὶ τὸν ὑπῆγεν εἰς τὸν Ὅσιον, ὁ ὁποῖος εἶπεν εἰς ἐκεῖνον ὅπου ἔφερε τὸ πιθάρι. Ὁ σύντροφός σου ἐλυπήθη νὰ φορτώσῃ τὴν κάμηλον, καὶ ἡ κάμηλος ἐφόφησε. Τοῦτο ἀκούσας ἐκεῖνος ἔτρεξε νὰ ἰδῇ, καὶ ἤυρεν ὅπου τὴν ἔφαγαν οἱ σκύλοι.

Ἐδιηγήθη διὰ τοῦτον τὸν Ὅσιον Ἀμμοῦν ὁ μέγας Ἀθανάσιος τοιοῦτον θαῦμα. Ὅτι μίαν φορὰν ὁ μέγας Ἀντώνιος ἔστειλε Μοναχοὺς εἰς τοῦτον τὸν Ἀββᾶν Ἀμμοῦν ἀπὸ τὴν ἐσωτέραν ἔρημον, νὰ τοῦ εἰποῦσι νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν μέγαν Ἀντώνιον· καὶ εὐθὺς ὅπου τοῦ εἶπαν, ἐσχηκώθη καὶ ἐκίνησε νὰ ἔλθῃ μαζί μὲ τοὺς ἀδελφούς. Καὶ θέλοντες νὰ ἀπεράσουν τὸν ποταμὸν Λύκον, ἐντρέπετο νὰ ἐκδοθῇ, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν τὸν εἶδε τινὰς γυμνόν. Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐσυλλογιζέτο ταῦτα, εὐρέθη εἰς τὸ πέραν μέρος τοῦ ποταμοῦ· οἱ δὲ ἀδελφοὶ ἐπέρχασαν κολυμβῶντας. Φθάσαντες λοιπὸν εἰς τὸν μέγαν Ἀντώνιον, ἠσπᾶσθησαν ἀλλήλους, καὶ μετὰ τὸν ἀσπασμὸν λέγει τοῦ ὁ μέγας Ἀντώνιος· Πολλὰ καὶ θαυμαστά μοῦ ἀπεκάλυψεν ὁ Κύριος ἀδελφεῖ διὰ λόγου σου. Καὶ ἀκόμι ἀπεκάλυψέ μοι καὶ τὴν τελευτήν σου, διὰ τοῦτο σὲ προσκάλεσα, διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀλλήλους, καὶ νὰ παρακκλέσωμεν τὸν Θεὸν ἓνας ὑπὲρ τοῦ ἄλλου. Λοιπὸν μείνον, Ἀδελφέ, ἐδῶ κοντὰ εἰς τόπον χωριστὸν, ἕως νὰ τελειώσῃς τὴν παροῦσαν ζωὴν. Ὅθεν ἔμεινεν ὁ θεῖος Ἀμμοῦν (κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου) καὶ ὀλίγας ἡμέρας ἐτελειώθη ὁ Ὅσιος Ἀμμοῦν, καὶ εἶδεν ὁ μέγας Ἀντώνιος τὴν ψυχὴν του, ὁ-

ποῦ τὴν ὑπήγαιναν οἱ Ἄγγελοι μὲ ὑμφοδίαν εἰς τὸν Οὐρανόν. Καὶ τὸ εἶπεν εἰς τοὺς μωθητὴς του, οἱ ὅποιοι ὑπῆγαν καὶ εἶδαν τὸν Ἄγιον τελειωθέντα κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ὡρ.

Εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος τῆς Νητρίας ἐχρημάτισεν ὁ Ὄσιος καὶ Σανμάσιος Ὡρ, ὄντας προεστῶς ἐπάνω εἰς χιλίους ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι ἐπολιτεύοντο ζωὴν Ἀγγελικὴν. Ὁ γέροντας εἶχε φθάσῃ τοὺς ἐννέα νῆντα χρόνους τῆς ἡλικίας του, καὶ μὲ ὄλον τοῦτο ἦτον ὀρθίος, ὑγιής, λαμπρὸς εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ τόσον εἰς τὰ αἰσθητήρια, τόσον εἰς τὴν σοφίαν καὶ σύνεσιν, ἦτον ἀνελλειπής, καὶ μάλιστα πληρέστατος, ὡσάν νὰ ἤξανεν ὁμοῦ μὲ τὴν ἡλικίαν ἢ ἀρετῇ, καὶ ἢ σύνεσιν. Εἶχε ξεχωριστὴν χάριν Θεοῦ, ὥστε ὅπου νὰ τὸν εὐλαβοῦνται καὶ οἱ ἄπιστοι, καὶ βάρβαροι. Τοῦτος ὁ τρισμακάριστος Πατήρ, ἀφ' οὗ ἔκαμεν εἰς τὴν βαθυτάτην ἔρημον μεγάλην ἀσκησιν, καὶ πολλοὺς ἀγῶνας ὀλομόναχος, ἦλθεν ὕστερον εἰς τὴν ἐδῶθεν ἔρημον, καὶ ἐπιμελήθη, καὶ ἐγέναν ἱερά Μοναστήρια, εἰς τὰ ὅποια ἔκαρε κόπους ὑπερβολικούς, φυτεύοντας μὲ ἰδιά του χέρια ἀμπελώνας καὶ κήπους, καὶ διάφορα δένδρα, ὥστε ὅπου ἐγίνε καὶ δάσος μεγαλώτατον. Μᾶς ἔλεγαν δὲ οἱ Πατέρες, ὅτι πριγοῦ νὰ ἔλθῃ ὁ Ἀββᾶς Ὡρ εἰς ἐκείνην τὴν ἔρημον, τελειῶς ξύλον δὲν ἐφαίνετο. Καθ' αὐτὸ εἶχεν ἔργον, ὅτι νὰ προσεύχεται συχνά, καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν, καὶ διὰ τὴν εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν αὐτῶν, καὶ νὰ ἔχουν ἀναμεταξύ τους ἀγάπην ἀδελφικὴν. Τοῦτος ὁ Θεῖος ἀνὴρ, ὅταν ἠσύχαζε τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἔρημον, ἔτρωγε μόνον βόταναν, καὶ ἔπινε νερόν ὅποταν εὔρισκε, καὶ ὄλον του τὸ ἔργον ἦτον ἡ προσευχή. Ὅταν ἦλθεν εἰς ἡλικίαν γηραλαίαν, ἐφάνη πρὸς αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου λέγωντας· Ὁ Κύριος κατέστησέ σε ἡγούμενον, καὶ προεστῶτα εἰς πλῆθος Μοναχῶν, ἕως εἰς χιλιάδας δέκα. Ἔχε λοιπὸν βεβαίως ἐλπίδας, ὅτι θέλεις τοὺς ποιμάνει εἰς νομὴν σωτήριον. Καὶ εἰς ὅ,τι ζητήσης ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν θέλεις ὅποτύχη, ἀλλ' οὔτε ἀπὸ τοὺς μετὰ σοῦ ἀδελφούς θέλουν λείπει ποτε ὅσα χρειάζονται διὰ τὴν παρούσαν ζωὴν. Καὶ ταῦτα ἀκούωντας ὁ Ὄσιος, ὤρμησεν εἰς τὴν ἔρημον ἐκεῖ κοντά, καὶ πρῶτον ἐκατοίκησε κατὰ μόναν, κάμνωντας ἓνα μικρὸν καλύβιον. Ἡ τροφή του ἦτον ὠμὰ λάχανα, καὶ μεταλαμβάνων πᾶσαν ἐβδομάδα. Καὶ πρῶτα ἐπειδὴ καὶ εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἔρημον νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν χώραν καμμίαν φορᾶν, τοῦ ἐδόθη χάρις παρὰ Θεοῦ χωρὶς νὰ μάθῃ γράμματα, καὶ ἐκτήθησεν ὅλην τὴν Θεῖαν Γραφήν. Καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ ἐδίδαν βιβλίον, καὶ τὸ ἀνεγίνωσκεν ἐν εὐκολίᾳ, καὶ τὸ ἐξηγοῦσεν ὀρθότατα. Ἐλαβεν ἀκόμι καὶ ἄλλην χάριν παρὰ Θεοῦ, νὰ διώκῃ τοὺς δαίμονας ἀπὸ

τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄλλα χρίσματα ἰαμάτων, ὥστε ὁποῦ εὐγῆκεν ἡ φήμη του εἰς διάφορα μέρη, καὶ ἐσυναχθησαν ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημον, ὁποῦ ἑκατοῖκει, ἕως τρεῖς χιλιάδες Ἀδελφοί.

Ὅποταν δὲ ὑπήγαμεν ἡμεῖς καὶ μᾶς εἶδεν ὁ ὄσιος, ἐχάρη καὶ κατὰ πολλὰ, καὶ μετὰ τὸν ἀσπασμὸν μᾶς ἐνηγκαλίσθη, καὶ μετὰ ἰδίᾳ του χέριᾳ ἐπλυνε τοὺς πόδας μας. Μετὰ ταῦτα ἀρχησε σοφωτάτην, καὶ θεολογικωτάτην διδασκαλίαν ἀπὸ τὰ κεφαλαια τῆς θείας Γραφῆς διὰ τὰ ὀρθόδοξα δόγματα. Ἐπειτα μᾶς παρεκίνησεν εἰς προσευχὴν καὶ δοξολογίαν Θεοῦ, ἐπειδὴ τέτοια τάξις εὐρίσκετο εἰς τοὺς Ἁγίους Πατέρας. Ὅτι εἰς κάθε καιρὸν καὶ κάθε ὑπόθεσιν, πάντοτε ἔβαναν τὴν δοξολογίαν, καὶ τὴν προσευχὴν ὁδηγὸν εἰς τὸν Θεόν· καὶ μετὰ τὴν πνευματικὴν τροφήν, ἤγουν τὴν προσευχὴν, μᾶς ἐκάλεσεν εἰς τὴν σωματικὴν, καὶ καθήμενοι εἰς τὴν τράπεζαν, δὲν ἔλειπαν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀγιώτατον στόμα τὰ ψυχοφελῆ διηγήματα. Ἐξῆλθεν (ὡς εἶπομεν) ἡ φήμη τοῦ ὀσίου εἰς πολλὰ μέρη, καὶ ἔτρεχαν πανταχόθεν οἱ μοναχοί· καὶ εὐθύς ὁποῦ ἤρχοντο, ἐμάζωνεν ὅλους τοὺς ἀδελφούς, καὶ ἄλλος ἔφερεν λίθους, ἄλλος ξύλα, καὶ ἄλλος ἐκουβαλλοῦσε νερόν, καὶ μονήμερα τοὺς ἐκτιζε κελία, καὶ ἑκατοικοῦσαν εἰς αὐτά.

Μίαν φορὰν ἦλθεν εἰς αὐτὸν ἓνας ψευδοκαλόγηρος χωρὶς φορέματα, διὰ νὰ τὸν ἐνδύσῃ τάχα ὁ ὄσιος. Ὅμως αὐτὸς (ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁποῦ ἑκατοῖκει εἰς αὐτὸν) ἐγνώρισε τὸν δόλον, καὶ λέγει του· Ἐχεις, ἀδελφε, τὸ δεῖνα ἐξωφόρι καὶ ἐσωφόρι κρυμμένον εἰς τὸ δεῖνα τὸ μέρος, καὶ φόρεσαίτα, καὶ μὴ ψεύδουσαι τὸ ἐπάγγελμά σου. Μὲ τοῦτο τὸ παραδόξον δὲν ἀπετόλμα τινὰς νὰ εἰπῇ ψεῦδος ποτὲ εἰς τὸν ὄσιον. Ἦτον δὲ νὰ ἴδῃ τινὰς εἰς τοῦτον τὸν ὄσιον τὸ πλῆθος τῶν ἀδελφῶν, ὁποῦ ἐπιστατοῦσεν, πῶς ἐστάκευτο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὴν εὐλάβειαν καὶ εὐταξίαν, ὁποῦ ἐφαίνοντο ὡς χοροὶ τῶν Ἀγγέλων εἰς τὸν Οὐρανόν. Διὰ τοῦτον τὸν Ἅγιον ἐμαρτυροῦσαν οἱ ἀδελφοὶ ὅλοι μετὰ ἓνα στόμα, ὅτι καὶ ἐστάθη μέγας εἰς τὴν ἀρετὴν· καὶ μάλιστα ἡ Ἁγία Μελάνη, ἡ Ῥωμαία, ὁποῦ τὸν ἀντάμωσεν εἰς τὸ ἄρος, ἐθαύμασε τὴν ἀγίαν πολιτείαν του. Ἐλεγον δὲ ὅτι κοντὰ εἰς τὰ πολλὰ του μεγάλα κητορθώματα, οὔτε ἐλάλησε ποτὲ ὄλην του τὴν ζωὴν ψεῦδος, οὔτε ὠμοσεν, οὔτε ἐκατράσθη ἄνθρωπον, οὔτε χωρὶς ἀνάγκην ἐσύντυχε.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Παμβῶ.

Εἰς τοῦτο τὸ ὄρος ἑκατοίκησε καὶ ὁ μέγας Παμβῶ. Τοῦτος ὁ ὄσιος ἐστάθη διδάσκαλος Δισκόρου τοῦ Ἐπισκόπου, καὶ τοῦ Ἀμμωνος, καὶ Ἰωάννου τοῦ ἀνεψιοῦ Δρακοντίου, ἐκείνου τοῦ θαυμασίου. Μεγάλα ὄντως, καὶ θαυμαστά ἐστάθησαν τὰ προτερήματα,

οὶ ἀγῶνες, καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ τρισμακάροϋ Ὁσίου Παμβῶ. Καὶ ἀνάμειξαι εἰς τὰ προτερήματα καὶ ἀρετὰς του, τοσοῦτον κατεφρόνει τὰ χρήματα, ὅσον ὁ Κύριος παρήγγειλε τοὺς Ἀποστόλους, νὰ μὴν ἔχουν καὶ ἓνα ράβδι ἐδικόν του. Διὰ τοῦτον τὸν μακάριον Παμβῶ μᾶς ἐδιηγείτο ἡ Ἁγία Μελάνη. Ἐστώντας (λέγει) νὰ ἦλθα ἀπὸ τὴν Ῥώμην εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ μαθοῦσα διὰ τοῦτον τὸν ὄσιον ἀπὸ τὸν μέγαν Ἰσιδωρον τὸν Ξενοδόχον, ἐζήτησα καὶ ἔδωκα μοι ὁδηγοὺς, καὶ με ἤφεραν εἰς τὴν ἔρημον πρὸς αὐτόν· καὶ ἤφερα μαζί μου πλοῦτον πολὺν, ὡς τριακόσιαις λίτραις ἀργύρια, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσα νὰ τὰ πάρῃ, καὶ αὐτὸς με μεγάλην φωνὴν με εὐλόγησε λέγωντας· Ὁ Θεὸς τέκνον μου νὰ σοῦ ἀποδώσῃ τὸν μισθὸν τῆς ἐλεημοσύνης σου. Καὶ εὐθύς ἐπρόσταξε τὸν οἰκονόμον νὰ τὰ πάρῃ, καὶ νὰ τὰ μοιράσῃ εἰς τὰ Μοναστήρια τῆς Λιθύας, καὶ ἡ συχαστήρια, καὶ ὅπου εἶναι ἀνάγκη, καὶ νὰ μὴν κρατήσῃ μητὶ ὀβολόν, μόνον νὰ τὰ μοιράσῃ ὅλα εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην. Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ ἐκαρτεροῦσα νὰ μοῦ εἰπῇ λόγον ἐπαινετικὸν διὰ τὴν ἐλεημοσύνην, εἶπέ μοι· Τὸ τί καὶ τί ἔδωκες ἐλεημοσύνην, ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκην, μοναχὰ ἐκεῖνος ὁ Κύριος, ὅσοῦ διακρατεῖ καὶ ἐξουσιάζει τὰ πάντα, καὶ τὰ κυβερνεῖ καὶ προνοεῖ, ἐκεῖνος ἠξυεῖ καὶ τὴν ποσότητα τῶν χρημάτων ὅπου ἔδωκες, καὶ ζέλει σοῦ ἀντιμετρήσει τὸν μισθὸν τῆς ἀγαθῆς σου προαιρέσεως. Αὐτὰ εἶπέ μοι καὶ ἄλλα παρόμοια ὁ Ἅγιος, καὶ καὶ τὴν θήκην, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον τὰ ἀργύρια, δὲν ἐκαταδέχθη νὰ ἰδῇ τελείως.

Ἐκοιμήθη τοῦτος ὁ μακάριος Παμβῶ χωρὶς νὰ ἀσθενήσῃ τελείως, ἢ νὰ πονέσῃ κανένα του μέλος· ἀλλὰ ἐκείνην τὴν ὥραν ἐπλεκε μίαν σπυρίδα, καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐτελείωσεν ἀνελλιπῆ, λέγει μοι· Λάβε τέκνον αὐτὴν τὴν σπυρίδα διὰ νὰ με ἐνθυμᾶσαι, διότι ἄλλο τίποτε δὲν ἔχω νὰ σοῦ ἀφήσω. Καὶ τοῦτο μόνον λέγωντας, παρέδωκε τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας Κυρίου, ἐβδομηῆντα χρόνων γέροντας. Ἐτυχεν ἀκομιεῖ ἐκεῖ ἡ Ἁγία Μελάνη, ἡ ὁποία τὸν ἐκήδευσεν, καὶ τὸν ἐνταφίασε, καὶ ἐπῆρεν ἐκείνην τὴν σπυρίδα, καὶ τὴν ἐφύλαξεν ἕως εἰς τὸν θάνατόν της. Ἐλεγον ἀκόμι διὰ τοῦτον τὸν θαυμασίον Παμβῶ ὅτι τὴν ὥραν, ὅπου παρέδιδε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ, εὐρέθησαν ἐκεῖ ὁ Μακάριος ὁ Πρεσβύτερος, καὶ ὁ Ἀμμωνίος. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ θαυμασίοι εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἀκουσμένοι ἀγωνισταί. Ἦτον ἀκόμι καὶ ἄλλοι ἀδελφοί, εἰς τοὺς ὁποίους εἶπε ταῦτα· Ἀφ' οὗ ἦλθα εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημον, καὶ ἔκτισα τοῦτο τὸ κελίον καὶ ἐκατοίκησα, ποτὲ δὲν ἔλειψε τὸ ἐργόχειρον ἀπὸ τὸ χεῖρ μου, ἀλλ' οὔτε ἔλαθα καμμίαν χάριν ἀπὸ τινά, μέχρι καὶ κομματιψωμίου. Καὶ ἕως τώρα ὅσαις φοραῖς ἐσύντυχα, ποτὲ δὲν ἐμετανόησα. Καὶ τώρα ὑπάγω πρὸς τὸν Θεὸν με λογισμόν, πῶς δὲν ἔβαλα ἀκόμι ἀρχὴν εἰς τὴν ἀρετὴν, καθὼς ἠθέλην ὁ Θεός. Καὶ ἀκόμι μᾶς

ἔλεγαν οἱ Πατέρες, ὅτι ὅσαις φοραῖς ἤθελαν τὸν ἐρωτήσῃ, ἢ διὰ κανένα νόημα τῆς Θείας Γραφῆς, ἢ διὰ καμμίαν ἀρετὴν πρακτικὴν, ποτὲ δὲν ἀπεκρίθη εὐθύς. Ἀλλὰ ἔλεγεν, ὅτι νὰ συλλογισθῶ, καὶ μὲ καιρὸν ἴσως καὶ δυνηθῶ (βοηθεία Θεοῦ) νὰ δώσω τὴν ἀπόκρισιν. Αὐτὸν τὸν ἀκριδῆ στοχασμὸν τούτου τοῦ Ὁσίου, ὅπου εἶχεν εἰς ταῖς ἐρωτήσεις, τὸν ἐθαύμασε καὶ ὁ μέγας Ἀντώνιος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ μεγάλοι καὶ ἀγιώτατοι Πατέρες.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Πίωρ.

Λέγεται ἀκόμι διὰ τὸν Ἀββᾶ Παμβῶ, ὅτι πῶς ὁ Ὁσιος Πίωρ, ἔστωντας μίαν ἡμέραν νὰ ἦλθεν εἰς αὐτὸν, εἶχεν ἐδικὸν του ἄρτον καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν τράπεζαν. Τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἀββᾶς Παμβῶ, διὰ τί νὰ φέρῃ ἐδικὸν του ψωμίον; καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἀββᾶς Πίωρ, ὅτι τὸ ἔκμα διὰ νὰ μὴ σοῦ δώσω βάρος. Τότε μὲν ἐσιώπησεν ὁ ὀσιος· μετὰ ταῦτα ὁμως ὑπῆγε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Ἀββᾶ Πίωρ, καὶ εἶχε βρεγμένον παξιμάδι ἀπὸ τὴν κέλλαν του, καὶ ἐρωτῶντάς του ὁ Ἀββᾶς Πίωρ, διὰ τί τὸ ἔφερε βρεγμένον; ἀπεκρίθη, ὅτι διὰ νὰ μὴ σοῦ δώσω βάρος.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀμμωνίου, καὶ περὶ τῶν ἀδελφῶν σὺν ταῖς ἀδελφαῖς αὐτοῦ.

Τοῦτος ὁ Ἀββᾶς Ἀμμώνιος ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ὁσίου Παμβῶ. Εἶχε καὶ τρεῖς ἀδελφούς, καὶ δύο ἀδελφαῖς, ὁμοίους εἰς τὰς ἀρετάς, καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως. Ὅλοι αὐτοὶ ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν ἔρημον, ἔχοντες τὰ κελιά τους χωριστὰ, καὶ ὀλίγον ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο μακράν. Ἦτον ὁ Ἀββᾶς Ἀμμώνιος γυμνασμένος εἰς τὴν σπουδῆν, ὅθεν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη εἰς μίαν Ἐπισκοπὴν ἔστωντας νὰ ἀπέθενεν ὁ ἀρχιερεὺς, ἐμαζώχθησαν οἱ πολῖται εἰς τὸν Ἅγιον Τιμόθεον τὸν Μητροπολίτην, καὶ ἐζητοῦσαν νὰ τοὺς χειροτονήσῃ Ἐπίσκοπον τὸν Ὁσίον Ἀμμώνιον· ὁ δὲ Μητροπολίτης τοὺς εἶπεν, ὅτι νὰ ὑπάγουν νὰ τὸν φέρουν, διὰ νὰ τὸν χειροτονήσῃ. Καὶ ἐτίθει ἐκίνησαν πλῆθος πολὺ εἰς τὸ νὰ τὸν φέρουν (ἀνίσως καὶ δὲν ἐλλήσῃ) δυναστικῶς. Καὶ ὁ Ἀμμώνιος ἐκατάλαβε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἄρχησε νὰ φεύγῃ. Ὅμως γνωρίσας ὅτι τὸν φθάνουσιν, ἐγύρισε πρὸς αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐπαρεκάλει νὰ τὸν ἀφήσουν. Ἐκεῖνοι ὁμως μὴ στέργοντες, ὤμνουν ὁ Ἀμμώνιος, ὅτι οὔτε δέχεται Ἐπισκοπὴν, οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ εὐγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν ἔρημον. Ὅμως βλέπωντας ὅτι καὶ μὲ αὐτὰ δὲν τὸν ἀφηναν, ἤρπασεν ἕνα ψαλίδι, καὶ ἔκοψε τὸ αὐτὶ του ἀπὸ τὴν ρίζαν, λέγωντας· καταλάβετε ἀπὸ τοῦτο πῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀρχιερατεύσω. Ἐπειδὴ καὶ ὁ νόμος προσταζει,

ὅτι κουτζάφτης, ἢ ἄλλος μισερός, νὰ μὴν ἀναβαίῃ εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης. Καὶ ἐκεῖνοι ἀκούσαντες ταῦτα τὸν ἀφῆκαν καὶ ἐμίσεισαν, καὶ εἶπαν εἰς τὸν Ἀρχιερέα Τιμόθεον τὰ γενόμενα. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς εἶπε πρὸς αὐτοὺς, ὅτι ὁ νόμος, ὅπου ἐμποδίζει μισερούς νὰ μὴ γίνωνται ἱερεῖς, ἦτον ὁ Ἰουδαϊκὸς νόμος. Ὁμῶς εἰς τοῦ λόγου μου ὅποιον φέρετε, καὶ εἶναι εἰς τὰ ἦθη καλὸς, ἐγὼ τὸν χειροτονῶ. Τότε ἐκεῖνοι πάλιν ἐγύρισαν, καὶ ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Ὅσιον νὰ δεχθῆ τὴν χειροτονίαν. Ὁ δὲ Ὅσιος μὴ δεχόμενος, ἤθελεν νὰ τὸν πάρουν μετὰ βίας. Τότε ὁ Ἅγιος τοὺς λέγει, ὅτι ἀνίσως καὶ με βιάσετε, ἐπ' ἀληθείας κόπτω καὶ τὴν γλῶσσάν μου. Τότε πλέον τὸν ἀφῆκαν τελείως, καὶ ἀνεχώρησαν.

Τοῦτος ὁ γενναῖος ἀγωνιστὴς ἦτον πάντοτε πληγωμένος. Ὁπόταν τοῦ ἤθελεν ἔλθῃ κανένας πονηρὸς λογισμὸς ἐπιθυμίας, καὶ ἤθελε τὸν ἐνοχλήσῃ περισσότερον, ἐπύρωνεν ἓνα κομματι σίδηρον (τὸ ὅποιον εἶχεν ἐπιταύτου) καὶ ἔκαie κανένα μέλος τοῦ κορμίου του, διὰ τέλειον σωφρονισμόν. Ποτέ του δὲν ἔφαγε καμμίαν τροφήν, ὅπου νὰ ἀπεράσῃ ἀπὸ φωτίαν, παρὰ μόνον ψωμί. Καὶ τοῦτο ἀπὸ νεότητός του ἐφυλάξεν ἕως θανάτου. Εἶχε συνήθειαν παντοτινὴν νὰ κτηθίζῃ τὴν παλαιάν καὶ νέαν Διαθήκην· καὶ κατεγίνετο μάλιστα εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, καὶ οὐρανοφάντορος Βασιλείου. Καὶ τοῦτο ἐμαρτύρουν ἀκόμι οἱ Ὅσιοι Πατέρες, ὅτι ἤτον κατὰ πολλὰ πρόθυμος εἰς τὸ νὰ παρηγορᾷ κάθε ἀδελφόν, ὅπου νὰ εἶχε καμμίαν θλίψιν. Διὰ τοῦτον τὸν μακάριον Ἀμμώνιον ἔλεγεν ἀποφασιστικῶς ὁ θαυμασίος Εὐάγγελος, ὅτι νὰ μὴν εἶδεν ἀπαθέστερον ἀπὸ τοῦτον εἰς ὅλην τὴν ἔρημον, ὅπου ἐπεριπάτησε.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Βενιαμίν.

Τοῦτος ὁ ἰσάγγελος Βενιαμίν ἠγωνίσθη εἰς τὸ ὄρος τῆς Νητριᾶς καὶ ἐκατώρθωσε πᾶν εἶδος ἀρετῆς χρόνους ὀγδοήκοντα, ὅπου ἔζησεν, καὶ διὰ τοῦτο ἠξιώθη νὰ δεχθῆ χάρισμα ἰαμάτων· ὅθεν ὅπου καὶ ἂν ἤθελε βάλῃ τὸ χέρι του, ἢ εὐλογοῦσεν ἔλαιον, καὶ τὸ ἔστειλεν εἰς κάθε ἀσθενῆ, παρευθὺς ἰατρευέτο. Τοῦτος ὁ θαυμασίος ἀγωνιστὴς, ὅπου ἠξιώθη νὰ λάβῃ (καθὼς εἶπαμεν) τόσα χάρισματα παρὰ Θεοῦ, πρὶν νὰ τελευτήσῃ ὀκτὼ μῆνας ὑδροπικίασε, καὶ ἐπίσθη τοσοῦτον τὸ σῶμά του, ὅπου ἔγινεν ἀγνώριστος· εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον ἐφάνη ὁ τρόπος καὶ ἡ ὑπομονὴ τοῦ Ἰῶβ. Μίαν ἡμέραν μᾶς ἐπῆρεν ἐμένα, καὶ τὸν Ἅγιον Εὐάγγελιον, ὁ ἱερός Διόσκορος, καὶ μᾶς εἶπεν· ἐλάτε νὰ ἴδῃτε, ἀδελφοί, νέον Ἰῶβ, τὸν μακάριον Βενιαμίν, ὁ ὅποιος εὕρισκόμενος οὕτω με τοσοῦτον πρίξιμον, μυρίας εὐχαριστίας ἀποδίδει εἰς τὸν Θεόν. Ὑπήγχαμεν καὶ εἶδομεν ἓνα τέρας κατὰ ἀλήθειαν, ἐπειδὴ τόσον ἐπίσθη ὅλον τὸ σῶμά του, ὅπου καὶ ὁ μι-

κρότερός του δάκτυλος δὲν ἐχωροῦσεν εἰς τὸ πιάσιμον τῶν ἄλλων δακτύλων. Ἡμεῖς βλέποντες τέτοιον ἐλσεινὸν θάμαξ ἀπὸ τὴν λύπην μας ἐστρέφωμεν τὸ πρόσωπον, ἐκεῖνος δὲ ὁ τρισμακάριστος μᾶς ἔλεγε· Δεηθῆτε τέκνα μου τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ μὴ γίνῃ ὑδρώπηκας εἰς τὴν ψυχὴν μου, εἶδὲ αὐτὸς τοῦ σώματος εἶναι μάλιστα σφελιμώτατος. Λοιπὸν ἐκείνους τοὺς ὀκτὼ μῆνας τοῦ ἔκαμαν ἓνα σκαμνὶ πλατύτατον, καὶ ἐκάθετο ὁ ἀείμνηστος παντοτινᾶ, ἐπειδὴ οὔτε νὰ πλαγιάσῃ ἐδύνητο, οὔτε νὰ σηκωθῇ τελείως. Καὶ εὐρισκόμενος εἰς τοιοῦτο φοδερὸν, καὶ ἀνιάτον πάθος, τὸν ἐκουβαλοῦσαν διαφόρους ἀσθενεῖς, καὶ τοὺς ἰάτρειεν εὐκόλως μὲ τὴν προσευχὴν. Τοῦτου τὸ πάθος ἀναγκάσθηκα νὰ περιγράψω, διὰ νὰ μὴ μᾶς φαίνεται παράδοξον, ὅταν βλέπωμεν κανένα δίκαιον ἄνθρωπον καὶ εὐσεβῆ, καὶ πάσχει κανένα πάθος, ἢ ἀσθένειαν, ἢ ἔχει ἀπὸ ἀσεβεῖς, καὶ κακοῦς ἀνθρώπους θλίψιν καὶ ἐνόηλησιν. Στοχασθῆτε, ἀδελφοί, ποταπὸς μέγας, καὶ θαυματουργὸς ἦτον οὗτος ὁ Ἅγιος καὶ μακάριος Βενιαμὴν, καὶ εἰς πόσον πάθος ἐσυγχωρήθη παρὰ Θεοῦ νὰ πέσῃ. Ὅταν ἐτελεύτησεν εἰς τὴν κέλλαν του, καὶ ἐμελλον νὰ εὐγάλουν τὸ λείψανόν του, εὐγαλαν ὅλα τὰ παράστατα, καὶ ἀνέσπασαν τὴν θύραν, καὶ ἔτξι μόλις ἐχώρησε, καὶ τὸ εὐγαλαν νὰ τὸ ἐνταφιάσουν.

Περὶ τοῦ Ἄββᾶ Ἀπολλωνίου τοῦ ἀπὸ πραγματευτῶν.

Τοῦτος ὁ μακάριος Ἀπολλώνιος ἔστωντας νὰ ἀρνηθῇ τὸν κόσμον, ἐκατοίκησεν εἰς τὸ ὄρος τῆς Νητρίας. Καὶ μὲ τὸ νὰ ἦτον γηραιὸς εἰς τὴν ἡλικίαν, δὲν ἠμπόρεσεν οὔτε ἐργόχειρον νὰ μάθῃ, οὔτε νὰ σπουδάσῃ τὰ τῆς ἀσκήσεως. Εἶχεν ὁμως ταύτην τὴν συνήθειαν, μὲ τὸ νὰ ἦτον φυσικὰ συμπαθέστατος εἰς εἴκοσι χρόνους ὅπου ἔζησεν εἰς τὸ ὄρος. μὲ τὰ ἐδικὰ του ἀργύρια ἀγόραζεν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἰατρικὰ διάφορα, καὶ ἑξάρρωστικά διὰ κάθε ἀσθένειαν, καὶ ἄλλα χρειάζόμενα φαγητὰ, ὅπευ τρώγουν οἱ ἀρρώστοι, καὶ ἐπεριπίττει ἀπὸ ταχὺ τὴν αὐγὴν ἕως ἐν:ἀτης ὥρας, ἀπὸ Μοναστηρίου εἰς Μοναστήριον, καὶ ἀπὸ κελλίον εἰς κελλίον, καὶ ἐπέσκεπτε τοὺς ἀσθενεῖς, μὲ ὅλον ὅπου ἔγινεν ὑπέργηρος. Καὶ μέλλωντας νὰ τελευτήσῃ, εἶχεν ἀδελφόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφῆκεν ὅλα ἐκεῖνα, ὅπου ἔδιδεν εἰς τοὺς ἀρρώστους, καὶ ἐντολὴν διὰ νὰ φυλάττῃ καὶ ἐκεῖνος τὴν ὁμοίαν πολιτείαν. Ἦτον εἰς ἐκεῖνο τὸ ὄρος τριγύρου ἕως πέντε χιλιάδες Μοναχοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μεγάλην ἀνάγκην (καὶ μάλιστα οἱ ἀσθενεῖς) ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ χρειώδη, ἐπειδὴ καὶ ὁ τόπος ἐκεῖνος εἶναι ὅλος ἔρημος, καὶ τοὺς ἀνέπαυον ἐκεῖνα τὰ χρειώδη, ὅπου ἔφερναν οἱ δύο ἀδελφοί.

Περὶ τῶν Ἀββάδων Παΐσιου καὶ Ἡσαΐου.

Δύο ἀδελφοὶ κατὰ σάρκα, Παΐσιος καὶ Ἡσαΐας καλούμενοι εἶχαν πατέρα πραγματευτήν· καὶ ἀφ' οὗ ἐτελεύτησεν ὁ πατήρ τους, ἐμοιράσθησαν τὴν περιουσίαν του, καὶ ἦτον νομίσματα τοῦ καιροῦ ἐκείνου πέντε χιλιάδες, χωριστὰ ἀπὸ ἄλλα διάφορα πράγματα, ρουχικά, καὶ δούλους τοῦ πατρός των. Ἀφ' οὗ ἐμοιράσθησαν, ἐστοχάζοντο ἀνάμεσόν τους ποίαν ζωὴν νὰ μεταχειρισθοῦν, καὶ ἔλεγεν ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον. Ἀνίσως, ἀδελφέ, καὶ μεταχειρισθούμεν πραγματευτικὴν ζωὴν, βέβαια καθὼς ἡμεῖς ἐγένημεν κληρονόμοι εἰς τοῦ πατρός μας τὴν περιουσίαν, ἔτζι καὶ τὰ ἐδικὰ μας μετὰ θάνατον ἔχουν νὰ τὰ κληρονομήσουν ἄλλοι, καὶ δὲν ἤξεύρομεν ἀκόμι, εἰς πόσους κινδύνους τῆς γῆς καὶ θαλάσσης ἔχομεν (ἂν τύχη) νὰ πέσωμεν. Ἐλα, ἀδελφέ, νὰ γίνωμεν καλόγηροι ἀναχωρηταί, διὰ νὰ κερδήσωμεν καὶ τὴν πατρικὴν περιουσίαν, καὶ νὰ σώσωμεν καὶ τὴν ψυχὴν μας. Αὐτὴ ἡ συμβουλὴ ἄρесе καὶ τῶν δύο, διὰ νὰ γένουν Μοναχοί. Ὅμως εἰς τὰ ἄλλα δὲν ἐσυμφώνησαν. Διότι ὁ ἓνας ὅσα καὶ ἂν ἐπῆρεν εἰς τὸ μερίδιόν του, ὅλα τὰ ἐμοίρασεν εἰς ἀσκητάς, εἰς Ἐκκλησίας, εἰς Μοναστήρια, καὶ φυλακαῖς· ἔμαθε δὲ καὶ ἐργόχειρον, καὶ εὐγάζε με τὸν κόπον του τὴν ζωοτροφίαν του, καὶ ἐδόθη ὅλος δι' ὅλου καθ' αὐτὸ εἰς τὴν ἀσκησιν, καὶ προσευχὴν. Ὁ ἄλλος ὁμως ὁ ἀδελφός τὸ μερίδιόν του τὸ ἐξωδίασε, καὶ ἔκτισε Μοναστήριον, καὶ συνάζοντας καὶ μερικους, ἐδέχετο κάθε ξένον καὶ πτωχόν, καὶ τὸν ἀνέπαυεν εἰς τὸ Μοναστήριον. Καὶ κάθε λογῆς ἀρρώστον ἐπιμελεῖτο κατὰ τὸ δυνατόν. Ὅμοιος καὶ γέροντα καὶ ἀδύνατον ὑπηρετεῖ εἰς τὰ χρειαζόμενα. Κάθε Σάββατον καὶ Κυριακὴν ἔσταινε τρεῖς καὶ τέσσαρες φοραῖς τράπεζαν, καὶ ἐδέχετο κάθε ἓνα μὲ φιλοφροσύνην, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του. Ὅμοιος ἐτελεύτησε καὶ ὁ ἄλλος ἀδελφός. Ὅθεν μετὰ τὴν τελευτὴν τους, ἔγινε λογοτριβὴ πολλὴ εἰς τοὺς ἀδελφούς, ἀρά γε ποῖος νὰ εὐηρέστησε τῷ Θεῷ περισσώτερον; Καὶ ἄλλοι μὲν ἐπαινοῦσαν τὸν ἓνα, καὶ ἄλλοι τὸν ἄλλον περισσώτερον. Τέλος ἦλθον καὶ τὰ δύο μέρη εἰς τὸν Ἅγιον Παμῶ παρακαλοῦντές τον, νὰ τοὺς φανερώσῃ διὰ τοὺς δύο ἀδελφούς ἐκείνους, ποῖος ἐφάνη περισσώτερον εὐάρεστος τῷ Θεῷ. Καὶ ὁ Ἀββάς τοὺς ἀπεκρίθη, ὅτι καὶ οἱ δύο τέλειοι ἐφάνηκαν. Διότι ὁ μὲν ἓνας ἐφάνη Ἀδραμαῖος, ἐπειδὴ καὶ ἔδειξε τόσῃ φιλοξενίαν εἰς ἀδύνατους καὶ ἀσθενεῖς, ὅπου ἤρχοντο εἰς αὐτόν. Ὁ δὲ ἄλλος ἐφάνη ὡς ὁ Ἡραφῆτης Ἠλίας, ἐπειδὴ ἔδειξεν ὡσανὺ ἓνα ζῆλον ἰσχυρόν εἰς τὸ νὰ ὄσῃ εὐθύς ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, διὰ νὰ εὐαρεστήσῃ εἰς τὸν Θεόν. Ὅμως οἱ ἀδελφοὶ πάλιν δὲν ἀνπαύοντο, ἀλλ' ἔπεσαν εἰς

φιλονεικίαν, ἄλλοι τὸν ἕναν, καὶ ἄλλοι τὸν ἄλλον μακαρίζοντες περισσύτερον. Ὅθεν πάλιν ὁ μέγας Παμβῶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἴδού πάλιν λέγω σας, ἀδελφοί, ὅτι καὶ οἱ δύο εἶναι πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἀκούσατε νὰ σας πληροφορήσω. Τοῦτος, ὁποῦ ἐμοίρασεν εὐθύς τὴν περιουσίαν του, ἀνίσως καὶ δὲν ἔκαμνεν ὕστερα μεγάλην ἀσκησιν, δὲν ἤθελε φθάσει εἰς τὰ μέτρα ἐκείνου, ὁποῦ οἰκονομήσῃ τὰ ὑπάρχοντά του μετὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν εἰς τὴν φιλοξενίαν, καὶ εἰς ἀνάγκην τῶν ἀδυνατῶν καὶ ἀσθενῶν. Ὅμως ἔχετε ὑπομονήν, ὅσον νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν νὰ φανερώσῃ τὴν τελείαν ἀπόφασιν καὶ διὰ τοὺς δύο. Ὅθεν περάσωντας μερικαῖς ἡμέρας ἐμήνυσεν εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἐφιλονεικοῦσαν, ὅτι καὶ τοὺς δύο ἐδέχθη ὁ Κύριος εἰς τὴν τρυφήν τοῦ Παραδείσου.

Περὶ τοῦ Ἀβδᾶ Μακαρίου τοῦ Νεωτέρου.

Τοῦτος ὁ ὄντως Μακάριος, καὶ κατὰ τὸ ὄνομα καὶ κατὰ τὴν ζωὴν, ὄντας δεκαοκτῶ χρόνων νέος, ἔβασκε πρόβατα. Καὶ μίαν ἡμέραν παίζωντας μετὰ ἄλλους νέους κοντὰ εἰς μίαν λίμνην, ὁποῦ ὀνομάζεται Μάρεια, ἔτυχε καὶ ἔκαμε φονικὸν χωρὶς τὸ θείλημά του. Ὅθεν διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἀφῆκε τὴν βοσκὴν, καὶ κρυφίως ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον. Καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν ἔφθασεν, ὥστε ὁποῦ τρεῖς χρόνους ἔζησεν εἰς τὸν κάμπον, ὡσάν ἕνα ζῶον χωρὶς σκέπην, διὰ νὰ ἀποφυγῇ καὶ τὴν ψυχρὰν τῆς νυκτός, ἢ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, ὁποῦ εἰς ἐκείνην τὴν ἔρημον γίνεται καθ' ὑπερβολήν. Ἐπειτα ἔκτισεν ἕνα κελλίον, καὶ εἰς αὐτὸ ἔζησεν εἰκοσιπέντε χρόνους. Καὶ εἰς τὴν χάριν ἠξιώθη, ὥστε ὁποῦ οἱ δαίμονες τὸν ἐφοβοῦντο, ἐπειδὴ τοὺς ἐπερίπαυε μετὰ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Ἐζήσα καὶ ἐγὼ χρόνον ἰκανὸν μετὰ τοῦτον τὸν Ὅσιον Μακάριον. Καὶ μίαν ἡμέραν ἔστωντας καὶ νὰ τὸν ἠρώτησα, πῶς εὐρίσκεται ὁ λογισμὸς του διὰ τὸν ἀκούσιον φόνον ὁποῦ ἔκαμεν, ἀπεκρίθη μοι λέγωντας· Ὅτι ὄχι μόνον δὲν λυποῦμαι διὰ τὸν φόνον ὅποι' ἔκαμα, ἀλλὰ ἀκόμι εὐχαριστῶ ὁποῦ συνέδη, καὶ ἐγένεν αἰτία ἐκείνος ὁ φόνος καὶ ἦλθα εἰς ταύτην τὴν ἔρημον. Καὶ ἔφερε παράδειγμα τῆς θείας Γραφῆς διὰ τὸν μέγαν Προφήτην Μωϋσέα. Ὁ ὁποῖος ἀνίσως καὶ δὲν ἤθελε φονεύσῃ (διὰ ζῆλον) τὸν Αἰγύπτιον, καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ προσώπου Φαραῶ, δὲν ἤθελεν ἀξιώθῃ νὰ ἀνέβῃ εἰς τὴν ὄξαν μετὰ τὴν ὄρασιν τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ. Ταῦτα λέγω, ὄχι πῶς ὁ φόνος δὲν εἶναι μέγα καὶ φοβερὸν ἀμάρτημα, ἀλλὰ νὰ δείξῃ, ὅτι πολλὰ φοραῖς ἢ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ ἀποβλέπωντας εἰς τὴν προαίρεσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὄχι εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ συμβαίνουν ἐξ ἀπροσεξίας, καὶ ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ φαίνεται πῶς εἶναι κακόν, τὸ οἰκονομεῖ, καὶ γίνεται αἰτία καλοῦ, ὁμοῦς εἶναι εἰς τὸ μέσον ἀγαθῆ προαίρεσις.

Περὶ τοῦ Ἀβδα Ναθαναήλ.

Τούτος ὁ ἄριστος ἀπὸ τοὺς παλαιούς, καὶ θαυμασίος ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ Ναθαναήλ, εἶχε τελευτήσει δεκαπέντε χρόνους προτῆτερα, ὅπου ὑπῆγα εἰς τὸ ὄρος ἐγώ. Ὅμως ἔφθασα ἐκείνους, ὅπου ἀσκήτευσαν μαζί με αὐτόν, καὶ με πόθον τοὺς ἐρωτοῦσα νὰ μάθω τὴν ἀρετὴν τοῦ μακαρίου ἐκείνου. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ συνασκηταὶ τοῦ μου ἔδειξαν καὶ τὴν κέλλαν του. Ἡ ὁποία με τὸ νὰ ἦτον κοντὰ εἰς τὴν χώραν, δὲν ἐκατοίκει τινάς. Ὅταν τὴν ἔκτισεν ὁ Ὅσιος ἦτον πολλὰ ὀλίγοι τότε οἱ ἀναχωρηταί. Ἐδιηγούντο ἐκεῖνοι οἱ Πιτέρες εἰς τοῦ λόγου μου, ὅτι τὴν ὑπομονὴν ἔδειξεν ὁ ἀείμνηστος εἰς ἐκεῖνο τὸ κελλίον, ὥστε ὅπου δὲν ἄλλαξε ποτὲ τὸν σκοπὸν ὅπου ἔβαλε τῆς σωτηρίας. Εἰς τὰς ἀρχὰς ὁμως ὅταν τὸ ἔκτισεν ἐγελάσθη ὑπὸ τοῦ δαίμονος, καὶ εὐγῆκεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἔκτισεν ἄλλον κοντῆτερα εἰς τὴν χώραν. Καὶ ἀπ' οὗ ἐστάθη ἐκεῖ τρεῖς μῆνες ἢ τέσσαρες, ἔρχεται ὁ δαίμων μίαν νύκτα εἰς αὐτόν, ἔχοντας ἄρματα (ὅπου ἔχουν οἱ δῆμιοι, ἤγουν οἱ τζελάτιδες) με σχῆμα στρατιωτικόν, με παλαιὰ φορέματα, καὶ ἔκαμνε μεγάλον κτύπον με τὰ ἄρματα. Ὁ δὲ Μακάριος Ναθαναήλ ἔλεγε πρὸς αὐτόν. Ποῖός εἰσαι ὅπου με ἐνοχλεῖς εἰς τὸ κελλίον μου; Καὶ ὁ δαίμων ἀπεκρίθη λέγωντας. Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ὅπου σὲ εὐγάλα ἀπὸ τὸ πρῶτον κελλίον, καὶ τώρα ἦλθα πάλιν νὰ σὲ εὐγάλω καὶ ἀπ' ἐδῶ. Τότε γνωρίσας ὁ Ὅσιος ὅτι ἐγελάσθη ἀπὸ τὴν σατανικὴν πονηρίαν, ἐγύρισεν εἰς τὴν πρώτην του κέλλαν, καὶ ἔκαμνε ἐκεῖ χρόνους τριάντα ἑπτὰ, ὅπου δὲν εὐγῆκε τελειῶς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ κελλίου του, εἰς τὸ πείσμα τοῦ δαίμονος, ἐπειδὴ τὸν ἐγέλασε πρότερον.

Μετὰ ταῦτα τὸσον τὸν ἐπολέμησεν ὁ δαίμων νὰ τὸν εὐγάλη ἀπὸ τὸ κελλίον, ὥστε ὅπου τὸν πόλεμον καὶ τοὺς πειρασμοὺς ὅπου τοῦ ἔδωκε, δὲν εἶναι τρόπος νὰ τὰ ἐξηγήσῃ τινάς. Ἐπάνω δὲ εἰς τοὺς πειρασμοὺς καὶ πονηρίας του ὁ σατανᾶς ἔκαμνε καὶ κῦτὴν τὴν πονηρίαν, διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ εὐγῆ καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ κελλίον του. Ἐπτὰ Ἀρχιερεῖς ἦλθαν, καὶ ἐπέσκεψαν τοῦτον τὸν Ὅσιον, διὰ τὸ ὁποῖον τότε ὀλίγον ἔλειψε νὰ χαλάσῃ τὸν σκοπὸν ὁ Ὅσιος Ναθαναήλ, ἤγουν νὰ εὐγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ κελλίον του. Διότι ἐπειδὴ οἱ Ἐπίσκοποι ἐκεῖνοι, ἀπ' οὗ ἐπέσκεψαν καὶ ἀποχαιρέτησαν τὸν Ἅγιον εὐγαίνοντες ἀπὸ τὴν κέλλαν του, καὶ αὐτὸς δὲν εὐγῆκε καὶ ὀλίγον τίποτε ἔξω τοῦ κελλίου του νὰ τοὺς προσδεύσῃ, ἔβαλεν ὁ ἐχθρὸς εἰς τοὺς Διακόνους τῶν Ἐπισκόπων, νὰ λέγουν εἰς τὸν Ἅγιον Ὑπερήφανον πράγμα κάμνεις Ἀβδα, νὰ μὴν προσδεύσῃς ὀλίγον διάστημα καὶ τοὺς Ἐπισκόπους. Καὶ ὁ Ὅσιος ἀπεκρίθη εἰς αὐτοὺς, λέγωντας. Ἐγὼ καὶ τοὺς Κυρίους μου τοὺς Ἀρχιερεῖς προσ-

κυνῶ, καὶ ὄλον τὸν κληρὸν τοὺς τιμῶ, καὶ τοῦ λόγου μου νομίζω
 νὰ εἶμαι ὁ πλεόν ἁμαρτωλός, καὶ πάντων ἐλάχιστος. Ὅσον μὲν
 διὰ τιμὴν καὶ ὁδοῦ καὶ ἔπαινον (ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ) ἴσα τὸ αἰ-
 σθάνομαι, ὅσον καὶ οἱ νεκροί. Διὰ δὲ πῶς δὲν εὐγαίνω ἔξω τῆς
 κέλλας μου, ἔχω ἄλλον σκοπὸν, τὸν ὁποῖον μόνος ὁ Κύριος ὁ κρυ-
 φιωγνώστης ἤξεύρει.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ δαίμων καὶ μέ τοιαύτην πονηρίαν δὲν ἔκα-
 τήρθωσε νὰ εὐγάλη ἔξω τὸν Ὅσιον, σοφίζεται ὁ μικρὸς ἄλλην
 κατασκευήν. Πριχοῦ νὰ τελευτήσῃ ὁ Ὅσιος ἐννέα μῆνες προτήτε-
 ρα, σχηματίζεται ὁ δαίμων δώδεκα χρόνων παιδίον, ἔχοντας γαί-
 δαρὸν φορτωμένον ψωμιά (τάχα πῶς τοῦ τὰ στέλλουν ἀπὸ τὴν
 γῶραν) καὶ ἔφθασε τὴν νύκτα εἰς τὸ κελλίον τοῦ Ἀγίου ἀπ' ἔξω.
 Καὶ σχηματίζεται πῶς ἔπεσε κάτω ὁ γαῖδαρος, καὶ δὲν ἐδύνετο
 νὰ συκωθῇ. Διὰ τοῦτο ἐφώναζε τὸ παιδίον ἔξωθεν τοῦ κελλίου εἰς
 τὸ σκότος· Ἀββᾶ Ναθαναὴλ βοήθησον μοι εἰς ταύτην τὴν ἀνάγκη-
 ν. Ἦκουσεν ὁ Ἅγιος ταῖς φωναῖς, καὶ ἀνοίγωντας τὴν θύραν
 τοῦ κελλίου του, ἐστάθη εἰς τὴν θύραν, καὶ ἤρῳα τὸ παιδίον,
 ποῖος εἶναι, καὶ ποῖαν βοήθειαν ζητεῖ ἀπὸ λόγου του. Λέγει του ὁ
 δαίμων· ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸν δεῖνα Μοναχὸν τὸν ἀγαπητόν σου ἀ-
 πεσταλμένος, καὶ φέρω σοι ἄρτους καὶ προσφοράς, ἐπειδὴ αὐρίου
 εἶναι Σάββατον, καὶ χρειάζονται. Ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσῃς
 νὰ συκώσωμεν τὸ ζῶον, καὶ νὰ ἔλθω εἰς τὸ κελλίον, διὰ νὰ μὴ
 φαγωθῶμεν ἀπὸ ταῖς λύκαιναις, ἐπειδὴ εἶναι ἐκεῖ πολλαῖς εἰς τὴν
 ἔρημον. Τότε ὁ Ἅγιος ἐσυλλογίζετο τί νὰ κάμῃ. Ἡ εὐσπλαγγία
 τὸν ἀνάγκαζε νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὸ κελλίον του νὰ βοηθήσῃ τὸν παῖδα.
 Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐσυλλογίζετο τὴν ἀπόφασιν, ὅπου ἔκαμε νὰ
 μὴν εὐγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ κελλίον, διὰ τὴν φιλονεικίαν, ὅπου εἶχε μὲ
 τὸν δαίμονα. Τέλος πάντων ἀποφάσισεν εἰς τὸν λογισμὸν του νὰ
 μὴν εὐγῇ ἀπὸ τὸ κελλίον του, διὰ νὰ μὴ δῶσῃ καμμίαν πρόφασιν
 εἰς τὸν ἔχθρον. Ὅθεν κάμνωντας εὐχὴν εἰς τὴν Θεῖαν βοήθειαν,
 λέγει εἰς τὸ φαινόμενον παιδίον· Ἀκουσαι, ὦ παιδίον, ἢ ὁποῖος καὶ
 ἂν εἶσαι, ἐλπίζω εἰς τὸν Θεόν, ὅπου ἐξουσιάζει ζωὴν καὶ θάνατον,
 καὶ ὅσῃν βοήθειαν χρειάζεσαι, θέλεις τὴν ἔχεις παρ' αὐτοῦ. Καὶ
 μῆτε θηρίον, μῆτε ἄλλο κανένα κακὸν θέλει σου ἐγγίσῃ. Εἶδὲ καὶ
 εἶσαι κανέναν πειρασμόν, καὶ εἰς τοῦτο θέλει μου γίνῃ καμμία
 φανέρωσις παρὰ Κυρίου. Τοῦτο εἶπε, καὶ κλείσας τὴν θύραν τοῦ
 κελλίου του, ἤσυχασε μέσα. Ὁ δαίμων ὁμῶς ἐντραπείς καὶ αὐτὴν
 τὴν νίκην τοῦ Ὁσίου, διεσκορπίσθη ὡς σύμφεον ἀπὸ ἀνέμου, καὶ
 μὲ φωνὰς καὶ κτύπους ἀγρίων ζῶων ἐγένεν ἄφαντος. Αὐτὰ εἶναι
 τὰ ἄθλα, καὶ κατορθώματα τοῦ αἰοδύμου καὶ ὄντως μακαρίου Να-
 θαναήλ, καὶ τὸ μέγα καὶ ἄξιον τροπαῖον, ὅπου ἔστησεν ἐναντίον
 τοῦ σατανᾶ.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Μακαρίου τοῦ Ἀλεξανδρέως.

Δύο Μακάριοι ἐφάνησαν σύγχρονοι, μεγάλοι, καὶ ἰσοστάσιοι εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ εἰς τὰ κατορθώματα, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν θαυμάτων ἐξαίρετοι. Ὁ εἰς Αἴγυπτιος, καὶ καὶ ὁ ἕτερος Ἀλεξανδρέως. Τῶν ὁποίων τὰς ἀρετὰς, καὶ ὅσας χάριτας ἠξιώθησαν νὰ λάβουν παρὰ Κυρίου, εἶναι ἀδύνατον γλῶσσα ἀνθρώπου νὰ ἐξηγήσῃ, καὶ νὰ παραστήσῃ ἓνα καθ' ἓνα κατὰ μέρος. Ὁσον διὰ τὸν Αἴγυπτιον, ἐξηγήθη ὁ βίος του πρότερον εἰς ἀπλὴν φράσιν. Διὰ τοῦτο ἐδῶ γράφεται τῶρα τοῦ Ἁγίου Μακαρίου τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἐπειδὴ τῶρα ἐξηγήθη ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν εἰς ἀπλοῦν, διὰ νὰ καταλάβουν καὶ οἱ ἀπλοὶ τούτου τοῦ τρισμάκαρος τὴν ἰσαγγελον πολιτείαν. Μὲ τοῦτον τὸν θαυμασίον ἀριστεία (λέγει ὁ Ἡρακλείδης) ἀνταμώθηκα καὶ ἐγώ, ὅταν ἦτον Πρεσβύτερος τῶν λεγομένων κελλίων. Εἰς τὰ ὁποῖα κελλία ἐζήσα χρόνους ἐννέα, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τοὺς τρεῖς ἐζήσα μὲ τοῦτον τὸν θαυμαστὸν Μακάριον, καθεζόμενον εἰς τὴν ἡσυχίαν. Ὅθεν ἀπὸ τὰ μεγάλα του, καὶ ἐξαίσια κατορθώματα, καὶ θαύματα, μερικὰ εἶδα ὀφθαλμοφανῶς ἐγώ, καὶ ἄλλα ἔμαθα ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἰδίους, ὅπου ἠγωνίσθησαν μὲ λόγου του, καὶ ἄλλα πάλιν ἤκουσα ἀπὸ ἄλλους Πατέρας πολλούς.

Τούτος ὁ Ὅσιος μίαν φοράν εὐρέθη πρὸς τὸν μέγαν Ἀντώνιον, καὶ βλέπωντας ἐκεῖ εὐμορφα βαῖα, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Ἅγιον νὰ τοῦ δώκῃ μερικὰ, καὶ ὁ Θεῖος Ἀντώνιος λέγει του· εἶναι γραμμένον εἰς τὴν Θεῖαν Γραφήν, ὅτι νὰ μὴν ἐπιθυμήσῃς κανένα πράγμα ἀπὸ ὅσα ἔχει ὁ γείτωνός σου. Καὶ εὐθύς ὅπου εἶπε τὸν λόγον, ὅλα ἐκεῖνα τὰ βαῖα κατεκάησαν ὡσάν ἀπὸ φωτίαν. Καὶ βλέπωντας ταῦτα ὁ μέγας Ἀντώνιος, εἶπε πρὸς τὸν Μακάριον· Ὅντως, ἀδελφε, ἐγνώρισα, ὅτι ἀναπαύεται εἰς τοῦ λόγου σου ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅθεν θέλεις γένῃ κληρονόμος τῶν ἀγώνων μου. Μετὰ ταῦτα ἀπάντησεν αὐτὸν ὁ διάβολος, ὅπου τὸν εἶδε πολλὰ κουρασμένον, καὶ λέγει του· νὰ τῶρα ὅπου ἐπῆρες τὴν χάριν τοῦ Ἀντωνίου. Διὰ τί δὲν μεταχειρίζεσαι τὸ ἀξίωμα σου, γὰρ ζητήσῃς μὲ θάρρος ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ σοῦ στείλῃ φαγητὸν καὶ πιστόν, καὶ νὰ σοῦ δώκῃ δύναμιν διὰ τὴν ὁδοπορίαν; Καὶ ὁ Ἅγιος τοῦ ἀπεκρίθη λέγωντας· εἰς τοῦ λόγου μου δύναμις καὶ δόξα εἶναι αὐτὸς ὁ Κύριος· ἐσὺ ὅμως δὲν ἔχεις καμμίαν ἐξουσίαν νὰ πειράζῃς τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ. Ἐφερε δὲ πάλιν φαντασίαν εἰς τὸν Ὅσιον ὁ μισρός. Ἐδειξε μίαν κάμηλον φορτωμένην πολλὰ χρειαζόμενα, καὶ ὡσάν νὰ ἦτον χαϊμένη, ἐφέρετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημον. Καὶ εὐθύς ὅπου εἶδε τὸν Ὅσιον, ὑπῆγε καὶ ἐγονάτισεν ἐμπροσθέν του. Ὅθεν ὁ Ὅσιος ἐδόθη εἰς προσευχὴν, καὶ ἡ κάμηλος πάραυτα κα-

τεποντίσθη εἰς τὴν γῆν. Ἄλλην φοράν πάλιν, ἦλθε τοῦτος ὁ Θαυμασίος εἰς τὸν Μακάριον τῆς σκήτεως, καὶ ἐρχόμενοι καὶ οἱ δύο εὐαγγελιστὰς ἀπεράσυστον ποταμὸν Νεῖλον, ἐμβῆκαν εἰς ἕνα μέγαν πέδιον. Εἰς τὸ ὅποιον ἦτον δύο μεγάλοι ἄρχοντες Τριβούνοι, οἱ ὁποῖοι ἦλθον μὲ μεγάλην φαντασίαν, μὲ ἱμάτια λαμπρά, καὶ ἄλογα χρυσοχαλίνωτα, καὶ παράταξιν στρατιωτῶν, καὶ συνοδίαν νέων μὲ χρυσὰ ζωνάρια. Καὶ βλέποντες τοὺς Ἁγίους, ὁποῦ ἐκάθοντο εἰς μίαν γωνίαν ἐνδεδυμένοι παλαιόρασα καὶ ξεσχισμένα, τοὺς ἐμακάριζαν διὰ τὴν εὐτέλειαν καὶ ταπεινώσιν. Καὶ λέγει ὁ ἕνας εἰς τοὺς Ὁσίους· Τρισμακάριοι εἰστε Πατέρες ἅγιοι, ὁποῦ περιπαίζετε τὴν ματαιότητα τοῦ Κόσμου. Πρὸς τὸν ὅποιον ἀπεκρίθη Μακάριος ὁ Ἀλεξανδρεὺς· Ἡμεῖς περιγελοῦμεν τὸν Κόσμον, καὶ ὁ Κόσμος περιγελοῦται τοῦ λόγου σας. Ἀπὸ τοῦτον τὸν λόγον τοῦ Ὁσίου, ὁ ἕνας ἀπ' ἐκείνους τοὺς ἄρχοντας εὐθύς ὑπήγεν εἰς τὸ σπήτι του, καὶ εὐχαλὲν ἐκεῖνα τὰ λαμπρά φορέματα, καὶ ἔβαλε παλαιόρασα, καὶ ἀφῆκε τὸν Κόσμον, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἔγινε Μοναχός.

Ἄλλην φοράν τοῦ ἐνεθύμησεν ἡ ὄρεξις σταφύλια νωπά. Ἐκείνην τὴν ὥραν ἔτυχε εὐαγγελιστῶν τοῦ στείλη ἕνας ἀδελφὸς νωπά καὶ ὠραία σταφύλια. Καὶ διὰ τὴν βρασανίστη τὴν ὄρεξιν, εὐθύς τὰ ἔστειλεν εἰς ἄλλον ἀδελφόν, ὁποῦ ἦτον κληνίτης, καὶ εἶχεν ἐπιθυμήσει σταφύλια. Ὁ ὁποῖος ἀφ' οὗ τὰ εἶδεν, ἐχάρη κατὰ πολλὰ καὶ εὐθύς (χωρὶς εὐαγγελιστῶν τελείως εἰς ἐκεῖνα) εἶπε καὶ τὰ ἔστειλεν εἰς ἄλλο, λέγωντας· Τάχα δὲν τὰ ὀρέγεται αὐτός; Ἐκεῖνος πάλιν ὁ ἀδελφός, ὁποῦ τὰ ἔλαβε, (μὲ ὄλον ὁποῦ ἦτον ὑστερημένος ἀπὸ πωρικῶν) τὰ ἔστειλεν εἰς ἄλλον ἀδελφόν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐκεῖνα τὰ σταφύλια ἔτυχαν εἰς πολλοὺς ἀδελφούς ἀποσταλμένα, καὶ τινὰς δὲν τὰ ἐμεταχειρίσθη, τέλος πάντων ὁ ὑστερον ὁποῦ τὰ ἐδέχθη, τὰ ἔστειλε πάλιν εἰς τὸν Ἅγιον Μακάριον. Ὁ ὁποῖος γνωρίσας τὰ σταφύλια, ἐδόξασε τὸν Θεὸν διὰ τὴν τόσῃ ἐγκράτειαν τῶν ἀδελφῶν. Ὅθεν μῆτε αὐτός δὲν ἐγεύθη ἀπὸ αὐτὰ διὰ τελείαν πληγὴν τοῦ δαιμόνου. Λοιπὸν ἡ ἀσκησις τοῦ Θαυμασίου τούτου ἦτον μὲ τάνον μέγαν, ἐπειδὴ εἴτι κατορθώμα ἦκουεν εἰς κανένα μέγαν ἀγωνιστὴν, ἐσυνερίζετο εὐαγγελιστῶν τὸ κατορθώμα καὶ αὐτός.

Ἐμαθε διὰ τοὺς Ταδεννησιώτας, ὅτι τὴν μεγάλην Τεσσαρακοστήν ὄλην δὲν τρώγουν φαγητὸν, ὁποῦ περᾶ ἀπὸ τὴν φωτίαν. Ἐκαμε καὶ αὐτός ἀπόφασιν, καὶ εἰς ἑπτὰ χρόνους ἔτρωγε μόνον χόρτα ὠμά, καὶ ὄσπρια βρεγμένα, καὶ ὄχι ἄλλο τίποτε. Ἀφ' οὗ ἐκατέρωθε καὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν, ἦκουσε διὰ ἄλλον ἀδελφόν ὅτι τρώγει μίαν οὐγγίαν ἄρτον. Ὅθεν αὐτός ἔβανεν εἰς ἕνα ἀγγεῖον στενὸν ὅσον εὐαγγελιστῶν μόνον τὸ χέρι του, καὶ εἰς τὸ ἀγγεῖον εἶχε ψωμίου τρίμματα, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εὐγάζεν ὅσον ἔπερνεν ἡ φουκτὰ του, καὶ ὄχι παρανω. Ἐλεγέ μας οὗτος ὁ Δεῖος Μακάριος μὲ ἀστειότητα. Ὅτι

πολλαῖς φοραῖς μὲ ἠνάγκαζεν ὁ κακὸς τελώνης, (ἤγουν ἡ πείνα τῆς κοιλίας) καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ ἀγγεῖον ἔβαλε τὸ χέρι μου, καὶ ἔπειρα πολλὰ κομμάτια ψωμίου· ὁμῶς μὲ τὸ νὰ ἦτον στενὸν τὸ στόμα τοῦ ἀγγείου, δὲν ἐχώρει περισσότερον νὰ εὐγάλω, παρὰ ὅσον ἤθελε πάρῃ ἢ φοῦκτα. Εἰς ταύτην τὴν διχωγὴν ἔκαμε τρεῖς χρέονους, εἰς τοὺς ὁποίους ὅσον ψωμί ἔτρωγε, τόσον νερὸν ἔπινε μὲ τὸ μέτρον.

Ἦτο· ὁ ἰσχυρὸς ἀγωνιστὴς ἀποφάσισε, καὶ ἔκαμεν εἴκοσιν ἡμερο-
νύκτια, ὅπου οὔτε ἀπὸ στέγην κελλίου ἀποκάτω ἐστάθη, ἀλλ' οὔτε ἐκοιμήθη τελείως. Τὴν ἡμέραν εἰς τὸν ἥλιον καταφλεγόμενος, καὶ τὴν νύκτα εἰς τὴν ψύχραν μαραινόμενος. Καὶ ἔλεγεν ὁ ἀείμνηστος, ὅτι ἀνίσως δὲν ἐπροφθανα νὰ ἐμβῶ ὑποκάτω εἰς στέγην, καὶ νὰ κοιμηθῶ ἀφ' οὗ ἀπέρασαν ἡ εἴκοσιν ἡ μέραις, ἤθελε ξηραυθῆ τελείως ὁ μυελὸς μου, καὶ νὰ γίνω φρενολήπτος. Ὅθεν ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ ἐνίκησεν τὸν ὕπνον. Κεῖ ὅσον πάλιν ἐζήτηι ἡ φύσις τὸ ἀπέδωκα. Τοῦτος ὁ μακαριστὸς Πατήρ ἔστωντας καὶ νὰ ἐπειράχθη ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὴν σάρκα, ἐγένεν ὁ ἴδιος πικρὸς τύραννος εἰς τὴν σάρκα του. Ἐπῆγεν εἰς ἓνα τόπον ὑγρὰν εἰς τὴν βυθιτάτην ἔρημον, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ μῆνας ἕξ ὀλόγυμνος, ὥστε ὅπου οἱ κώνωπες, καὶ ἡ σφῆκες τόσον τὸν ἐταλαιπώρησαν, καὶ ἐπλήγωσαν τὸ σῶμά του, ὥστε ὅπου ὅταν ἤλθει εἰς τὸ κελλίον του, μόνον ἀπὸ τὴν φωνὴν τὸν ἐγνώριζαν.

Μὰς ἐδιηγήθη ὁ ἴδιος μίαν ἡμέραν, ὅτι ἠθέλησε μίαν φορὴν νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ κηποταφεῖον τοῦ Ἰαννῆ καὶ Ἰαμβρῆ τῶν μάγων, ὅπου ἦταν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Φαραῶ, διὰ νὰ ἰσταρῆσῃ καὶ τὸν τόπον, καὶ νὰ βιάσῃ καὶ τοὺς δαίμονας, ὅπου ἐκατοίκουν ἐκεῖ (καὶ ἦτον πλῆθος πολὺ) νὰ συντύχουν καὶ σταυρικῶς τοὺς. Τοῦτο οἱ μάγοι Ἰαννῆ καὶ Ἰαμβρῆς ἦτον δυνατοὶ καὶ πλούσιοι ἄρχοντες τότε κοντὰ εἰς τὸν Φαραῶ. Ὅθεν ἔκαμαν ἐκεῖνο τὸ κηποταφεῖον, καὶ τὸ ἔκτισαν ὅλον ἀπὸ πέτρας τεσσάρων ποδῶν μέγα καὶ θαυμαστόν. Καὶ ἐκεῖ ἐτάφησαν, καὶ ἔβαλαν εἰς αὐτὸ χρυσίου πολὺ, καὶ δένδρα ἐφύτευσαν ἐκεῖ, καὶ πηγὰδι ἠκοδόμησαν, μὲ τὸ νὰ ἦτον ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐξαίρετος. Αὐτὰ ὅλα τὰ ἔκαμαν οἱ πεπλανημένοι ἐκεῖνοι μάγοι, ταχὰ ἀφ' οὗ ἀποθάνουν νὰ χαίρωνται αἰωνίως εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Θέλωντας λοιπὸν νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, νὰ ἰδῇ τὸν τόπον ὁ μέγας οὗτος Μακάριος, δὲν ἤξευρε τὸν δρόμον, ὅπου πηγάζει ἐκεῖ. Ὅθεν καθὼς οἱ νυκτὰι βάνουν κάποια ἀστρα σημάδια νὰ διχθαίνουν τὸ πέλαγος, ἔτρε καὶ ὁ Ἅγιος ἔβαλε σημεῖα τὰ ἀστροθέσια, καὶ ἔτρε διεπέρασεν ἐκείνην ὅλην τὴν ἔρημον. Καὶ πέρνωντας ἓνα δεμάτι καλάμια, τὰ ἔστηνεν εἰς κάθε μίλιον ἓνα καλάμι διὰ σημάδι, νὰ εὐρίσκη εἰς τὸ γύρισμα τὸν δρόμον. Καὶ περιπατήσας τὴν ἔρημον εἰς ἑννέα ἡμέρας, ἔφθασε κοντὰ εἰς τὸ κηποταφεῖον. Φθάνων-

τας ἢ νύκτα ἐκοιμήθη ἐκεῖ πλησίον. Ὁ δὲ σατανᾶς φθονήσας τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἁγίου, ὑπῆγε καὶ ἐμάζωξεν ὅλα τὰ καλάμια, ὅπου ἔβαλε διὰ σημάδια ὁ Ἅγιος, καὶ γάμνωντάς τα ἓνα δεμάτι, τὰ ἔβαλεν ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Μακαρίου κοιμωμένου, καὶ ἐμίσεισε. Ευπνήσας δὲ ὁ Ὅσιος, καὶ βλέπωντας τὰ καλάμια τὰ ἴδια, ὅπου ἔβαλεν εἰς τὸν δρόμον διὰ σημεῖα, ἐγνώρισε τὴν πονηρίαν τοῦ σατανᾶ, ὅμως δὲν ἐταράχθη. Τοῦτο δὲ ἴσως ἐσυγχωρήθη παρὰ Θεοῦ, διὰ τὴν γυμνάζουσαν τὸν Ὅσιον περισσώτερον, τὴν εὐχαλίην τὴν ὑπολήψιν τῆς ἀπὸ τὰ καλάμια ὁδηγίας, καὶ τὴν συλλογισθῆναι τὴν ὁδηγίαν, ὅπου ἔδειξεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς Ἑβραίους σαράντα χρόνους εἰς ἐκείνην ἔρημον, διὰ μέσου στύλου πυρὸς καὶ νεφέλης τὰ ἔλθουν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας.

Ἐλεγέ μας ὁ Θεὸς Μακάριος· Καθὼς λέγει, ἤγγισα εἰς ἐκεῖνο τὸ κηποταφεῖον, εὐγῆκην καὶ με συνκάντησαν ἕως ἐβδομηντα δαίμονες, οἱ ὅποιοι ἔκκιναν διάφορα σχήματα. Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς ἐφώναζαν, ἄλλοι ἐπηδοῦσαν, καὶ ἄλλοι ἐτρυζαν τὰ ὀδόντια μὲ πολὺν θυμὸν ἐναντίον μου. Καὶ ἄλλοι, ὡσάν κόρακες πτερωτοὶ μὲ ἐκτυποῦσαν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ μεῦ ἔλεγαν· Τί θελεῖς ἐδῶ Μακάριε, πειρασμὲ τῶν καλογέρων; Τί ἐγύρευες ἐδῶ εἰς τοῦ λόγου μας; Μήπως καὶ ἡμεῖς ὑπήγαμεν, καὶ ἐνωχλήσαμεν κενένα ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς; Φθάνει ὅπου μᾶς ἐπῆρες ἐκεῖ τὴν ἔρημον, ὅπου εἶναι κατοικία ἐδική μας, καὶ ὅλους τοὺς συντρόφους μας ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς ἐδίωξες. Δὲν ἔχομεν κενεὴν μετοχὴν μὲ τοῦ λόγου σου. Τί καταπατεῖς ἐδῶ τοὺς τόπους μας; Εἶσαι ἀναχωρητῆς; Κάθου εἰς τὴν ἔρημον. Αὐτὸς ὁ τόπος εἶναι διωρισμένος διὰ λόγου μας. Ἐσὺ δὲν ἠμπορεῖς νὰ κατοικήσης ἐδῶ ποτὲ. Τί ζητεῖς νὰ ἐμβῆς εἰς τοῦτο τὸ κηποταφεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἀφ' οὗ ἔγινεν, ἕως τῶρα ζωντανὸς ἄνθρωπος δὲν ἐμβῆκεν; Αὐτὰ, καὶ ἄλλα περισσώτερα φωνάζοντες οἱ δαίμονες μὲ μεγάλην φωνὴν καὶ ταραχὴν, λέγει τοὺς ὁ μέγας Μακάριος· Τοῦτο μόνον ἔχω σκοτὸν, νὰ ἐμβῶ μόνον νὰ ἰδῶ, καὶ πάλιν μισεύω. Ἀνεκρίθησαν οἱ δαίμονες, ὅτι αὐτὰ θελόμεν καὶ ἡμεῖς νὰ μᾶς ὑποσχεθῆς μέσα εἰς τὴν συνειδήσιν σου.

ὑποσχεθεὶς δὲ ὁ Μακάριος, ἔγιναν ἀφαντοὶ οἱ δαίμονες. Ὅθεν ἐμβαινώντας ὁ Ἅγιος εἰς ἐκεῖνα τὰ θαυμαστά φυτὰ τῶν δένδρων, τὸν ὑπῆντησεν ὁ διάβολος μὲ ξεγυμνωμένον σπαθί, καὶ ὁ Μακάριος λέγει του· Ἐσὺ, διάβολε, ἔρχεσαι εἰς τοῦ λόγου μου μὲ γυμνὸν σπαθί, καὶ ἐγὼ ἔρχομαι ἐναντίον σου ἐν ὀνόματι Κυρίου Σαββαῶθ, καὶ ἐν παρατάξει Θεοῦ Ἰσραὴλ. Τότε (λέγει ὁ Θεὸς Μακάριος) ἐμβῆκεν εἰς ἐκεῖνο τὸ κηποταφεῖον, καὶ εἶδε τὰ πάντα. Ἐκεῖ εἶδε πηγάδι, εἰς τὸ ὅποιον ἦτον κάδδος ἀπὸ γάλλωμα κρεμασμένος μὲ σιδηρᾶν ἄλυσον, καὶ ἀπὸ πελυκαίριαν σεσαθρωμένην. Ἡ ῥοδιαῖς, τὰ δένδρα ἐξηράνθησαν ἀπὸ τὴν θερμότητα τοῦ Ἡλίου. Εἶδεν ἐκεῖ

ἀφιερώματα πολλὰ ἀπὸ καθαρὸν χρυσίον. Ἀφ' οὗ δὲ τὰ ἱστόρησεν ὅλα, ἐγύρισεν εἰς τὸ κελλίον του, περιπατήσας εἴκοσιν ἡμερῶν δρόμον. Ὅμως ἀπὸ τὴν στεροσιν, ὅπου δὲν εἶχε μῆτε φαγι, μῆτε ποτὸν, ἔγινεν ὡς νεκρός. Καὶ νομίζω ἐκείναις ταῖς εἴκοσιν ἡμέραις, ὅπου ἔκαμε νὰ γυρίσῃ ὀπίσω, νὰ μὴν ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα μου οὔτε ψωμί, οὔτε νερόν, ἐπειδὴ ἐκεῖνα ὅπου εἶχεν, ὅταν ἦλθε τὸ πρῶτον εἰς τὸ ταφεῖον, τὰ εἶχε τελειώσει. Ὅθεν ὁπότεν ἐπλησίασεν εἰς τὴν κέλλαν του, ἀπόκαμιν ἀπὸ πείναν καὶ δίψαν. Καὶ καθὼς αὐτὸς ἐδιηγείτο, ἐφάνη εἰς αὐτὸν μία κόρη μὲ καθαρὸν καὶ λευκώτατον φόρεμα, ἡ ὁποία ἐκράτει ἕνα ποτήριον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔσταζε νερόν ψυχρότατον. Πλὴν ἐστέκετο μακροθεν τοῦ Ὄσιου ὡς ἕνα στάδιον, ἦγουν ὀργυαῖς ἑκατόν. Τοῦτο ἐστάθη τρεῖς ἡμέραις δρόμον. Τὴν ὁποίαν κόρην ἔβλεπεν ὁ Μακάριος μὲ ἐκεῖνο τὸ ποτήριον, καὶ τὸν ἐπροσκάλει εἰς τοῦ λόγου της, καὶ αὐτὸς ἐδιάζετο νὰ τὴν φθάσῃ διὰ νὰ πῖν, καὶ δὲν ἐδυνήθη. Μόνον μὲ τὴν ἐλπίδα, πῶς εἶχε τάχα νὰ τὸν ποτίσῃ, ἔτρεχε κατόπιν, ἕως ὅπου ἐπέρασαν ἡ τρεῖς ἡμέραις. Καὶ εὐθὺς ἐφάνησαν πολὺ πλῆθος βουβάλων (τὰ ὁποία εὐρίσκονται εἰς ἐκείνην τὴν ἔρημον ἀμπόλλα) ἀπὸ τὰ ὁποία ἐξέκοψε μία βουβάλα μὲ τὸ μωσχάρι της, καὶ ἦλθεν ἀντικρὺ εἰς τὸν Ὄσιον, τρέχωντας καὶ γάλα πολὺ ἀπὸ τὸ βυζῖον της. Καὶ ἤκουσε φωνὴν ἀπὸ τὰ ὕψη, ὅπου τοῦ ἔλεγεν· Μακάριε, πῆγαινε πρὸς τὴν βουβάλαν καὶ βύζασαι. Ὅθεν ὁ Ὄσιος ὑπακούσας, ὑπήγε, καὶ βυζάσας, ἀνέλαβε δυνάμιν. Καὶ δείχνωντας ὁ Κύριος τελείαν κηδεμονίαν εἰς τὸν δούλον του, τοῦ ἠκολούθησεν ἐκείνην ἡ βουβάλα, ἕως ὅπου ὑπήγεν εἰς τὸ κελλίον του ὁ Μακάριος. Καὶ τὸ θαυμασιώτερον, ὅπου εἰς μὲν τὸν Ὄσιον ἔδιδε τὸ βυζίτης, εἰς δὲ τὸ ἐδικὸν της μωσχάρι δὲν τὸ ἔδιδεν, ἕως ὅπου κατεστάθη ὁ Μακάριος εἰς τὸ κελλίον του.

Ἄλλοτε πάλιν σκίπτωντας πηγάδι εἰς ἀνεσιν τῶν ἀδελφῶν, καθαρίζωντας ἀπὸ τριγύρου τὴν ὕλην καὶ τὰ φρύγανα, τὸν ἐδάγκασεν Ἀσπίδα (τὸ ὁποῖον εἶναι φίδι πτερωτόν, καὶ ὅπου δαγκάσῃ, θάνατος οὐξύτατος.) Ὅμως ὁ Ἅγιος ἀρπαζὼντας τὴν Ἀσπίδα μὲ τὰ δύο χέρια ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ὠτίων, τὴν ἔσχισεν εἰς δύο, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, λέγωντας· Ἐπειδὴ ὁ Κύριος δὲν σε ἔστειλε, πῶς ἐτόλμησες καὶ ἦλθες εἰς τοῦ λόγου μου; Ἀκούσας τοῦτος ὁ θεῖος Μακάριος διὰ τοὺς Ταβεννησιώτας, πῶς ἔχουσι πολιτείαν ὑψηλὴν, καὶ εἶναι εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως ἀμίμητοι, ἐμβῆκεν εἰς σχῆμα ἐργάτου ἀνθρώπου κοσμικοῦ, ἐπεριπάτησεν ἡμέρας δεκαπέντε τὴν ἔρημον, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Θηβαΐδα, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἦλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Ταβεννησιωτῶν, καὶ ἐζήτηε νὰ ἰδῇ τὸν μέγαν Παχώμιον, ὁ ὁποῖος ἦτον προεστὼς τούτου τοῦ Μοναστηρίου, ἔχων χάριν Θεοῦ καὶ Πνεῦμα Προφητείας. Ὅμως τότε οἰκονομικῶς δὲν τοῦ ἀ-

πεκάλυψεν ὁ Θεὸς διὰ τὸν Ὅσιον Μακάριον. Ἴδὼν δὲ τὸν Παχώμιον, ὁ Μακάριος λέγει του· Δέομαί σου, Πάτερ, δεῖξαι με εἰς τὴν ποιμνὴν σου, καὶ γινομαί καλόγηρος. Ἐσὺ τῶρα ὅπου ἐγήρασες, τοῦ εἶπεν ὁ Παχώμιος, ἤμπορεῖς νὰ ὑποφέρης ἀσκησιν; Ἐδῶ εἶναι ἀδελφοὶ ἀπὸ νεότητος συνηθισμένοι, καὶ ὑπομένουν τοὺς κόπους τῆς ἀσκήσεως. Ἐσὺ ὅμως ἐγήρασες, καὶ εἶσαι ἀσυνήθιστος, καὶ μὴ ὑποφέρωντας τοὺς κόπους τῆς καλογηρικῆς, φεύγεις, καὶ μᾶς κηκολογεῖς. Καὶ ἔτι ἐδέχθη ὁ Παχώμιος τὸν Μακάριον, ἕως ὅπου ἐπέρασαν ἑπτὰ ἡμέραις. Καὶ τότε ἔρχεται πάλιν ὁ Μακάριος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Παχώμιον· Δέξαι με Ἀββᾶ, καὶ ἀνίσως καὶ δὲν νηστεύω, καὶ δὲν κοπιᾶζω ἴσα μὲ τοὺς ἀδελφοὺς, διώξαι με ἀπὸ τὸ Μοναστήριον. Μὲ τοῦτον τὸν λόγον ὁ Μέγας Παχώμιος κατέπεισε τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἐδέχθησαν τὸν Μακάριον. Λοιπὸν εἰς τὸ ἕνα Μοναστήριον, ὅπου ἐδέχθησαν τὸν Θεῖον Μακάριον, ἦτον Πατέρες χίλιοι τετρακόσιοι. Εἰς αὐτὸ ἔμεινεν ὁ Μακάριος, καὶ περάσωντας ὀλίγος καιρὸς, ἦλθεν ἡ μεγάλη Τεσσαρακοστή. Τότε εἶδεν ὁ μέγας Μακάριος, ὅπου εἶχαν ἐκεῖ οἱ ἀδελφοὶ διάφοραις πολιτείας. Ἄλλος ἔτρωγεν ἀπὸ βράδου εἰς βράδου. Καὶ ἄλλος ἐνήστευε δύο ἡμέρας. Ἄλλος ἀδελφὸς ἐστέκετο εἰς προσευχὴν ὅλην τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἡμέραν πᾶσαν ἐκάθητο εἰς τὸ ἐργόχειρον. Ὁ δὲ Μακάριος ἐστῶντας καὶ νὰ ἔθριξε πολὺ πλῆθος φύλλα φοινίκων, καὶ καθίσας εἰς μίαν γωνίαν τῆς Μονῆς, ἔπλεκε σειράν. Ἐπέρασε λοιπὸν ὅλη ἡ Τεσσαρακοστή ἕως εἰς τὸ Πάσχα, καὶ δὲν ἔφαγεν εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας οὔτε ψωμί, οὔτε ἔπιε νερόν, οὔτε ἐπλαγίασεν, οὔτε ἐκάθισεν. Ὅλη του ἡ τροφή ἦτον ὠμά φύλλα ἀπὸ λάχανα, τὰ ὅποια ἔτρωγεν ἀπὸ Κυριακῆν εἰς Κυριακῆν. Ἐξω ἀπὸ τὸ ἐργόχειρον, καὶ προσευχὴν, ἄλλο ἐπιχείρημα δὲν εἶχεν. Ἄλλα ἐστέκετα καὶ ἔπλεκε μὲ ἀκραν σιωπῆν.

Βλέποντες λοιπὸν οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς τὴσιν ἀσκησιν ὑπὲρ ἀνθρώπων εἰς τὸν Μακάριον, ἐγόγγυσαν κατὰ τοῦ Ἡγουμένου λέγοντες· Πῶθεν μᾶς ἔφερεν ἄνθρωπον ἄσκαρον, καὶ γινόμεσθην ἡμεῖς παίγνιον ἐμπροσθέν του; Λοιπὸν, ἢ τὸν εὐγάζει ἔξω ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, ἢ νὰ χεῖρῃ, ὅτι σήμερον ὅλοι ἀναχωροῦμεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον. Ταῦτα ἀκούωντας ὁ μέγας Παχώμιος, ἐξέταξε, καὶ ἔμαθεν ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τὴν πολιτείαν τοῦ Ἁγίου Μακαρίου. Ὅθεν ἔπεσεν εἰς προσευχὴν νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ ὁ Κύριος ποῖος εἶναι; Ὁ δὲ Κύριος ἤκουσε τὴν δέησιν τοῦ δούλου του, καὶ τοῦ ἐφανέρωσεν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Μακάριος ὁ Ἀλεξανδρεὺς. Τότε ὁ μέγας Παχώμιος ἐπίασε τὸν Μακάριον ἀπὸ τὸ χεῖρι, καὶ τὸν ὑπῆγε πρὸς τὸ Ἅγιον Βῆμα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ κίμωντας τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν, λέγει του· Ἐλα καλόγηρε, ἐσὺ ἦσουν ἐκεῖνος ὁ Μακάριος, καὶ δὲν μοῦ τὸ ἐφανέρωσες; Ἐγὼ ἀπὸ πολὺν καιρὸν (ἀ-

κούωντας τὰς ἀρετὰς σου) ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἰδῶ. Μεγάλην χάριν γνωρίζω, ἀδελφέ, εἰς τὴν ἀγιωσύνην σου, ἐπειδὴ ἐπαίδευσες τὰ τέκνα μου μὲ τὸ ἔργον νὰ μὴν κενοδοξοῦν, πῶς κάμνουν μεγάλην ἀσκησιν. Τώρα ὁμῶς ὑπαγε ἀδελφέ εἰς τὴν κέλλαν σου, καὶ εὐχου ὑπὲρ ἡμῶν. Ἀρκετὰ μᾶς ἐδιώρθωσες. Μὲ τὴν παρακάλεσιν λοιπὸν τοῦ Ἀγίου, καὶ τῶν ἀδελφῶν, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν.

Τοῦτος ὁ ὄντως ἀπαθὴς Πατὴρ μᾶς ἐδιηγῆθη μίαν φορὰν λέγωντας· Ὅτι λογιῆς ἀσκητικὴν πολιτείαν ἐπεθύμησα (μὲ τὴν Θεῖαν βοήθειαν) τὴν ἐκατόρθωσα. Ἄλλοτε ἐπεθύμησα ἐπιθυμίαν πνευματικὴν, ἤγουν νὰ κάμω πέντε ἡμερόνυχτα, φανταζόμενος μόνον τὰ οὐράνια κάλλη, καὶ κανένα γήινον τελείως νὰ μὴ λογιᾶσω. Μὲ τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐσφάλισα τὴν κέλλαν μου, καὶ ἐξῶθεν τὴν αὐλήν, διὰ νὰ μὴ δώσω εἰς κανένα καμμίαν ἀπόκρισιν. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐκλείσθηκα μέσα εἰς τὸ κελλίον μου, ἐστάθην ὄρθιος ἀρχίζωντας ἀπὸ δευτέραν ἡμέραν, καὶ λέγωντας εἰς τὸν νοῦν μου ταῦτα· Στοχάζου τὰ οὐράνια ὑψηλά, καὶ λείπε τελείως τὰ ἐπίγεια χαμηλά. Ἐχει ἐκεῖ εἰς τὸν Οὐρανὸν νὰ στοχάζεσαι Ἀγγέλους, Ἀρχαγγέλους, τὰ Χερουβίμ, τὰ Σεραφίμ, ὅλας τὰς Δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν. Ἐχει ἐκεῖ νὰ στοχάζεσαι τὸ ἄκρον ἐφετόν, τὸ ἄκρον ἐπιθυμητόν, αὐτὸν τὸν Ὑψιστον καὶ τὸν ἀπάντων Θεόν· μὴ κατέβης λοιπὸν εἰς τὰ κάτω, καὶ πίπτῃς ἐξ ἀνάγκης εἰς πονηροὺς καὶ ματαίους συλλογισμούς. Δύο ἡμέραις λοιπὸν περάσωντας, καὶ ἔχωντας εἰς τὰ ἄνω τὸν λογισμὸν, τόσον πολλὰ παρῆξύνθη ὁ σατανᾶς, ὥστε ὁποῦ ἐγενεν ὡς φλόγα πυρός, καὶ κατέκαυσεν ὅσα ἦτον εἰς τὸ κελλίον μου. Τελευταῖον ἔβαλε φωτίαν καὶ εἰς τὸ ψιᾶθιον, ὅπῃ ἐστέκουμουν, θάρρωντας ὁ μικρὸς, πῶς νὰ κατακαύσῃ καὶ ἐμένα καὶ τὸ ψιᾶθιον. Ἐγὼ δὲ βλέπωντας τοῦ λόγου μου, ὁποῦ μὲ περιτριγύρισεν ἡ φλόγα, ἐφοβήθηκα κατὰ πολλὰ, καὶ ἐτζι ἔπαυσεν ὁ λογισμὸς μου ἀπὸ τὴν θεωρίαν, καὶ τοῦτο ἦτον (νομίζω) οἰκονομία Θεοῦ, διὰ νὰ μὴ πέσω εἰς ἔπαρσιν.

Εἰς τοῦτον τὸν μέγαν Μακάριον ὑπῆγα ἐγὼ μίαν φορὰν, καὶ εὐρῆκα ἔξω ἀπὸ τὸ κελλίον τοῦ ἕνα Ἱερέα ἀπὸ τὴν χώραν, ὁποῦ εἶχε τὴν κεφαλὴν ὅλην φαγωμένην ἀπὸ τὸ πάθος, ὁποῦ ἐνομάζεται καρκίνος. Καὶ τόσον ἐφαγώθη, ὥστε ὁποῦ ἐφαίνετο μόνον τὸ κόκκαλον τῆς κορυφῆς ὅλον χωρὶς δέρμα. Τοῦτος ὑπῆγε θὰ τὸν ἰατρεύσῃ ὁ Ὅσιος, ὁμῶς ἐκεῖνος δὲν ᾔθελε νὰ τὸν δεχθῆ τελείως. Ἐγὼ δὲ λυπηθεὶς ἐπαρακάλεσα τὸν Ὅσιον, νὰ ἐλεήσῃ τὸν ἀθλιὸν Ἱερέα, νὰ τὸν ἰατρεύσῃ. Ὁ δὲ Ὅσιος λέγει μοι· Δὲν εἶναι ἀξιὸς νὰ ἰατρευθῆ, ἐπειδὴ ἡ καὶ δεισις εἶναι παρὰ Θεοῦ. Εἶδὲ καὶ θέλεις νὰ Σεραπευθῆ, κατὰπεισαι τὸν νὰ λείψῃ, ἀπὸ τὴν σήμερον ἀπὸ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Τότε ἠρώτησα τὸν Ἄγιον νὰ μοῦ εἰπῆ τὸ αἴτιον. Καὶ ὁ Ἄγιος λέγει μοι, ὅτι ἐπόρνευεν

αὐτός ὁ Ἱερεὺς, καὶ ἐλειτουροῦσε, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ ἦλθεν αὐτῇ ἡ φοβερά παιδευσίς. Τώρα ὁμως ἀνίσως καὶ ἀφεθῆ ἀπὸ τὴν Λειτουργίαν, καὶ νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν, τὸν θεραπεύει ὁ Κύριος. Λέγωντας λοιπὸν ἐγὼ τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου πρὸς τὸν Ἱερέα, καὶ ὁ Ἱερεὺς ὑποσχόμενος νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τὴν Ἱεράν Λειτουργίαν, τότε τὸν ἐδέχθη ὁ Θεὸς Μακάριος, καὶ λέγει του· Πιστεύεις ὅτι εἶναι Θεός, τὸν ὁποῖον δὲ λαμβάνει κἀνένα πρᾶγμα, οὔτε φανερόν, οὔτε κρυπτόν; ἀπεκρίθη ὁ Ἱερεὺς τὸ ναί, μετὰ κατανύξεως. Ἐπειτα τὸν ἠρώτησε πάλιν ὁ Ὄσιος· Μήπως καὶ ἠμπόρεσες νὰ περιγελάσῃς τὸν Θεόν; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἱερεὺς τὸ, οὐχὶ Κυρίου μου. Καὶ τρίτον τὸν εἶπεν ἔτζι· Ἀνίσως καὶ γνωρίζεις τὴν ἀμαρτίαν σου, καὶ τὴν παιδευσίν τοῦ Θεοῦ, ὅπου παιδεύεσαι διὰ τὴν ἀμαρτίαν, ἐπιμελήσου νὰ κάμῃς τὴν διόρθωσιν. Ὄθεν ὁ Ἱερεὺς ἐκεῖνος ἐξωμολογήθη τὴν ἀμαρτίαν του, καὶ ὑποσχέθη νὰ φυλάξῃ, τοῦ λόγου του εἰς τὸ ἔξῃς, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν Λειτουργίαν, νὰ γένη ἕνας ἀπλοῦς κοσμικός. Καὶ μετὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος ἔβαλε τὰς χεῖράς του εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἱερέως, καὶ εὐθὺς ἔπαυσαν οἱ πόνοι, ἄρχησε νὰ δένη τὸ δέρμα, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐφύτρωσαν καὶ τὴ τρίχις, καὶ ὑγιάνεν ἐξ ὀλοκλήρου, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ὄσιον.

Τοῦτος ὁ μέγας Μακάριος εἶχε διάφορα κελλία. Ἐνα εἶχεν εἰς τὴν σκήτην εἰς τὴν βαθυτάτην ἔρημον. Δεύτερον κατὰ τὸν Λίθον. Τρίτον εἰς τὰ λεγόμενα κελλία. Καὶ τέταρτον εἰς τὸ ὄρος τῆς Νητρίας. Καὶ ἄλλα ἦτον χωρὶς θύραν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκάθητο σκοτεινὰ ὅλην τὴν Τεσσαρακοστήν. Ἄλλο ἦτον στενωτάτον, ὅσον ὅπου δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀπλώσῃ τὰ πόδια του. Τὸ ἄλλο ἦτον πλατύτερον, εἰς τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε καὶ ὅποιος ἐτύχαινε νὰ τὸν ἀνταμώσῃ. Τοῦτος ὁ θαυμασίος τόσον πλῆθος δαιμονιζομένων ἰάτρευεν, ὅσον εἶναι ἀδύνατον νὰ μετρηθῆ. Ἐν ὅσῳ καιρῷ ἤμασθεν ἡμεῖς ἐκεῖ, ἔφεραν εἰς τὸν Ὄσιον μίαν παρθένον εὐγενῆ ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, ἡ ὁποία εἶχε πολλοὺς χρόνους παραλυσίαν, νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Ὁ δὲν ὁ Ὄσιος ἀλείφοντας τὴν ἅγιον ἔλαιον μὲ τὰ ἴδια του χέρια, ἔστρεψεν ὑγιῆς εἰς τὴν χώραν τῆς δοξαζούσα τὸν Θεόν, καὶ πρὸς εὐχαριστίαν τῆς ἰατρείας τῆς, ἔστειλεν εἰς τὸν Ἅγιον πλῆθος καρπῶν γεννημάτων.

Μίαν φοράν τοῦ ἔφεραν πάλιν ἕνα παιδίον δαιμονισμένον, καὶ ἐκεῖ ἐμπρὸς εἰς τὰ ὀμμάτια μου, βάνοντας τὴν χεῖρά του ὁ Ἅγιος εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου, καὶ ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν, ἔκαμνε προσευχὴν, ἕως ὅπου ἐκρεμάσθη ὁ δαίμων εἰς τὸν ἀέρα, τὸ δὲ παιδίον ἐπρίσθη, καὶ ἔγινεν ὡς ἕνα ἀσχι μέγαλον καὶ βαρύτερον. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐφώνησε μεγάλη φωνῆ, καὶ μετὰ τὴν φωνὴν, ἀπὸ ὅλου του τὸ κορμὶ ἔτρεξε νερόν ὡσὰν μίαν βρύσις, ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὰ μέτρα του τὰ πρῶτα, καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς τὸν πατέρα του ὑγιῆς,

αλείφοντάς το με τὸ ἅγιον ἔλαιον, καὶ ραντίζοντάς το με τὸ ἀγίασμα, παργγείλας νὰ μὴν φάγη κρέας, οὔτε νὰ πῖη κρασί εἰς σαράντα ἡμέρας. Ἐτυχε μίαν φοράν καὶ τοῦτον τὸν Ἅγιον νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ τὸ πνεῦμα τῆς κενοδοξίας, διὰ νὰ τὸν εὐγάλη ἀπὸ τὴν κέλλαν του, με πρόφασιν οἰκονομίας, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ῥώμην, πρὸς Θεραπειάν τῶν ἀρρώστων· ἐπειδὴ τοῦ ἔδωκεν ὁ Κύριος μεγάλην χάριν νὰ Θεραπεύῃ πᾶσαν ἀσθένειαν, καὶ μάλιστα νὰ ἀποδιώχῃ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τοῦτον τὸν σκοπὸν τὸν ἐβίαζεν ὁ σατανᾶς ἀκατάπαυστα, ὁ δὲ Ἅγιος ἐναντιεῖτο, καὶ δὲν ἤθελε νὰ εὐγῇ ἔξω τῆς κέλλας του. Τέλος πάντων, ἔπεσεν ἀπὸ τὸ μέσα μέρος τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, καὶ ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔξω μέρος τοὺς πόδας του λέγωντας· Σύρετέ με δαίμονες, διότι ἐγὼ μὲ τὰ ἴδια μου πόδια δὲν εὐγαίνω εἰς ἄλλο μέρος. Προκρίνω νὰ κείτωμαι ἐδῶ, παρὰ νὰ σᾶς ἀκούσω. Πρὸς δὲ τὸ ἑσπέρας ἐσυκώθηκόν μόνον, καὶ πάλιν τὴν νύκτα ἄρχησε νὰ τὸν ἐνοχλήῃ ὁ συλλογισμός. Τότε ἔθαλεν εἰς ἕνα ζιμπίλι ἄμμον ὡς δύο μόδια, καὶ τὸ ἐκύλιεν μέσα εἰς τὴν ἔρημον, διὰ νὰ περνᾷ ὁ λογισμός. Εἰς ταῦτο τὸ ἔργον τὸν εὐρήκην ὁ Εὐσέβιος ὁ Ἀντιοχεύς, ὁ λεγόμενος Κοσμήτωρ, με ἐκείνην τὴν ἄμμον φορτωμένον, καὶ τὸν ἠρώτησε λέγωντας· Τί συκῶνεις Ἀδβᾶ; ἄφες εἰς τοῦ λόγου μου κῦτὸ τὸ φορτίον νὰ μὴν βασανίζεσαι. Λέγει του καὶ ὁ Ὄσιος· Ἐγὼ βασανίζω ἐκεῖνον, ὅπου με βασανίζει, ἐπειδὴ ἐλεύθερος ὢντας, θέλει νὰ με δουλώσῃ με δρόμους καὶ ξενητείας. Με τοῦτον τὸν τρόπον ἐδάμασε τὸ κορμί, καὶ ἔπαυσεν ὁ λογισμός του. Μᾶς ἐδιηγεῖτο καὶ ὁ Φεῖος Παφνουτίος, ὁ μαθητὴς τούτου τοῦ Ἁγίου Μακαρίου, ὅτι μίαν ἡμέραν εὐρισκόμενος ὁ μέγας Μακάριος, εἰς τὸ προαύλιον τοῦ κελλείου του, καὶ προσευχόμενος πρὸς Κύριον, μία λύκαινα ἐπῆρε τὸ κουτάδι της, ὅπου ἦτον τυφλόν, καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Ἅγιον Μακάριον, καὶ ἔστωντας νὰ ἐκτύπησε τὴν θύραν με τὸ κεφάλι της, ἤνοιξε καὶ ἐμῆθεν, καὶ ἔρριψε τὸ κουτάδι της ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἁγίου. Ὁ δὲ Μακάριος πέρνωντας τὸ κουτάδι, καὶ πτύωντας εἰς τὰ ὀμμάτιά του ἔκαμεν εὐθὺς εὐχὴν, καὶ ἤνοιξαν τὰ ὀμμάτιά του, καὶ ἔτιζι ὑγιὲς τὸ ἐπῆρεν ἡ μητέρα του καὶ ἐμίσευσε. Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔφερεν ἕνα δέρμα μέγαν προβάτου εἰς τὸν Ἅγιον Μακάριον. Καὶ βλέπωντας τὸ δέρμα ὁ Ἅγιος, ἠρώτησε τὴν λύκαιναν, πῶθεν τὸ ἐπῆρεν; μήπως καὶ ἔφαγε τινὸς πρόβατον; Ἐκεῖνο ὅπου εἶναι ἀπὸ ἀδικίαν, ἐγὼ δὲν τὸ δέχομαι ἀπὸ λόγου σου. Ἡ δὲ λύκαινα ἔθανε τὴν κεφαλὴν της κάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ γονατίζοντας ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἅγιον, ἔρριπε τὸ δέρμα ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια τοῦ Ὄσιου. Ὁ δὲ Ὄσιος πάλιν ἔλεγεν· Ἐγὼ σὲ εἶπα καὶ πρότερον, ὅτι δὲν πέρνω τίποτε ἀπὸ λόγου σου, ἀνίσως καὶ δὲν ὁμολῆσῃς ὅτι δὲν ἀδικεῖς κανέναν πτωχὸν τρώγωντας ἀπὸ τὰ πρόβατά του.

Τότε ἡ λύκαινα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὸν Ἅγιον, δείχνωντας σχῆμα, ὅτι ὑπήκουσεν εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ. Μὲ τοιαύτην ὑπόσχεσιν τοῦ ἀλόγου ζώου, ἐδέχθη ὁ Ἅγιος τὸ δέρμα ἀπὸ τῆν λύκαιναν.

Μετὰ ταῦτα ἔλεγεν ἡ Ὁσία Μελάνη, ὅτι ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Μακάριον αὐτὸ τὸ δέρμα, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη δῶρον τῆς λύκαινας. Καὶ δὲν εἶναι ἀδελφοὶ παρὰδοξον, εἰς ἓνα δούλον ἀληθῆ τοῦ Κυρίου, ὁποῦ ἐσταύρωσε τοῦ λόγου τοῦ εἰς τὸν Κόσμον, καὶ ἔγινε (τρόπον τινα) οὐράνιος, μία λύκαινα, ἄλογον ζῶον, ὁποῦ εὐεργετήθη ὡς ἀπὸ χάριτος Θείας, εἰς φανέρωσιν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀποδώκῃ τὴν εὐχαριστίαν εἰς τὸν εὐεργέτην. Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔδωκεν εἰς τοὺς λέοντας κλίσιν νὰ φυλάξουν ἀδελφῆ τὸν Προφήτην Δανιὴλ, ἔδωκε σύνεσιν καὶ τῶρα εἰς τὴν λύκαιναν, ὁποῦ εἶδε καλὸν ἀπὸ τὸν Ἅγιον. Ἐλέγετο διὰ τοῦτον τὸν Ἅγιον, ὅτι ἀφ' οὗ ἐδαπτίσθη εἰς ἐξῆντα χρόνους νὰ μὴν ἔπτυσεν εἰς τὴν γῆν.

Πρέπει ἀκόμι τελευταῖον νὰ περιγράψω καὶ τὸ εἶδος τοῦ Ἁγίου, καθὼς ἀτός μου τὸν εἶδα ὀφθαλμοφανῶς. Ἦτον κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ κορμίου ὀλίγον κυπτός. Εἰς τὸ γένειον σπανωπός· ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἀσκησιν καὶ τοὺς μεγάλους ἀγῶνας, καὶ αὐταῖς ἡ τρίχες τοῦ γενείου δὲν ἐφύτρωσαν. Εἰς τοῦτον τὸν μέγαν Μακάριον μίαν ἡμέραν ἀνέφερα λέγωντας· Εὐρίσκομαι Ἀββᾶ εἰς μεγάλην ἀμέλειαν, καὶ μὲ συγχύζουν οἱ λογισμοί, καὶ λέγουσί με· Ἐσὺ ἐδῶ δὲν κατορθώνεις κανένα καλόν, τί κάθεις; Φεῦγε ἀπὸ τοῦτον τὸν τόπον. Τότε λέγει μοι ὁ Μακάριος· Ὅταν σοῦ ἔρχονται οἱ τέτοιοι λογισμοὶ νὰ ἀναχωρήσῃς, λέγε πρὸς αὐτούς, ὅτι ἐγὼ διὰ τὸν Χριστὸν μένω, καὶ φυλάγω τοὺς τοίχους τούτους. Ἀκόμι μᾶς ἐδιηγήθη ὁ μέγας Μακάριος, ὅτι ὁπότεν ἐλειτουροῦσε νὰ μεταλάβῃ ὁ Ἀββᾶς Μάρκος, Ἄγγελος Κυρίου τοῦ εἶδεν τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν, καὶ ἐγὼ (λέγει) ἔβλεπα μόνον τὸν ἀστράγαλον τῆς χειρὸς ἐκείνου, ὁποῦ τὸν ἐκοιωνοῦσεν. Αὐτὰ εἶναι τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστὰ κατορθώματα, ἀπὸ τὰ πολλὰ τοῦ τρισμακάκρου τούτου, καὶ θαυμαστοῦ Μακαρίου. Τὰ ὁποῖα ὅσον ἦτον τὸ δυνατόν καθιστόρησα διὰ τὴν τῶν ἀναγιγνωσκόντων ὠφέλειαν ψυχικὴν.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Μάρκου.

Τοῦτος ὁ Μακάριος Μάρκος ὅταν ἦτον νεώτερος, ἐκστήθιζε τὴν θείαν Γραφὴν παλαιάν καὶ νέαν. Ἐχρημάτισε δὲ εἰς τὴν ζωὴν του πρῶτατος, καὶ σωφρονέστατος εἰς ἄκρον καθ' ὑπερβολὴν. Μίαν τῶν ἡμερῶν μου ἦλθε λόγισμός εἰς τὸ κελλίον μου, γὰρ ὑπάγω πρὸς τοῦτον τὸν Ὁσιον (ὁπότεν καὶ αὐτός ἦτον ὑπέργηρος.) Ὁθεν ὑπῆγα καὶ παρεκάθισα ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κελλίου του, καὶ ἤκουα (τάχα ὡς ἀρχάριος ἐγὼ) ἀράγε ἓνας τοιοῦτος θαυμαστός ἀγωνιστῆς

τί νά κάμνη, καί νά λέγη εἰς τήν ἡσυχίαν ὅπου εὐρίσκεται; Ἦκουσα, ὅπου ἐλάλει κατὰ μόνας ὁ Θεῖος αὐτός Μάρκος μαχόμενος μέ τόν σατανᾶν. Καί πρῶτον μὲν ὑβρίζε τόν ἑαυτόν του λέγωντας· Ὁ κακόγηρε, κακόγηρε, νά ὅπου καί λάδι ἔφαγες, καί κρασί ἔπιες· λοιπόν τί καλόν ἔκαμες πολυφαγε καί κοιλιόδουλε; Ἐλεγε δὲ καί εἰς τόν σατανᾶν· Φεῦγε ἀπό λόγου μου πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἔστί ποτε νά μέ τυραννᾷς; Συνεγήρασες μέ τοῦ λόγου μου. Ἐρρίψες τὸ κορμί μου εἰς ἀρρώστίαν, μέ κατάστησες φήγον καί οἰνοποτην. Τί ἄλλο σέ χρεωστῶ; Μὲ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ δὲν θίλεις εὐρη κανένα καλόν σπάνω μου, μηδὲ κανένα κέρδος ἀπ' ἐκεῖνα ὅπου ἐλπίζεις. Λοιπόν μίσευσαι ἀπό λόγου μου μισάνθρωπε. Καί πάλιν ὡσάν νά ἐσυνωμίλει μέ τόν ἑαυτόν του, ἔλεγεν· Ὁ φλύαρε, ὦ πολυφαγε, ὦ κακόγηρε, ἔως ποτε νά εἶμαι μέ λόγου σου εἰς τούτην τήν ταλαίπωρον ζωήν; Ἐφθασε τούτος ὁ θαυμασίος Μάρκος, καί ἐπέρασσε πρὸς ἑκατόν χρόνους. Διὰ τούτου τὸν Ὅσιον ἔλεγεν ὁ μέγας Μακάριος, ὅτι τὸν ἐκοινωνοῦσε τὰ Ἅγια Μυστήρια Ἄγγελος Κυρίου.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Παύλου, καί τῆς Παρθένου, ὅπου ἔκαμεν εὐχὰς ἑπτακοσίας.

Εἶναι ἓνα ὄρος εἰς τήν Αἴγυπτον, τὸ ὁποῖον ἀπλώνεται ἀπὸ τῆς σκήτην εἰς τήν μεγάλην ἔρημον, καί ὀνομάζεται Φέρμη. Εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκονται ὡς πεντακόσιοι ἀσκηταί, μέ τοὺς ὁποίους ἤγωνίσθη καί ὁ Ἀββᾶς Παῦλος, θαυμασίος Μοναχός. Ὁ ὁποῖος, εἰς ὅλον τὸν καιρὸν ὅπου ἔζησεν, εἶχε τοιαύτην πολιτείαν. Μήτε ἐργάχειρον ἔμαθε, μήτε ἄλλο κανένα ἔργον ἐπιχειρήσθη, καί μόνον ὅταν ἤθελε νά γευθῆ ὀλίγον ἄρτου, τότε ἐζήτηε ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς, καί ὄχι ἄλλο τίποτε. Ἄλλο λοιπόν ἔργον δὲν εἶχε, παρὰ νά προσεύχεται ἀκατάπαυστα. Εἶχε συνήθειαν κάθε ἡμερονύκτιον νά λέγῃ τριακοσίας εὐχὰς. Τούτος μίαν φοράν ὑπῆγε, καί ἠρώτησε τὸν Ἅγιον Μακάριον τὸν Ἀλεξανδρέα λέγωντας· Ἀββᾶ Μακάριε, θλίβουμαι καί πολλά. Καί ὁ Μακάριος τὸν ἀνάγκασε κατὰ πολλά, νά τοῦ εἰπῇ τί εἶναι τὸ αἴτιον, ὅπου θλίβεται, καί λυπᾶται τόσο πολλά. Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ δούλος ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν· εἰς μίαν χώραν εἶναι μία Παρθένος, ἡ ὁποία ἔχει τώρα χρόνους τριάκοντα, ὅπου περυσὶ ἀσκητικά. Διὰ τὴν ὁποίαν μοῦ εἶπαν περισσοί, ὅτι ἔξω ἀπὸ Σάββατον καί Κυριακὴν, ἄλλην ἡμέραν τίποτε δὲν τρώγει. Καί μέ ὅλον ὅπου νηστεύει, καί τρώγει τὴν ἑβδομάδα μόνον δύο φοράς, κάμνει κάθε ἡμέραν ἑπτακοσίας εὐχὰς. Καί ἐγὼ ἀκούωντας ταῦτα, εἶπα εἰς τὴν καρδίαν μου· Ἀλήμονον εἰς ἐμέ, ὧντας ἐγὼ καί ἄνδρας κατὰ τὴν ἀνδρείαν τοῦ σώματος, δὲν ἠμπορῶ νά κάμω περισσότεραις εὐχαῖς ἀπὸ ταῖς τριακόσαις. Τότε τοῦ λέγει

ὁ Θεὸς Μακάριος· Ἐγὼ, ἀδελφέ, ἔχω τώρα ἐξήντα χρόνους, ὅπου κάμνω μόνον ἑκατὸν εὐχάς, καὶ κάμνω τὸ ἐργόχειρόν μου, καὶ συναιμῶ τὰ χρειώδη εἰς τοὺς ἀδελφούς, καὶ ποτὲ δὲν με εἶπεν ὁ λογισμὸς μου, ὅτι κάμνω ὀλίγας εὐχάς, καὶ εἶμαι ἀμελής. Εἶδὲ καὶ ἐσὺ κάμνωντας τριακοσίας, καὶ πάλιν σὲ ἐνοχλεῖ ὁ λογισμὸς, ὅτι κάμνεις ὀλίγας, ὡς φαίνεται δὲν εὐχεσαι μὲ καθαρότητα συνειδήσεως. Ἡ πάλιν ἡμπορῶντας νὰ κάμνης περισσότεραις, ἀμελεῖς καὶ δὲν ταῖς κάμνεις.

Περὶ Κρονίου τοῦ Πρεσβυτέρου.

Τοῦτος ὁ Κρόνιος μου ἐδιηγήθη διὰ λόγου του. Ὅποτεν (λέγει) ἤμουν νεώτερος, ἔπεσα εἰς ἀμέλειαν, καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, καὶ με ἐκείνην τὴν ὄρμην ὑπῆγα ἕως ἐκεῖ, ὅπου ἐκάθητο ὁ μέγας Ἀντώνιος, ἔγουν ἀνάμεσα εἰς τὴν Βαθυλῶνα, καὶ τὴν χώραν ὅπου ὀνομάζεται Ἡρακλέους, εἰς τὴν μεγάλην ἔρημον, ὅπου φθάνει ἕως εἰς τὴν ἐρυθρὰν Θάλασσαν· καὶ ἐρχόμενος εἰς τὸ Μοναστήριόν του, ὅπου εἶναι κοντὰ εἰς τὸν ποταμὸν μακρὰν τριάντα μίλια, ἐκεῖ ὅπου ἦτον καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἁγίου Μακαρίου, καὶ Ἀματάς, (οἱ ὅποιοι ἔθαψαν καὶ τὸν Ἅγιον, ὅποτεν ἀνεπαύθη) ἔμεινα ἐκεῖ διὰ νὰ ἀνταμῶσω τὸν μέγαν Ἀντώνιον ἡμέρας πέντε. Ἐλέγαν οἱ ἀδελφοί, ὅτι ἐρχεται ὁ Ἀντώνιος εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον, ἄλλο τε περάσωντας εἴκοσιν, ἢ δέκα ἡμέραις, ἢ τὸ ὀλιγώτερον πέντε, καθὼς ἤθελεν εὖρη καιρὸν ἀπὸ ἐκείνου, ὅπου τὸν ἀντάμωναν διὰ διαφοραῖς ὑπόθεσες καὶ ἀνάγκαις.

Περὶ Εὐλόγιου, καὶ τοῦ Λελωθμένου.

Μὲ ἐκείνους λοιπὸν ὅπου εἶχαν ἀνάγκην, ἦτον καὶ κάποιος τὸ ὄνομά του Εὐλόγιος, καὶ μαζί με αὐτὸν ἓνας λελωθμένος. Ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ μὲν Εὐλόγιος ἦτον σπουδαῖος καὶ φιλόσοφος. Ὁ ὅποιος ἔπεσεν εἰς ἔρωτα τῆς οὐρανίου Βασιλείας, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ἀφῆκε τὸν Κόσμον, καὶ εἶτι καὶ ἂν εἶχε, τὰ ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ με τὸ νὰ μὴν ἐδύνητο νὰ εὐγάζη τὴν ζωτροφίαν του με ἄλλον τρόπον, ἐκράτησε μερικὰ ἀργύρια διὰ τὴν κυβέρνησιν του. Ὄθεν μὴ δυνάμενος πάλιν νὰ ζῆ μοναχός, μήτε νὰ ἔχη σύγγυσιν με συνοδίαν, εὐρήκεν ἓνα λελωθμένον ἄνθρωπον μισερὸν, ὁ ὅποιος οὔτε χέρια εἶχεν, οὔτε πόδια, μόνον τὴν γλῶσσαν εἶχεν ὡς ἓνα ξυράφι διὰ νὰ κακολογῇ κάθε ἓνα, ὅπου ἤθελε τὸν συναπαντήσῃ. Εἰς αὐτὸν λοιπὸν τὸν μισερὸν παρασταθεὶς ὁ Εὐλόγιος, καὶ κάμνωντας δέησιν εἰς τὸν Θεόν, ὅτι νὰ πάρῃ εἰς τὸ ὀσπήτιόν του τὸν μισερὸν ἐκείνον, καὶ νὰ ἐπιμελῆται αὐτὸν εἰς ὅλα τὰ χρειάζόμενα ἕως εἰς τὸν θάνατον. Ἐδεήθη δὲ τοῦ Κυρίου νὰ

τοῦ βοηθήσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λελωθμένου μέχρι τέλους, διὰ
 νὰ ἀπολαύσῃ καὶ τὸν μισθὸν τέλειον παρὰ Χριστοῦ. Ἐπειτα λέγει
 πρὸς τὸν μισερὸν· Θέλεις νὰ σὲ πάρω εἰς τὸν οἶκόν μου νὰ σὲ ἀ-
 ναπαύσω ἐκεῖ; Λέγει του ἐκεῖνος· Ἄμποτε νὰ ἤθελα ἀξιωθῆ τῆς ἐ-
 δικῆς σου ἐπιμελείας, ἐπειδὴ εἶμαι ἀνάξιος. Καὶ μετὰ τοῦτο, μὲ
 μεγάλην σπουδὴν καὶ χαρὰν ἔστερξεν ὁ μισερὸς, νὰ τὸν πάρῃ εἰς
 τὸν οἶκόν του ὁ Εὐλόγιος. Τὸν ἔβαλε λοιπὸν εἰς ἓνα κτῆνος, καὶ
 τὸν ἔφερεν εἰς τὸ σπήτι του, καὶ ἄρχησε νὰ τὸν ἐπιμελῆται εἰς κάθε
 λογῆς χρεῖαν καὶ ἀνάγκην· καὶ ὡσὰν νὰ ἦτον πατήρ τοῦ Εὐλογίου,
 ἔττι ὑπηρετεῖτο προθύμως καὶ ὡς χρεωστικῶς. Τὸν ἔτρεφε καλλή-
 τερα ἀπὸ λόγου του. Τὸν ἔπλενεν εἰς τὰ λουτρά μὲ βότανα καὶ
 εὐωδιάσματα, καὶ τὸν ὑπρέτει μὲ τὰ ἴδια του χέρια, καὶ ἀνέπαυε
 τὸν μισερὸν πολλὰ περισσότερον ἀπὸ εἴτι τοῦ ἔπρεπε.

Τοῦτο ἐγένετο εἰς αὐτὸν ἕως δεκαπέντε χρόνους. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέ-
 ρασαν οἱ δεκαπέντε χρόνοι, ἐπροχώρησεν ἡ ἐνέργεια τοῦ σατανᾶ εἰς
 ἐκείνον τὸν μισερὸν, διὰ νὰ ὑστερήσῃ καὶ αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἐπιμέ-
 λειαν, νὰ ἐμποδισθῇ καὶ ὁ Εὐλόγιος ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅπου ἔ-
 καμεν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ μισεροῦ. Ὁ ὁποῖος ἐ-
 σκληρύνθη τόσον εἰς τὸν Εὐλόγιον, ὅπου τὸν ἐπιμελεῖτο, ὥστε ὅπου
 κάθε φοράν τὸν ὑβρίζει, τὸν ἐκακολόγει, καὶ ἐδλασφῆμει ἐμπροσθέν
 του. Τὸν ὠνόμαζε κλεπταπαδόχον, καὶ τοῦ ἔλεγεν ἀκόμι, ὅτι διὰ
 τοῦτο τὸν ἐπῆρε νὰ τὸν κοιτάξῃ, διὰ νὰ φανῇ τάχα πῶς εἶναι ἐ-
 λεήμων, καὶ νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του διὰ τὴν ἐπιμελείαν, ὅπου ἔχει
 εἰς αὐτόν. Ὁ Εὐλόγιος ὁμως ἀκούωντας ταῦτα ἀπ' ἐκείνον τὸν μι-
 σερόν, τὸν ἐπαρακαλοῦσε λέγωντάς τον· Δέομαί σου, ἀφέντη μου,
 μὴ με κακολογῆς ἄδικα. Ἐγὼ εἶμαι δούλος σου, καὶ παρακαλῶ
 νὰ μοῦ εἰπῆς εἰς τί σε σφάλλω, διὰ νὰ διορθώσω τὸ σφάλμα μου.
 Καὶ ὁ μισερὸς ἔλεγε· Δὲν θέλω, κακὲ ἄνθρωπε, τὴν ὑπηρεσίαν
 σου, δὲν θέλω τὴν περιποίησίν σου, πῆγαινε, καὶ ἄφησαι με ἐκεῖ
 ἐποῦ μὲ ἤβρες τὸ πρῶτον.

Καὶ πάλιν ὁ εὐλογημένος ὄντως Εὐλόγιος τὸν ἐπαρακάλει λέγων-
 τας· Ὑπόμεινον, κύριέ μου, καὶ μὴν ὀδημονῆς ἐπάνω εἰς ἐμένα τὸν
 δούλόν σου. Εἰπέ μοι εἰς τί σε ἐλύπησα, νὰ διορθώσω τὸ παῖσμά
 μου. Ὁ δὲ μισερὸς μὲ ἀγριώτερον θυμὸν ἐφώναζε· Δὲν ὑποφέρω
 πλέον νὰ μὲ κολακεύῃς μὲ τὰ ψεύματά σου πονηρότατε ἄνθρωπε.
 Δὲν ἠμπορῶ νὰ ζήσω ἐδῶ, δὲν εὐχαριστοῦμαι μὲ τὰ φαγητὰ ὅπου
 μὲ δίδεις. Ἐγὼ θέλω νὰ τρώω κρέας. Ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Εὐ-
 λόγιος, εὐθύς ὑπῆγε καὶ τοῦ ἔφερε κρέας. Καὶ βλέπωντας καὶ τοῦτο
 ὁ μισερὸς, ἐφώναξε πάλιν ὡς λυσσασμένος· Δὲν ἀρέσκομαι νὰ εἶ-
 μαι μόνον μὲ λόγου σου, ἐγὼ θέλω νὰ ζήσω μὲ πλῆθος· καὶ ὁ
 Εὐλόγιος λέγει του· Ἐγὼ (εἰάν θῆλῃς) νὰ φέρω καὶ ἄλλους ἀδελ-
 φούς εἰς τὴν συνοδίαν σου. Καὶ ὁ μισερὸς χειρότερα ἄρχησε νὰ

βοᾶ· Ἀλήμονον εἰς τοῦ λόγου μου. Τὴν ὄψιν σου δὲν ὑποφέρω νὰ βλέπω, οὔτε νὰ σὲ ἀκούω, καὶ ἐσύ λέγεις νὰ μοῦ φέρῃς καὶ ἄλλους ὡσάν τοῦ λόγου σου ἄργοφαγούς; Ταῦτα λέγωντας ἐκτύπα τὸν ἑαυτὸν του μὲ φοβεραῖς καὶ ἀτακταῖς φωναῖς. Δὲν θέλω, δὲν θέλω, εἰς τὴν ἀγορὰν ρίψαι με, ἐκεῖ ὅπου μὲ ἤρπες. Τόσον ἐξαγριώσεν ὁ σατανᾶς τὸν μισερὸν αὐτὸν, ὅτι ἂν εἶχε χέρια, βέβαια ἦ ἐκρέμαζε τοῦ λόγου του, ἢ ἐσφάζετο μοναχὸς του.

Μετὰ ταῦτα ὁ Εὐλόγιος ἀπορήσας, ὑπῆγεν εἰς τοὺς ἀσκητὰς τοὺς γειτονεύοντας, καὶ τοὺς ἠρώτησε λέγωντας· Τί νὰ κάμω μὲ αὐτὸν τὸν μισερὸν, διὰ τὸν ὁποῖον κινδυνεύω νὰ πέσω εἰς ἀπελπίσιαν; Συλλογίζομαι, διὰ τὰ κακὰ ὅπου μοῦ κάμνει, νὰ τὸν ρίψω ἐκεῖ ὅπου τὸν ἤρπα, φοβοῦμαι πάλιν τὴν ὑπόσχεσιν, ὅπου ἔκαμα εἰς τὸν Θεόν, ὅτι νὰ ἐπιμεληθῶ τὸν μισερὸν ἕως τὸν θάνατον. Τότε τοῦ εἶπαν οἱ ἀσκηταί, ὅτι ὁ Μέγας, ἤγουν ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος (ἐτίθωνόμαζαν τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον) ἀκόμι ζῆ. Βάλε λοιπὸν τὸν μισερὸν εἰς κανένα πλεύσιμον, καὶ πῆγαινέτον εἰς τὸ Μοναστήριον, ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ Μέγας ἀπὸ τὸ σπήλαιον, καὶ ἀνῆρε τὸν τὴν ὑπόσχεσιν τῆς θλίψεώς σου, καὶ ἐκεῖνος σὲ θέλει θεραπεύσει καθὼς ἠθέλε φωτισθῆ ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅθεν ὁ εὐλαθῆς Εὐλόγιος κατεπεισθῆ εἰς τὴν συμβουλήν τῶν ἀσκητῶν, καὶ μὲ τρόπον ἐπιτήδειον καὶ κολακευτικόν, τὸν ἔβαλεν εἰς ἕνα κέραμα βοσκῶν, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς τὸν εὐγαλεν εἰς τὸ Μοναστήριον, ὅπου ἦτον οἱ μαθηταί τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου. Ἐτυχε δὲ νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ μέγας Ἀντώνιος τὴν ἄλλην ἡμέραν βαθυτάτην νύκτα εἰς τὸ Μοναστήριον. Καὶ καθὼς μᾶς ἐδιηγείτο ὁ Κρόνιος, ἐφοροῦσεν ἐξωφόρι ὁ θείος Ἀντώνιος ἀπὸ δέρμα ζώου. Εἶχε συνήθειαν ὁ Ἅγιος, καὶ ὁπόταν ἐμβαίνειν εἰς τὸ Μοναστήριον ἐπροσηύχετο. Ἀφ' οὗ ἐμβαίνειν ἐλάλει, καὶ ἠρώτα τὸν Μακάριον, ἀνίσως καὶ ἦλθαν ξένοι τινὲς εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ τί ἐζητοῦσαν; Καὶ εἶχεν ὁ Ἅγιος παραγγελίαν, ὅτι ὁποῦν ἤθελαν ἔλθῃ ἄνθρωποι χωρικοὶ καὶ ἀγράμματοι, νὰ λέγωνται ἐκεῖνοι Αἰγύπτιοι. Καὶ ὁπόταν πάλιν ἤρχοντο ἄνθρωποι σπουδαῖοι, ἢ εὐγενεῖς, νὰ λέγωνται ἐκεῖνοι Ἱεροσολυμίται. Δοιπὸν κατὰ τὴν συνήθειαν ἠρώτησεν ὁ Μέγας· Αἰγύπτιοι εἶναι, ἢ Ἱεροσολυμίται ἐκεῖνοι ὅπου ἦλθαν; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Μακάριος, ὅτι εἶναι καὶ ἀπὸ ἕνα μέρος, καὶ ἀπὸ ἄλλο, ἐλάλησεν ὁ μέγας ἐκείνην τὴν νύκτα νὰ ἔλθουν ὅλοι εἰς τοῦ λόγου του νὰ ἀκούσουν λόγον Θεοῦ. Καὶ χωρὶς νὰ ἰδῆ τὸν Εὐλόγιον, ἢ νὰ ἀκούσῃ τὸ ὄνομα του, τὸν ἐφώνησεν ἐξ ὀνόματος· Ὁ Εὐλόγιε, Εὐλόγιε, ἕως τρίτην φοράν. Ὁ δὲ Εὐλόγιος θαρρῶντας πῶς κρῖσει ἄλλον τινὰ ὁμώνυμόν του, δὲν ἔδωκεν ἀποκρίσιν. Τότε λέγει ὁ μέγας Ἀντώνιος, ἐσένα λέγω Εὐλόγιε, ὅπου ἦλθες ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Εὐλόγιος, τί προστάζεις εἰς τὸν δούλον

σου; Λέγει του ὁ Μέγας, διὰ ποίαν αἰτίαν ἦλθες ἐδῶ; Καὶ ὁ Εὐλόγιος ἀπεκρίθη· Ἐκεῖνος ὁ Θεὸς ἐποῦ σου ἐφανέρωσε τὸ ὄνομά μου, ἐκεῖνος σου ἐφανέρωσε καὶ τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἦλθα. Λέγει του ὁ μέγας Ἀντώνιος· Μοῦ τὸ ἀπεκάλυψεν ὁ Κύριος διὰ τί ἦλθες. Ὅμως θέλω νὰ τὸ φανερώσῃς καὶ ἔμπρὸς εἰς ὅλην τὴν ἀδελφότητα, διὰ νὰ τὸ μάθουν καὶ αὐτοί. Ὅθεν προσταχθεῖς ὁ Εὐλόγιος ἀπὸ τὸν μέγαν Ἀντώνιον νὰ λαλήσῃ, ἀρχισσε τὴν ὑπόθεσιν λέγωντας·

Τοῦτον τὸν μισερὸν εἶχα εὔρη εἰς τὴν ἀγοράν ἐρριμμένον, καὶ λυπηθεὶς αὐτὸν παρεκάλεσα πρῶτον τὸν Θεὸν νὰ μοῦ δώκῃ ὑπομονήν, μὲ ὑπόσχασιν νὰ τὸν ἐπιμελοῦμαι εἰς ὅλα τὰ χρειαζόμενα ἕως εἰς τὸν θάνατον· μὲ τοῦτον τὸν τρόπον τὸν ἐπῆρα εἰς τὸν οἶκόν μου, καὶ ἔδειξα εἰς αὐτὸν καθε λογῆς ἐπιμέλειαν. Ἔως μὲν ὅπου ἐπέρασαν χρόνοι δεκαπέντε ἦτον καὶ αὐτὸς ἀναπαυμένος, καὶ ἐγὼ ἀνενόχλητος. Κατόπιν ὅμως δὲν ἤξεύρω τί ἔπαθε, καὶ καθημερινῶς τόσο μὲ ὑβρίζει καὶ βλασφημεῖ, καὶ μοῦ τρώγει τὴν καρδίαν, ὅσον ὅπου ἀποφάσισα νὰ ὑπάγω νὰ τὸν ρίψω ἐκεῖ, ὅμοιόν τὸν ἦρα τὸ πρῶτον. Ὅμως, μὲ τὴν συμβουλὴν τῶν ἀδελφῶν, τὸν ἤφερα ἐδῶ εἰς τὴν ἀγίωσύνην σου, νὰ μοῦ ἐρμηνεύσῃς τί πρέπει νὰ κάμω ὁ δοῦλός σου; Τότε ὁ Μέγας μὲ αὐστηράν φωνήν εἶπεν εἰς αὐτόν· Ἐσύ, Εὐλόγιε, ρίπτεις τὸν λελωθῆμενον, ὅμως ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἀπορρίπτει. Αὐτὸς ὁ Θεὸς ὅπου τὸν ἔπλασε, ἀνίσως καὶ τὸν ἀποβάλλῃ ἐσύ, οἰκονομεῖ ἄλλον Εὐλόγιον διὰ νὰ τὸν κυβερνήσῃ. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Εὐλόγιος, ἐφοβήθη, καὶ ἠσύχασεν. Ἀφίνωντας λοιπὸν ὁ μέγας Ἀντώνιος τὸν Εὐλόγιον, ἀρχισσε νὰ λέγῃ εἰς τὸν μισερὸν· Ὁ λελωθήμενε, μισερε, ἀκάθαρτε, ἀνάξιε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, δὲν παύεις μιὰρὲ ἀπὸ τὸ νὰ μάχεσαι μὲ τὸν Θεόν, καὶ νὰ κάμνῃς νὰ ἀδημονῇ μὲ τὴν καλωσύνην τοῦ ὁδοῦλου τοῦ Θεοῦ; Δὲν ἤξεύρεις ἄθλιε, ὅτι αὐτὸς ὁ Χριστὸς σὲ ὑπηρετεῖ διὰ μέσου τοῦ δούλου του; Πῶς λοιπὸν ἀποτολμᾷς νὰ κακολογῆς τὸν Χριστόν; Δὲν ἤξεύρεις, ὅτι διὰ τὸν Χριστόν ἐδουλώθη εἰς τοῦ λόγου σου, νὰ ὑπηρετᾷ ἐσένα τὸν βρωμερον;

Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Μέγας ἠλεγξε καὶ τοῦτον, καὶ ὠνείδισεν, ἐλάλησε καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς ὃ, τι ἔκαμε χρεία. Ἐπειτα ἐγύρισε καὶ εἰς τοὺς δύο πάλιν, εἰς τὸν Εὐλόγιον, καὶ λελωθῆμενον, καὶ λέγει πρὸς αὐτούς· Φυλαχθῆτε, τέκνα μου, μὴν ἀποχωρισθῆτε ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἀφῆτε λοιπὸν ἀπὸ τὴν καρδίαν σας καθε λογῆς λυπηρὸν συλλογισμόν, ὅπου ἐπροξένησεν ὁ σατανᾶς εἰς τοῦ λόγου σας διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ καλόν, ἐπειδὴ ἐγνώρισεν ὁ μιαρὸς, ὅτι καὶ οἱ δύο σας ἔχετε νὰ λάβετε ἔλεος παρὰ Κυρίου, ἕνα διὰ μέσου τοῦ ἄλλου μὲ τὴν ὑπομονήν. Μὴν ἀναμένετε πλέον, ἀλλὰ πηγαίνατε ἐν εἰρήνῃ εἰς τὸν οἶκον, ὅπου ὑπηρετεῖτο ταῦτος ὁ ἀσθενής. Μὴν ἀλλάξετε τὴν

ἀρχαίαν ὑπόσχεσιν ἕως τέλους διὰ τὰ μὴν ὑστερηθῆτε τὸ Θεῖον ἔλεος. Τὸ ὅποιον ἔχει τὰ γένη ὀλίγωρα εἰς τοῦ λόγου σας. Τότε καὶ οἱ δύο μετὰ σπουδῆς ἐστράφησαν εἰς τὴν πρώτην κατοικίαν, καὶ μετὰ τὴν πρώτην ἀγάπην. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐτελεύτησεν ὁ εὐλογημένος Εὐλόγιος, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐτελεύτησε καὶ ὁ μισερὸς μετ' ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν τῆς ἀσθενείας του. Καὶ ἐκέρδησαν καὶ οἱ δύο τὸν στέφανον τῆς μέχρι τέλους ὑπομονῆς.

Ὁ δὲ Κρόνιος, ὅπου πρωτοαναφέραμεν, καμνωντας ἰκανὸν καιρὸν εἰς τὰ μέρη τῆς Θηβαΐδος, ἐκατέβη εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἐσυνέβη δὲ τότε τὰ κάμουν τὰ μνημόσυνα τοῦ μαλεξανδρείας. Ἐσυνέβη δὲ τότε τὰ κάμουν τὰ μνημόσυνα τοῦ μακαρίτου Εὐλογίου, καὶ τοῦ λελωθμένου. Καὶ μαθὼν τὴν τελευταίαν καὶ τῶν δύο ὁ Κρόνιος, ἔμεινεν ἐξεστῆκῶς (ἐπειδὴ ἔλαχεν ἐκεῖ τότε, ὅπου τοὺς εἰρήνευσεν ὁ μέγας Ἀντώνιος, καὶ ἐπροφήτευσεν διὰ τὴν τελευταίαν τους) καὶ πέρνωντας τὸ Εὐαγγέλιον ὁ Κρόνιος εἰς τὰς χεῖρας του, ὤμοσεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἐδιηγήθη τὴν πρόγνωσιν τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, ἠγουν ὅπου ἐγνώρισεν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου τὸ ὄνομα τοῦ Εὐλογίου, καὶ διὰ τὴν τελευταίαν καὶ τῶν δύο, πῶς ἔχει τὰ γένη εἰς ὀλίγας ἡμέρας. Εἰς τὰ ὅποια ὅλα αὐτὰ ἦτον παρὼν ὁ Κρόνιος, ἐπειδὴ μὴν ἠξεύρωντας ὁ Εὐλόγιος τὴν γλῶσσαν τῶν Αἰγυπτίων, ἐγένετο ὁ Κρόνιος ἐρμηνεὺς ἀνάμεσα εἰς αὐτὸν, καὶ εἰς τὸν μέγαν Ἀντώνιον, ὡσάν ὅπου ἠξευρε καὶ ῥωμαϊκὰ καὶ ἀραβικὰ.

Διὰ τὴν ὀπτασίαν, ὅπου εἶδεν ὁ Μέγας Ἀντώνιος.

Μὰς ἐδιηγήθη ἀκόμη ὁ Κρόνιος, ὅτι ἀνάμεσα εἰς ἐκεῖνα, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ μέγας Ἀντώνιος, ἐδιηγήθη καὶ τοῦτο εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, ὅτι πῶς παρεκάλει τὸν Θεὸν ἕνα χρόνον ὀλόκληρον, τὰ τοῦ φανερώσει τὸν τόπον τῶν Δικαίων καὶ τῶν ἀμαρτωλῶν. Ὁθεν εἶδε (λέγει) ἕνα γίγαντα μέγαν καὶ ὑψηλότατον, ὅπου ἐφθαίνεν ἕως εἰς τὰ νύφαλα, ἔχοντας καὶ τὰ χεῖρά του ἐξαπλωμένα κατὰ τὸν Οὐρανόν. Καὶ εἶδε ψυχαῖς, ὅπου ἐπετοῦσαν ὡς ὄρνεα. Καὶ ὅσαις ἀνέβαιναν ὑψηλότερα ἀπὸ τὰς χεῖρας του καὶ τὴν κεφαλὴν, ἐγλύτωναν, καὶ ταῖς ἐδέχοντο Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅσαις πάλιν ἐφθιναν εἰς τὰς χεῖρας του ἐμποδίζοντο, καὶ ἐπίπτον εἰς τὴν λίμνην. Ταῦτα βλέπωντας ὁ Ἅγιος, τοῦ ἦλθε φωνὴ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ λέγουσα· αὐταῖς ταῖς ψυχαῖς, ὅπου βλέπετε καὶ πέτονται ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ γίγαντος, εἶναι ψυχαὶ τῶν δικαίων ἢ ὅποιας φυλάττονται καὶ φέρονται ἀπὸ τοὺς Ἄγγελους εἰς τὸν Παράδεισον. Καὶ πάλιν ἐκεῖναι, ὅπου πιάνονται ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ γίγαντος, πίπτουσιν εἰς τὸν ἄδην, εἰς κόλασιν αἰώνιον, ἐπειδὴ ὑπετάχθησαν εἰς τὰ θελήματα τοῦ κορμίου, καὶ εὐρέθησαν εἰς ἔθραν καὶ μνησικακίαν.

Περὶ τοῦ Παύλου τοῦ Ἀπλοῦ.

Μᾶς ἐδιηγήθη ὁ Ἅγιος Ἱεράξ, καὶ αὐτὸς ὁ Κρόνιος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀδελφοί, ὅτι ἓνας ἄνθρωπος χωρικός καὶ ἀπλούστατος, τὸ ὄνομά του Παῦλος, ἔλαβε μίαν γυναῖκα εὐμορφον κατὰ τὴν ὄψιν, ὁμῶς κατὰ τὴν γνώμην ἀσχημοτάτην, ἐπειδὴ καὶ κρυφὰ ἀπὸ αὐτὸν ἐμοιχευέτο ἢ ταλαίπωρος. Ἐρχόμενος δὲ μίαν φορὰν εἰς ἡμέραν ὁ Παῦλος ἀπὸ τὸ χωράφι ἔξαφνα, εὗρηκε τὴν γυναῖκά του ἐπάνω εἰς τὴν αἰσχρὰν πράξιν τῆς μοιχείας. Καὶ βλέπωντας ὁ Παῦλος τὴν ἀτοπίαν, λέγει πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸν μοιχὸν χαμογελῶντας· Καλὰ καλὰ, κατὰ ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν σήμερον δὲν με μέλει μὰ τὸν Ἰησοῦν. Ἐγὼ πλέον γυναῖκα δὲν ἔχω, οὔτε θέλω. Ἐχε λοιπὸν τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά της, καὶ ἐγὼ πηγαίνω καὶ γίνομαι καλόγηρος. Καὶ μὴ φανερῶσας εἰς ἄλλον τινά, ἢ λόγον ἢ ἔργον, ἐμίσησεν σε, καὶ ἀπεράσας τὰ ὀκτὼ Μοναστήρια, ἐφθασεν εἰς τὸ κελλὶ τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου. Καὶ κρούσας τὴν θύραν, εὐγῆκεν ὁ μέγας Ἀντώνιος, καὶ τὸν ἠρώτησε τί γυρεύεις; Ἀπεκριθὴ ὁ Παῦλος, ὅτι θέλει νὰ γένη καλόγηρος. Λέγει του ὁ Ἅγιος· Ἐξήκοντα χρόνων γέροντας ἐδῶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ γένη καλόγηρος. Πήγαινε νὰ ζήσης εἰς τὴν χώραν, καὶ λείπε ἐδῶθεν, ὅπου ἔχει κόπους καὶ μόχθους ἢ ἔρημος. Ἀποκρίνεται πάλιν ὁ Παῦλος· Ἐγὼ εἶτι με ἐρμηνεύσεις καὶ προστάξεις, θέλω τὸ κάμνει πρόθυμα. Λέγει του πάλιν ὁ Ἅγιος· Ἐγὼ σου εἶπα ὅτι εἶσαι γέροντας, καὶ δὲν ἔμπορεῖς νὰ καλογηρευῆς. Εἰδὲ πάλιν καὶ θέλεις, πήγαινε καὶ εἰς κανένα κοινόβιον, ὅπου εἶναι συνοδία ἀδελφῶν, διὰ νὰ σὲ βοηθήσουν εἰς τὸ γῆρας σου. Διότι ἐγὼ κάθημαι ἐδῶ μοναχός, καὶ τρώγω εἰς κάθε πέντε ἡμέραις μίαν φορὰν, καὶ ἐκεῖνο χωρὶς νὰ χορτάσω.

Ταῦτα εἶπεν ὁ Ἅγιος, καὶ ἀπέβαλε τὸν Παῦλον, καὶ ἐμβαίνωντας εἰς τὸ κελλίον του ἔκλεισε τὴν θύραν, καὶ δὲν εὐγῆκεν ἔξω τελείως εἰς τρεῖς ἡμέρας. Ὁ δὲ Παῦλος ἐκάθητο ἔξω, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀναχωρήσῃ. Εἰς δὲ τὴν τρίτην ἡμέραν διὰ χρεῖαν τινὰ εὐγῆκεν ὁ μέγας Ἀντώνιος, καὶ βλέπωντάς τὸν Παῦλον, λέγει του· Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ ἄνθρωπε καὶ μῆμε ἐνοχλῆς· ἐσὺ δὲν ἔμπορεῖς νὰ μείνης ἐδῶ. Λέγει του ὁ Παῦλος· Ἀδύνατον πρᾶγμα εἶναι νὰ ἀναχωρήσω, ἀλλὰ μένω ἐδῶ, καὶ δὲν παραμερίζω. Στοχαζόμενος ὁμῶς ὁ θεῖος Ἀντώνιος, ὅτι εἰς τὰς τρεῖς ἡμέρας, ὅπου ἐκαρτέρει ἔξω, δὲν εἶχε μῆτε ψωμί, μῆτε νερὸν, ἐφθασε καὶ ἡ τετάρτη ἡμέρα χωρὶς τροφῆν καὶ ποτόν, νὰ μὴ τύχη νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν, νὰ γίνῃ καὶ φωνεὺς· ταῦτα λέγω συλλογιζόμενος ὁ μέγας Ἀντώνιος, ἐδέχθη τὸν Παῦλον εἰς τὴν κέλλαν του. Τότε εἶπε πρὸς αὐτὸν ταῦτα· Ἐμπορεῖς νὰ σωθῆς ἀνίσως καὶ ἔχεις ὑπακοήν, καὶ εἶτι ἀκού-

σεις ἀπὸ λόγου μου τοῦτο νὰ κάμνης. Ἀπεκρίθη καὶ ὁ Παῦλος· Ὅσα μὲ προστάξεις Ἀβδᾶ, ὅλα τὰ θέλω κάμει. Λοιπὸν ἀρχησε τὴν δοκιμὴν ἡμέγας Ἀντώνιος μὲ τὴσιν μεγάλην σκληραγωγίαν, ὥστε ἐποῦ οὔτε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς νεότητός του δὲν ἔκαμε τὴσιν σκληραγωγίαν καὶ ἀσκησιν. Δοκιμάζοντας δὲ ὁ μέγας Ἀντώνιος τὸν Παῦλον, λέγει του· Στέκα ὄρθιος, καὶ προσεύχου εἰς τοῦτον τὸν τόπον, ἕως ὅπου νὰ ἔλθω νὰ σοῦ φέρω ἐργόχειρον νὰ δουλεύης. Ταῦτα λέγωντας ἐμβῆκεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ σπηλαῖον, καὶ ἀπὸ μίαν θυρίδα ἔβλεπε τὸν Παῦλον, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ἀσάλευτος ἐκεῖ ὅπου τὸν ἐδιώρισε μέσα εἰς τὸν Ἥλιον καταφλεγόμενος μίαν ἐβδομαδα. Περᾶσωντας λοιπὸν ἡ Ἑβδομαδα, ἔβρεξε φύλλα χουρμαδῶν, καὶ τοῦ τὰ ἔδωκε νὰ τὰ πλέκη καθὼς ἔκαμνεν ὁ Ἅγιος. Ἀρχησε λοιπὸν καὶ ἔπλεκε μὲ μεγάλον κόπον ὀργυαῖς δεκαπέντε. Ἀφ' οὗ δὲ ἔπλεξε τὴν σειρᾶν, λέγει του ὁ Ἅγιος· Κακὰ καὶ στραβά ἔπλεξες τὴν σειρᾶν. Λοιπὸν χάλασαι, καὶ πάλιν μετὰπλέξαι τὴν καλὰ. Εἶχε τότε ὁ Παῦλος ἡμέρας ἑπτὰ, ὅπου δὲν ἔφαγε παντελῶς. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκαμεν ὁ μέγας Ἀντώνιος εἰς τὸν μακάριον Παῦλον, διὰ νὰ βαρεθῇ τὸν κόπον καὶ τὴν νηστείαν, νὰ πηγαίνῃ ἀπὸ λόγου του εἰς κανένα κοινόβιον. Ὁ δὲ Παῦλος εὐθύς (κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου) ἐξεπλέξε, καὶ ἐμετὰπλέξε τὴν σειρᾶν μὲ περισσότερον κόπον, ἐπειδὴ καὶ ἐδυσκολευέτο ἀπὸ τὸ πρῶτον πλέξιμον. Βλέπωντας ὁμῶς ὁ μέγας Ἀντώνιος τὸν Παῦλον μὲ τὴσιν κόπους καὶ πείναν καὶ δίψαν, ὅπου οὔτε ἐγόγγυσεν, οὔτε ἐδειλίασεν, οὔτε καὶ ὀλίγον τίποτες ἀδημόνησεν, τὸν ἐλυπήθη καὶ ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ του. Ὅθεν εἰς τὸ βασιλευμα τοῦ Ἥλιου λέγει του· Θέλεις, παπία, νὰ φάγωμεν ὀλίγον ψωμί; ἀποκρίνεται ὁ Παῦλος καὶ λέγει· Καθὼς ὀρίζεις Ἀβδᾶ. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀπόκρισις ἔκχμε τὸν Ἀντώνιον νὰ τὸν λυπηθῇ περισσότερον, ἐπειδὴ μὲ τὴσιν νηστείαν καὶ πείναν καὶ δίψαν, ὅπου εἶχεν ὁ Παῦλος, δὲν ἔφᾶνῃ εἰς αὐτὸν προθυμία διὰ νὰ φάγῃ ἀπὸ λόγου του, ἀλλὰ ἀφῆκε πάλιν ὅλην τὴν θέλησιν εἰς τὸν μέγαν Ἀντώνιον. Τότε τοῦ λέγει ὁ Ἅγιος· Βάλλε λοιπὸν τράπεζαν. Καὶ ὁ Παῦλος βάλλωντας τὴν τράπεζαν, ἔφερον ὁ Ἀντώνιος τὸ ψωμί, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν τράπεζαν τέσσαρα παξιμαδία ἀπὸ ἕξ οὐγγιαῖς τὸ κάθε παξιμαδί, καὶ διὰ λόγου του ἔβρεξε μόνον ἕνα παξιμαδί, καὶ διὰ τὸν Παῦλον ἔβρεξε τὰ τρία. Ἐπειτα ὁ Ἀντώνιος ἀνεγίνωσκε ψαλμὸν, τὸν ὁποῖον ἔφαλε δώδεκα φοραῖς προσευχόμενος, διὰ νὰ δοκιμάσῃ καὶ εἰς τοῦτο τοῦ Παύλου τὴν καρδίαν. Ὁ δὲ Παῦλος ἐπροσηύχето καὶ αὐτὸς μὲ τὸν Ἅγιον ὁμοῦ μὲ περισσότεραν προθυμίαν. Μετὰ δὲ τὰς δώδεκα προσευχάς, λέγει ὁ μέγας Ἀντώνιος εἰς τὸν Παῦλον· Κάθισε κοντὰ εἰς τὴν τράπεζαν, κοιτάζε τὴν τροφήν, καὶ μὴν τρώγῃς, οὔτε νὰ πῆς ἕως τὸ βράδυ. Ἐμεινε λοιπὸν ὁ Παῦλος ἕως τὸ βράδυ, ὅπου ἐνύκτωσε

χωρίς να φάγη τίποτες. Καί τότε τοῦ λέγει ὁ Θεὸς Ἀντώνιος· Συκώ, κάμε τὴν προσευχὴν σου, καὶ πῆγινε νὰ κοιμηθῆς. Καί ὁ Παῦλος εὐθύς ἀφίνοντας τὴν τράπεζαν, ἔκαμε καθὼς τὸν ἐπρόσταξεν ὁ Ἅγιος. Καὶ πρὸς τὰ μεσάνυκτα τὸν ἐσύκωσε πάλιν εἰς προσευχὴν. Καὶ ἔμειναν εἰς τὴν προσευχὴν ἕως τὴν ἐνάτην ὥραν.

Πάλιν σταίνοντας τὴν τράπεζαν ἐπροσηύχοντο, καὶ καὶ πρὸς τὸ βράδυ ἐκάθισαν νὰ δειπνήσουν. Ὅθεν ὁ Ἀντώνιος ἔφαγε μόνον ἓνα παξιμάδι, καὶ ἄλλο πλέον δὲν ἔγγισεν. Ὁ δὲ Παῦλος ἔστώντας καὶ νὰ ἔτρωγεν ἀργότερα, ἐβάστα ἀκόμι τὸ ἓνα παξιμάδι. Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσε, λέγει τοῦ ὁ μέγας Ἀντώνιος· Φάγε, παπία, ἄλλο ἓνα παξιμάδι. Ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος καὶ εἶπεν· Ἀνίσως καὶ τρώγεις, τρώγω καὶ ἐγώ, εἶδὲ καὶ δὲν τρώγεις, δὲν τρώγω. Λέγει ὁ Ἀντώνιος· Εἰς τοῦ λόγου μου εἶναι ἀρκετόν, διατί εἶμαι καλόγηρος. Ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος· Καὶ εἰς τοῦ λόγου μου εἶναι ἀρκετόν, ἐπειδὴ ἔχω νὰ γίνω καλόγηρος. Συκώνεται λοιπὸν ὁ Ἅγιος, καὶ κάμνει δώδεκα προσευχάς, καὶ ψάλλει δώδεκα ψαλμούς, ἔπειτα ἐκοιμήθησαν ὀλίγον πρῶτον ὕπνου, καὶ πάλιν συκώνονται νὰ ψάλλουν ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα ἕως νὰ ξημερώσῃ. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξημέρωσε, τὸν ἔστειλεν ὁ Θεὸς Ἀντώνιος εἰς τὴν ἔρημον, καὶ τοῦ παρήγγειλεν, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ γυρίσῃ ὀπίσω. Μετὰ τοῦτον ἦλθον κάποιοι ἀδελφοὶ εἰς τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον, ὁ ὁποῖος ἐπρόσταξε τὸν Παῦλον νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς ἀδελφούς με σιωπῆν, καὶ νὰ μὴ γευθῆ παντάπασιν ἕως νὰ μισεύσουν οἱ ἀδελφοὶ ἀπ' ἐκεῖ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Παῦλος εἶχε τρεῖς ἐβδομάδες, ὅπου δὲν ἔφαγε, τὸν ἐρωτοῦσαν οἱ ἀδελφοὶ διὰ ποίαν αἰτίαν σιωπᾶ, καὶ δὲν λαλαῖ τελείως; Ὁ δὲ Παῦλος δὲν ἀπεκρίθη. Τότε τοῦ λέγει ὁ μέγας Ἀντώνιος· Τί σιωπᾶς; Ομίλησαι τοὺς ἀδελφούς. Καὶ ἔτι εὐθύς ὠμίλησεν.

Ἄλλην φοράν ἔφεραν εἰς τὸν Ἅγιον ἓνα σταμνὶ μέλι, καὶ ἐπρόσταξε τὸν Παῦλον νὰ πάρῃ τὸ σταμνὶ νὰ χύσῃ τὸ μέλι εἰς τὴν γῆν. Καὶ ὁ Παῦλος κάμνωντας εὐθύς κατὰ τὴν προσταγὴν, πάλιν τοῦ εἶπεν ὁ Ἅγιος νὰ τὸ μαζώξῃ ἐπιτήδεια καὶ παστρικά. Καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἐμάζωξε, τὸν ἐπρόσταξε νὰ ἀνασέρνῃ νερὸν ὄλην τὴν ἡμέραν, καὶ νὰ τὸ χύνῃ εἰς ἄλλο μέρος. Καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ εἶπε νὰ ξυλωσῇ τὸ φόρεμά του, καὶ νὰ τὸ μεταρράψῃ. Ταῦτα ὅλα ἔκαμνει ὁ Μακάριος Παῦλος χωρὶς καμμίαν περιέργειαν, χωρὶς νὰ γογγύσῃ πώποτε. Ἀπὸ ταύτην λοιπὸν τὴν ἀρχὴν καὶ θαυμασίαν ὑπάκοην, τοῦ ἐδόθη χάρις παρὰ Θεοῦ νὰ εὐγάξῃ, καὶ νὰ ἀποδιώχῃ θαιμόνας ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ἔπασχον. Λοιπὸν βλέπωντας ὁ μέγας Ἀντώνιος τὸν Παῦλον, ὅτι μὲ μεγάλην προθυμίαν ὑπήκουσε, καὶ ὑπετάχθη εἰς τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν, εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἀδελφε Παῦλε, στοχάσου, εἰ μὲν καὶ ἡμπορεῖς νὰ ὑποφέρῃς καθὲ ἡμέραν αὐτὴν τὴν ζωὴν, ὅπου ἐδοκίμασες ἐδῶ, μείνε με τοῦ λόγου μου.

Ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος καὶ εἶπεν· Ἀνίσως καὶ ἔχεις ἄλλα περισσό-
 τερα νὰ προστάξης, δὲν ἤξεύρω, εἰδὲ αὐτὰ ὅπου εἶδα, εἶναι εὐκο-
 λώτατα εἰς τοῦ λόγου μου νὰ τὰ κάμνω. Τότε τοῦ εἶπεν ὁ Ἀν-
 τώνιος, ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀδελφέ, ἔγινες Μοναχὸς τέλειος.
 Ἰδοὺ λοιπὸν, μὲ τὴν χάριν καὶ ὁδηγίαν τοῦ Κυρίου, σοῦ κτίζω κελ-
 λίον χωριστὸν τρία μίλια, ἢ τέσσαρα μακρὰν ἀπὸ τὸ ἐδικόν μου, καὶ
 ζῆσαι ἐκεῖ μὲ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὁ ὁποῖος θελεῖ σοῦ δώκῃ δύ-
 ναμιν, καὶ βοήθειαν νὰ πολεμήσῃς μὲ τὰς ἐνεργείας τοῦ σατανᾶ.
 Κατοικήσας λοιπὸν κατὰ μόνας ὁ τρισὺλβιος Παῦλος ὁ ἀπλούστα-
 τος χρόνον ὀλόκληρον, ἤξιώθη παρὰ Θεοῦ νὰ κάμνῃ θαύματα, ἤ-
 γουν νὰ θεραπευῇ δαιμονισμένους, καὶ πᾶσαν ἀσθένειαν, καὶ ἐτέ-
 λεισε τέλεια καὶ ἀκρότατα τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἕνας νέος ἔχωντας δαιμόνιον φοβερὸν καὶ ἀ-
 γριώτατον, ἐφέρθη εἰς τὸν μέγαν Ἀντώνιον· εἶχε δὲ ἐκεῖνος ὁ νέος
 τὸν ἀρχοντα τῶν δαιμονίων, ὁ ὁποῖος ἀποτολμοῦσε καὶ ἐδλασφή-
 μει εἰς τὸν Οὐρανόν. Καθὼς ὁμοῦ εἶδεν ὁ Ἅγιος τὸν δαιμονισμέ-
 νον, εἶπεν εἰς ἐκείνους ὅπου τὸν ἤφεραν, δὲν εἶναι ἐδική μου ὑπη-
 ρεσία. Διότι δὲν μοῦ ἐδόθη αὕτη ἡ χάρις ἀκόμι, ὅπου νὰ διώχνω
 τὸ ἀρχικὸν τάγμα τῶν δαιμόνων· Τοῦτο τὸ χάρισμα εἶναι δοσμέ-
 νον εἰς τὸν Παῦλον τὸν ἀπλοῦν. Καὶ λέγωντας τοῦτος ὁ μέγας Ἀν-
 τώνιος, τοὺς ἐπῆρε καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν μακάριον Παῦλον, πρὸς
 τὸν ὁποῖον εἶπε ταῦτα· Ἀββᾶ Παῦλε, εὐγαλε τὸ δαιμόνιον ἀπὸ
 τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οἶκόν του ὑγιῆς, καὶ
 νὰ εὐχαριστᾷ, καὶ νὰ δοξάζῃ τὸν Θεόν. Ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν ὁ
 Παῦλος· Διατί, Ἀββᾶ, δὲν τὸ εὐγάζεις ἐσύ; Λέγει ὁ Ἀντώνιος·
 Δὲν ἔχω ἀδειαν, ἐπειδὴ καὶ ἔχω ἄλλην ὑπηρεσίαν. Καὶ ταῦτα
 λέγωντας ὁ θεῖος Ἀντώνιος ἀνεχώρησεν εἰς τὴν κέλλαν του. Τότε
 ἐσυκώθη ὁ μακάριος καὶ ἀπλούστατος Παῦλος, καὶ ἔκαμε θερ-
 μὴν προσευχὴν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ μετὰ τὴν προσευχὴν, εἶ-
 πε καὶ ἔφεραν ἔμπροσθέν του τὸν δαιμονιζόμενον, καὶ λέγει πρὸς
 αὐτόν· Ὁ Ἀββᾶς Ἀντώνιος σὲ προστάζει νὰ εὐγῆς ἀπὸ τὸν ἄν-
 θρωπον. Ἀπεκρίθη τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα, καὶ λέγει μὲ αὐθάδειαν.
 Δὲν εὐγαίνω κακόγηρε. Πάλιν ὁ Παῦλος ἐπίασε τὴν ποδίαν τοῦ
 φορέματός του, καὶ ἐκτύπα εἰς τὴν πλάτην τοῦ δαιμονιζομένου καὶ
 ἔλεγεν· Ὁ Ἀββᾶς Ἀντώνιος εἶπε νὰ εὐγῆς. Καὶ ὁ δαίμων ἐπερι-
 γέλα περισσότερον καὶ τὸν Ἀντώνιον καὶ τὸν Παῦλον λέγωντας·
 ἔσεῖς οἱ πολυφάγοι, οἱ μάταιοι, ἀχόρταγοι, ἔσεῖς ὅπου δὲν εὐχαρι-
 στεῖσθε μὲ τὰ ἐδικάσας, ἀλλὰ ἀρπάζετε καὶ τὰ ξένα, τί ἔχετε κα-
 κόγηροί με λόγου μας; Διὰ τίμας παιδεύετε; Εἰς ὅλον τὸ ὕστερον
 λέγει του ὁ Παῦλος. Εὐγαίνεις δαίμων; ἢ νὰ ὑπάγω νὰ τὸ εἰπῶ
 εἰς τὸν Χριστόν; καὶ ἐκεῖνος θελεῖ τιμωρήσῃ ταλαίπωρε τὴν αὐ-
 θάδειάν σου. Καὶ ὁ δαίμων πάλιν ἐκακολόγει καὶ τὸν Ἰησοῦν, φω-

νάζοντας πῶς δὲν εὐγαίνω. Εἰς αὐτὸ τὸ πείσμα τοῦ δαίμονος ἀδημονήσας ὁ μακάριος Παῦλος, εὐγῆκε καὶ ἐστάθη ἀντίκρου τοῦ Ἡλίου, ὁ ὁποῖος καίει ἐκεῖ εἰς τὴν Αἴγυπτον παρόμοια μὲ τὴν κάμινον τῆς Βαβυλῶνος. Σταθεῖς λοιπὸν ἐκεῖ ὧρα μεσημβρίας ὁ Ὅσιος ὡσάν ἓνας στύλος ἀσάλευτος, ἐπροσηύχετο λέγωντας· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁποῦ ἐσταυρώθης ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου· ἐσὺ γνωρίζεις, ὅτι μῆτε ἀπὸ τοῦτον τὸν τόπον παραμερίζω, οὔτε τρώγω, οὔτε πίνω, ἕως νὰ ἀποθάνω, ἀνίσως καὶ δὲν μὲ ἐπακούσης τώρα, νὰ εὐγάλης αὐτὸν τὸν δαίμονα ἀπὸ τὸ πλάσμα σου, καὶ νὰ τὸ ἐλευθερώσης ἀπὸ τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα. Ἀκόμι δὲν εἶχε τελειώσει τὴν δέησιν ὁ ταπεινόςτατος καὶ ἄκακος Παῦλος, καὶ ἔκραζε μεγάλη φωνὴ τὸ δαιμόνιον Ἵπάγω, ὑπάγω. Εὐγαίνω, μὲ βίαν καὶ δυναστείαν διώκομαι, καὶ ἀναχωρῶν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, πλέον δὲν πλησιάζω εἰς αὐτόν. Ἡ ταπεινώσις καὶ ἀπλότης τοῦ Παύλου διώχνει με, καὶ δὲν ἤξεύρω ποῦ νὰ κατοικήσω. Καὶ παρευθὺς εὐγῆκεν ὁ δαίμων, καὶ ἔγινε δράκων φοβερός καὶ μέγας ὡσεὶ πῆχες ἑβδομήντα τὸ μέκος, καὶ ἐσυρθη κατὰ τὴν ἐρυθρὰν Θάλασσαν. Ἐδόθη ἡ χάρις αὐτῆ εἰς τὸν Ὅσιον Παῦλον διὰ ὀλίγον καιρὸν, μάλιστα διὰ τὴν πραότητα καὶ ἀκακίαν ὁποῦ εἶχε, καθὼς τὸ λέγει ὁ Κύριος· « Εἰς » ποῖον ἄλλον λέγει νὰ κατοικήσω; Εἰς ποῖον ἄλλον νὰ δώσω τὴν » χάριν μου περισσότερον, παρά εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ εἶναι πρῶτος καὶ » ταπεινός, καὶ ὑπακούει τὰ λόγια μου; » Αὐτὰ εἶναι τὰ ἔργα, καὶ ἀρεταὶ τοῦ μακαρίου καὶ ὀσιωτάτου Παύλου, τοῦ πράου καὶ ταπεινοῦ. Καὶ αὐτὰ τὰ εἶπαμεν μὲ συντομίαν. Ὀνομάσθη δὲ Ἀπλοῦς καὶ Ἀκακος ἀπὸ ὅλην τὴν ἀδελφότητα τῆς ἐρήμου. Οὐ ταῖς προσβείαις τύχοιμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν. Ἀμήν.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Πάχωνος.

Τοῦτος ὁ μακάριος Πάχων εὐρισκόμενος εἰς τὴν σκήτην ἑβδομήντα χρόνων γέροντας, ἐσυνέδη εἰς τοῦ λόγου μου πόλεμος τῆς ἀκαθάρτου πορνείας, καὶ ἔπеса εἰς βρωμεροὺς λογισμοὺς, καὶ μὲ ἐνοχλοῦσεν ὁ σατανᾶς μὲ νυκτερινὰς φαντασίας. Κατήντησε πλεονεχθὸν πρᾶγμα νὰ μισεύσω ἀπὸ τὴν ἐρημον, ἐπειδὴ τὸ πάθος ἐπερίσσειεν εἰς τοῦ λόγου μου. Ὅθεν οὔτε εἰς τοὺς γείτονας ἀσκητὰς ἐφάνέρωσα τὸ πρᾶγμα, οὔτε καὶν εἰς τὸν διδάσκαλόν μου τὸν Ἐυλόγιον. Ἀλλὰ κρυφίως εὐγῆκα εἰς τὴν ἐσωτέραν ἐρημον, καὶ ἐκεῖ ἐσυναστρέφουμον ἡμέρας δεκαπέντε μὲ ἐκείνους τοὺς γέροντας καὶ ἀσκητὰς, ὁποῦ ἔζησαν μὲ ἀγῶνας μεγάλους εἰς τὴν ἐρημον. Εἰς τοὺς ὁποίους ἀνάμεσα ἔλαμπεν ὡσάν ἀυγερινὸς ὁ Πάχων, καὶ εἰς τὴν ἀπλότητα, καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀρετάς. Λοιπὸν εἰς τοῦτον τὸν ἀγιώτατον καὶ τελειώτατον Μοναχὸν ἐφάνέρωσα ὅλους τοὺς λογισμοὺς τῆς

καρδίας μου, με τους οποίους ἐκινδύνευα νὰ πέσω εἰς τὴν ἀβυσσον τῆς ἀμαρτίας. Ὁ ὁποῖος ἀπεκρίθη μοι καὶ εἶπε· Μὴν καταπίπτεις τέκνον μου, εἰς τὴν ἀδημονίαν διὰ τὸ πάθος σου. Ἐπεὶ δὲν εἶναι ἀπὸ ὀκνηρίαν. Διότι τοῦτο εἶναι βέβαιον καὶ ἀπὸ τὸν τόπον ὁποῦ εὐρίσκεισαι, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἤμπορεῖς νὰ ἔχῃς ὄχι μόνον ἐκεῖνα, ὁποῦ προξενουσι τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ κορμίου, ἀλλὰ ἀκόμι καὶ ἐκεῖνα τὰ χρειάζομενα λείπουσι. Καὶ μάλιστα τὸ μεγαλύτερον καὶ καθολικὸν εἶναι, ὁποῦ δὲν εὐρίσκονται συνομιλῖαι γυναικῶν καὶ παιδῶν. Αὐτὸς ὁ πόλεμος λοιπὸν σοῦ ἠκολούθησεν ἐκ τοῦ σατανᾶ, διὰ τὴν ἐπιμέλειαν ὁποῦ ἔχεις νὰ πολιτεύεσαι, καθὼς πρέπει νὰ ζοῦν οἱ μοναχοί. Διότι ὁ πόλεμος πορνείας εἶναι τριῶν λογίων· μιᾶς λογίης εἶναι, ὅποταν τρώγει καὶ πίνει τὸ κορμί, καὶ κοιμᾶται, καὶ ἀναπαύεται χωρὶς μεγάλους κόπους. Δεύτερον ἔρχεται ἀπὸ συλλογισμοὺς, ὅποταν δὲν τοὺς διώχνωμεν εὐθύς ὁποῦ μᾶς ἔλθουν· καὶ τρίτον ἔρχεται ὁ πόλεμος ἀπὸ φθόνον τοῦ πειρασμοῦ. Τοῦτο βέβαιον τὸ ἐκατάλαβα, τέκνον μου, ἔστώντας καὶ νὰ τὸ παρατήρησα μὲ μεγάλην σκέψιν.

Βλέπεις με ἄνθρωπον γέροντα τσοσούτων χρόνων; Ἐχω τώρα εἰς τοῦτο τὸ κελλίον χρόνους τεσσαράκοντα, ὁποῦ ἐπιμελοῦμαι διὰ τὴν σωτηρίαν μου. Καὶ ἔχοντας τέτοιαν ἡλικίαν, ἀκόμι πειράζομαι. Καὶ ὠμνυεν ὁ Ἅγιος γέρων ἐκεῖνος, ὅτι ἀφ' οὗ ἐπέρασε τοὺς πενήντα χρόνους τῆς ἡλικίας του, δὲν τὸν ἀφῆκεν ὁ πειρασμὸς νὰ ἠσυχάσῃ δώδεκα χρόνους, οὔτε ἡμέραν, οὔτε νύκτα, εἰς τὸσον ὅτι ἐνόμισε νὰ τὸν ἀφῆκεν ὁ Θεὸς, καὶ νὰ παρεχώρησεν ἀπὸ λόγου του. Ὅθεν ἐσυλλογίσθη, καὶ ἐπρόκριμε καλλήτερα νὰ νεκρωθῆ μόνος του, παρά νὰ κάμῃ κανένα ἀσχημον πρᾶγμα καὶ συχαυτερόν τῆς πορνείας. Εὐγαίνωντας λοιπὸν ἀπὸ τὴν κέλλαν του μὲ ἀπελπισμένον λογισμόν νὰ ἀποθάνῃ, ἐτριγύριζεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐκεῖ εὐρήκεν ἕνα σπηλαιον λύκαινας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμδῆκε, καὶ ἐρρίψε τοῦ λόγου του ὀλόγυμνον διὰ νὰ τὸν φάγουν τὰ θηρία, ὁποῦ εἶχαν νὰ εὐγουν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ σπηλαιου. « Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐνυκτώσε » (καθὼς λέγει ὁ Δαυὶδ, πνύμνοι ὠρυόμενοι τοῦ ἀρπάσαι καὶ » ζητήσαι βρωσιν,) εὐγῆκαν ἐκεῖνα ἀπὸ τὸ σπηλαιον, ἀρσεικὸν καὶ θηλυκόν, καὶ εὐθύς ἦλθαν κοντάτου, καὶ τὸν ἐμυρίζουνταν ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ ποδάρια, γλύφοντάς τον μὲ τὴν γλώσσαν τους, καὶ ἐκεῖνος ἐνόμιζε πλέον καὶ ἀποφάσιζε πῶς ἔχουν νὰ τὸν φάγουν. Ὅμως ἐκεῖνα μὲ τὸ γλύψιμον τὸν ἀφῆκαν, καὶ ἔφυγαν. Ὅθεν ἐξενύκτησεν ἐκεῖ, καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι τὸν ἐλυπήθη πάλιν ὁ Κύριος, ἐγύρισε πάλιν ὀπίσω εἰς τὸ κελλίον του.

Ὁ δὲ σατανᾶς ἀναμείνας ὀλίγας ἡμέρας, πάλιν ἐσύκωσε πόλεμον εἰς τὴν σάρκα τοῦ Ὁσίου χειρότερον ἀπὸ τὸν πρῶτον. Καὶ τὸσον παρωξύνθη, ὁποῦ ἤρχετο νὰ βλασφημῆσῃ ἀπὸ τὴν ἀδημο-

νίαν. Ἐτζι (λέγει) εὐρισκόμενος εἰς μεγαίλην ἐνόχλησιν, μετασχῆματίζεται ὁ παμμίαιρος δαίμων τῆς βρωμερᾶς ἐπιθυμίας, καὶ ἐγίνη ἕνα κορίτζι μαῦρον ὡσαύ πίσσαν εἰς τὴν ὄψιν. Ἦν ὁποίαν κόρην εἶχεν ἰδῆ (καθὼς ἔλεγεν) εἰς τὸν καιρὸν τῆς νεότητός του, ὅπου ἐμάζωνε στάχυα εἰς τὸ χωράφι, ἡ ὁποία ἦλθε τότε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὰ γόνατά του, καὶ τόσον τὸν ἐσκανδάλισεν, ὥστε ὅπου τοῦ ἐφαίνετο νὰ ἀμαρτάνη μὲ αὐτήν. Ὅμως ἐρχόμενος εἰς τὰ συλλογικά του ὁ Ὅσιος, τῆς ἔδωκεν ἕνα ράπισμα εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐγίνεν ἀφαντος παρευθῆς. Καὶ ὤμνυεν, ὅτι ἔμεινε τὸση βρῶμα εἰς τὸ χέρι ὅπου ἐκτύπησε τὸν δαίμονα, ὥστε ὅπου δὲν εὐγῆκε μὲ τῶσα καστρέμματα ἕως εἰς δύο χρόνους.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ δαιμόνιον ἐδάλθη εἰς τοῦτον τὸν φοβερὸν, καὶ ψυχόλεθρον πόλεμον κατὰ τοῦ Ὁσίου, καὶ δὲν τοῦ ἐδίδεν ἀνεσίαν, ἐσυκώθη ὁ γέρον ἀπὸ τὴν κέλλαν του, καὶ ἐπεριπάτει ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς τὰς ἀγρίους καὶ ἀπαρηγορήτους ἐρήμους, διὰ νὰ τὸν φάγη κανένα θηρίον αἰσθητὸν, καὶ ὄχι νοητὸν, διὰ νὰ ἀποθάνῃ σωματικά, καὶ ὄχι ψυχικά μὲ τὴν ἀμαρτίαν. Ὅθεν εὐρίσκωντας μίαν ἀσπίδα μικράν, τὴν ἠγγίσειεν εἰς τὰ κρυφά του μέρη διὰ νὰ τὸν δαγκάσῃ νὰ ἀποθάνῃ εὐθῆς. Ὅμως ἡ Θεία χάρις δὲν τὸν ἀφῆκε, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ θηρίον ἔμεινεν ἀνεργῆτον. Μετὰ ταῦτα ἤκουσε φωνὴν, ὅπου τοῦ ἔλεγε· Πήγαινε, Πάχων, ἀγωνίζου. Διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἀφῆκά σε νὰ πειραχθῆς, διὰ νὰ μὴ πέσης εἰς τὸν λάκκον τῆς ὑπερηφανίας, νὰ θαρρῆς τάχα ὅτι μὲ τὴν δύναμίν σου ἠμπορεῖς, καὶ κατορθῶνεις τὰς ἀρετάς, καὶ πῶς εἶσαι ἄξιος νὰ πολεμήσης, καὶ νὰ νικήσης τὸ πάθος τῆς πορνείας· ὥστε ὅπου γνωρίζωντας τὴν ἀσθένειάν σου, μὴ θαρρῆς εἰς τὴν δύναμίν σου, ἀλλὰ νὰ προστρέχῃς εἰς τὴν Θείαν βοήθειαν. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν φωνὴν πληροφορηθεὶς ὁ Ὅσιος Πάχων, καὶ παρηγορηθεὶς, ἐγύρισεν εἰς τὴν κέλλαν του, καὶ ἔζησε τὸν ἐπίλοιπον καιρὸν τῆς ζωῆς του εἰρηνικόν. Ὁ δαίμων ὅμως, ὅπου τὸν ἐπαίραζε πρότερον ἕνα μὲν ἐντράπη, ἐπειδὴ ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Ὅσιον, δεῦτερον καὶ μὲ τὴν Θείαν βοήθειαν, πλέον δὲν ἐπλησίασε νὰ ἐνοχλήσῃ τὸν Ἅγιον. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνωτέρω ἤκουσα ἀπὸ τὸ ἴδιον στόμα τοῦ Ὁσίου Πάχωνος, ὁ ὁποῖος μὲ ἐδίδαξε μὲ τὸ ἐδικόν του παράδειγμα, νὰ πτέχωμαι ἀνδρείως εἰς τοὺς πολέμους τοῦ ἐχθροῦ, καὶ νὰ ἐκδέχωμαι τὴν Θείαν βοήθειαν, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἀπολείπει εἰς ἐκείνους, ὅπου ρίπτουν ὄλην τὴν ἐλπίδα τους εἰς τὸν παντοδύναμον καὶ πανάγαθον Θεόν.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Στεφάνου.

Τοῦτο ὁ θαυμασίος Στέφανος ἐστάθη ἐξῆντα χρόνους εἰς τὰ πλάγια τῆς Μαρμαρικῆς καὶ τῆς Μαρεώτου. Τὸ γένος του ἦτον

ἀπὸ τὴν Λιδύαν. Ἐγινε μέγας κατὰ τὴν ἀσκησιν, καὶ θαυμαστός
εἰς τὴν διάκρισιν, εἰς τὸ νὰ διορθώσῃ καὶ νὰ παρηγορήσῃ ἀδελ-
φούς· καὶ εἰς τὴν χάριν ἤξιώθη, ὥστε ὁποῦ δὲν ἦτον δυνατόν
κάθε ἕνας, ὁποῦ εἶχε κανένα πάθος, ἢ καμμίαν ὀλίγην ἢ πολλήν
λιπην, καὶ νὰ ἤρχονταν πρὸς αὐτὸν, καὶ νὰ μὴ λάβῃ τὴν διορ-
θωσιν τοῦ πάθους, ἢ τὴν παρηγορίαν τῆς λύπης. Τοῦτος ὁ Μα-
κάριος Στέφανος ἦτον γνώριμος καὶ τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου. Ἐφθα-
σεν ἀκόμι καὶ εἰς τὸν καιρὸν τὸν ἐδικόν μου, ὁμῶς διὰ τὸ μακρὸς
τοῦ δρόμου ἐγὼ δὲν τὸν ἀντάμωσα, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸν εἶδαν
καὶ συνωμίλησαν, μᾶς ἐδιηγήθησαν διὰ τοῦτον τὸν θαυμάσιον Στέ-
φανον. Εὐρήκαμεν (μᾶς ἔλεγαν) αὐτὸν, ὁποῦ εἶχε πάθος τρομερὸν
καὶ ἀνίατον. Ἦτον πληγωμένος εἰς τὰ ἀπόκρυφα μέρη, καὶ ἡ πλη-
γὴ ἐδυναμώθη καὶ ἐγινε φάγουσα· καὶ μετὰ βίας κατέπεισαν αὐ-
τὸν νὰ τὸν ἐπιμεληθῇ ἰατρός. Καὶ ἔλεγαν ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸν συνω-
μίλησαν· Ἦρχετο μὲν ὁ ἰατρός, καὶ ἔκοπτε τὰ σεσαπημένα κρέα-
τα, καὶ ὁ Ὅσιος ἐκάθητο καὶ ἐργοχειροῦσε, καὶ συνωμίλει μὲ λό-
γου μας, χωρὶς καμμίαν ταραχὴν διὰ τὰ κοψίματα, ὥστε ὁποῦ
ἐφαίνετο πῶς κόπτουσιν ἄλλον, καὶ ὄχι αὐτὸν τὸν ἴδιον. Καὶ βέ-
βαια, ἦτον τὸ πρᾶγμα παραδοξότατον διὰ τὴν πληγὴν, καὶ διὰ
τὴν καρτερίαν τοῦ Ὁσίου. Ὅθεν ἡμεῖς ἐπέσαμεν εἰς λύπην καὶ
ἀπορίαν. Ἐλυπούμεθα μὲν, ἐπειδὴ ἐδλέπαμεν ἐλεεινὸν θάμα, νὰ
κόπτωνται σάρκες ἀνθρώπου, ὡσάν τὰ μαρτύρια ὁποῦ ἀκούομεν
ἀπὸ τυράννου καὶ ὠμοτάτους ἀνθρώπου. Ἀπορούσαμεν πάλιν,
πῶς τάχα τέτοιος ἀγιώτατος ἀνθρώπος νὰ πάσχη τέτοιον φοβερὸν
καὶ ἀνυπομόνητον πάθος, καὶ νὰ εὐρίσκηται κατακοπτόμενος ἀπὸ
σύνεργα ἀνθρώπου χειρουργοῦ. Αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς ἐγνώρι-
σεν ὁ Μακάριος Στέφανος, καὶ λέγει μας· Φυλάγεσθε, τέκνα μου,
νὰ μὴ πέσετε εἰς βλάβην ψυχῆς μετὰ αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς. Ὅ-
σα ἀφίνει ὁ πανάγαθος Κύριος καὶ γίνονται διὰ τέλος καλὸν καὶ
ὠφέλιμον. Καὶ τὰ παιδευτήρια ὁποῦ γίνονται ἐδῶ, εἶναι ἐλευθερω-
τήρια τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ὅστε ὁποῦ πολλὰ συμφέρι νὰ παι-
δευόμεθα ἐδῶ πρόσκαιρα, διὰ νὰ μὴ κολαζόμεθα ἐκεῖ αἰώνια. Καὶ
μάλιστα ὅσον παιδευόμεσθιν ἐδῶ περισσότερον, τύσον ἐκεῖ χαιρό-
μεσθιν καὶ δοξαζόμεθα μυριοπλάσια, μόνον ἀλήθεια νὰ ἔχωμεν ὑπο-
μονήν. Ἐτζι ὁ Ἅγιος διδάξας ἡμᾶς, καὶ στηρίζωντάς μας εἰς τὴν
ὑπομονήν, μᾶς ἐδυναμώσε νὰ μὴν ἀδημονοῦμεν εἰς τὰ θλιβερά.
Ταῦτα, ἀδελφοί, ἀναγινώσκοντες, ἄς μὴ μᾶς φαίνεται παράξενον,
ἀνίσως καὶ βλέπωμεν ἀνθρώπου δικαίους νὰ πίπτουσιν εἰς πει-
ρασμοὺς καὶ διαφόρους θλίψεις.

Περὶ τοῦ Οὐάλη, ὁποῦ ἐξέπεσε.

Τούτος ὁ Οὐάλης κατὰ τὸ γένος ἦτον ἀπὸ τὴν Παλαισίνην, κατὰ τὴν γνώμην ὁμως ἦτον ὁ ταλαίπωρος, ἄνθρωπος ὑπερήφανος, καὶ ἀπὸ ἐκείνους, ὁποῦ ὁ Ἀπόστολος ὀνειδίζει διὰ τὴν ὑπερηφανίαν του. Ἐκατοίκησε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐσυνανεστράφη μὲ λόγου μας μερικοὺς χρόνους. Τούτος ἦλθεν εἰς τόσῃν ὑπερηφανείαν, ὥστε ὁποῦ ἐκατήντησε νὰ πλανηθῆ ἀπὸ τοὺς δαίμονας, οἱ ὅποιοι κατ' ὀλίγον ὀλίγον μὲ τὸν καιρὸν τὸν κατέστησαν νὰ πιστεύῃ, πῶς ὁμιλεῖ μὲ τοὺς Ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ. Μᾶς ἐδιηγοῦντο δι' αὐτὸν, ὅτι μίαν ἡμέραν βλέπωντας μίαν σπυρίδα σκοτεινὰ, ἔχασε τὴν βελώνην, καὶ μὴν εὐρίσκοντας τὴν διὰ τὸ σκότος, ἀναψαν λαμπάδα οἱ δαίμονες καὶ εὐρήκε τὴν βελώνην. Εἰς τοῦτο νομιζοντας ὁ ἄθλιος, ὅτι ἀναψαν τὴν λαμπάδα Ἄγγελοι, τόσον ὑπερηφανεύθη, ὅσον ὁποῦ ἄρχησε νὰ μὴ καταδέχεται (φεῦ) νὰ μεταλαμβάνῃ τὰ ἄχραντα Μυστήρια. Συνέδη μίαν φοράν καὶ ἔφερεν μερικὰς τροφὰς πωρικῶν εἰς τὴν σκήτην κάποιοι ξένοι. Ὅθεν ὁ Ἅγιος Μακάριος ὁ οἰκονόμος, ἔστειλε τοῦ καθ' ἑνὸς ἀδελφοῦ τὴν διακονίαν εἰς τὰ κελλία του, μὲ τοὺς ὁποίους ἔστειλε καὶ εἰς τὸν Οὐάλην διακονίαν· ὁ ὁποῖος καθὼς τοῦ τὰ ἐπῆγαν, ἐθυμώθη, καὶ ὕβρισε τὸν ἀπεσταλμένον, καὶ τὸν ἔδειρε λέγωντας· Ὑπαγε καὶ εἶπέ εἰς τὸν Μακάριον· Ἐγὼ δὲν εἶμαι κατώτερος ἀπὸ λόγου σου, καὶ μὲ στέλλεις τροφὰς χάριν εὐλογίας. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἅγιος Μακάριος, ἐγνώρισεν ὅτι ἐπλανήθη ὁ Οὐάλης. Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐσυκώθη καὶ ὑπῆγεν εἰς τοῦ λόγου του, καὶ λέγει του· Οὐάλη, πρίγνιον ἐγενεσ τῶν δαιμόνων, καὶ διάρθωσαι τοῦ λόγου σου. Ἐκεῖνος ὁμως ἀκούωντας ἐθυμώθη καὶ ἔφυγεν. Ἀπὸ ταῦτα ἔστωντας καὶ νὰ ἐπληροφωρήθη ὁ διάβολος, ὅτι τὸν ἔδισε δυνατὰ μὲ τὴν πλάνην του, μίαν νύκτα σχηματίζει τοῦ λόγου ὁ μιαρὸς εἰς Ἄγγελον φωτός, συνοδεύοντες τον καὶ χίλιοι δαίμονες εἰς σχῆμα Ἀγγέλων μὲ λαμπάδες εἰς τὰς χεῖρας. Καὶ ἐφάνη ἕνας τροχὸς πυρίνος, εἰς τὸν ὁποῖον τοῦ ἐφαίνετο πῶς ἔβλεπε τὸν Σωτῆρα, καὶ ἤκουε φωνὴν ὁποῦ τοῦ ἔλεγε· σὲ ἠγάπησεν ὁ Χριστὸς διὰ τὴν καθαρὰν σου πολιτείαν καὶ ἐλευθέραν ζωὴν, καὶ ἔρχεται νὰ σὲ ἐπισκέψῃ. Εὐγα λοιπὸν ἀπὸ τὸ κελλίον σου, καὶ βλέπωντας τον κύψον τὴν κεφαλὴν σου καὶ προσκύνησαι τον, καὶ εὐθὺς ἔμδα εἰς τὸ κελλίον σου.

Εὐγαίνωντας λοιπὸν ὁ ταλαίπωρος, καὶ βλέπωντας τὴν παράταξιν μὲ λαμπάδες ἀναμμέναις, ἔπεσε καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Ἀντίχριστον. Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐγῆκεν ἀπὸ τὰς φρένας του. Ὅθεν ἐμβαίνωντας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὁποῦ ἦτον συναγμένοι ὅλοι οἱ ἀδελφοί, μὲ μεγάλην φωνὴν ἐφώνηξε λέγωντας· Ἐγὼ πλέον δὲν χρειά-

ζομαι Κοινωνίαν, ἐπειδὴ σήμερον εἶδα τὸν ἴδιον Χριστόν. Τότε οἱ ἀδελφοὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ δεσμά μὲ σίδηρα, καὶ ἔκαμεν εἰς τὰ δεσμά χρόνον ἕνα, ἀνάμειτα εἰς τὸν ὁποῖον χρόνον ἔκαμαν κοινὰς δεήσεις καὶ προσευχάς, δι' αὐτὸν τὸν πλανηθέντα, πρὸς Κύριον. Καὶ μὲ τέτοιον τρόπον διὰ μέσου τῶν εὐχῶν ἐκείνων τῶν Ὁσίων Πατέρων ἐσωφρονίσθη ὁ φρενέληπτος, καὶ ἐγνώρισε τὴν πλάνην τοῦ καὶ μετενόησε. Ταῦτα ἀναγινώσκοντες, ἀδελφοί, προσέχετε μὲ μεγάλην προσοχὴν ἀπὸ τῆς πονηρίας τοῦ σατανᾶ, καὶ ὄχι μόνον ἀπὸ φαντασίας, ὄχι ἀπὸ ὀνειράτα μόνον, ἀλλὰ νὰ φυλάγεσθε ἀκόμη καὶ ἀπὸ συλλογισμοὺς ὑπερηφανίας. Καὶ πάντοτε εἶναι ἀνάγκη καθ' ἑνάς ὁποῦ θέλει νὰ ἀρέσῃ τοῦ Θεοῦ, εἰάν καὶ κατορθώσῃ ὅλα τὰ καλά, νὰ λέγῃ καὶ νὰ κρατῇ τοῦ λόγου τοῦ ἀπὸ ὅλους χειρότερον. Καθὼς παραγγέλλει καὶ ὁ Κύριος εἰς τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον. Διότι ἂν δὲν μετρήσῃ ἔτι τινας τοῦ λόγου του, καὶ θαρρή πῶς εἶναι ἐνάρετος καὶ ἄξιος, ἄς ἤξεύρῃ ὅτι καὶ ἡ ἀρετὴ του γίνεται ἀμαρτία πρὸς τὸν Θεόν, καὶ αἰτία τοῦ χαλασμοῦ του.

Περὶ τοῦ Ἡρώου.

Τοῦτος ὁ χέρων ἦτον τὸ γένος Ἀλεξανδρινός, καὶ ἐστάθη γείτωνας ἐδικός μου εἰς τὰ κελλῖα. Ἦτον δὲ ἄνθρωπος ἡμέρος, ὅξυς εἰς τὸν νοῦν, καὶ καθαρὸς εἰς τὴν ζωὴν. Μετὰ ταῦτα ὁμως ἐπέισθη εἰς λογισμοὺς ὑπερηφανίας. Τοὺς ἄλλους Πατέρας τοὺς ἑκατεφρόνει πῶς εἶναι ὅλοι ἀνάξιοι. Ὅθεν καὶ τὸν Ἅγιον Μακάριον τὸν Πρεσβύτερον ὕβρισε λέγωντας, ὅτι ὅσοι τὸν ἀκούουν εἶναι πλανημένοι. Καὶ ἀκόμη ἔλεγεν, ὅτι δὲν χρειάζεται ἄλλον διδάσκαλον νὰ ἀκούῃ τινας, παρὰ μόνον τὸν ἴδιον Χριστόν. Καὶ ἔφερε μαρτυρίαν ὁ ἐσκοτισμένος ἐκεῖνο ὁποῦ ἔλεγεν ὁ Κύριος· Ὅτι νὰ μὴν ὀνομάσετε διδάσκαλον ἐπὶ τῆς γῆς ἄλλον τινα, παρὰ μόνον τὸν Χριστόν. Τέλος πάντων καὶ αὐτὸς δὲν ἑκατεδέχετο νὰ μεταλαβάνῃ τὰ Ἄχραντα Μυστήρια, ἀλλὰ εὐγῆκεν ἀπὸ τῆς φρένας του. Ὅθεν μὲ κρίσιν δικαίαν τὸν ἔκαμαν καὶ αὐτὸν σιδηροδέσμιον, ὡσάν καὶ τὸν εἰρημένον Οὐάλην. Ἔως αὐτοῦ τὸν ἔφερον ὁ διάβολος· ἐκεῖ ὁποῦ πρότερον αὐτὸς ὁ ἴδιος μόνον μὲ τὴν ἀγίαν μετὰδοσιν τῶν Ἁγίων Μυστηρίων ἐτρέφετο, καὶ μόνον καμμίαν φοράν ἂν τύχῃ, ἔτρωγεν ἀπὸ τὰ ἀγρίοδάχανα, καὶ ὄχι ἄλλο τίποτε. Τοῦτο ἐγνώρισα καὶ ἐγὼ, καὶ ὁ Ἅγιος Ἀλβῖνος, ὅταν μάλιστα ἐπεριπατήσαμεν μὲ αὐτὸν τὸν Ἡρώου μίαν φοράν σαράντα ὥραις πεζοί, καὶ ἡμεῖς μὲν δύο φοραῖς καὶ ἐπαξιμαδίσαμεν καὶ ἐπίαμεν νερόν, καὶ ὁ Ἡρώου τελείως μῆτε ἔφαγε, μῆτε ἔπιεν, ἀλλὰ μόνον ἐπεριπάτει καὶ προσηύχετο, καὶ ἐκστήθιζε Ψαλμοὺς πενήκοντα, καὶ τὴν Ἐπιστολὴν πρὸς Ἑβραίους. Ἐπειτα καὶ ἀπὸ τὸν Προφήτην Ἠσαΐαν, καὶ Ἱε-

ρεμίαν, καὶ τὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν, καὶ ἀπὸ τὰς Παροιμίας. Καὶ μετ' ὅλον τοῦτο δὲν ἤμπορούσαμεν νὰ τὸν φθάσωμεν εἰς τὸν δρόμον. Εἰς τὸ τέλος ὁμῶς κατήντησε, καὶ ὡσάν νὰ τὸν ἐδίωγε τὸ πῦρ, ἔτζει δὲν ἤμποροῦσε νὰ μείνη μέσα εἰς τὸ κελλίον του. Ἀλλὰ μίαν φορὰν ἐργόμενος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, (κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ) καθὼς λέγει ἡ Παροιμία, ὅτι τὸ καρφὶ εὐγάζει τὸ καρφί, ἐκεῖ ἔπεσεν εἰς τὴν τρυφὴν καὶ εἰς τὰ φαγοπότια, κατεγίνετο εἰς τὰ θάματα τῶν μασκαράδων, καὶ εἰς τὴν θείαν τῶν ἵπποδρομιῶν. Ἀπὸ αὐτὰ κατόπι ἔπεσεν εἰς τὴν ἀκαθαρσίαν τῆς κακῆς ἐπιθυμίας. Καὶ συλλογιζόμενος ἡμέραν παρ' ἡμέραν διὰ νὰ κάμη τὴν ἀμαρτίαν, τοῦ ἐκατέθη πληγὴ μεγάλη εἰς τὰ ἀπόκρυφα τοῦ μέρη, καὶ τόσον ἰσχυρὰ, ὅπου ἔγινε σῆψις, ἤγουν ἐσάπησαν τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπου ἦτον ἡ πληγὴ. Καὶ εἰς ἕξ μῆνας ἔπεσαν τὰ ἀχαμνά του, ὥστε ὅπου ἐγνώρισε πῶς εἶναι Θεϊκὴ πληγὴ, καὶ ἔτζει ἐσυκώθη καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐξωμολογήθη ὅλα αὐτὰ εἰς τοὺς Πατέρας τῆς σκῆτεως, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐτελεύτησε.

Περὶ τοῦ Πτολεμαίου, ὅπου ἐξέπεσε.

Τοῦτος ὁ Πτολεμαῖος ἔζησε μίαν ζωὴν τὸ πρῶτον, ὅπου ἦτον ἀδύνατον νὰ παραστήσῃ τινὰς τὴν ἀσκησιν ὅπου ἀπέρασεν. Ἡ κέλλα του ἦτον ἔξω ἀπὸ τὴν σκῆτην, εἰς τόπον λεγόμενον Κλίμακα. Εἰς τὸν ὅποιον τόπον καὶ τῶρα δὲν κατοικεῖ τις. Διότι τὸ νερὸν τῆς σκῆτεως, ὅπου πίνουν οἱ ἀδελφοί, εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐκεῖνον τὸν τόπον δεκαοκτὼ ὥραις. Ὅμως ὁ Πτολεμαῖος ἐκεῖνος ἐπῆρεν ἀγγεῖα πῆλινα περισσά, καὶ τὰ ἔβαλεν ἐκεῖ, ὅπου ἔπιπτε δρόσος τὸν Δεκέμβριον καὶ Ἰαννουάριον, καὶ ἐμαζώνετο νερὸν, καὶ μετ' ἐκεῖνο ἐκυβερνάτο μετ' κόπον πολύν. Ὅθεν ἦλθεν εἰς ἐπαρσιν πῶς δὲν εἶναι τινὰς ὁμοίος του, καὶ διὰ τοῦτο ἐμίσησε συνομιλίαν Ἀγίων Πατέρων. Καὶ μετ' ὅτου ἐμάκρυνεν ἀπὸ τὰ Ἀχραντα Μυστήρια, καὶ τόσον ἐξέπεσεν ὁ ἄθλιος ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, ὥστε ὅπου ἔλεγεν, ὅτι ἔφθασεν εἰς τὰ ἄκρα τῆς ἀρετῆς, καὶ εἴτι κάμνει δὲν βλάπτει. Καὶ ἔτζει ἐδόθη εἰς γαστριμαργίαν καὶ μέθην, καὶ ἔγινε παίγιον παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις.

Περὶ τῆς Παρθένου, ὅπου ἐξέπεσεν.

Ἐτυχα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἶδα μίαν Παρθένον, ἡ ὁποία ἐφόρεσε σίδηρα ἐπάνω της, καὶ δὲν τὰ εὐγαλεν ἕως ἕξῃ χρόνους. Καὶ ἦτον κατακεκλεισμένη μετ' ἄκραν σκληραγωγίαν, καὶ ἐγκράτειαν. Ὅμως ἔπεσε καὶ αὐτὴ εἰς ὑπερηφάνειαν, πῶς τάχα ἔγινεν ἀγία, καὶ ἔφθασεν εἰς τὰ μέτρα τῆς τελειότητος. Ἀπὸ τοῦτον τὸν συλ-

λογισμὸν παρεχώρησεν ἢ χάρις Ἐκείνου, ὅπου βδελύττεται τοὺς ὑπερηφάνους, καὶ ἔτιζι ἢ παλαιῶρος ἔπεσεν εἰς τὸν λάκκον τῆς ἀνομίας, πορνευθεῖσα μὲ τὸν ὑπηρετήν, ὅπου τῆς ἔφερε τὰ πρὸς τὴν χρείαν, καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν ἀμαρτίαν μὲ τὴν φθορὰν τῆς παρθενίας τῆς. Καὶ τοῦτο ἔπαθεν, ἐπειδὴ καὶ τὴν ἀρετὴν ἔκαμνεν διὰ ἔπαινον τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὄχι διὰ ἀρέσκειαν Θεοῦ. Ὅθεν ἐκατήντησεν εἰς τὴν καταφρόνησιν τῶν ἄλλων. Ἐφυγεν ὁ φύλαξ τῆς σωφροσύνης, καὶ ἔπεσεν ἢ ἀβλία εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀκαθαρσίας. Διὰ τοῦτο, ἀδελφοί, καθ' ἕνα νὰ προσέχη, νὰ κάμνη ἐκεῖνο τὸ καλὸν ὅπου ἡμῶς πορεῖ, εἰς δόξαν Θεοῦ· καὶ ὅσον δύναται νὰ τὸ κρύπτῃ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Διατί ἐκεῖνο ὅπου γίνεται διὰ ἀνθρωπαρέσκειαν, εἶναι μισητὸν εἰς τὸν Θεόν, ὃ ἢ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Περὶ τοῦ Ἀβδᾶ Ἠλία.

Τοῦτος ὁ μακάριος Ἠλίας ἐχηρμάτισε μέγας εἰς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν. Εἶχε μεγάλην φροντίδα νὰ βοηθῇ τὸ πλεόν ἀδύνατον μέρος. Διὰ τοῦτο ἐστέκετο πάντοτε ἐπιμελητὴς, καὶ κυβερνήτης τῶν Παρθένων, καὶ ἀσκητιῶν, καὶ προνοητὴς διὰ τὴν σωτηρίαν τους. Διατί ἐφοβεῖτο ὁ Μακάριος, μήπως καὶ ὡς ἀσθενέστερον γένος ἤθελε γελοιοῦν ἀπὸ τὰς πονηρίας τοῦ σατανᾶ. Λοιπὸν μὲ πολλοὺς κόπους καὶ πόνους ἔκτισε Μοναστήριον, καὶ ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκοντο Παρθένοι μοναχαὶ καὶ ἀσκήτριά, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ περιπλανώμεναι, ταῖς ἐμάζωξεν εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον, καὶ ἐφρόντιζε καθὲ λογῆς κυβερνήσιν δι' αὐταῖς σώματος καὶ ψυχῆς. Ὅμως ἐφθόνησεν ὁ ἐχθρὸς δι' αὐτὴν τὴν ἀγαθοεργίαν, καὶ ἐπειδὴ ἦτον συναγμέναις ἀπὸ διάφορους τόπους καὶ χώρας, ἔβαλεν ὁ σατανᾶς ἀναμεταξύ τους διχόνοιαν καὶ σκάνδαλα, ὡσάν ὅπου ἦτον καὶ διάφοραις εἰς τὴν ζωὴν καὶ πολιτείαν. Καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἐπάνω εἰς τὴν φροντίδα αὐτῶν ὁ μακάριος Ἠλίας, ἠναγκαζέτο καὶ νὰ ταῖς εἰρήνευῃ. Ὅθεν δύο χρόνους ἔπασχεν εἰς τοῦτο, ὧντας μάλιστα εἰς τὴν νεότητά του τριάντα χρόνων. Καὶ ἀφ' οὗ (βοηθεῖα Θεοῦ) ταῖς εἰρήνευσεν, ἐφθόνησε καὶ εἰς τοῦτο ὁ σατανᾶς, καὶ τοῦ ἔφερε πονηρὸν λογισμὸν. Διὰ τοῦτο εὐθύς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, καὶ ἐτριγύριζε τὴν ἔρημον ἡμερονύκτια δύο χωρὶς τροφὴν καὶ χωρὶς ὕπνον, καὶ ἐπροσηύχετο πρὸς τὸν Θεὸν λέγωντας· Ἡ θανάτωσαί με Κύριε, νὰ μὴ ταῖς βλέπω πλέον νὰ συγχυζῶνται ἀναμεταξύτων, ἢ σὺκωσαι ἀπὸ λόγου μου τὸ πάθος, διὰ νὰ ἔχω τὴν φροντίδα τους μὲ καθαρὸν καὶ σάφρονα λογισμὸν. Ταῦτα λέγωντας πρὸς τὸ βράδυ ἀπεκοιμήθη ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημον, καὶ βλέπει καὶ ἔρχονται εἰς αὐτὸν τρεῖς Ἄγγελοι, καὶ τὸν ἠρώτησαν λέγοντες· Διατί εὐγῆκες ἀπὸ τὸ γυναικίον Μοναστήριον καὶ ἦλθες ἐδῶ; Ἀπεκρίθη ὁ Ὅσιος καὶ εἶπεν· Ἐφοβήθηκα μήπως

ἤθελα βλάψω καὶ ἐκείνας, καὶ ἤθελα βλάψω καὶ τοῦ λόγου μου. Λέγουσιν οἱ Ἄγγελοι· Λοιπὸν ἀνίσως καὶ σὲ γλυτώσωμεν ἀπὸ τοῦ πάθους τοῦ σκανδαλισμοῦ, πηγαίνεις πάλιν ἐκεῖ, καὶ ἐπιμελεῖσαι διὰ τὴν κυβέρνησίν τους; Ὁμολόγησεν εἰς τοῦτον ὁ Ὅσιος, καὶ ὑποσχέθη ὅτι νὰ τὸ φυλάξῃ. Λέγουσι πάλιν πρὸς αὐτόν. Κάμε μας ὄρκον, ὅτι θέλεις κάμει κατὰ πῶς τάξεις. Ὁμοσε λοιπὸν, ὅτι μὰ ἐκείνον ὁποῦ φροντίζει διὰ λόγου μου, θέλω φροντίσει δι' αὐταῖς. Καὶ ἀφ' οὗ ὤμωσεν ἔτζι, ἐκεῖνοι οἱ τρεῖς Ἄγγελοι ὁ ἕνας ἐπίασε τὸ ἕνα χέρι τοῦ Ἡλία, καὶ ὁ ἄλλος τὸ ἄλλο, καὶ ὁ τρίτος μὲ ξουράφι ἔκοψε τὰ ἀπόκρυφά του μέρη. Τὸ ὁποῖον ἔγινε μὲ ἔκστασιν, καὶ ὄχι κατὰ ἐνέργειαν, ἐπειδὴ ἐκείνην τὴν ὥραν τοῦ ἐφάνη πῶς ἐθεραπεύθη παρρυθὺς καὶ ἡ πληγὴ τοῦ κοφίματος. Τότε τὸν ἠρώτησαν οἱ Ἄγγελοι, ἀνίσως καὶ ἐγνώρισεν εἰς τοῦ λόγου του μὲ τοῦτο καμμίαν ὠφέλειαν; Καὶ ἐκείνος ἀπεκρίθη, ὅτι βέβαια ἐκατάλαβε πολλὴν ὠφέλειαν, καὶ μεγάλην ἐλάφρωσιν. Ὅθεν τὸν ἐπρόσταξαν οἱ Ἄγγελοι καὶ ἐστράφη εἰς τὸ Μοναστήριον, ὁποῦ τὸν ἐπεθύμουν, καὶ ἔκλατον τὴν στέρησίν σου, καθὼς τὰ τέκνα, ὁποῦ χάσουν τὸν γνήσιον πατέρα καὶ κυβερνήτην τους. Ἀπὸ τότε λοιπὸν κατοίκησεν ὁ Ὅσιος κοντὰ εἰς τὸν παρθενῶνα, καὶ εἶχε τὴν ἐπιμέλειαν τῶν Παρθένων ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, ζήσας ἄλλους σαράντα χρόνους. Καὶ ὠμολογοῦσε βεβαίως ὁ τρισόλθιος εἰς τοὺς Ἁγίους Πατέρας, ὅτι ἀφ' οὗ εἶδε τὴν ἔκστασιν, ἤγουν ὁποῦ ἐφάνηκαν ἐκεῖνοι οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι εἰς αὐτόν, πλέον δὲν τὸν ἐσύγχυσε τελείως ἀκαθάρτος λογισμὸς ἕως τέλους τους. Διὰ πρεσβειῶν τοῦ ὁποίου ἀξιοθεϊήμεν καὶ ἡμεῖς ἐν καθαρότητι εὐαρεστήσαι Θεῷ. Ἀμήν.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Δωροθέου.

Κατόπι ἀπὸ τὸν Ὅσιον Ἡλίαν, ἔλαβε τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ γυναικείου Μοναστηρίου εὗτος ὁ Ἅγιος Δωρόθεος, ἄνθρωπος ἀσκητικώτατος, καὶ ἀγωνιστῆς δοκιμώτατος. Τοῦτος ἔκλεισε τῷ λόγου του ἐμπρὸς εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ ἀφήκε μίαν θυρίδα ἀντίκρου τοῦ Μοναστηρίου, διὰ νὰ βλέπῃ ἐκεῖ, καὶ νὰ παραγγέλλῃ τὰ χρειαζόμενα διὰ τὴν κυβέρνησιν τοῦ σώματος, καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς. Καὶ μάλιστα πάντοτε ταῖς ἐδίδασκεν ἀπ' ἐκεῖ, διὰ νὰ ἔχουν ὁμόνοιαν παντοτεινήν. Ἦτον δὲ τὸ κλεισίμα ὁποῦ εἶχε τὴν θυρίδα ἀνώγειον, καὶ ἐκεῖ μέσα κλεισμένος ἔγινεν ὑπέργρηρος, καὶ ἐτελειώσε τὴν ζωὴν του μὲ τοιαύτην θαυμασίον πολιτείαν.

Περὶ τῆς Παρθένου Πιαμοῦν.

Αὐτὴ ἡ Παρθένος ἡ Πιαμοῦν, ὅποταν ἐζοῦσε μὲ τὴν Μητέρα τῆς, ἔτρωγε μίαν φορὰν πάντοτε τὴν ἡμέραν, καὶ γνέθουσα νῆμα ἐτρέφετο. Αὐτὴ ἤξιωθη νὰ λάβῃ χάριν Θεοῦ. Μίαν φορὰν συνέβη εἰς τὰ μέρη τῆς Αἰγύπτου νὰ κάμῃ μάχην μίᾳ χώρᾳ μὲ ἄλλην χώραν διὰ μοιρασίαν τοῦ νεροῦ, ὅπου ἤρχετο εἰς τὰς χώρας, εἰς τὰς ἑποίας μοιρασίας ἠκολούθησαν καὶ φονικά πολλά. Κατὰ τοῦτο λοιπόν, ἐπειδὴ ἡ μία χώρα ἦτον μεγαλύτερη καὶ πολυάθρωπος, εὐγῆκαν ὅλοι ἀρματωμένοι μὲ κοντάρια καὶ ἄλλα ἄρματα, καὶ ὤρμησαν νὰ ὑπάγουν νὰ φονεύσουν τῆς μικροτέρας χώρας τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον καὶ ἡ Παρθένος Πιαμοῦν. Πρὸς αὐτὴν Ἄγγελος Κυρίου ἦλθε καὶ τῆς ἔδωκεν εἶδησιν, ὅτι ἔρχονται νὰ ἀφανίσουν τὴν χώραν τους. Ὅθεν παρευθὺς ἔστειλε καὶ ἐλάλησε τοὺς Ἱερεῖς, καὶ τοὺς εἶπε νὰ εὐγουν νὰ προῦπαντήσουν τοὺς φονεῖς, νὰ τοὺς παρακαλέσουν διὰ νὰ μὴ φονευθοῦν καὶ αὐτοί, καὶ ὅλοι τῆς χώρας. Ὅμως οἱ Ἱερεῖς ἐφοβήθησαν νὰ εὐγουν εἰς προῦπάντησιν τοιαύτης ὁρμῆς. Διὰ τοῦτο ἔπεσαν ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι εἰς τὰ πόδια τῆς Ἀγίας, μὲ εἶτι τρόπον ἡμπορέσει νὰ βοηθήσῃ τὴν χώραν τῆς. Τότε ἐκείνη ἡ μακαρία ἐλυπήθη εἰς τὴν καρδίαν τῆς, καὶ λέγωντάς τους νὰ ἡσυχάσουν, καὶ νὰ ἔχουν τὴν ἐλπίδα τους εἰς τὸν Θεόν, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Καὶ ὄλην τὴν νύκτα ἐκείνην γονατιστὴ παρακάλει τὸν Θεόν λέγουσα· Κύριε, Κύριε, ἐσὺ ὅπου κρίνεις τὴν γῆν, ἐσὺ Κύριε ὅπου μισᾷς τὴν ἀδικίαν, παρακαλῶ τὸ ἔλεός σου νὰ γίνῃ εὐπρόσδεκτος αὐτὴ ἡ προσευχή μου ἐνώπιόν σου. Εὐδόκησον, Κύριε, ἐκεῖ ὅπου ἤθελαν εὐρεθῆ ἑκεῖνοι, ὅπου κάμνουν τὴν ὁρμὴν, ἐκεῖ νὰ μείνουν, καὶ ὄχι παρεμπρός. Ἐτζε ἔγινεν (ὦ τοῦ θαύματος) τρεῖς ὥραις διάστημα ἔμενε νὰ ἔλθουν εἰς τὴν χώραν, καὶ ἐκεῖ ἔμειναν ἀκίνητοι, μὴν ἡμπορῶντας νὰ σαλεύσουν παντᾶπασι. Καὶ ἐπειδὴ ἀπεκαλύφθη καὶ εἰς ἐκείνους, ὅτι διὰ τὴν προσευχὴν τῆς Ἀγίας Πιαμοῦν, ἔγινε τὸ ἐμπόδιον, τότε ἐκεῖνοι μὲ φόβον ἐμήνυσαν, καὶ ἔστειλαν παρακαλεστάς νὰ γίνῃ εἰρήνη ἀναμεταξύτων, λέγοντες, ὅτι νὰ εὐχαριστοῦσι τὸν Θεόν, ὅπου εἰσήκουσε τὴν Ὁσίαν καὶ Παρθένον Πιαμοῦν, καὶ ἔγινε τὸ ἐμπόδιον τῆς ὁρμῆς ἀπὸ τόσα φονικά, ὅπου ἔμελλαν νὰ γίνουν.

Περὶ τοῦ Μεγάλου Παχωμίου.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Θηβαΐδος εὐρίσκεται τόπος, ὅπου ὀνομάζεται Ταβένησις. Εἰς τὸν ὁποῖον τόπον ἐχρημάτισεν οὗτος ὁ ὄντως μέγας Παχώμιος. Ὁ ὁποῖός ἐχρημάτισεν ἕνας καὶ αὐτός ἀπὸ ἐκεί-

νους, ὅπου ἔφθασαν εἰς τὰ τέλεια μέτρα τῆς ἀρετῆς. Ὅθεν ἤξιώθη παρὰ Κυρίου νὰ ἔχη χάρισμα Προφητικόν, καὶ νὰ βλέπη ὄπτασίαις Ἀγγελικαῖς. Εἰς τὴν φιλοπτώχειαν καὶ φιλανθρωπίαν ἦτον ἀμίμητος. Καθήμενος μίαν ἡμέραν εἰς τὸ σπήλαιον ὅπου ἀσκήτευεν, ἐφάνη εἰς αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου, καὶ λέγει του· Ὁ Παχώμιε, ὅσον μὲν διὰ τὴν ωφέλειαν τὴν ἐδικὴν σου εἶναι ἀρκετὴ αὐτὴ ἡ ζωὴ, ὅπου ἐπέρασες εἰς τὸ σπήλαιον κατὰ μόνας· τῶρα εἶναι χρεῖα νὰ φανῆς καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς ωφέλιμος. Λοιπὸν πῆγαινε νὰ συνάξῃς ὅλους τοὺς νεωτέρους μοναχοὺς, νὰ κατοικήσῃς ὁμοῦ μὲ αὐτούς. Καὶ ἐγὼ θέλω σοῦ ἐρμηνεύσῃ τὸν τύπον καὶ κανόνα, μὲ τὸν ὁποῖον νὰ πολιτεύῃσαι, καὶ νὰ τοὺς κυβερνᾷς. Ταῦτα εἶπεν ὁ Ἄγγελος, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Παχώμιον μίαν πλάκα χαλκίνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον γραμμένα ὅσα ἦτον ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῇ ὁ Παχώμιος διὰ τοὺς ἀδελφούς.

Ἐλεγε λοιπὸν τὸ πρῶτον παράγγελμα. Θέλεις συγχωρήσει τοὺς ἀδυνατοὺς εἰς τὸ φαγὶ καὶ πιετὸν, καὶ ὅσον ἔμποροῦν νὰ δουλεύουν κατὰ τὴν δύναμίν τους. Μὴν ἐμποδίζῃς μῆτε ἐκείνους ὅπου θέλουν νὰ νηστεύουν κατὰ τὴν δύναμίν τους, μῆτε ἐκείνους ὅπου θέλουν νὰ φάγουν κατὰ τὴν ἀδυναμίαν τους· στοχάζου τὰς ὑπηρεσίας νὰ γίνονται εἰς καθ' ἓνα κατὰ τὴν δύναμίν του. Οἱ δυνατοὶ τὰ βαρῆα διακονήματα, καὶ οἱ ἀδύνατοι, ἢ κατὰ τὸ κορμὶ, ἢ διὰ τὴν ἀσκησιν, νὰ ὑπηρετοῦν τὰ ἐλαφρότερα. Κάμε διάφορα κελλίαι εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ εἰς κάθε κελλίον νὰ εὐρίσκωνται ἀπὸ τρεῖς ἀδελφοί. Ἡ τροφή τῶν ἀδελφῶν νὰ εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ. Διὰ τὸν ὕπνον νὰ τοὺς ἐρμηνεύσῃς νὰ μὴν πλαγιάζουσι εἰς τὸ κρεβάτι, ἀλλὰ νὰ τοὺς κάμῃς σκαμνία πλατύτερα, καὶ ἐκεῖ καθήμενοὶ νὰ πέρνουν τὸν ὕπνον τους· εἰς τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς νὰ κοιμῶνται ἐνδεδυμένοι μὲ τὸν χιτῶνα, καὶ μὲ προδίαν ἀσπρὴν ἐργασμένην, καὶ χωρὶς αὐτὴν μῆτε νὰ τρώγουν εἰς τὴν τράπεζαν, μῆτε νὰ κοιμῶνται. Ὅποτε μόνον ἤθελεν νὰ κοινωνήσουν τὰ Ἄχραντα Μυστήρια, τότε νὰ λύουσι ταῖς ζώναις, καὶ νὰ εὐγάζουν ἀπὸ ἑπάνω τους τὴν προδίαν, καὶ νὰ ἀπομέκρουν μόνον μὲ τὸ κουκούλιον, καὶ ἔτσι νὰ μεταλαμβάνουν.

Ἀκόμι ὁ Ἄγγελος τὸν ἐδιώρισε νὰ τυπώσῃ εἰς τὰ κουκούλια κόκκινον Σταυρὸν. Τὸ μὲν κουκούλιον νὰ φανερώη τὴν ἀκακίαν τῶν μικρῶν παιδίων, τὸ δὲ κόκκινον νὰ σημαδεύῃ τὸ Αἷμα τοῦ Σωτῆρός μας, ὅπου ἔχυσε διὰ λόγου μας. Ἐδιώρισεν ἀκόμι νὰ εἶναι εἰκοσιτέσσαρα τάγματα τῶν Μοναχῶν, εἰς τύπον τῶν εἰκοσιτεσσάρων γραμμῶν. Καὶ ἐπρόσταξεν εἰς κάθε τάγμα νὰ εἶναι στοιχείου ἑλληνικοῦ, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ἄλφα ἕως τὸ ω μέγα. Καὶ τοῦτο ἔγινε διὰ νὰ γνωρίζεται εἰς τόσον πολὺ πλῆθος ἡ ὑπόθεσις, καὶ ἡ διαφορὰ ὅπου νὰ τύχῃ τοῦ καθ' ἑνὸς τάγματος, νὰ τὴν διορθώη ὁ

Προεστώς. Καί νά ἐρωτᾷ ἀπό τὸ τάγμα τοῦ πρώτου στοιχείου, νά μαθηθῆν ἐν εὐκολίᾳ τὴν κατάστασιν τοῦ δευτέρου, καί ἀπό τὸ δεύτερον τὸ τρίτον, καί καθ' ἑξῆς. Ἀκόμι παρήγγειλεν ὁ Ἄγγελος, ὅτι τοὺς ἀπλοῦς καί ἰδιώτας νά ὀνομάσῃ τὸ στοιχεῖον τοῦ Ἰῶτα. Τοὺς δὲ δυσκόλους εἰς τὴν γνώμην, νά ὀνομάσῃ τὸ ξύ· καί ἔτζι νά στοχασθῆ ὅλα τὰ τάγματα, κατὰ τὸν τρόπον καί κατὰ τὴν ζωὴν νά ὀνομάσῃ τὸ στοιχεῖον τοῦ γράμματος. Καί μάλιστα οἱ πνευματικοὶ νά διακρίνουν τὰ σημαίνόμενα περισσότερον. Ἀκόμι ἐδιώριζεν εἰς τὴν πλάκα, ὅτι ξένος εἰάν ἔλθῃ εἰς τὸ Μοναστήριον, καί δὲν ἔχη τὸν ὅμοιον τύπον, νά μὴν ἔχη συναναστροφὴν μὲ ἐκείνους, ὅπου ἔχουν τὸν τύπον τοῦ τάγματος, ἔξω μόνον ἂν τύχη εἰς τὸν δρόμον. Ἐκείνον ὅπου ἔρχεται νά μείνῃ εἰς τὸ Μοναστήριον, νά τὸν δοκιμάζῃ μὲ βαρείας ὑπηρεσίας εἰς χρόνους τρεῖς, καί ὅταν ὑπομείνῃ καί θελήσῃ, ἄς κοινοδιαίξῃ εἰς τὸ Μοναστήριον. Ἀκόμι ὅταν τρώγουν εἰς τὴν τράπεζαν, νά σκεπάζωνται μὲ τὰ κουκουλιὰ τους, διὰ νά μὴ βλέπῃ ἕνας τὸν ἄλλον πῶς μασσᾷ τὴν τροφήν. Νά μὴν ἔχη τιμὰς ἀδείαν, ὅταν τρώγει εἰς τὴν τράπεζαν, νά συντυχαίνῃ τελείως, οὔτε νά βλέπῃ ἐδῶ καί ἐκεῖ, ἀλλὰ νά βλέπῃ ἐμπρός του.

Ἐδωκεν ἀκόμι τύπον εἰς τὰς Ἀκολουθίας. Ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως τὴν ἐννάτην νά ἀναγιγνώσκωνται εὐχαὶ δώδεκα. Καί μετὰ τὴν ἐννάτην καί τὸν ἑσπερινὸν εὐχαὶ δεκαπέντε. Καί εἰς τὸν ὄρθρον ὁμοίως εὐχαὶ δώδεκα. Τοῦτο ἐφάνη ὀλίγον εἰς τὸν Παχώμιον, διὰ τὰς εὐχὰς δηλαδή, ὅθεν ὁ Ἄγγελος ἀπεκρίθη καί εἶπεν· Αὐτὰς τὰς προσευχὰς ἔβαλε εἰς τύπον, διὰ νά χρεωστοῦν νά ταῖς κάμνουν καί ἐκείνοι ὅπου εἶναι ἀδύνατοι, διὰ τὴν ὀλιγότητα. Μὰ ἐκείνοι ὅπου εἶναι τελεῖοι καί δυνατοί, δὲν ἔχουσι χρεῖαν ἀπὸ διατάγματα καί κανόνας. Ἐπειδὴ ὅπου καί ἂν εὐρίσκωνται, εἶναι δοσμένοι ἀπὸ λόγου τους ὅλως διόλου εἰς τὴν θεωρίαν τῆς οὐρανίου Βασιλείας. Λοιπὸν οἱ νόμοι καί οἱ κανόνες εἶναι διὰ τοὺς ἀρχαρίους, νά εὐρίσκωνται εἰς φόβον, μήπως καί γένουν παραβάται τοῦ κανόνος. Ταῦτα διέταξε καί εἶπεν ὁ Ἄγγελος Κυρίου, καί ἀπῆλθεν ἀπὸ προσώπου τοῦ Πατρὸς ἡμῶν Παχωμίου.

Εἰς ἐκεῖνα τὰ Μοναστήρια λοιπὸν, ὅπου ἐδόθη ὁ τύπος, εἶναι ἕως ἑπτὰ χιλιάδες μοναχοί, εἰς δὲ τὸ μέγα Μοναστήριον ὅπου ἐκατοικοῦσεν ὁ Ἅγιος, εὐρίσκοντο χίλιοι τετρακόσιοι ἀδελφοί, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνάμεσα ἦτον καί ὁ δούλος Θεοῦ Ἀφθόνιος, ὁ γνησίος καί ἀληθινὸς μου φίλος. Ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ παρὸν εἶναι δεύτερος μετὰ τὸν μέγαν Παχώμιον. Καί μὲ τὸ νά εἶναι ἀπαθὴς, πηγαίνει ἀπὸ τὸ Μοναστήρι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καί πούλει καί τὸ ἐργάζεσθαι τῶν ἀδελφῶν, καί ἀγοράζει ὅσα εἶναι χρειαζόμενα. Καί τὰ ἄλλα δὲ Μοναστήρια ἔχουν ἀπὸ διακοσίας καί τριακοσίας ψυ-

χάς. Ὁμοίως καὶ εἰς τὴν χώραν ὅπου ὀνομάζεται Πανία, εἶναι Μοναστήρι, εἰς τὸ ὅποιον εὐρήκῃ διακοσίους ἀδελφούς. Εἰς αὐτὸ τὸ Μοναστήρι δουλεύουν διάφοραις τέχναις, καὶ εἰτι-περισσεύει ἀπὸ τὰς τέχνας, οἰκοδομοῦν καὶ ἀνακαινίζου γυναικεία Μοναστήρια, καὶ φυλακαῖς. Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ Μοναστηρίου, ἄλλοι ὑπηρετοῦν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἄλλοι εἰς τὴν τράπεζαν μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως τὴν τρίτην ὥραν τῆς ἡμέρας νὰ εἶναι ὅλα ἔτοιμα. Ψωμί, χόρτα διάφορα, ἐλαίας, λάχανα μαγειρευτά. Καὶ εἰς τὴν κατάλυσιν, τυρία ἀπὸ τοὺς βόας τοῦ Μοναστηρίου. Ἔρχονται λοιπὸν ἐκεῖνοι, ὅπου εἶναι πλεον ἀδύνατοι, καὶ τρώγου τὴν ἕκτην ὥραν. Καὶ οἱ ὀλίγον δυνατώτεροι τὴν ἑνάτην. Ἄλλοι πάλιν κοντά τὴν ἑσπέραν. Ἄλλοι δύο ἡμέρας, καὶ ἄλλοι τρεῖς, γεύονται μίαν καὶ μόνην φοράν. Εἶναι ἀκόμι μερικοί, ὅπου νηστεύουν τέσσαρας, καὶ πέντε ἡμέρας. Καὶ αὐτοὶ ὅλοι εἶναι τάγματα, κατὰ τὰ στοιχεῖα τῶν γραμμάτων ὅπου ἀναφέραμεν.

Τὰ δὲ ἔργα τῶν ἀδελφῶν εἶναι ταῦτα. Ἄλλος ὀργώνει τὴν γῆν· ἄλλος σκάπτει κῆπον. Ἄλλος εἰς τὸ μαγνηπεῖον. Ἄλλος εἰς τὸ χαλκείον. Ἄλλος οἰκοδόμος. Ἄλλος εἰς τὸ τζαγκαρεῖον. Ἄλλος εἰς τὴν ἔργασιν. Ἄλλος καλλιγράφος. Ἄλλος πλέκει μεγάλαις σπυρίδες, καὶ ἄλλος μικραῖς. Εἶναι συνήθεια εἰς αὐτούς, καὶ ὅταν σχολάσουν ἀπὸ τὰ ἔργα τους, ἐκστηθίζου (ὅσοι ἠξέυρουν γράμματα) ἀπὸ τὴν Θεῖαν Γραφήν. Ὑποτάσσεται εἰς τοῦτο τὸ Μοναστήριον καὶ γυναικῶν Μοναστήριον, ἔχοντας ὡς τετρακόσαις καλογραφαῖς. Ἡ ὁποίαῖς πολιτεύονται εἰς ὅλας τὰς τάξεις καὶ κανόνας, καθὼς καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸ Μοναστήριον, ἔξω μόνον ὅπου δὲν φοροῦσι προβίαν ὡσάν οἱ ἄνδρες. Καὶ τὸ μὲν γυναικείον Μοναστήριον εἶναι εἰς τὸ ἕνα μέρος τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὸ ἀνδρικόειον εἰς τὸ ἄλλο. Ἄν τύχη λοιπὸν καὶ τελευτήσῃ καμμία ἀδελφῆ, τὴν κηδεύουσιν ἢ ἄλλαις ἀπὸ τὰς Παρθένους, καὶ τὴν φέρου εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἔρχονται ἀπὸ πέρα οἱ ἀδελφοὶ κρατῶντες βαῖτα καὶ κλονάρια ἐλαιῶν, μὲ Ψαλμοὺς καὶ ὕμνους, καὶ τὴν πέρνουσιν εἰς τὸ πέραν μέρος, καὶ τὴν θάπτου εἰς τὰ μνήματα τῶν Πατέρων. Εἰς δὲ τὸ γυναικείον Μοναστήριον, ἄλλος τινὰς δὲν ἀπερνᾷ, παρὰ μόνον ὁ Ἱερεὺς καὶ Ἱεροδιάκονος, ὅπου εἶχαν καὶ λειτουργήσου, καὶ τοῦτο μόνον τὴν Κυριακὴν.

Εἰς αὐτὸ τὸ Μοναστήριον τῶν Παρθένων συνέβη μίαν φοράν μεγάλη δυστυχία. Ἐτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Μοναστήριον ἕνας ράπτῃς μὴν ἠξέυρωντας, καὶ ἐγύρευεν ἀνίσως καὶ ἔχη τινὰς νὰ τοῦ δώσῃ δουλείαν ραψίματος. Εὐγῆκε λοιπὸν μία νέα καλογραφαία, καὶ εἶπε πρὸς τὸν ράπτῃν, ὅτι ἡμεῖς ἔχομεν ράπτῃς καὶ δὲν μᾶς χρειάζεται ἄλλος. Ὅσον εἶπε, καὶ πάλιν ἐμβῆκεν εἰς τὸ Μοναστήριον. Μία δὲ ἄλλη Μοναχὴ εἶδε τὴν συνομιλίαν ὅπου ἔγινε

τοῦ ράπτου μὲ τὴν καλογραίαν, καὶ περᾶσοντας μερικὸς καιρὸς, ἔτυχε νὰ μαλώσουν ἢ δύο μοναχαῖς αὐταῖς, καὶ ἐκείνη ὅπου εἶδε τὴν συνομιλίαν, ἐσυκοφάντησε τὴν ἄλλην μοναχήν ἀδίκως καὶ παρολόγως, πῶς τάχα ἔκαμεν ἀμαρτίαν μὲ τὸν ράπτην. Μερικαῖς μοναχαῖς (κακίᾳ φερόμεναι), ὁμοφώνησαν μὲ τὴν κατηραμένην κατηγοροῦσαν, καὶ ἐκατηφοροῦσαν ἐκείνην τὴν ἀθλίαν, ὅπου καὶ ἀπὸ τὸν λογισμὸν τῆς δὲν ἀπέρασε τέτοιον πρᾶγμα. Διὰ τῆτο δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὴν κατηγορίαν, καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην λύπην ἔπεσε κρυφᾶ εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπνίγηκε. Τότε ἐκείνη ὅπου τὴν ἐσυκοφάντησεν, ἐκατάλαβε τὸ κακὸν ὅπου ἔκαμε, καὶ πῶς ἔκαμεν ἀδικα νὰ πνιγῇ ἢ συκοφαντουμένη, καὶ νὰ λυπήσῃ ὅλην τὴν ἀδελφότητα, καὶ ἤλθεν ἢ ταλαίπωρος εἰς ἀπελπισίαν, καὶ ὑπῆγε καὶ ἐκρεμάσθη. Καὶ μαθὼν ταῦτα ὁ Πρεσβύτερος καὶ οἰκονόμος τοῦ Μοναστηρίου, ἐπρόσταξε νὰ μὴ μνημονεύσουν μῆτε τὴν μίαν, μῆτε τὴν ἄλλην, καὶ ἐκείναις ὅπου ἐσυμφώνησαν εἰς τὴν συκοφαντίαν ἐκανόνισε, νὰ μὴν κοινωνήσουν εἰς ἑπτὰ χρόνους.

Περὶ τῆς Παρθένου, ὅπου ἐκαμώνετο διὰ τὸν Χριστὸν σαλὴ καὶ τρελλή.

Εἰς αὐτὸ τὸ γυναικίον Μοναστήριον, ἦτον μία Παρθένος, ἡ ὁποία ἐκαμώνετο πῶς εἶναι τρελλή, καὶ πῶς ἔχει δαιμόνιον. Καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἔπλεκεν ἢ μακαρία τὸ στεφάνι τῆς ἀρετῆς εἰς τοῦ λόγου τῆς. Καὶ τόσον τὴν ἐσυγχαίνοντο ἢ ἄλλαις ἀδελφαῖς, ὥστε ὅπου δὲν τὴν ἐδέχοντο εἰς τὴν τράπεζαν νὰ γευθῶν μὲ αὐτὴν. Ἐκείνη ὁμως ἔχαιρεν εἰς τὴν καταφρόνησιν ὅπου τῆς ἔκαμαν. Καὶ ἐδούλευε πάντοτε εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ ὅλαις ταῖς ἀδελφαῖς ὑπηρετοῦσε μὲ μεγάλην προθυμίαν. Καὶ ἦτον (κατὰ τὴν παροιμίαν) ἓνα σφουγγάρι τῆς ὑπομονῆς. Αὐτὴ ἢ μακαρία μὲ τὸ ἔργον ἐτελείωνεν ἐκεῖνο ὅπου ὀρίζει ὁ Σωτὴρ· « Ὅποιος ἀπὸ ἐσᾶς »
 » τοὺς Χριστιανοὺς θελεῖ νὰ εἶναι πρῶτος καὶ μεγαλῆτερος, εἶναι
 » ἀνάγκη, ἢ νὰ γίνῃ ἀπὸ ὅλους μικρότερος καὶ πάντων δούλος καὶ
 » ὀλοῦστερος, ἢ νὰ μετρᾷ τοῦ λόγου του ἀπὸ ὅλους πλέον ἀχρεῖον
 » καὶ ἀνάξιον. Καὶ πάλιν εἰς ἄλλο μέρος λέγει ἢ Θεία Γραφή·
 » Ὅποιος φαίνεται ἀπὸ ἀναμεταξύσας νὰ εἶναι σοφὸς καὶ φρόνιμος,
 » πρέπει νὰ γίνῃ μωρὸς διὰ τὸν Χριστὸν, καὶ τότε γίνεται ὄντως
 » σοφός. » Αἱ κεφαλαὶ τῶν ἄλλων Παρθένων εἶναι κουρευμένα, καὶ
 φοροῦν καὶ σκεπάζονται μὲ τὰ κουκούλια. Ἐκείνη δὲ ἢ μακαρία ἔβανεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς ἓνα κομματί καταμπαλωμένον, καὶ μὲ ἐκεῖνο ἔκαμεν τὰς ὑπηρεσίας. Ποτὲ δὲν τὴν εἶδε χαμμία ἀπὸ τόσαις καλογραῖαις νὰ μασσᾷ τροφήν, οὔτε εἰς τὴν τράπεζαν τὴν εἶδαν νὰ καθίσῃ χαμμίαν φορᾶν. Οὔτε τὴν εἶδαν νὰ πά-

ρη νὰ φάγη καὶ ἓνα κομμάτι ψωμί. Ἄλλα μόνον ταῖς ψίχαις, ὅπου ἐσκούπιζεν ἀπὸ τὰ τραπέζια, ἐμάζωνε, καὶ μὲ τὰ ξεπλύματα τῶν καζανίων ἢ κακαθίων ἐτρέφετο, καὶ ὄχι ἄλλο τίποτε φαγητόν. Πάντοτε ἐπεριπάτει ξυπόλυτη. Ποτὲ μῆτε ἐγόγγυσε, μῆτε ἀτίμασε, μῆτε καὶ λόγον ἀπλοῦν ἐσύντυχεν εἰς ἄλλην κάμμιαν ἀδελφὴν, μὲ ὅλον ὅπου καὶ τὴν ὕβριζαν καὶ ἀτίμαζαν, καὶ πολλαῖς φορὰς τὴν ἐρράπιζαν καὶ ἀμπωθαν μερικαῖς ἀτακταῖς.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ὁ Ἅγιος Πιτηροῦμ ὁ Θαυμασίος. Ὁ ὁποῖος ἀσκήτευε καὶ ἠγωνίζετο κατὰ τῶν δαιμόνων εἰς τὴν σκήτην, ὅπου ὀνομάζεται Πορφυριτῆς. Εἰς αὐτὸν τὸν Ἅγιον ἐφάνη Ἄγγελος Κυρίου, καὶ τοῦ ἐφάνέρωσε διὰ τὴν φαινομένην σαλὴν, καὶ τοῦ εἶπε ταῦτα· Τί σοῦ φαίνεται Πιτηροῦμ; Πῶς τάχα μὲ τὸ νὰ εὐρίσκασαι ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἀγωνίζεσαι, θάρρεις πῶς ἐφθασες εἰς μέτρα τελειότητος; ἀνίσως καὶ θέλεις νὰ ἰδῆς νὰ σὲ περισσεύῃ εἰς τὴν ἀσκησιν, καὶ μάλιστα γυναῖκα, ὕπαγε εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν γυναικῶν τῶν Ταβεννησιωτῶν, καὶ ἐκεῖ θέλεις εὐρημίαν Μοναχὴν, ὅπου ἔχει κορῶνα εἰς τὸ κεφάλι της. Ἐκεῖνη λοιπὸν εἶναι ἀνωτέρα, καὶ ἀξιωτέρα ἀπὸ λόγου σου, διότι ἔστωντας καὶ νὰ τὴν ἐνοχλῆ τόσο πλῆθος, καὶ μὲ ὅλον ὅπου δουλεύει, καὶ ὑπηρετεῖ ὄλαις ταῖς μοναχαῖς, ὅμως ποτὲ δὲν ἔλειψεν ὁ νοῦς της ἀπὸ τὴν θεωρητικὴν προσευχὴν, καὶ μὲ ὅλον ὅπου ἀπὸ ὄλαις καταφρονεῖται. Ἐσὺ ὅμως ἐδῶ εὐρίσκόμενος, μὲ ὅλον ὅπου δὲν ὑπῆγες εἰς κάμμιαν χώραν, ὅμως μὲ τὸν νοῦν σου ὄλαις ταῖς περιπατεῖς. Τότε ἐσυκώθη παρευθὺς ὁ Ὅσιος Πιτηροῦμ, καὶ ὑπῆγε πρῶτον εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐπῆρε μὲ τὸν Πουχμόν ἦλθαν εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Παρθένων. Ἡ ὁποία εἰς ἐδέχθησαν τὸν μέγαν Πιτηροῦμ μετὰ πάσης εὐλαθείας. Ὅθεν ἐπρόσταξεν ὁ Ἅγιος καὶ ἦλθαν ὄλαις ἢ μοναχαῖς ἔμπροσθεν του. Ἡ ὁποία εἰς ἐσυνάχθησαν παρευθὺς, χωριστὰ ἀπὸ τὴν σαλὴν. Τότε ταῖς λέγει ὁ Ὅσιος, ὅτι δὲν ἦλθαν ὄλαις, ἐπειδὴ λείπει ἀκόμι μία, τὴν ὁποίαν ἔδειξε μοι Ἄγγελος. Ἀποκρίνονται ἢ μοναχαῖς, ὅτι ὄλαις μας, Πάτερ, ἐδῶ εἵμασθε. Μόνον εἶναι ἀκόμι μία σαλή, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ μαγειρεῖον. Λέγει ταῖς ὁ Ὅσιος· Ἄς ἔλθῃ καὶ ἐκεῖνη νὰ τὴν ἰδῶ. Ὑπῆγαν λοιπὸν καὶ τὴν ἐλάλησαν, καὶ ἐκεῖνη ἔστωντας καὶ νὰ ἐγνώρισε τὴν ὑπόθεσιν, δὲν ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ. Ὅθεν τὴν ἔσυραν μετὰ βίας, λέγωντάς της, ὅτι ὁ μέγας Πατὴρ Πιτηροῦμ σὲ λαλεῖ νὰ ἔλθῃς νὰ σὲ ἰδῇ.

Ἦλθε λοιπὸν ἢ μακαρία, καὶ ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου. Ὁ ὁποῖος βλέπωντάς τὴν εἰς τὸ σχῆμα ἐκεῖνο, ὅπου τοῦ εἶπεν ὁ Ἄγγελος, ἔπεσε παρευθὺς ἔμπρός εἰς τὰ πόδια της, καὶ ἐζήτηε μὲ ταπεινώσιν νὰ τὸν εὐλογήσῃ· τὸ ὅμοιον ἔκαμε καὶ ἢ Ὅσια. Ἐπεσε

καὶ αὐτὴ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου καὶ ἐφώναζεν· Εὐλόγησόν με Κύριέ μου. Βλέπουσαι τότε ἡ ἐπίλοιπαις ἀδελφαῖς ἓνα τοιοῦτον παράδοξον, ἐστάκοντο ἄφωναις, καὶ ἐθαύμαζον. Ὡς τόσον εἶπαν εἰς τὸν Ὅσιον, ὅτι αὐτὴ εἶναι σαλὴ, καὶ νὰ μὴν ἐνοχλῆται ἀπὸ αὐτὴν. Λέγει πρὸς αὐτάς ὁ Ὅσιος Πιτηρούμ· Ἔσεῖς εἰστε σαλαῖς καὶ μωραῖς, αὐτὴ δὲ ἡ μακαρία εἶναι ὄντως σοφωτάτη καὶ Ἁγία Ἀμνάς, καὶ ποτὲ δὲν θέλομεν φθάσῃ εἰς τὰ μέτρα της. Καὶ ἄμποτε νὰ εὐρεθῶ ὡσὰν αὐτὴν ἄξιος, εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Τότε ὅταν ἤκουσαν ταῦτα ὄλαις ἢ μοναχαῖς, ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐξωμολογοῦντο τὰ ὅσα κακὰ ἔκαμαν εἰς ἐκείνην τὴν μακαρίαν. Καὶ ἄλλη ἔλεγεν· Ἐγὼ τὴν ὕβριζα. Ἄλλη πάλιν· Ἐγὼ τὴν ἐπεριγελοῦσα. Καὶ ἄλλη· Ἐγὼ πολλαῖς φοραῖς ἐρρίψα ἐπάνω της τὰ ἀποπλύματα τῶν πινακίων. Ἄλλη ἔλεγεν, ὅτι ἐγὼ ἔβαλα σινάπι εἰς τὴν μήτην της. Καὶ κάθε μία ἐξωμολογεῖτο τὴν πείραξιν, ὅπου ἔκαμεν εἰς αὐτὴν, καὶ ἐμετανοοῦσαν μὲ δάκρυα. Ὅθεν καὶ ὁ Ἅγιος ἐδέχθη τὴν ἐξομολόγησίν τους καὶ ταῖς εὐχῆθη, μάλιστα ἐπαρακάλεσε καὶ τὴν Ἁγίαν, ἡ ὁποία ἀπὸ καρδίας ταῖς ἐσυγχώρησεν. Ὅμως ἐλυπήθη τότε, ἐπειδὴ πλέον δὲν τὴν ἐπειράζαν μὲ καμμίαν ἐνόχλησιν. Μάλιστα τὴν εὐλαδοῦνταν, καὶ ἐτίμοῦσαν ὡς Ἁγίαν. Διὰ τοῦτο ἀποφεύγουσα τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων ὡς ψυχοβλαβῆ, ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, καὶ δὲν ἐγνώρισε τινὰς ἕως τὴν σήμερον ποῦ ὑπῆγε, ἢ ποῦ εὐρίσκεται.

Ἀπὸ τὸν Βίον τοῦ Ἀββᾶ Ἰωάννου τοῦ ἐν Λυκῶ.

Μᾶς ἐδιηγῆθη ὁ μέγας Ἰωάννης οὗτος διὰ ἓνα μοναχόν, ὁ ὁποῖος ἐκατοικοῦσεν εἰς τὴν βαθυτάτην ἔρημον. Εἰς τὴν ὁποίαν ἐζῆσε χρόνους περισσοὺς, καὶ ἐκατῶρθσε κάθε λογῆς ἀρετὴν. Καὶ ὅταν ἐγήρασε, τοῦ ἔστησεν ὁ σατανᾶς παγίδας τῆς πονηρίας του ἰσχυράς. Εὐρισχόμενος λοιπὸν τοῦτος μὲ ἄσκησιν ὑπερβολικὴν, καὶ ἀγωνιζόμενος εἰς τὴν ἡσυχίαν, ἠξιώθη νὰ βλέπῃ ὀπτασίαις Θεϊκαῖς, καὶ κοιμώμενος, καὶ ἔξυπνος. Ὅθεν μὲ ταιαύτην ζωὴν ἐφαίνετο περισσότερο Ἄγγελος ἀσώματος, παρὰ ἄνθρωπος μὲ κορμὶ. Μῆτε ἐφύτευσε, μῆτε ἐσπειρεν, οὔτε εἶχε καμμίαν φροντίδα πῶς νὰ τραφῇ καὶ νὰ ζῆσῃ. Ἀλλὰ ὄλην του τὴν θεωρίαν τὴν ἐπροσῆλωσεν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκαρτέρει πότε νὰ μισεύσῃ ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωὴν, νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ. Καὶ μὲ τὰ κάλλη τοῦ Παραδείσου ὅπου ἐφαντάζετο, ἔχαιρεν ἡ ψυχὴ του, καὶ εὐφραίνετο, καὶ αὐτὴ ἡ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη τῆς ψυχῆς ἔτρεφε καὶ τὸ σῶμα, καὶ μὲ τὴν νηστείαν καὶ κακοπάθειαν κάλυπτε εὐρισκτο φαῖδρός εἰς τὴν ὄψιν καὶ πασίχαρος. Ὅθεν ἔλαβε χάριν παρὰ

Κυρίου, καὶ εἰς καιρὸν διατεταγμένον, δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, τοῦ ἤρχετο ἐξ Οὐρανοῦ ἕνας ἄρτος καθαρὸς λευκότατος, καὶ τὸν εὗρισκεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ μὲ ἐκείνον ἐτρέφετο, καὶ δὲν ἐχρειάζετο νὰ ἔχη ἄλλην φροντίδα διὰ τροφήν. Ἀλλὰ ἦτον ὅλη του ἡ φροντίς καὶ ἐπιμέλεια νὰ ὑμνή, καὶ νὰ δοξολογῇ τὸν Θεόν, ὅπου ἐπόθει καὶ ὠρέγετο. Καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἠύξανεν ὡς φυτὸν καρποφόρον μὲ παντοδαπὰς ἀρετάς.

Ὅμως εἰς αὐτὴν τὴν καρποφορίαν καὶ τὰ ποικίλα ἄνθη τοῦ φυτοῦ, ἔφθασεν ἄνεμος βλαπτικός, ἤλθε πάχνη φαρμακερά, ἐφαντάσθη καὶ αὐτὸς πῶς ἔφθασε μέσα εἰς τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου. Πῶς τάχα δὲν ἔχει πλέον χρεῖαν νὰ κάμη προσοχὴν εἰς τὰς πονηρίας τοῦ διαβόλου· ὁ ὁποῖος πολεμεῖ τὸν ἄνθρωπον ἕως τῆς τελευταίας του ἀναπνοῆς. Λοιπὸν βλέπωντας ὁ πονηρὸς τὴν ἀπροσεξίαν τούτου τοῦ Μοναχοῦ, πρῶτον τὸν ἔφερε μὲ πονηρίαν λεπτήν εἰς ὀλίγην ἀμέλειαν. Ἐπειτα κατ' ὀλίγον ὀλίγον εἰς περισσοτέραν ὀκνηρίαν. Ἡ πρώταις ἀγρυπνίαις, καὶ ἡ πυκναῖς προσευχαῖς δὲν εἶχαν ἐκείνην τὴν προθυμίαν καὶ θερμότητα. Κατόπι ἀπὸ τῆς ὀκνηρίας, ἄρχησαν νὰ ἀναβαίνουν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ πονηροὶ λογισμοί. Ὅμως ἡ καλὴ συνήθεια τῆς ἀσκήσεως, καὶ τῆς εἰς Θεὸν θεωρίας, τὸν ἐκρατοῦσε, καὶ δὲν ἐπιπτε τελείως εἰς τὸν βαθύτατον λάκκον τῆς ἀμαρτίας. Ὅθεν πάλιν εἰς τὸν διωρισμένον καιρὸν ἐρχόμενος εἰς τὴν τράπεζαν, εὗρηκε τὸν συνηθισμένον ἄρτον, καὶ ἐπαρηγορήθη ὀλίγον ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῶν λογισμῶν. Ὅμως δὲν ἐπιμελήθη πάλιν νὰ ξερρίζωσῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν του τέτοια ἀκάθαρτα γεννήματα. Καὶ δὲν ἐσυλλογίσθη, ὅτι καὶ ἡ παραμικρὰ ἀμέλεια, καὶ ἀπροσεξία βλάπτει τὴν ψυχὴν πολλαπλάσια. Δὲν ἐπροστοχάσθη τὴν δυστυχίαν, ὅπου ἔπαθεν ὕστερον.

Ὅθεν ἤλθεν εἰς αὐτὸν ὄρεξις νὰ εὗγῃ ἀπὸ τὸ κελλίον του, νὰ πηγαίνη εἰς τὸν Κόσμον χάριν περιηγήσεως. Ὅμως πάλιν ἐμπόδισε τὸν λογισμὸν ἕως τὴν ἄλλην ἡμέραν, μὲ τὴν πρώτην συνήθειαν τῆς ἀσκήσεως. Καὶ ἐρχόμενος εἰς τὸ σπήλαιον, εὗρηκε πάλιν εἰς τὴν τρέπεζαν τὸν ἄρτον, ὅμως, ὄχι ὡς πρότερον καθαρὸν, ἀλλὰ ἄσχημον καὶ μουχλιασμένον. Διὰ τὸ ὁποῖον ἐλυπήθη, καὶ τὸν ἔφαγε μὲ ταραχὴν τῆς καρδίας. Ἐτὴν δὲ τρίτην νύκτα τὸν ἐστενοχώρησαν τόσον οἱ πονηροὶ λογισμοί, ὥστε ὅπου τοῦ ἔωαίνετο πῶς πορνεύει μὲ γυναῖκα, καὶ συγκατέβη μὲ τὸν λογισμὸν, ὡσάν νὰ ἔκαμνε καὶ μὲ τὸ ἔργον. Μ' ὅλον τοῦτο πάλιν τὴν τρίτην ἡμέραν ἔκαμνε τὴν συνηθισμένην ἐργασίαν, ὅμως ὄχι πλέον μὲ καθαρὸν λογισμὸν. Διότι ἡ κακὴ ἐπιθυμία ἐθόλωσε τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν ἐσκότισε, καὶ ὕστερήθη τὴν πρώτην θεωρίαν, καὶ Πνευματικὴν εὐφροσύνην τῆς ψυχῆς. Ὅμως ἤλθε καὶ εἰς ἐκείνην τὴν βραδινὴν διὰ νὰ δειπνήσῃ, καὶ εὗρε πάλιν τὸν ἄρτον, ὅμως ὡσάν ἀποφάγωμα πον-

τικῶν, ἢ σκυλίῳν, καὶ ἀπ' ἔξω κατάξηρος. Τότε ἀναστéναξε καὶ ἐκλυσεν, ὅμως ὄχι ὅσον ἔπρεπε, διὰ νὰ φθάσῃ νὰ ἐξαλείψῃ τοὺς κακοὺς λογισμοὺς. Ὁθεν ὄτε ἤθελε νὰ ἀναπαυθῆ εἰς τὸ ψιβάδιον, τὸν ἐκύκλωσαν ὡς κῦνες τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας, οἱ ἀκάθαρτοι λογισμοί, ὥστε ὅπου τὸν ἔκαμαν νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τὸν Κόσμον.

Λοιπὸν εὐθύς ἐσुकώθη, καὶ ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν χώραν, καὶ ἐπεριπάτει ὅλην τὴν νύκτα εἰς ἐκείνην τὴν ἔρημον· ἔστωντας νὰ τὸν ἐφθασεν ἡ ἡμέρα, καὶ νὰ τὸν καίῃ τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου, καὶ ἡ χώρα ὄντας πολλὰ μακρὰν ἀπὸ λόγου του, πλέον ἀπόκαμε, καὶ ἐστοχάζετο εἰς κάθε μέρος τῆς ἐρήμου τριγύρῃ νὰ ἰδῆ κανένα Μοναστήριον, νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀναπαύσῃ ἐκεῖ τοὺς κόπους του. Ὁθεν ἐφάνη ἐκεῖ ἓνα Μοναστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆγε καὶ τὸν ἐδέχθησαν οἱ Πατέρες μὲ φιλοφροσύνην, καὶ ἔπλυναν τὰ πόδια του κατὰ τὴν συνήθειαν, καὶ στένοντες τράπεζαν μετὰ τὴν προσευχὴν, τὸν ἐπαρακαλοῦσαν μὲ ἀγάπην ἀδελφικὴν νὰ γευθῆ ἀπὸ τὰ εὐρισκόμενα. Καὶ ἀφ' οὗ ἐσυνήφερον ὁ Ἀβδᾶς ἀπὸ τὸν κόπον καὶ πείναν, τὸν ἐπαρακάλεσαν οἱ ἀδελφοὶ νὰ τοὺς εἰπῆ, καὶ νὰ ἐρμηνεύσῃ λόγον ψυχικῆς σωτηρίας, καὶ μὲ ποίους ἄρα γε τρόπους ἡμπορεῖ τάχα νὰ γλυτώσῃ καθ' ἓνας ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου, καὶ μὲ ποῖον ἀγῶνα δύναται νὰ νικήσῃ τινὰς τοὺς πονηροὺς καὶ βρωμεροὺς λογισμοὺς. Καὶ αὐτὸς ὡς Πατὴρ φιλόστοργος ἄρχησε καὶ τοὺς ἐνουθετοῦσεν, ὅτι νὰ ἔχουν ἄκραν ὑπομονὴν εἰς τοὺς κόπους, καὶ εἰς τὰ ἐργόχειρα. Διότι αὐτοὶ οἱ κόποι φέρουν τὸν Μοναχὸν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, μὲ τελείαν ἀνεσιν καὶ δόξαν αἰώνιον. Καὶ ἀκόμι πολλαῖς ἐρμηνείαις ὠφέλιμας τῆς ἀσκήσεως τοὺς ἐρμήνευσεν, ἀπὸ ταῖς ὁπίας ὠφελήθησαν καταπολλὰ οἱ ἀδελφοί. Ὡς δὲ ἐτελείωσεν τὰς νουθεσίας, ἐσυλλογίζετο εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἔλεγεν· Ἀλήμονον εἰς ἐμὲ, ἐπειδὴ ἄλλους διδάσκω καὶ νουθετῶ, καὶ ἐγὼ ἔμεινα ἀδιόρθωτος. Καὶ γνωρίζοντας μὲ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τὴν ἐσχάτην πλάνην τοῦ δαίμονος, γυρίζει πάλιν ὀπίσω μὲ ταχύτατον δρόμον εἰς τὴν ἔρημον, λέγωντας ἐκεῖνα τὰ λόγια τοῦ Προφήτου μὲ πικρότατα δάκρυα· « Ἀνίσως καὶ δὲν ἤθελε μοῦ βοηθήσῃ ὁ Κύριος, ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταπτήσῃ ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰ καταχθόνια τῆς κολάσεως. » Ἡθελα γένη παίγιον τῶν δαιμόνων. Καὶ βέβαια ἐγένεν εἰς αὐτὸν ἐκεῖνος ὁ λόγος ὅπου λέγει· « ἓνας ἀδελφός, ὅπου νὰ ἔχη βοήθειαν ἀπὸ ἄλλον ἀδελφόν, εἶναι ὡσάν ἓνα κάστρον δυνατὸν καὶ ὑψηλόν, καὶ ὡσάν ἓνας πύργος ἀκίνητος. » Ἐξῆσε λοιπὸν αὐτὸς ὁ μετανοήσας εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ ἐπέρασε τὴν ζωὴν του μὲ ἀσχόλαστα δάκρυα, καὶ πόνους καὶ κόπους ὑπερβολικοὺς. Καὶ ἐνθυμούμενος ἐκεῖνο τὸ πρῶτον τραπέζι τὸ οὐράνιον καὶ ἀγγελικόν, δὲν εὗρισκε κρηγορίαν. Ὁθεν ἔστωντας καὶ νὰ ἐκλείσει τοῦ λόγου του εἰς ἓνα σπηλαίον, ἐκείτετο εἰς παλαιόσακκον καὶ στάκτην, καὶ

δὲν ἐσυκώθη ὁ τρισόλβιος ἐκεῖθεν, ἕως ὅπου ἤκουσαν οὐράνιον ἄγγελον ὅπου τοῦ εἶπε· Φυλάγου ἀπὸ τῶρα καὶ ἔμπροσθεν νὰ μὴ πλανηθῆς ἀπὸ ταῖς πονηρίαις τοῦ δαίμονος. Σὺκῶ λοιπὸν ἐδόθην, καὶ ὑπάγε νὰ ἀνταμώσῃς τοὺς ἀδελφούς ὅπου ἐρμήνευσες εἰς τὸ Μοναστήριον, οἱ ὅποιοι σοῦ φέρουν τροφὰς χάριν εὐλογίας, μὲ τοὺς ὁποίους νὰ φιλευθῆς εἰς δόξαν Θεοῦ. Τὸν ὅποιον εὐχαρίστα ὅπου σὲ ἔλυπηθη, καὶ δὲν ἔχασες τοὺς κόπους σου.

Ταῦτα, τέκνα μου ἀγαπητά, σὰς τὰ ἐδιηγήθηκα, διὰ νὰ ἀγωνίζεσθε, διὰ νὰ γίνεσθε πάντοτε ταπεινοὶ εἰς ὁποίαν τάξιν καὶ στάσιν εὕρισκεσθε. « Διότι αὕτη εἶναι ἡ πρώτη παραγγελία τοῦ Σωτῆρός » μας· Μακάριοι, ὀρίζει, οἱ πτωχοὶ τῷ Πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν » ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. » Ἦγουν νὰ εἶναι ταπεινοὶ κατὰ τὴν καρδίαν, καὶ κατὰ τὸν λογισμόν. Οἱ τοιοῦτοι ταπεινόφρονες ἔχουν νὰ κερδήσουν τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Καὶ διὰ νὰ μὴ πλανᾶσθε ἀπὸ τὰς φαντασίας τῶν δαιμόνων, νὰ ἔχετε προσοχὴν, ὅποταν ἔλθῃ εἰς τοῦ λόγου σας, ἢ ἀδελφός, ἢ ἀδελφή, ἢ μήτηρ, ἢ πατήρ, ἢ διδάσκαλος, ἢ συγγενής, ἢ γνωρίμος, εὐθύς νὰ συκῶνετε τὰ χεῖριά σας εἰς προσευχὴν. Καὶ ἀνίσως εἶναι φάντασμα, θέλει ἀφανισθῆ μετὰ τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς. Ἀκόμι καὶ ὅποταν τύχη νὰ σὰς ἐπαινέσουν οἱ ἄνθρωποι, ἢ ὅποταν σὰς ἔλθουν λογισμοὶ πῶς εἰστε καλοὶ καὶ ἐνάρετοι, αὐτὰ ὅλα εἶναι ἀπὸ τὰς πονηρίας τοῦ σατανᾶ, καὶ νὰ φυλάγεσθε νὰ μὴ διδτε ἀκρόασιν, μάλιστα τότε νὰ καταφρονᾶτε τοῦ λόγου σας πῶς εἰστεν ἀχρεῖοι δούλοι, καὶ οὐτιδανοὶ. Καὶ ἐμένα, τέκνα μου, πολλαῖς φοραῖς μὲ ἐγέλασαν οἱ δαίμονες, καὶ μοῦ ἔδειχναν τὴν νύκτα κάποιαις φαντασίαις, καὶ μὲ ἐμπόδιζαν ἀπὸ τὴν προσευχὴν, καὶ μόνον εἶχα εἰς τὸ στόμα μου τὰ Προφητικὰ λόγια· « Ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ, λείπετε ἀπὸ λόγου μου ἐργάται, πονηρὰ καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα τῆς ἀνομίας. Δὲν θέλετε δυνηθῆ νὰ ἀφανίσετε δούλον Θεοῦ.

Λοιπὸν καὶ ἐσεῖς, τέκνα μου, κυνηγᾶτε τὴν ἡσυχίαν, ἀγωνίζεσθε νὰ ἀποκτήσετε νοῦν καθαρὸν, καὶ ἀθόλωτον ἀπὸ συλλογισμοὺς κοσμικοὺς. Καλὸς εἶναι καὶ ἐκεῖνος ὁ μοναχός, ὅπου εὕρισκόμενος καὶ εἰς τὸν Κόσμον πολιτεύεται ἐνάρετα, καὶ ἐργάζεται τὰ καλὰ, ἐπιμελεῖται φιλανθρωπίαν, φιλοξενίαν, ἀγάπην, καὶ ἐλεημοσύνην, εὐεργετῆ τοὺς διαβάτας, βοηθεῖ τοὺς ἀσθενεῖς, χωρὶς νὰ σκανδαλίζεται. Ὁ τοιοῦτος βέβαια καλὸς καὶ ὑπέρκαλος. Ὅμως τὰ μέτρα τοῦ ἡσυχαστοῦ, ὅπου νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν πρᾶξιν εἰς τὴν θεωρίαν, εἶναι ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ μέτρα τοῦ πολιτικοῦ. Ὁ ἡσυχαστὴς καὶ θεωρητικὸς εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ τὰς φροντίδας τοῦ Κόσμου. Ἀληθμονᾶ καὶ τὸ ἴδιον κορμὶ· φαντάζεται τὰ οὐράνια, ὁ νοῦς του δίδεται εἰς τὸν Θεόν, πάντοτε διψᾷ ἢ ψυχὴ του τὴν προσευχὴν, καθὼς ἢ ἔλαφος διψᾷ καὶ τρέχει εἰς ταῖς βρῦσαις τῶν ὑδάτων, καὶ

μέ τήν προσευχήν μόνην εὐρίσκει παρηγορίαν καί ἄνεσιν εἰς τήν ψυχὴν.

Εἶδα ἐγὼ ἄνθρωπον εἰς τὴν ἔρημον, ὁποῦ εἰς δέκα χρόνους δὲν ἔφαγε γῆϊνον ἄρτον, ἀλλὰ Ἄγγελος Κυρίου ἤρχετο καί τοῦ ἔφερον οὐράνιον ἄρτον. Καί αὐτὴ ἡ τροφή ἦτον εἰς αὐτὸν φαγητὸν καί πιωτὸν ἄρκετὸν, καί τὸν ἀνέπαυε νὰ μὴ ζητῇ τὸ σῶμα νὰ τρέφεται πλέον τίποτες. Καί ἦλθαν εἰς αὐτὸν με φαντασίαν οἱ δαίμονες, καί ἔδειχναν τάχα πῶς εἶναι φρατεύματα Ἀγγέλων, καί ἔσεοναν μαζίτους ἀμάξι πύρινον, καί παράταξιν βασιλικήν, ὡσάν νὰ ἦλθαν με Βασιλέα, καί ἔλεγον εἰς αὐτὸν· Ὅλα τὰ καλὰ τὰ ἐκατώρθωσες ἄνθρωπε· λοιπὸν προσκύνησόν με, καί θείλω σὲ πάρει εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ὡσάν τὸν Προφήτην Ἡλίαν. Καί ὁ Μοναχὸς μόνον ἐσυλλογίζετο καί ἔλεγεν ἔτσι· Ἐγὼ κάθε ἡμέραν προσκυνῶ τὸν Θεὸν καί Βασιλέα τοῦ Οὐρανοῦ, καί ἀνίσως καί εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος, πῶς γυρεύει ἀπὸ λόγου μου τώρα προσκύνησιν; Καί εὐθύς ὁποῦ ἐσυλλογίσθη ἔτσι, καί εἶπεν, ὅτι ἐγὼ ἔχω τὸν ἐδικόν μου Βασιλέα καί Θεὸν, τὸν ὁποῖον προσκυνῶ πάντοτε, μὰ ἐσύ δὲν εἶσαι ἐδικός μου βασιλεὺς, τότε ἐν τῷ ἅμα ἐκείνη ἡ φαντασία ἔγινεν ἄφαντος. Αὐτὸς ὁποῦ μοῦ ἔλεγεν αὐτὰ ἐκαμῶνετο τάχα πῶς τὰ εἶδεν ἄλλος, ὁμως οἱ Πατέρες ὁποῦ ἦτον ἐκεῖ με ἐβεβαίωσαν, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰ εἶδε, καί τὸ ἐκρυπτε διὰ ταπεινώσιν.

Αὐτὰ καί ἄλλα περισσότερα δηγασόμενος εἰς ἡμᾶς ὁ ἀγιώτατος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης εἰς τρεῖς ἡμέρας, δὲν ἔπαυσεν ἕως ὥρας ἐνάτης τὴν ὁμιλίαν, με τὴν ὁποῖαν ἐπαρηγόρησε καί ἐθεράπευσε τὰς ψυχὰς μας. Δίδωντάς μας λοιπὸν εὐχὰς καί εὐλογίας, ἐπαρήγγειλε νὰ μισεύσωμεν ἐν εἰρήνῃ. Καί ὅταν ἐμισεύσαμεν μᾶς εἶπε καί μίαν Προφητείαν. Ὅτι σήμερον (λέγει) ἦλθεν εἰδησις εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, διὰ τὴν νίκην, ὁποῦ ἔκαμεν ὁ εὐσεβέστατος Βασιλεὺς Θεοδόσιος, καί ἐφόνευσε τὸν Τύραννον Εὐγένιον, καί ὅτι πῶς αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς ἔχει νὰ ἀποθῆνῃ με φυσικὸν θάνατον εἰς τὸν θρόνον του. Ἐὰ ὅποια ὅλα ἔγιναν κατὰ τὴν Προφητείαν τοῦ Ἁγίου. Ἦτον βέβαια νὰ θαυμάσῃ τινὰς, βλέπωντας τοὺς ἀδελφοὺς ἐκείνους, ὁποῦ εὐρίσκοντο μαζίτου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡσάν μία λαμπροφόρος παράταξις βασιλική, καί ὡσάν Ἄγγελοι ὁποῦ σέκονται ἐνώπιον Θεῶ, καί τὸν δοξολογοῦσι με ἀκατάπαυσταις δοξολογίαις. Καί ἐπειδὴ ὑπήγαμεν καί εἰς ἄλλα μέρη, καί εἶδαμεν πολλοὺς Πατέρας, ἦλθαν μερικοὶ ἀδελφοὶ καί εἶπαν, ὅτι ἐτελειώθη ἐν Κυρίῳ ὁ Ἀββᾶς Ἰωάννης με θαυμάσιον τρόπον. Διότι ἔστώντας καί νὰ παρήγγειλεν νὰ μὴν ὑπάγῃ τινὰς εἰς τοῦ λόγου του τρεῖς ἡμέρας, ἔκλινε τὰ γόνατα εἰς προσευχήν, καί ἐκεῖ παρέδωκε τὸ Πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Περὶ τῆς Ποιμενίης.

Αὐτὸς ὁ Ἀββᾶς Ἰωάννης, ἔστωντας καὶ ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Ποιμενίη νὰ ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν σκήτην χάριν εὐλαθείας, νὰ λάβῃ καὶ εὐχὴν τοῦ Γέροντος, δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἰδῇ, ἀλλὰ τὴν ἐμήνυσε (πεφωτισμένος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον) ὅτι ὁπόταν καταβαίνει ἀπὸ τὴν Θηβαΐδα, νὰ φυλάγεται νὰ μὴ περάσῃ ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, διατὶ ἔχει νὰ πέσῃ εἰς μεγάλους πειρασμούς. Ὅμως αὕτη ἀλησμόνησε τὴν παραγγελίαν τοῦ Γέροντος, καὶ ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν διὰ νὰ ἱστορίσῃ τὸν τόπον. Καὶ εἰς τὸν δρόμον ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν χώραν Νίκιον κοντὰ, ἦλθαν διὰ πλεόν εὐκολίαν νὰ τὴν περάσουν τὰ πλευσίματα, καὶ ἐκεῖ ἔτυχαν οἱ δούλοι τῆς νὰ κάμουν μάχην μὲ τοὺς ἐντοπίους, ἀνθρώπους βαρβάρους καὶ ἀγρίους, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ νὰ ἦτον περισσοὶ ἐνίκησαν. Εἶχε δύο Εὐνούχους ἡ Ποιμενίη, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους τὸ ἓνα ἔκοψαν τὰ δάκτυλα, καὶ τὸν ἄλλον ἐθανάτωσαν καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ταραχὴν, καὶ τὸν Διονύσιον τὸν ἀγιώτατον Ἐπίσκοπον ἐξ ἀπροσεξίας ἐρρίψαν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ὅλους τοὺς δούλους τῆς ἐπλήγωσαν, καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, μὲ μεγάλας ὕβριτας καὶ ἀτιμίας ἐκατατζακίσαν τὰ μέλη τῆς.

Βίος τοῦ Ἀββᾶ Ἀμμωνᾶ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Εἶδαμεν καὶ ἄλλον Ἀββᾶν εἰς τὴν Θηβαΐδα, ὀνόματι Ἀμμωνᾶν, καὶ εἶχεν εἰς τὴν ἐπίσκεψίν του τρεῖς χιλιάδας Μοναχοὺς, τοὺς ὁποῖους ὠνόμαζαν καὶ Ταβεννησιώτας. Τοῦτοι οἱ τρισὸλβιοι ἀδελφοὶ ἐπολιτεύοντο Ἀγγελικῶς. Τὸ φῶρεμά τους ἦτον ἀπὸ δέρματα πραβάτων. Ὅταν ἐγεύοντο εἰς τὴν τράπεζαν, ἔσκυπταν κάτω, καὶ δὲν ἦτον ἄδεια εἰς αὐτοὺς νὰ βλέπῃ ἓνας τοῦ ἄλλου τὸ πρόσωπον, καὶ εἶχαν τσαυτὴν σιωπὴν, ὅπου ἐφαίνοντο νὰ ἠσύχαζε κάθε ἓνας εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ὄχι νὰ ζῆ εἰς Μοναστήριον μεταξὺ συνοδίας. Καὶ κάθε ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀγωνίζεται κρυφίως, διὰ νὰ μὴν ἠξεύρῃ ἄλλος τινὰς τὴν ἐργασίαν του. Καὶ μόνον διὰ σχῆμα καθόνται εἰς τὴν τράπεζαν, διὰ νὰ μὴ γνωρίζεται ἡ ἐγκράτειά τους. Διότι ἄλλοι μὲν μίαν ἢ δύο φοαῖς μόνον ἐγγίζαν τὸ χεῖρι εἰς τὸ στόμα μὲ ἄρτον καὶ ἐλαίαν, ἢ ἄλλα φαγητὸν, ὅπου ἦτον εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ μὲ τοῦτο εὐχαριστοῦντο. Καὶ ἄλλοι πάλιν ἐπερναν ξηρὸν ψωμί, καὶ τὸ ἐμασσοῦσαν μοναχὸν, καὶ ἄλλοι ἐγεύοντο ὀλίγον ἀπὸ τὸ ζουμί τῶν ὀσπρίων, καὶ ἄλλο τίποτε δὲν ἔτρωγαν. Ἐὰ ὅποια αὐτὰ ὅλα τὰ περιεργάσθηκα, καὶ ἔλαβα μεγάλην ὠφέλειαν, βλέπωντάς τα ὀφθαλμοφανῶς.

Βίος τοῦ Ἀββᾶ Βῆ.

Ἀκόμι εἶδαμεν καὶ ἄλλον γέροντά, ὁ ὁποῖος ἐξεπέρασεν ὅλους εἰς τὴν πραότητα, τὸ ὄνομά του Βῆ. Διὰ τὸν ὁποῖον ἔλεγαν οἱ ἀδελφοὶ ἐποῦ συνασκήτευαν, ὅτι ποτέ του δὲν ἤξευρεν οὔτε νὰ ὁμόση, οὔτε νὰ εἰπῇ ποτέ ψεῦδος, μήτε ὠνείδισε τινὰ ἀδελφόν, οὔτε τὸν εἶδε τινὰς ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας νὰ θυμωθῇ ποτέ. Ἡ ζωὴ του ἐπέρασεν ἡσυχῇ, ἡ γνώμη του ἡμερωτάτη, καὶ ἡ κατάστασις Ἀγγελικὴ. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀμετρον ταπεινώσειν ὅπου εἶχε, κατηγοροῦσα πάντοτε καὶ ὠνείδιζε τοῦ λόγου του, λέγωντας πῶς δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ζῆ εἰς τὸν Κόσμον. Αὐτὸν τὸν Ὅσιον μὲ ὅλον ἐποῦ τὸν παρεκαλέσαμεν καταπολλά, διὰ νὰ μᾶς εἰπῇ κανένα λόγον διὰ ψυχικὴν ἀφέλειαν, καὶ μετὰ βίας ἐκαταπέισθη, καὶ μᾶς εἶπεν ὀλίγα τινὰ διὰ τὴν πραότητα, καὶ ἀκακίαν. Ἐνα καιρὸν ἦλθαν εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον γέροντα γεωργοί, καὶ ἀμπελουργοὶ ἀπὸ τὴν χώραν ὅπου ἦτον ἐκεῖ κοντά, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσαν νὰ διώξη τὸν δράκοντα, ὅπου ἦτον σιμὰ εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἐφόνευε ζῶα καὶ ἀνθρώπους. Καὶ ὁ Ὅσιος ἀκούσας τὴν παρακάλεσιν τους, ὑπῆγε σιμὰ εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ βλέπωντας τὸ θηρίον (τὸ ὁποῖον ἦτον μέγα καὶ φοβερόν,) τὸ ἐπρόσταξε μὲ ἡσυχον φωνήν, λέγωντας· ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ παραγγέλλω σοι, πλεόν νὰ μὴ βλάψης τινὰ. Καὶ παρευθὺς ὡσάν νὰ ἐδώχνητο ἀπὸ Ἄγγελον Κυρίου, ἐφυγε, καὶ ἐγένεν ἀφαντος· καὶ ἄλλην φοράν ἔλεγαν πάλιν δι' αὐτὸν τὸν Ὅσιον Βῆ, νὰ ἐδιώξε καὶ μέγαν Κροκόδειλον.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Θεωνᾶ.

Εἶδαμεν καὶ ἄλλον Ἀσκητὴν σιμὰ εἰς τὴν χώραν, εἰς τόπον ἔρημον, ὀνόματι Θεωνᾶν. Ὁ ὁποῖος ἦτον κλεισμένος μέσα εἰς ἓνα κελλίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔκαμε τριάντα χρόνους ὅπου δὲν ἐσύνητευεν. Οὗτος ἔλαβε χάριν ἀπὸ Θεοῦ, καὶ ἔκαμνεν ἀπειρα θαύματα, καὶ εἶχε Προφητικὸν χάρισμα, καὶ ἔτρεχεν ὁ Κόσμος εἰς αὐτὸν μὲ μέγαλιν εὐλάβειαν, καὶ ἔφεραν τοὺς ἀσθενεῖς μὲ διάφορα πάθη, καὶ αὐτὸς καθὼς εὐγανε τὸ χέρι του ἀπὸ τὴν θυρίδα, καὶ τὸ ἔδωκεν αὐτὸς καθὼς εὐγανε τὸ χέρι του ἀπὸ τὴν θυρίδα, καὶ τὸ ἔδωκεν αὐτὸς καθὼς εὐγανε τὸ χέρι του ἀπὸ τὴν θυρίδα, καὶ τὸ ἔδωκεν αὐτὸς καθὼς εὐγανε τὸ χέρι του ἀπὸ τὴν θυρίδα. Εἰς τὸ ἄνω εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, παρευθὺς ἐλάμβανον τὴν ὑγίαν τους. Εἰς τὸ ἄνω εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, παρευθὺς ἐλάμβανον τὴν ὑγίαν τους. Εἰς τὸ ἄνω εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, παρευθὺς ἐλάμβανον τὴν ὑγίαν τους. Κατὰ τὸ ἦχος χαροποιός, καὶ ὅλος ἦτον γεμάτος ἀπὸ χάριν Θεοῦ. Μίαν νύκτα ἦλθον εἰς τοῦτον τὸν Ὅσιον κλέπται, θαρρήσαντες πῶς ἔχει ἀργύρια, καὶ ἔχοντες σκοπὸν νὰ τὸν φονεύσουν· αὐτὸς δὲ ὁ μακάριος ἐπροσηύχεται, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐμβῆκαν εἰς τὴν θύραν οἱ κλέπται, ἔμειναν ἀκίνητοι ἕως τὸ πρωί, καὶ ἔστρωτας νὰ ἦλθον τὴν

ἡμέραν εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸν Ὅσιον, καὶ γνωρίσαντες τὸν σκοπὸν ὅπου εἶχαν οἱ κλέπται νὰ φονεύσουν τὸν Ἄγιον, ἔκαμεν ἀπόφασιν νὰ φονεύσουν αὐτοὺς, ἢ νὰ τοὺς καύσουν εἰς τὴν φωτιάν. Καὶ ὁ Ἅγιος εἶπεν εἰς τὸ πλῆθος, νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς κλέπτας, εἰδὲ μὴ καὶ δὲν τοὺς ἀφήσουν, νὰ ἤξεύρουν πῶς ἔχουν νὰ ὑστερηθοῦν καθὲ χάριν ἀπὸ λόγου του. Καὶ ἀκούσαντες ἐκεῖνοι τὸν λόγον τοῦ Ὁσίου, ἀφήκαν τοὺς κλέπτας. Οἱ ὅποιοι βλέποντες τὸ θαῦμα ὅπου ἔγινε, καὶ τὴν πραότητα τοῦ γέροντος, ἐμετανόησαν ἀπὸ καρδίας, καὶ ὑπῆγαν εἰς ἓνα Μοναστήριον, καὶ ἔγιναν δοκιμώτατοι Μοναχοί. Τοῦτος ὁ Μακάριος Θεωνᾶς ἤξευρε τὴν γλῶσσαν τῶν Λατίνων καὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν Αἰγυπτίων, καθὼς ἐβεβαιώθημεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον, καὶ ἀπὸ ἄλλου, ὅπου ἠκούσαμεν. Ἐτρωγε πάντοτε ὄσπρια ὡμὰ· εὐγινε τὴν νύκτα εἰς τόπους ἐρήμους, καὶ ἐσυναναστρέφετο μὲ ἄγρια θηρία, τὰ ὅποια τὰ ἐπότιζεν ἀπὸ τὸ νερὸν ὅπου ἔπινεν αὐτός. Διότι ἐφαίνοντο ἐκεῖ μετὰ τὸ νερὸν πατημασίαις διαφόρων θηρίων καὶ ζῶων, ὅπου αὐτὸς συναναστρέφετο.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἡλίας.

Εἶδαμεν καὶ ἄλλον γέροντα εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ὀνομάζεται τοῦ Ἀντωνίου, ἡ ὁποία εἶναι Μητρόπολις τῆς Θηβαΐδος, τὸ ὄνομά του Ἡλίας, καὶ ἦτον χρόνων ἑκατὸν δέκα. Διὰ τὸν ὅποιον ἔλεγαν οἱ Πατέρες, ὅτι νὰ ἑκατοικοῦσε καὶ εἰς αὐτὸν χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπου ἑκατοικοῦσεν εἰς τὸν Προφήτην Ἡλίαν. Εἰς ἐκείνην τὴν φοβερὰν καὶ μεγάλην ἔρημον ἔκαμεν ἐβδομηῆντα χρόνους, καὶ εὐγῆκεν ἡ φήμη του πανταχοῦ. Ἐλεγαν οἱ Πατέρες ἐκεῖνοι, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραστήσῃ τινὰς μὲ λόγον τὴν ταλαιπωρίαν, καὶ σκληρότητα ἐκείνης τῆς ἐρήμου, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ μακάριος Ἡλίας ἀσκήτευε, καὶ ποτὲ εἰς χώραν, ἢ εἰς χωρίον δὲν ἐπλησίασεν. Ἐκεῖνοι ὅπου ἤρχοντο εἰς τοῦ λόγου του διὰ εὐλάβειαν, εἶχαν μεγάλην κόπον καὶ δυσκολίαν. Ὁ δρόμος ἦτον τόσον στενός, ὅπου μετὰ βίας ἐχάρει πατημασία ἀνθρώπου, καὶ ἀπὸ ἓνα μέρος καὶ ἄλλο ἦτον ἐγκρεμοὶ πετρώδεις καὶ φοβεροί. Αὐτὸς δὲ ὁ θαυμασίος ἑκατοικοῦσεν ὑποκάτω εἰς μεγάλην πέτραν, μέσα εἰς ἓνα σπήλαιον. Το ὅποιον καὶ νὰ τὸ βλέπῃ τινὰς τὸν ἔπερνε φόβος. Ὑπέργηρος γινόμενος, ἔκαμνε πάντοτε θαύματα καὶ σημεῖα, καὶ ἀπὸ τὸ νὰ ἰατρῶν καθὲ λογιῆς ἀσθένειαν δὲν ἔπαυε καθὲ ἡμέραν. Ὅποταν ἦτον νέος, ἔτρωγε μίαν φοράν τὴν ἐβδομάδα. Καὶ ὅταν ἐγίνεν ὑπέργηρος, ὅταν καὶ ἡμεῖς τὸν εἶδαμεν, ἔτρωγεν ἀπὸ βραδύ καὶ βραδύ τρεῖς οὐγγίαις ψωμί, καὶ τρεῖς ἐλαίας.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Κόπρι.

Ἦτον ἕνας γέροντας, ὁ ὁποῖος εἶχε Μοναστήριον εἰς τὴν ἔρημον, ὀνομαζόμενος Κόπρις, κοντὰ ἐννεήκοντα χρόνων εἰς τὴν ηλικίαν, ἀνθρώπος ἀγιώτατος, καὶ θαυματουργός. Ὅστε ὁποῦ μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔκαμνε σημεῖα καὶ τέρατα, ἰατροῦντας κά-
θε λογῆς ἀσθένειαν, καὶ πάθη διάφορα, καὶ διώχνωντας δαιμόνια. Καὶ πολλὰ θαύματα ἀκόμι ἔκαμνεν ἔμπροσθεν εἰς τὰ ἐδικὰ μας ὀμματία. Εὐθύς λοιπὸν ὁποῦ τὸν πρωτοανταμώσαμεν, μᾶς ἐδεχθη φιλοφρόνως, καὶ μετὰ θερμῆς προσευχῆς. Ἐπειτα ἔπλυνε τὰ πόδια μας, καὶ τότε ἄρχησε νὰ μᾶς ἐρωτᾷ, πῶς, καὶ εἰς ποῖαν κατάστα-
σιν εὐρίσκεται ὁ Κόσμος; Καὶ ἡμεῖς πάλιν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸν ἐπαρακαλούσαμεν νὰ μᾶς διηγηθῆ τῆς ἐδικῆς του πολιτείας καὶ ζωῆς ταῖς ἀρεταῖς, διὰ νὰ ὠφεληθοῦμεν ψυχικῶς. Καὶ μὲ ποῖον τρόπον τοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς αὐτὴν τὴν μεγάλην χάριν τῶν θαυ-
μάτων. Καὶ ποῖους τρόπους μεταχειριζόμενος ἀνέβη εἰς τόσον ὕψος ἀρετῶν. Καὶ αὐτὸς ὁ θαυμάσιος μὲ ἀπλότητα καρδίας, καὶ ταπει-
νωσιν ψυχῆς, ἄρχησε παρευθὺς νὰ μᾶς διηγητῆ τὴν ζωὴν του, καὶ ἄλλων πολλῶν Ἁγίων Πατέρων προητέρων ἀπὸ αὐτόν, ὁποῦ ἔλαμ-
ψαν μὲ τὴν ἀσκησιν, τοὺς ὁποῖους καὶ αὐτὸς ὅσον ἤμπόρεσεν ἐ-
μιμήθη. Καὶ μᾶς ἔλεγεν ὁ μακάριος, ὅτι ἔμπρὸς εἰς τὴν πολιτείαν ἐκείνων τῶν μακαρίων Πατέρων, ὁποῦ ἀσκήτευσαν ἐδῶ εἰς τὴν ἔ-
ρημον, ἡ ἐδική μου πολιτεία, τέκνα μου, δὲν εἶναι τίποτες.

Ἐκεῖ δὲ ὁποῦ μᾶς ἐδιηγεῖτο ὁ Ἀββᾶς Κόπρις τῶν Ὁσίων Πατέ-
ρων τὰ κατορθώματα, ἕνας ἀπὸ τὴν συνοδίαν μας, μὲ τὸ νὰ ἐφά-
νησαν ἀδύνατα καὶ ἄπιστα τὰ λεγόμενα, ἄρχησε καὶ ἐνύσταζε· καὶ
βλέπει παρευθὺς (ὡσάν εἰς ὄραμα) ἕνα Βιβλίον μὲ ὀλόχρυσα
γράμματα, καὶ τὸ ἐβάστα ὁ Ἀββᾶς εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ἐστέ-
κετο ἐκεῖ ἕνας ἀσπρογένης, καὶ τοῦ εἶπε μὲ φοβηρισμόν· Δὲν ἀ-
κούεις μὲ προσοχὴν τὸ Βιβλίον ὁποῦ ὀναγινώσκειται, ἀλλὰ ἀκόμι
ἀμελεῖς καὶ νυστάζεις; Καὶ αὐτὸς ὡς ἤκουσεν ἐτρόμαξε, καὶ μὲ τα-
ραχὴν καρδίας μᾶς ἐδιηγηθῆ τὸ ὄραμα μὲ γλῶσσαν Ῥωμαϊκὴν. Καὶ
λέγωντας αὐτὸς ἀκόμι ἐκεῖνα ὁποῦ εἶδεν εἰς τοῦ λόγου μας, βλέπομεν
καὶ ἦλθεν ἕνας χωρικός, καὶ ἐβάστα εἰς τὸ χεῖρι του ἕνα καυκίον γε-
μάτον μὲ ἄμμον, καὶ ἐστέκετο καὶ ἐκαρτέρει ὅσον νὰ τελειώσῃ ὁ
σύντροφός μας τὸν λόγον. Ἡμεῖς κατόπι ἠρωτήσαμεν τὸν Ἀββᾶν διὰ
τὸν χωρικὸν ἐκεῖνον, καὶ τί δηλοῖ τὸ καυκίον ὁποῦ βαστᾷ μὲ τὴν
ἄμμον; Καὶ ὁ γέρον ἀπεκρίθη πρὸς ἡμᾶς· Ὁ τέκνα μου ἀγαπητά,
δὲν εἶναι πρέπον τινὰς νὰ λέγῃ, καὶ νὰ φανερώῃ, εἰς ἄλλους, ἀ-
νίσως καὶ ἐδειξεν ὁ Θεὸς κανένα χάρισμα εἰς τοῦ λόγου του, μή-
πως καὶ πέσῃ εἰς κενοδοξίαν, καὶ χάσῃ καὶ τὸν μισθόν, εἰάν ἔκαμε

καὶ κανένα καλόν. Ὅμως ἐπειδὴ καὶ βλέπω πῶς ἔχετε μέγαν ἔρωτα, καὶ προθυμίαν νὰ ἰδῆτε, καὶ νὰ ἀκούσετε εἰς δόξαν Θεοῦ τὰ μεγαλεῖά του, καὶ τὰ θαυμάσια διὰ ὠφέλειαν τῆς ψυχῆς σας, διὰ τὸ ὅποιον ἐκάμετε καὶ τόσους κόπους νὰ ἔλθῃτε ἀπὸ μακρυνούς τόπους εἰς τὴν ἔρημον, θελω σᾶς φανερώσει τέκνα μου ἐκεῖνα τὰ θαυμάσια, ὅπου οἰκονόμησεν ἡ Θεία Ἀγαθότης διὰ μέσου ἡμῶν τῶν ἀναξίων.

Εἰς ἐτοῦτα τὰ μέρη κοντὰ εἶναι γῆ ἄκαρπος, καὶ οἱ κάτοικοι εἶναι οἱ περισσότεροι γεωργοί, καὶ σπεύρουν τὰ χωράφια, καὶ κατὰ βίας φερρίζουν τὸ ἥμισυ ἀπὸ ὅσον σπεύρουν, ἐπειδὴ γίνεται σκώληκας, καὶ τρώγει ὅλον τὸν καρπὸν, καὶ ἀφίνει τὸ στάχυ μοναχόν. Εἰς ἐκεῖνα ὅμως τὰ μέρη εἶναι πολλοὶ χωρικοί, ὅπου τοὺς ἐβαπτίσασαμεν ἡμεῖς, καὶ τοὺς ἐκάμαμεν Χριστιανούς. Οἱ ὅποιοι ἐσυναβροίσθησαν πολλοί, καὶ ἤλθαν καὶ μᾶς ἐπαρακάλεσαν, διὰ νὰ κάμωμεν προσευχὴν, νὰ παύσῃ τὸ κακὸν ἀπὸ τὰ χωράφιά τους. Καὶ ἐγὼ τοὺς εἶπα, ὅτι ἀνίσως καὶ ἔχουν πίστιν, ἤμπορεῖ καὶ αὐτὴ ἡ ἄμμος τῆς ἐρήμου νὰ τοὺς δώκῃ καρπὸν. Καὶ αὐτοὶ καθὼς ἤκουσαν τοῦτον τὸν λόγον, ἐπῆρε κάθε ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἄμμον ὅπου ἐπατούσαμεν, καὶ ἐγέμισαν τοὺς κόλπους τους, καὶ μᾶς ἐπαρακάλεσαν νὰ τοὺς εὐχρηθοῦμεν, καὶ νὰ εὐλογήσω τὴν ἄμμον, ὅπου εἶχαν εἰς τοὺς κόλπους τους. Βλέπωντας λοιπὸν ἐγὼ τὴν εὐλάβειάν τους τοὺς εὐχήθηκα, καὶ εἶπα εἰς αὐτοὺς, ὅτι νὰ γένη τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καθὼς ἐπίστευσαν. Μὲ τοιαύτην πίστιν ὑπῆγαν οἱ χωρικοί, καὶ ἔσπειραν εἰς τὰ χωράφιά τους ἐκείνην τὴν ἄμμον ἀνακατωμένην μὲ τὸ σιτάρι, καὶ ἔξαφνα ἐγένη ἐκεῖ τόσος καρπός, ὅπου ἐπερίσσευσε τοὺς καρποὺς ὅλης τῆς Αἰγύπτου. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἐσυνήθισαν, καὶ ἔρχονται κάθε χρόνον καὶ πέρουν εὐλογίαν μὲ τὴν ἄμμον τῆς ἐρήμου, καθὼς εἶδετε.

Ἄλλοτε τέκνα μου ἐθαυματούργητεν ὁ Κύριος ἔμπροσθεν εἰς πλήθος πολὺ. Ἔστωντας μίαν φοράν νὰ ἐκατέβηκα εἰς τὴν χώραν, εὐρῆκα ἓνα μάγον, ὅπου ἐπλανοῦσε πολλοὺς μὲ ταῖς μαγείαις του. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠμπόρεσα μὲ λόγους νὰ τὸν καταπεισῶ νὰ ἀφήσῃ τὴν πλάνην του, εἶπα εἰς τὸ πλῆθος ὅπου ἐστέκετε ἐκεῖ, νὰ ἀναψουν μεγάλην φωτίαν, καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἀνάψουν, εἶπα πάλιν, ὅτι νὰ ἐμδοῦμεν καὶ οἱ δύο μας μέσα εἰς τὴν φωτίαν, καὶ ὁποιος μείνῃ ἀδλαθῆς, ἐκεῖνος πιστεύει ὀρθά. Τότε τὸ πλῆθος ἤρπασαν αὐτόν, διὰ νὰ ἐμβῶμεν καὶ οἱ δύο ὁμοῦ. Ὅμως ἐκεῖνος ἐφώναξεν, ὅτι πρέπει νὰ ἐμδοῦμεν εἰς τὴν φωτίαν ἓνας ἓνας ξεχωρὰ, καὶ πρῶτος νὰ ἐμδῇ ἐκεῖνος, ὅπου εἶπε καὶ τὴν ἀναψν. Τότε ἐγὼ εὐθύς ἐκάμα τὴν σφραγίδα τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἐπάνω μου, καὶ ἐστάθηκα εἰς τὸ μέσον τῆς φωτίας, καὶ εὐθύς ἡ φωτία ἐσκορπίζετο εἰς ἓνα καὶ ἄλλο μέρος, καὶ δὲν μοῦ ἤγγιζε τελείως μιστὴν ὥραν καὶ πα-

ένός μας τὸ ἐπάγγελμα; Καὶ ὁ Ἀβδᾶς Παῦλος εἶπεν· Καὶ τί θαυμαστόν, ἀνίσως καὶ Θεὸς εἰς τρεῖς ἡμέρας νὰ πάρῃ τὸν Ἀβδᾶν Ἀνουθ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν; Καὶ καθὼς ἤλθον ὀλίγον ἐμπρός, βλέπουν τὸν Ἀβδᾶν Ἀνουθ, ὅπου ἤλθεν εἰς ἀπάντησίν τους, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὸν συνηθισμένον ἀσπασμόν. Τότε τοῦ λέγει ὁ Ἀβδᾶς Παῦλος, εἶπέ μας Πάτερ τὰ κατορθώματά σου, ἐπειδὴ καὶ μεθαύριον τελειώνει ἡ ζωὴ σου, καὶ πηγαίνεις πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ ὁ Ἀβδᾶς· Δοξασμένος νὰ εἶναι ὁ Κύριος, ὅπου ἐφανέρωσε καὶ εἰς ἐμὲ τὸν δούλον του τὰ ἴδια, ὁμοίως ἐφανέρωσε μοι καὶ τὴν πολιτείαν σας καὶ τὸν ἐρχομόν σας. Καὶ λέγωντας τοῦ καθ' ἐνός μας τὴν πολιτείαν καὶ κατορθώματα, ἄρχησε νὰ ἐξηγῆ καὶ τὰ ἐδικὰ του. Ἀφ' οὗ (λέγει) ἀδελφοί μου, ἄρχησα νὰ ὀνομαζῶ τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ψεῦδος δὲν εὐγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα μου. Καὶ ἀφ' οὗ ἤλθῃ ἐδῶ, γηῖνον τροφήν δὲν ἔφαγα, ἀλλὰ ἔρχεται ἡμέραν Ἄγγελος Κυρίου, καὶ φέρει τροφήν οὐράνιον. Ἄλλο τίποτε δὲν ἐπεθύμησα ποτὲ εἰς τὸν Κόσμον πᾶρεξ μόνου τὸν Θεόν. Ὅσα ἔγιναν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, μοῦ τὰ ἐφανέρωσεν ὁ Κύριος. Ὑπνος καὶ ἀνεσις ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς τοῦ λόγου μου ἦτον νὰ ζητῶ, καὶ νὰ ὀρέγωμαι τὴν ἀπολαυσιν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ὄρεξις δὲν ἔλειψε ποτὲ ἀπὸ τὴν καρδίαν μου. Ὅσα ζητήματα ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅλα τὰ ἀπῆλαυσα. Ἦλθῃ πολλαῖς φοραῖς εἰς ἕκστασιν, καὶ εἶδα πολλαῖς μυριάδας, ὅπου ἐπράστεκαν ἐνώπιον τῆς μεγαλῶσύνης τοῦ Θεοῦ. Χοροὺς τῶν Μαρτύρων, τάγματα τῶν Δικαίων, τάξεις τῶν Ὁσίων καὶ Ἀσκητῶν, ὅλοι μὲ μίαν συμφωνίαν ὑμνοῦντες τὸν Θεόν, μὲ ἄρρητον χαρὰν καὶ εὐφροσύνην. Εἶδα τὸν σατανᾶν, ὅπου παρεδίδοτο εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον μὲ ὅλους τοὺς ὑπηρέτας του. Καὶ εἶδα καὶ πόσην εὐφροσύνην, καὶ ἀγαλλίασιν μέλλου νὰ ἔχουν εἰς τὰ κἄλλη τοῦ Παρθείσου ἐκεῖνοι, ὅπου κἄμνου τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου. Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλά διηγούμενος, μετὰ τρεῖς ἡμέρας παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Καὶ ἤκούσαμεν ἡμεῖς τοὺς ὕμνους τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, ὅπου παρέλαβον τὴν ἱεράν του ψυχὴν.

Περὶ τοῦ Ἀβδᾶ Ἑλλήσιος.

Ἄλλος τις ὀνομαζόμενος Ἑλλην, ἀπὸ παιδιόθεν ἐγίνε δοκιμώτατος ἀγωνιστὴς εἰς τὴν ἀσκήσιν. Ὁ ὅποιος ἔλαβε χάριν ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ πολλαῖς φοραῖς ἔδανε φωτίαν εἰς τὸν κόλπον του, καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς γείτονάς του τοὺς ἀσκητάς, ὅτι ἀνίσως ἐν ἀληθείᾳ ἀσκητεύετε ἀδελφοί, δεῖξατε τὰ σημεῖα τῆς ἀρετῆς, ἢ ὅποια δὲν φοβᾶται μήτε πῦρ, μήτε ἄλλο κανένα στοιχεῖον. Ἄλλην φοράν πηγαίνοντας εἰς τὴν ἔρημον ὠρέχθηκε νὰ φάγῃ μέλι, καὶ πνευθὺς εὐρέ-

ἤ κηρόμελον εἰς μίαν μεγάλην πέτραν. Τότε ἐπολέμησε τὸ πάθος
 καὶ τὸν λογισμὸν του, λέγωντας· Μίσευσαι ἀπὸ λόγου μου κακὴ
 καὶ βλαβερά ὄρεξις· Διότι εἶναι γραμμένη παραγγελία εἰς ἡμᾶς.
 Περιπατεῖτε Χριστιανοί, καὶ μάλιστα Μοναχοί, κατὰ τὸ Φέλημα
 τοῦ πνεύματος, ἦγουν τῆς ψυχῆς, καὶ ὄχι κατὰ τὸ Φέλημα
 κορμίου. Καὶ ἔττι χωρὶς νὰ γευθῆ τελείως ἐμίσειυσεν. Ἐχωντας
 λοιπὸν εἰς τὴν ἔρημον τρεῖς ἑβδομάδας, ὁποῦ δὲν ἔφαγε τελείως,
 εὐρήκε πωρικὰ ὠραιότατα, ὅμως δὲν ἐδύννηθη ὁ λογισμὸς του, οὔτε
 ἠ πείνα νὰ τὸν καταπέισῃ νὰ ἀπλώσῃ εἰς αὐτὰ. Ἀλλὰ ἔλεγεν ὁ
 μακάριος· Μαῶς ἐρμηνεύει ἡ Θεία Γραφή, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῆ
 μὲ μοναχὴν τροφὴν σωματικὴν, ἀλλὰ τὸν θρέφει περισσότερον ἡ
 ἀγάπη, ὁποῦ ἔχει πρὸς τὸν Θεόν. Ἐπειτα, ἔστωντας καὶ νὰ ἐνή-
 στευσε καὶ ἄλλην μίαν ἑβδομάδα, ἀπεκοιμήθη, καὶ βλέπει ἐν ὀρά-
 ματι Ἄγγελον Κυρίου, καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι νὰ συκωθῆ, καὶ νὰ γευθῆ
 ἀπὸ τὰ εὐρισκόμενα. Ἐσυκώθη λοιπὸν ὁ Ὅσιος, καὶ στοχαζόμε-
 νος εἰς ἓνα καὶ ἄλλο μέρος, βλέπει βρῦσιν μὲ νερὸν ψυχρότατον
 καὶ καθαρὸν, καὶ τριγύρου εἰς τὴν βρῦσιν βότανα τρυφερά. Λοι-
 πὸν ἔφαγεν ἀπ' ἐκεῖνα χορταστικά, καὶ ἔπιεν ἀπὸ τὴν βρῦσιν ὅσον
 ἤθελε, καὶ ἐβεβαίωσεν εἰς ἡμᾶς, ὅτι ποτέ του νὰ μὴν ἔφαγε νο-
 στιμώτερα, καὶ νὰ μὴν ἔπιε γλυκύτερα. Εὐρίσκωντας δὲ ἐκεῖ μι-
 κρὸν σπήλαιον, ἐκατοίκησεν ὀλίγαις ἡμέραις, χωρὶς νὰ φροντίσῃ
 διὰ τροφὴν, καὶ ποτόν. Ὅποταν ὅμως ἤθελε τὸν ἐνοχλήσῃ ἡ περισ-
 σὴ νηστεία, ἔκαμνε περὶ τούτου προσευχὴν, καὶ εὐθὺς ἤρχοντο ἀο-
 ράτως ἄρτοι ζεστοί, καὶ ἐλαίαις, καὶ πωρικὰ διάφορα εἶδη. Μίαν
 φοράν ἐπίσκεψε καὶ ἦλθεν εἰς τοὺς ἀδελφούς, καὶ ἀφ' οὗ τοὺς ἐνου-
 θήτησεν ἀρκετὰ διὰ τὴν καλογερικὴν, ἐβιάζετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν
 βαθυτέραν ἔρημον, νὰ ἐπισκέψῃ καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀδελφούς, καὶ ἐσή-
 κωνεν εἰς τοὺς ὤμους του μερικὰ χρεώδη καὶ ἀναγκαῖα διὰ τοὺς
 ἀδελφούς. Καὶ ἐπειδὴ ἐκουράσθη ἀπὸ τὸν δρόμον, καὶ τὸ βάρος,
 βλέπει μερικὸς ἀγρίους γαιδάρους· καὶ ἐβόσκοντο, πρὸς τοὺς ὁποίους
 εἶπε μετὰ πίστεως· Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ ἔλθῃ ἓνας
 ἀπὸ ἐσᾶς, καὶ νὰ σηκώσῃ τὸ φορτίον μου. Καὶ μὲ τὸν λόγον εὐ-
 θὺς ἔτρεξε πρὸς τοῦ λόγου του ἓνας ἀπὸ τοὺς γαιδάρους ἐκείνους,
 εἰς τὸν ὁποῖον ἔβαλε τὸ φορτίον, καὶ αὐτὸς ἐκάθισεν ἀπάνω του, καὶ
 μνημερα ἔφθασεν εἰς τὸ σπήλαιον. Βάνωντας τοὺς ἄρτους καὶ τὰ
 πωρικὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ἠθέλησαν μερικὰ θηρία νὰ τὰ βλά-
 ψουν, καὶ εὐθὺς ὁποῦ ἤγγιζαν ἐφοφούσαν. Εἶχαν οἱ ἀδελφοὶ κρι-
 σὸν, ὁποῦ δὲν ἤκουσαν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν· ὅθεν ἐρώτησεν ὁ
 Ἀββᾶς τὴν αἰτίαν, καὶ τοῦ εἶπαν, ὅτι μὲ τὸ νὰ μὴν ἦλθεν ὁ Ἰε-
 ρεὺς, ἔμειναν ἀλειτούργητοι· καὶ ὁ Ἅγιος εἶπεν, ὅτι ἐγὼ νὰ πη-
 γαίνω νὰ τὸν φέρω. Καὶ οἱ ἀδελφοὶ εἶπαν εἰς αὐτόν, ὅτι δὲν εἶναι
 βολετὸν νὰ ὑπάγῃ τινὰς· ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἀναρταξὺ εἶναι ποταμὸς, ὁ

ὁποῖος ἐπλημμύρισε, καὶ δὲν ἔμπορεῖ διὰ τὸ βάθος νὰ περάσῃ τινάς. Καὶ μάλιστα εἰς τὸν τόπον τοῦ περάματος εὐρίσκεται Κροκόδειλος μέγας καὶ φοβερός, ὁποῦ καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους κατέφαγεν.

Ὁ δὲ Ἀββᾶς εὐθύς χωρὶς διωρίαν ἐκίνησε κατὰ τὸ πέραμα, καὶ τὸ θηρίον εὐγῆκε πάραυτα, καὶ τὸν ἐπῆρεν εἰς τὴν ράχιν του, καὶ τὸν ἐπέρασεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος. Εὐρίσκοντας δὲ τὸν Ἱερέα εἰς τὸ χωρίον, τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ μὴ παραδλέψῃ τὴν ἀδελφότητα, ἀλλὰ νὰ ἔλθῃ μάλιστα νὰ κοινωνήσουν τὰ Ἄχραντα Μυστήρια. Βλέπωντας ὅμως ὁ Ἱερεὺς τὸν Ἀββᾶν μὲ τέτοια ἀχρεῖα καὶ οὐτιδανὰ ράσα ἐνδοχυμένον, τὸν ἐμακάρισε λέγωντας· Ὁραιότατον φόρεμα ἐπόλισες τὴν ψυχὴν σου Πάτερ. Καὶ μὲ τοῦτο ἠκολούθησεν ὁ Ἱερεὺς τὸν Ἀββᾶν· καὶ ὅταν ἦλθαν νὰ ἀπεράσουν τὸν ποταμὸν, μὴν εὐρίσκοντας πέραμα ἔτοιμον νὰ τοὺς περάσῃ, ἐφώνησεν ὁ Ἀββᾶς, καὶ παρευθὺς ἦλθεν εἰς τὴν ἄκραν ὁ μέγας ἐκεῖνος καὶ ἀνθρωποφάγος Κροκόδειλος, καὶ ἔδωκε τὴν ράχιν του νὰ ἀνέβῃ ὁ Ὁσίος, ὁ ὁποῖος ἐπροσκαλοῦσε καὶ τὸν Ἱερέα νὰ ἀνέβουν μαζί εἰς τὴν ράχιν τοῦ θηρίου, ὅμως ὁ Ἱερεὺς καθὼς εἶδε τὸ θηρίον μὲ μεγάλον φόβον καὶ τρόμον ἐγύρισε εἰς τὰ ὀπίσω· εὐγῆκε λοιπὸν ὁ Ὁσίος καθήμενος εἰς τὸ θηρίον, καὶ εὐθύς ὁποῦ εὐγῆκεν ἔξω ἔκαμεν εὐχὴν, καὶ ἔσκασε τὸ θηρίον, ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ φονεύσῃ καὶ νὰ φθείρῃ πολλοὺς. Καθίσας ἐκεῖ μὲ τοὺς ἀδελφούς ἡμέρας τρεῖς, τοὺς ἐδίδασκε νὰ φυλάττουν τὰς ἐντολάς τῆς μοναχικῆς ζωῆς· καὶ ὅσα κρυφία ἐγνώριζεν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου τῶν ἀδελφῶν, τὰ ἐδίδασκε μὲ τρόπον νὰ τὰ διορθώσουν. Καθ' ἑναὶς ἤκουεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ τοὺς λογισμοὺς ὁποῦ εἶχε, καὶ ἐθαύμαζαν τὸ προορατικὸν τοῦ Ὁσίου, ὁποῦ ἔλεγεν ἐκεῖνος ὁποῦ εἶχε κρυφὰ καθ' ἑναὶς εἰς τὴν καρδίαν του.

Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὴν διδαχὴν, τοὺς εἶπε νὰ ἐτοιμάσουν μαγεύρευμα λαχάνων, ἐπειδὴ ἔχουν νὰ ἔλθουν σήμερον εἰς τοῦ λόγου μας περισσώτεροι φίλοι. Καὶ ὅταν ἄρχησαν νὰ ἐτοιμάζουσαν, ἦλθαν καὶ οἱ ἀδελφοί, καὶ μετὰ τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμὸν, ἕνας ἀπὸ τοὺς ξένους ἐπαρακαλοῦσε τὸν Ἀββᾶν Ἑλληνα νὰ τὸν δεχθῇ νὰ μείνῃ μὲ τοῦ λόγου του. Ὁ δὲ Ἀββᾶς τοῦ ἔλεγεν, ὅτι δὲν θέλει ὑποφέρει τὴν σκληρότητα τοῦ τόπου, καὶ τὸ βάρος τοῦ κανόνος. Ὅμως ὁ ἀδελφὸς ἔταξε νὰ τὰ ὑποφέρῃ ὅλα μὲ εὐχαριστίαν τῆς γνώμης του. Λοιπὸν τὸν ἐδέχθη ὁ Ἀββᾶς, καὶ τὸν ἐδιώρισε νὰ καθίσῃ εἰς ἕνα ξεχωριστὸν σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡσυχάζοντας, ἦλθαν τὴν νύκτα πλῆθος δαιμόνων, καὶ πρῶτον τὸν ἐτάραξαν μὲ τοὺς αἰσχροὺς λογισμοὺς τῆς πορνείας, ἔπειτα ἔδειχναν σχῆμα πῶς ἤθελαν νὰ τὸν πνίξουν. Αὐτὸς ὅμως ἔτρεξεν εἰς τὸν Ἀββᾶν, καὶ ἀκούωντας ὁ Ἀββᾶς τὰς πονηρίας τῶν δαιμόνων, τὸν ἐσφράγισε μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ τὸν ἔστειλε νὰ καθίσῃ χωρὶς κάμμιαν ἐνόχλησιν εἰς τὸ σπήλαιον, ὁποῦ εἶχε τὸν διορίσῃ.

Ὅποτεν ἤθελε λείψῃ ἡ τροφή τοῦ Ὁσίου, ἤρχετο Ἄγγελος Κυρίου εἰς σχῆμα Μοναχοῦ, καὶ τοῦ ἔφερε τροφήν.

Ἄλλην φοράν ἦλθον ἀπὸ μακρὰ μέρη δέκα ἀδελφοὶ νὰ εὔρουν τὸν Ἀββᾶν, καὶ ἐπεριπάτησαν εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην νηστικοί, καὶ μετὰ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας τοὺς εὔρεν ὁ Ὁσίος, καὶ τοὺς ἐπῆρεν εἰς τὸ σπήλαιον νὰ ἀναπαυθῶν ἀπὸ τὸν κόπον. Ἐκεῖνοι ὁμως ἐπεινοῦσαν, καὶ αὐτὸς δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ τροφήν εἰς τὸ σπήλαιον. Τοῦτο μόνον εἶπεν εἰς τοὺς ἀδελφούς· Ὅτι δυνατὸς εἶναι ὁ Θεὸς νὰ ἐτοιμάσῃ τράπεζαν ἐν ἐρήμῳ. Καὶ παρευθὺς ἐφάνη ἕνα πλεύσιμον εἰς τὸ ὅποιον ἦτον ἕνας νέος ὠραιότατος, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν θύραν τοῦ Ὁσίου μίαν μεγάλην σπυρίδα ἄρτους λευκοὺς καὶ ἐλαίας, καὶ εὐθὺς ὅπου τὰ ἐπῆραν μέσα εἰς τὸ σπήλαιον, ἔγινεν ἄφαντος ἐκεῖνος ὁ νέος. Αὐτὰ καὶ ἄλλα θαυμαστά καὶ παράδοξα μᾶς ἐδιηγήθη ὁ Ἀββᾶς Κόπρις. Ἐπειτα μὲ μεγάλην φιλοφροσύνην μᾶς ἐπῆρεν εἰς τὸν κηπὸν του, καὶ μᾶς ἔδειξε φοίνικας, καὶ ἄλλα πωρικὰ ὅπου ἐφύτευσεν αὐτὸς του εἰς τὴν ἔρημον. Καὶ μᾶς ἔλεγεν, ὅτι ἀπὸ τὴν πίστιν τῶν χωρικῶν ἐκείνων, ὅπου ἔσπειραν τὴν ἄμμου μὲ τὸν σίτον καὶ ἐκαρποφόρησεν, ἐπαρakinθη καὶ αὐτὸς, καὶ ἐφύτευσεν εἰς τὴν ἔρημον φυτὰ, καὶ ἐκάρπισαν ἐλέει Θεοῦ.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀπελλῆ.

Εἶδαμεν καὶ ἄλλον γέροντα εἰς τὰ μέρη τῆς ἀπάνω χώρας, καὶ τὸ ὄνομά του Ἀπελλῆς. Ὁ ὅποιος πρότερον ἦτον χαλκεύς, ἔγινε Μοναχός, καὶ ἀσκητῆς δοκιμώτατος. Ἦλθε μίαν φοράν εἰς τοῦτον τὸν Ὁσίον ὁ σατανᾶς μὲ σχῆμα γυναικὸς, (ἐκείνην τὴν ὥραν ἐτυχεν ὁ Ἀββᾶς νὰ χαλκεύῃ ἕνα σιδερικὸν διὰ τὴν ἀδελφότητα,) καὶ βλέπωντας τὸν σατανᾶν καθὼς ἦτον τὸ σιδερικὸν ἀπὸ τὴν φωτίαν πυρωμένον, μὲ ἐκεῖνο ἔκαυσε τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ κορμί ἐκείνης τῆς φαινομένης γυναικὸς. Ἡ ὁποία κατακαεῖσα ἐν πνεύματι, ἐφώναξε μὲ λυπηρὰν φωνήν, ὥστε ὅπου ἤκουον οἱ ἀδελφοὶ ταῖς φωναῖς τῆς. Καὶ ἀπὸ τότε ὁ γέρων ἐκράτει πάντοτε ἕνα σιδερικὸν εἰς τὸ χέρι πεπυρωμένον, καὶ δὲν ἐδλάπτετο. Τοῦτος λοιπὸν ὁ Ἅγιος Γέρων, ἀφ' οὗ μᾶς ἐδόχθη φιλοφρόνως, μᾶς ἐδιηγείτο διὰ μερικὸς ὀσιωτάτους ἀνδρας, ὅπου ἐγνώρισεν αὐτὸς, καὶ ἀκόμι εὐρίσκοντο εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἰωάννου.

Εἶναι (μᾶς ἔλεγεν) ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον ἀδελφός τὸ ὄνομά του Ἰωάννης, ὅχι πολλὰ γέρωντας, ὁμως εἰς τὰς ἀρετὰς ὅλους τοὺς ἑσπερινᾶ. Τὸν ὅποιον δὲν ἡμπορεῖ καθ' ἕνα νὰ τὸν ἀνταμώσῃ εὐκλα,

ἐπειδὴ ποτὲ δὲν στέκει εἰς ἓνα μέρος, ἀλλὰ περιπατεῖ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, μέσα εἰς τὴν ἔρημον. Ἐνα καιρὸν ἐστάθη εἰς μίαν μεγάλην πέτραν ἀποκάτω, καὶ ἔκαμε τρεῖς χρόνους πάντοτε προσευχόμενος. Εἰς τοὺς ὁποίους τρεῖς χρόνους, οὔτε ἐκάθισεν, οὔτε ἐπλάγιασε νὰ κοιμηθῇ, παρὰ μόνον στεκόμενος ἤρπαζεν ὀλίγον ὕπνον. Καὶ ἡ τροφή του ἦτον ἡ Ἁγία Κοινωνία μόνον ἀπὸ ἑβδομάδα εἰς ἑβδομάδα. Μίαν τῶν ἡμερῶν μετεσχηματίσθη ὁ σατανᾶς εἰς τὸ εἶδος τοῦ Ἰερέως, ὁποῦ ἔφερεν τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν εἰς τὸν Ὅσιον, τὰχα δια νὰ τὸν μεταλάβῃ, καὶ γνωρίζοντας τὴν πονηρίαν τοῦ σατανᾶ ὁ μακάριος Ἰωάννης, εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὁ δολερῶτατε καὶ πάσης πονηρίας ἐργάτα, ἐχθρὲ καὶ ἐπίβουλε τοῦ κελοῦ, δὲν παύεις ἀπὸ τὸ νὰ πλανᾷς τοὺς Χριστιανούς, ἀλλὰ ἐτόλμησε καὶ εἰς αὐτὰ τὰ Ἄχραντα Μυστήρια; Καὶ ὁ σατανᾶς εἶπε πρὸς αὐτόν, ὅτι ἐνόμισα νὰ πλανέσω καὶ ἐσένα, καθὼς ἐπλάνεσα ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σου, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ νὰ ἐδέχθη τοὺς λογισμοὺς ὁποῦ τοῦ ἔβαλα, ἔχασε τὰ λογικά του, καὶ μὲ ταῖς προσευχαῖς τῶν ἄλλων Ἀσκητῶν πάλιν τὸν ἔχασα ἀπὸ λόγου μου, καὶ ἦλθεν εἰς τὰς φρένας του. Καὶ λέγωντας ταῦτα ὁ δαίμων, ἔγινεν ἄφαντος.

Εἶχαν πληγωθῇ τὰ πόδια τοῦ Ὄσιου ἀπὸ τὸ πολὺ στήσιμον καὶ τὸ περισσότερον ἐσάπησαν, καὶ ἔτρεχεν ὕλη ἀκατάπαυστος. Ἦλθε δὲ Ἄγγελος Κυρίου καὶ λέγει του· Εἰς τὴν νηστείαν, Ἰωάννη, βρῶσις καὶ πόσις εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ ὁποῖος σοῦ δίδει καὶ τὴν ὑγίαν τῶν ποδῶν σου. Καὶ παρευθὺς ἔγινεν ὁ Ὅσιος ὑγιής, καὶ ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ τὸν εὐγαλεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐκεῖ ἐτριγύριζε μὲ τὰ θηρία τρώγωντας χόρτη μόνον. Καὶ κάθε Κυριακὴν εὐρίσκετο εἰς τόπον διωρισμένον, καὶ ἐλόμβανεν ἀπὸ τὸν Ἰερέα τὴν Φεῖαν Κοινωνίαν. Ἐζήτησε δὲ ἀπὸ τὸν ἱερέα καὶ τοῦ ἦφεν ὀλίγα Βαῖα, καὶ ἔκαμνεν ἐργόχειρον, νὰ τρώγῃ τὰς βοτάνας μὲ τὸν κόπον του. Καὶ τὸ ἐργόχειρόν του ἦτον, νὰ κάμνῃ καὶ νὰ πλέκῃ ζώματα εἰς τὰ ζῶα ὁποῦ ἐδούλευν. Μίαν φορὰν ἠθέλησεν ἓνας χωλὸς ἄνθρωπος νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Ὅσιον Ἰωάννην διὰ νὰ ἰατρευθῇ, καὶ καθὼς ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὸν ὄνον, (τοῦ ὁποίου τὸ σαμάρι ἦτον ζωσμένον ἀπὸ τὰ ζωνάρια, ὁποῦ ἐπλέκεν ὁ Ὅσιος) καὶ ἤγγισαν τὰ πόδιά του εἰς τὴν ζώνην, παρευθὺς ὑγιάνεν ὁ χωλός. Ἄλλαις φοραῖς εἰς μακρυνούς τόπους, ὁποῦ δὲν ἦτον βολετὸν νὰ ἔλθουν εἰς τοῦ λόγου του οἱ ἀσθενεῖς, ἔστειλε τὴν εὐχὴν του μὲ σημεῖον ἄρτου εὐλογίας, καὶ ἰατρεύοντο.

Ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν τὸν ἀγιώτατον Ἰωάννην παρὰ Θεοῦ μίαν φορὰν, καὶ τοῦ ἐφανέρωσε διὰ τὰ Μοναστήρια, ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν ἐπίσκεψίν του, ὅτι πῶς μερικοὶ ἀδελφοὶ δὲν ἐπολιτεύοντο καθὼς πρέπει εἰς τοὺς μοναχοὺς. Ὄθεν ἔγραψε γράμματα καὶ τὰ ἔστειλε μὲ τὸν Ἰερέα, εἰς τὰ ὁποῖα ἔγραφε φανερά, ὅτι ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖ-

να πολιτεύονται καλὰ καὶ ἐνάρετα, καὶ ὁ δαῖνα καὶ δεῖνα πολιτεύονται κακὰ καὶ διεστραμμένα. Καὶ ἔτσι ἀκούοντες ἐθαύμαζον, καὶ καθ' ἕνα εὐθιόθωνε τὴν κακὴν του πολιτείαν. Ἐγραφεν ἀκόμι καὶ εἰς τοὺς Ἡγουμένους τῶν Μοναστηρίων, καὶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἔβαναν ἐπιμέλειαν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν, τοὺς ἐπαίνουσε καὶ τοὺς προέλεγε τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ ἀγαθὰ, ὁποῦ εἶχαν νὰ ἀπολαύσουν παρὰ Θεοῦ. Καὶ πάλιν δι' ἐκείνους ὁποῦ ἀμελοῦσαν νὰ διδάσκουν, καὶ νὰ διορθῶνουν τοὺς ἀτάκτους καὶ ἀμελεῖς, ποίαν κόλασιν ἔχουν νὰ λάβουν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Καὶ ἄλλους πάλιν τοὺς ἐνουθετοῦσε νὰ ἀναβαίνουν εἰς τὸν ὑψηλότερον βαθμὸν τῆς ἀρετῆς, καὶ νὰ πέρνουν παραδειγμα ἀπὸ τὰ αἰσθητὰ νὰ κατορθώνουν τὰ νοητὰ. Διότι δὲν πρέπει εἰς κάθε καιρὸν τῆς ζωῆς μας νὰ εὐρισκώμεθα εἰς παιδικὴν ἡλικίαν καὶ κατάστασιν, ἀλλὰ μὲ τὴν αὐξησιν τῆς ζωῆς καὶ ἡλικίας, νὰ αὐξάνη καὶ ἡ γνῶσις καὶ ἡ σύνεσις. Ὅμοίως καὶ ἡ μοναδικὴ πολιτεία, ὅσον περᾶ ὁ καιρὸς νὰ ἔρχεται εἰς προκοπὴν, καὶ ὕψος ἀρετῆς. Μάλιστα ὁποῦ κοντεύει ὁ καιρὸς νὰ ἔλθῃ ὁ θάνατος. Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα μᾶς ἐδιηγήθη ὁ Ἀββᾶς Ἀπελλῆς διὰ τὸν θαυμασίον Ἰωάννην τὰ ὁποῖα εἶναι ὄντως θαύματος ἄξια καὶ ὑπερβολικά, ὥστε ὁποῦ εἰς τοὺς ὀλιγοπίστους καὶ δειλοὺς φαίνονται ὡσὰν ἀδύνατα. Ὅμως ἡμεῖς τὰ ἐπληροφορηθήκαμεν, καὶ μὲ τὴν ἀκοὴν καὶ μὲ τὴν ὄρασιν ἀπὸ ἐναρέτους καὶ Ἀγίου ἀνδρας.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Παφνουτίου.

Εἶδαμεν καὶ τὸν τόπον, ὁποῦ ἐδέχθη τοὺς ἀγῶνας καὶ ἄσκησιν τοῦ μεγάλου Πατρὸς ἡμῶν Παφνουτίου. Ὁ ὁποῖος τόπος, εἶναι εἰς τὴν περιχώρον τῆς Θεβαΐδος τῶν Ἡρακλειωτῶν καλούμενος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐτελείωσε καὶ τὴν ζωὴν πρὸ ὀλίγου καιροῦ. Διὰ τοῦτον τὸν θειότατον Παφνουτίον πολλοὶ πατέρες ἀγιώτατοι μᾶς ἐδιηγήθησαν μεγάλα καὶ πολλὰ κατορθώματα. Τοῦτο ἀφ' οὗ ἔκαμεν ἰκανὸν καιρὸν εἰς τὴν ἄσκησιν, παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τοῦ φανερώσῃ μὲ ποῖον τὸν ἔχει ὅμοιον εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν, καὶ τοῦ ἐφάνη Ἄγγελος Κυρίου, καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν, ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἔχει εἰς τὴν στάσιν καὶ εἰς τὰ μέτρα ἐκείνου τοῦ Αὐληταῦ, ὁποῦ παίζει παιγνίδια εἰς ταῖς χαραῖς, καὶ εἰς τὰ πανηγύρια. Καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Ὅσιος, ἐσηκώθη μὲ μεγάλην σπουδὴν, καὶ ὑπῆγε καὶ τὸν ἡῆρε, καὶ ἀρχησε καὶ τὸν ἐξέταζε μὲ λεπτοτάτην ἐξέτασιν νὰ τοῦ φανερώσῃ τὴν ἐργασίαν καὶ πολιτείαν του. Καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε τὴν ἀλήθειαν, πῶς εἶναι ἀμαρτωλὸς, καὶ μεθυστὴς, καὶ πόρνος. Καὶ ἔχει καὶ ὀλίγον καιρὸν ὁποῦ ἄφησε τὴν κλεψίαν, ἐπειδὴ καὶ ἦτον ληστής, καὶ ἀρχησεν αὐτὴν τὴν τέχνην νὰ παίζει τὸν αὐλόν. Ὅμως ὁ Ὅ-

σιος τὸν ἐδίαζε πολλὰ ἀνίσως καὶ ἔκαμε κανένα καλὸν κάμμιαν φοράν, καὶ αὐτὸς ἔλεγεν ὅτι ἄλλο κανένα καλὸν δὲν ἐνθυμούμαι νὰ ἔκαμα, παρὰ ὅταν εὐρίσκουσιν ληστής, ἐπιάσθη μία Παρθένος, καὶ ἔχοντες σκοπὸν οἱ κλέπται νὰ φθείρουν τὴν παρθεनीαν της, ἐγὼ τὴν ἐγλύττωσα, καὶ ἐπεριπάτησα τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἔφερα ἕως τὴν χώραν της. Καὶ ἄλλην φοράν ἠύρα μίαν ὠραίαν καὶ νέαν γυναῖκα εἰς τὴν ἔρημον, ἣ ὅποια εἶχε φύγη ἀπὸ τὴν χώραν διὰ χρέος τοῦ ἀνδρός της. Βλέπωντάς τιν ἐγὼ τὴν ἐρώτησα τὴν αἰτίαν, καὶ αὐτὴ μὲ ἀπεκρίθη λέγουσα· Μὴ με ἐρωτᾷς, αὐθεντή μου, μόνον ἔχω με σκλαβαν σου ὅπου καὶ ἂν εἶσαι. Ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος ἔχω ἄνδρα, καὶ παιδία. Ὁ ἄνδρας μου ἔπεσεν εἰς χρέος αὐθεντικὸν διὰ τριακόσια φλωρία. Καὶ διὰ τοῦτο δύο χρόνους εἶναι τώρα ὅπου μὲ δαρμυρὺς τὸν ἔχουν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τὰ παιδία μου ἐπούλησαν, καὶ ἐγὼ φεύγω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· καὶ πολλαῖς φοραῖς μὲ ἠύραν καὶ μὲ ἔδειραν τὴν ἀθλίαν, καὶ τώρα πάλιν εἶμαι φευγάτη, καὶ ἔχω τρεῖς ἡμέρας ὅπου δὲν ἐγευθηκα τίποτε. Τότε ἐγὼ ἀκούοντας αὐτὰ ἀπὸ τὴν γυναῖκα, τὴν ἐλυπήθηκα, καὶ ἔτξι τὴν ἐπήρα εἰς τὸ κατοικητήριόν μου, καὶ τῆς ἔδωκα τὰ τριακόσια φλωρία, καὶ τὴν ὑπήγα μὲ φύλαξιν ἕως εἰς τὴν χώραν της, καὶ ἐγλύττωσε καὶ αὐτὴ καὶ ὁ ἄνδρας της, καὶ τὰ παιδία της. Τότε τοῦ λέγει ὁ Ἱερὸς Παφνούτιος· Ἐγὼ, τέκνον μου, τοιχῦτα κατορθώματα δὲν ἔτυχε νὰ κάμω, ὅμως διὰ τὴν ἄσκησιν ἠξεῦρεις πῶς εἶναι ἀκουσμένον τὸ ὄνομά μου εἰς κάθε μέρος, καὶ μὲ ὄλον τοῦτο εἶχα παρακαλέσει τὸν Θεὸν νὰ μοῦ φανερώσῃ εἰς ποῖα μέτρα, καὶ εἰς τίνος στάσιν μὲ ἔχει. Καὶ ἦλθεν Ἄγγελος Κυρίου, καὶ ἀπεκάλυψέ μοι ὅτι ἔχει με ὁ Κύριος εἰς τὰ μέτρα τὰ ἐδικά σου, καὶ διὰ τοῦτο ἐγὼ ὁ γέροντας ἦλθα εἰς τοῦ λόγου σου. Καὶ ἐπειδὴ, τέκνον μου, καὶ σὲ ἔχει ὁ Θεὸς εἰς τοιαῦτα μέτρα, μὴ καταγίνεσαι εἰς τοιαῦτα μάταια καὶ ἄτιμα παίγνια. Ἀκούσας ὁ αὐλητὴς ταῦτα ἀπὸ τὸν Ὅσιον, ἔρριψε τοὺς αὐλοὺς παρευθὺς, καὶ τὴν λύραν, καὶ ἐμετάβαλε τὸν σκοπὸν εἰς ἀρμονίαν πνευματικὴν. Ἡκολούθησε τὸν γέροντα εἰς τὴν ἔρημον, εἰς τὴν ὀπίαν ἀγωνιζόμενος μὲ ἄσκησιν τελείαν εἰς τρεῖς χρόνους, ἠξιώθη ὁ τρισμακαρίστος τῆς Οὐρανοῦ μακαριότητος.

Περὶ τοῦ Πρωτοκομήτου.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ πρῶν Αὐλητής, εἰδόθη ὁ μέγας Παφνούτιος εἰς περισσοτέραν ἄσκησιν, καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τοῦ φανερώσῃ εἰς τίνος Ἁγίου μέτρα εὐρίσκεται. Καὶ τοῦ ἦλθεν ἀοράτως φωνὴ Θεϊκὴ, καὶ τοῦ ἐφανέρωσεν, ὅτι τὸν ἔχει εἰς τὰ μέτρα τοῦ Πρωτοκομήτου, ὅπου εὐρίσκεται εἰς τὴν χώραν ὅπου ἐπλησίαζεν ἐκεῖ. Εὐθὺς πάλιν ἐκίνησεν ὁ Ὅσιος Παφνούτιος, καὶ

τὸν ἕρπεν εἰς τὴν χώραν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ὄσπητίον του, καὶ ἐκῆνος τὸν ἐδέχθη μετ' εὐλαθείας, καὶ ἔφερε λεκάνην, καὶ ἔπλυνε τὰ πόδια τοῦ Ἁγίου, καὶ ἔστησε τράπεζαν, καὶ τὸν παρεκώλει νὰ γεύσῃ ἀπὸ τὰ εὐρισκόμενα. Ὅμως ὁ Ὅσιος τὸν ἐπαραινέει νὰ τοῦ εἰπῇ τὰς πράξεις, καὶ πολιτείας του, καὶ τοῦ ἔλεγε μάλιστα, ὅτι πῶς τοῦ ἀπεκαλύφεν ὁ Θεὸς νὰ εἶναι ἀγιώτερος ἀπὸ πολλοὺς μοναχοὺς ἐνάρετους. Ἐκεῖνος ὅμως ἄλλο δὲν ἔλεγε, παρὰ πῶς εἶναι ἀμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος νὰ ὁμοιάσῃ μὲ μοναχοὺς. Ἄλλ' ὁ Ὅσιος τὸν ἐδιόλξε τόσον, ὥστε ὁποῦ τὸν ἐκατέπεισε νὰ φανερώσῃ τὴν πολιτείαν του. Λοιπὸν ἄρχησε καὶ ἔλεγε ταῦτα.

Ἐπειδὴ, τίμιε Πάτερ, λέγεις μοι, ἀπεκαλύφθη παρὰ Θεοῦ εἰς τὴν ἀγιοσύνην σου δι' ἐμέ τὸν ἀμαρτωλὸν, ἀκουσον τὰ περὶ ἐμοῦ. Ἐγὼ ἔλαβα γυναῖκα κατὰ νόμους, μὲ τὴν ὁποίαν εἰς τρεῖς χρόνους ἐκάμαμεν τρεῖς υἱούς. Ἐπειτα μὲ συμφωνίαν δὲν ἐσμίξαμεν πλέον, καὶ ἔχομεν τῶρα χρόνους τριάκοντα, ὁποῦ δὲν ἐγνωρίσαμεν ἀναμεταξύ μας σαρκικὸν λογισμόν. Ἐχω τὴν ὑπηρεσίαν μου ἀπὸ τὰ ἰδιὰ μου τέκνα. Ἔως τὴν σήμερον δὲν ἔπαυσα ἀπὸ τὸ νὰ φιλεύω τοὺς ξένους. Δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανένας ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους, πῶς ἐδέχθη ξένον προτῆτερα ἀπὸ λόγου μου. Ἀπὸ τοῦτον τὸν τόπον δὲν εὐγῆκε πτωχὸς καὶ ξένος χωρὶς νὰ ἰδῇ εὐεργεσίαν ἀπὸ λόγου μου. Ἐτοιμος ἤμουν νὰ βοηθῶ πτωχὸν καὶ δυστυχημένον. Εἰς τὰς κρίσεις δὲν ἔκαμα χάριν μήτε εἰς ἐδικόν μου, μήτε εἰς τὸν ἰδίον μου τὸν υἱόν, ἀλλὰ ἐλάλησα τὴν ἀλήθειαν. Εἰς τὸ σπῆτί μου δὲν ἦλθε ποτὲ καρπὸς ξένος· μάχην καὶ μνησικακίαν ποτὲ μὲ κανένα δὲν ἔκαμα, διὰ τὰ τέκνα μου δὲν ἐκλαύθη ποτὲ ἄνθρωπος, οὔτε διὰ τὰ ζῶα μου ἔγινε κάμμια ἀγωγή, πῶς ἔφαγαν ξένον καρπόν. Ὅσα χωράφια καὶ ἂν εἶχα, πρῶτον ἐδίδα ἀδειν ὅποιος θίλει νὰ σπείρῃ, καὶ ὅσα ἔμενον ἄσπαρτα ἐκεῖνα ἔπερνα καὶ ἐγὼ· δὲν ἄφηκα ποτὲ πτωχὸν νὰ στενοχωρηθῇ ἀπὸ ἄρχοντα, ἀλλὰ τὸν ἐπρόφθανα εἰς τὴν ἀνάγκην του. Ὅσον καιρὸν ἔζησα, δὲν ἐσκανδαλίσα τινα, οὔτε ἐλύπησα. Μάλιστα εἰς ταῖς κρίσεις ποτὲ φιλοπροσωπίαν δὲν ἔκαμα. Αὐτὰ μόνον ἠξεύρω ὁ ἀμαρτωλὸς εἰς τοῦ λόγου μου.

Τότε λοιπὸν ὁποῦ ἤκουσεν ὁ Ἅγιος Παφνούτιος τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνθρώπου, ἐφίλησε τὴν κεφαλὴν του, καὶ τοῦ εἶπεν· «Εὐλογῆσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, καὶ ἴδοις τὰ ἀγαθὰ Ἱερουσαλήμ. Καλωτάτα τέκνον μου ὅλα αὐτὰ κατὰ Θεὸν τὰ ἐκατώρθωσες. Τῶρα ἓνα καὶ μόνον σου λείπεται, νὰ ἀποκτήσῃς τὴν τελειοτάτην γνώσιν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ὁποία χρειάζεται κόπον, καὶ σῆκωμα Σταυροῦ, ἀρνήσιν τοῦ Κόσμου. Ὁ ὁποῖος ἀκούωντας ταῦτα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἁγίου, δὲν ἔβχλε καιρὸν εἰς τὸ μέσον ὁ μακάριος, οὔτε νὰ φροντίσῃ καὶ νὰ διατάξῃ διὰ παιδία, καὶ σπῆτι, καὶ πράγματα, μόνον εὐθύς ἠκολούθησε τὸν μέγαν Παφνούτιον εἰς τὴν ἔρημον, ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος.

Όταν δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ δὲν εὐρέθη κανένα πέραμα νὰ περῶσιν, ἐπρόσταξε ὁ Ὅσιος τὸν Πρωτοκομήτην νὰ τοῦ ἀκολουθῆ χωρὶς φόβον, καὶ ἔτζι ἐμβῆκαν χωρὶς φόβον εἰς ἐκεῖνο τὸ βάθος περιπατοῦντες (διὰ τὸ ὁποῖον βάθος, ποτὲ τινὰς δὲν τὸν ἐπέρασε χωρὶς πέραμα.) Εἰς αὐτοὺς ὁμως τὸ πλεον βαθύτερον μέρος τοὺς ἦλθεν ἕως εἰς τὴν ζώνην. Ἀφ' οὗ ἀπέρασαν, τὸν κατέστησεν εἰς ἓνα σπήλαιον χωριστὸν, καὶ με' ὀλίγον καιρὸν εἶδεν ὁ Θεῖος Παφνούτιος τὴν ψυχὴν τοῦ Πρωτοκομήτου, ὅπου τὴν ἀνέβαζαν οἱ Ἄγγελοι εἰς τὸν Οὐρανὸν, ψάλλοντες καὶ λέγοντες· « Μακάριος ὁν » ἐξελέξω καὶ προσελάθου Κύριε. Κατασκηνώσει ἐν ταῖς αὐλαῖς σου. Καὶ οἱ δίκαιοι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες· Εἰρήνη πολλὴ εἰς ἐκείνους ὅπου ἀγαποῦν τὰς παραγγελίας σου Κύριε, καὶ δὲν εἶναι κανένας φόβος εἰς αὐτούς. Καὶ ἐγνώρισεν ὁ Θεῖος Παφνούτιος, ὅτι ἦτον ἡ ψυχὴ τοῦ εὐλογημένου » καὶ τρισμάκαρος Πρωτοκομήτου » .

Περὶ τοῦ Ἐμπορίου.

Καὶ πάλιν ὁ Ἀββᾶς Παφνούτιος ἠῤῥησε νηστεῖαν ἐπάνω εἰς νηστεῖαν, καὶ περισσοτέραν σκληραγωγίαν, παρακαλῶν τὸν Θεὸν νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ ἀκόμι με' παῖον τὸν ἔχει ὁμοιον. Ὄθεν πάλιν τοῦ ἦλθε Θεϊκὴ φωνὴ λέγουσα· Ἐσὺ ὁμοιάζεις με' ἓνα πραγματευτὴν ὅπου ζητεῖ καλοὺς μαργαρίτας, ὁμως σήκω παρευθὺς καὶ εὐγα εἰς τὸν δρόμον, καὶ θελεῖς σὲ ἀπαντήσῃ ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, με' τὸν ὁποῖον σὲ ἔχω ὁμοιον εἰς τὴν ἀρετὴν. Λοιπὸν κατὰ τὴν προσταγὴν ἐκίνησεν ὁ Ὅσιος, καὶ συναπαντᾷ ἄνθρωπον Ἀλεξανδρινόν, εὐλαβὴν καὶ ἐνάρετον, ὁ ὁποῖος ἐπραγματεύετο με' εἴκοσι χιλιάδας φλωρία, με' ἓνα μεγαλωτάτον πλεύσιμον, καὶ ὅσα εἶχε τὰ ἀφιέρωσεν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Τότε εἶχε μαζὶ τὰ κοπέλιά του, τὰ ὁποῖα ἐσήκωσαν δέκα σακκία ὄσπρια νὰ τὰ φέρουν εἰς τὸν Ὅσιον Παφνούτιον. Ὁ ὁποῖος ἠρώτησε τὸν πραγματευτὴν, τί εἶναι αὐτὰ τὰ σακκία; καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι εἶναι οἱ καρποὶ τῆς πραγματείας μου Πάτερ, οἱ ὁποῖοι προσφέρονται εἰς δόξαν Θεοῦ διὰ κάποιαν παρηγορίαν τῶν Ἀγίων, ὅπου ἀγωνίζονται διὰ ἀγάπην του. Λέγει του ὁ Παφνούτιος· Καὶ διατί λοιπὸν δὲν ἔρχεσαι καὶ ἐσὺ εἰς τὴν τάξιν τὴν ἐδικήν μας, ἐπειδὴ τὴν εὐλαβεῖσαι τόσον; Καὶ ὁ πραγματευτὴς, νὰ Πάτερ, εἶπεν, εἰς τοῦτο βιάζομαι νὰ φθίσω. Καὶ πάλιν τοῦ λέγει ὁ Παφνούτιος· Ἔως ποτε λοιπὸν πραγματεύεσαι τὰ γῆινα, καὶ δὲν πραγματεύεσαι τὰ οὐράνια; Αὐτὰ ἔχεις νὰ τὰ ἀφήσῃς εἰς ἄλλους, καὶ ἐσὺ ἔχεις νὰ κάμῃς τὴν ἀπολογίαν εἰς τὸν δίκαιον Κριτὴν. Τότε ὡς ἤκουσεν ὁ πραγματευτὴς αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Ὁσίου, παρευθὺς χωρὶς ἄλλον συλλογισμόν, ἐπαρῆγγελεν εἰς τὰ παιδία του νὰ

δώκουν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἔλα τὰ ἐπίλοιπα, ὅπου τοῦ ἔμειναν κινη-
τὰ καὶ ἀκίνητα, καὶ αὐτὸς ἠκολούθησε τὸν Ὅσιον εἰς τὸ ὄρος. Ὁ
δὲ Ὅσιος ἔβαλε καὶ αὐτὸν εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου ἔβαλε καὶ ἔ-
κείνους τοὺς ἄλλους δύο προηγήτους, καὶ ἐτελειώθησαν, καὶ ἠγά-
νιζετο καὶ αὐτὸς ὁ τρισμακάριστος. Ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐ-
τελειώθη ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐκληρονόμησε τὴν οὐράνιον Βασιλείαν. Καὶ
ἀφ' οὗ ἐνταφίασε καὶ αὐτὸν ὁ μέγας Παφνούτιος, ἔγινεν ὑπέργηρος.
Καὶ (τρόπον τινα) ὡς ἄσαρκος ἀπὸ τὴν ὑπέρμετρον ἄσκησιν, καὶ
κακοπάθειαν. Τότε Ἄγγελος Κυρίου ἦλθεν ἐξ Οὐρανοῦ, καὶ εἶπε
πρὸς τὸν Παφνούτιον· Ὁ μακάριε, ὁ Κύριος σέ προσκαλεῖ εἰς τὰς
αἰώνιους μονάς. Εἰς τιμὴν λοιπὸν ἐδικὴν σου ἦλθαν οἱ Προφῆται
καὶ οἱ Δίκαιοι, γὰρ σέ συνοδεύσουν ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ. Ἐζῆσε
μόνον μίαν ἡμέραν, μετὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀγγέλου, ὁ Ὅσιος
Πατὴρ ἡμῶν Παφνούτιος, εἰς τὴν ὁποίαν ἡμέραν ἦλθαν πλῆθος Ἀ-
γίων Γερόντων καὶ Ἱερέων εἰς τὴν κοίμησίν του, κατὰ ἀποκάλυψιν
Θεοῦ. Εἰς τοὺς ὁποίους προεῖπεν ὁ Ἅγιος, ὅτι μέλλει σήμερον γὰρ
μισεύσῃ ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωὴν. Τότε παρέδωκε τὴν ὀλοφωτον
ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ, τὴν ὁποίαν εἶδαν φανερά οἱ Ἅγιοι γέρον-
τες, ὅπου κατεστάθη εἰς τοὺς χοροὺς τῶν Δικαίων, καὶ ἐδόξασαν
τὸν Θεόν· ᾠ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀπολλωνίου, καὶ Φιλήμονος, καὶ ἄλλων, ὅπου ἐμαρτύρησαν ὁμοῦ.

Τούτος ὁ Ἀββᾶς Ἀπολλώνιος ἔλαμψεν εἰς τὴν μοναχικὴν ζωὴν,
κατὰ τὰ μέρη τῆς Θηβαΐδος, μέγας καὶ θαυματουργός γενόμενος
καὶ μετὰ τὰ ἔργα, καὶ μετὰ τὸν λόγον τῆς διδασκαλίας του. Τούτος
ἐξεπέρασεν εἰς τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ κατορθώματα πολλοὺς μεγάλους
καὶ θαυμαστοὺς Πατέρας. Καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ἑλλήνων, με-
τὰ τὴν παρακίνησίν του καὶ διδασκαλίαν, πολλοὺς κτέπεισε καὶ ἔγιναν
Μάρτυρες διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τοὺς ἀπίστους καὶ
τυράννους. Ἔως τὸ ὕστερον ἐπίασαν καὶ αὐτὸν τὸν Ἀπολλώνιον,
καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, καὶ ἤρχοντο ἐπιταυτοῦ ἀ-
χρεῖτοι καὶ οὐτιδανοὶ Ἕλληνες, καὶ ὑπήγαιναν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ
ὑβρίζαν καὶ ἀτίμαζαν καὶ ἐβλασφήμουν τὸν Ἅγιον. Ἀπὸ τοὺς
ὁποίους ἦτον ἓνας μασκαρὰς ὅπου ἔπαιζε παιγνίδια, καὶ μῖμος
γνωρισμένος εἰς ὅλην τὴν χώραν. Τούτος ἐπεριγέλα καὶ ὑβρίζε τὸν
Ὅσιον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τὸν ὠνόμαζε πλάνου καὶ πονηρότα-
τον, καὶ μισητόν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πῶς πρέπει γὰρ
ἀποθάνῃ μετὰ κακὸν θάνατον, παρά γὰρ ζῆ εἰς τὸν Κόσμον. Καὶ ὁ
Ὅσιος Ἀπολλώνιος ἄλλο δὲν ταῦ εἶπε, παρά μόνον ταῦτα τὰ λό-
για. Ὁ Θεὸς γὰρ σέ ἐλεήσει ἀνθρώπε. Καὶ τὰ λόγια ὅπου ἀποστολ-

μᾶς καὶ λέγεις, νὰ μὴ σοῦ τὰ μετρήσῃ εἰς ἀμαρτίαν. Αὐτὰ τὰ ὀλίγα καὶ ἴλαρά λόγια τοῦ Ὁσίου, ἔγιναν, ἰσχυρὰ μὲ τὴν Θεῖαν χάριν, καὶ εὐθύς ἐγύρισαν τὴν γνώμην τοῦ Φιλήμωνος. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὁποῦ περιγελα, καὶ ὑβρίζει τὸν Ὁσίον Ἀπολλώνιον, ἄρχησε νὰ λέγῃ πρὸς τὸν ἄρχοντα καὶ τύραννον, ἐμπρὸς εἰς τὸ πλῆθος. Ἄδικα καὶ παρόνομα κάμνεις παράνομε δικαστὰ, ἔστωντας καὶ νὰ παιδεύῃς ἀνθρώπους ὁποῦ δὲν ἔπταισαν, καὶ μάλιστα εὐσεβεῖς καὶ Ἁγίους. Τὸ γένος αὐτὸ τῶν Χριστιανῶν, οὔτε λέγει, οὔτε πράττει κανένα ἄδικον. Καὶ μάλιστα ἐκείνους ὁποῦ ὑβρίζουν καὶ βλασφημοῦν, οἱ Χριστιανοὶ ὄχι μόνον δὲν τοὺς ἐχθρεύονται, ἀλλὰ μόνον ἀκόμι τοὺς εὐλογοῦν καὶ τοὺς εὐχονται.

Ταῦτα λέγωντας ὁ Φιλήμων, τὸ πρῶτον ἐθάρρυνεν ὁ τύραννος πῶς μετεωρίζεται, καὶ περιπαίζει καθὼς τὸν ἤξευραν· μὰ ὅταν ἐγνωρίσεν ὅτι τὰ λέγει ἀλήθεια, ἔγινεν ἐξεστηκώς, καὶ λέγει πρὸ τὸν Φιλήμονα· εἶπέ μοι Φιλήμον, εὐγῆκες ἀπὸ τὸν νοῦν σου; ἔχασες τὰς φρένας σου ἔξαφνα; καὶ ὁ Φιλήμων· Ὅχι, κριτὰ τῆς ἀδικίας, δὲν ἔχασα ἐγὼ τὰς φρένας μου· μόνον τοῦτο λέγω σου βέβαια, πῶς εἶμαι Χριστιανός. Τότε ὁ Τύραννος καὶ ὅλον τὸ πεπλανημένον πλῆθος, τὸν ἐπαρεκάλεσαν νὰ γυρίσῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν γνώμην, καὶ νὰ εἶναι ὡς πρότερον ἐχθρὸς τῶν Χριστιανῶν. Ἄλλ' ἐκεῖνος ὁ θαυμάσιος, ἐπειδὴ ἔστεκε μὲ γνώμην εὐσεβῆ καὶ σταθεράν, ἄρχησαν εἰς αὐτὸν παιδευτήρια φοβερά, καὶ βάσανα παντοδαπά, ὁμοίως καὶ τὸν Ἁγίον Ἀπολλώνιον ἀρπάσαντες, τὸν ἐβασάνιζαν, καὶ τὸν ὑβρίζαν ὡς πλάνον καὶ ἀπατεῶνα. Καὶ ὁ Ἀπολλώνιος εἶπε πρὸς τὸν τύραννον καὶ τὸ πλῆθος· Ἀμποτε καὶ νὰ ἐγένετο νὰ ἀκολουθήσετε τὴν πλάνην ὁποῦ ἐγὼ διδάσκω. Τότε ἐπρόσταξεν ὁ ἀσεβὴς ἐμπρὸς εἰς τὸν λαὸν νὰ ρίψουν καὶ τοὺς δυο εἰς τὸ πῦρ διὰ νὰ καοῦν. Καὶ τούτου γεμομένου ἐτριγύρισεν ἡ φλόγα τὰ κορμῖα τῶν Ἁγίων. Καὶ κάμνωντας εὐχήν ὁ Θεῖος Ἀπολλώνιος πρὸς τὸν Θεόν, ἀκούωντας καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβῶν, εἶπε ταῦτα ἀπὸ μέσον φλογός· Μὴν ἀφήσῃς, Κύριε, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ὀρατῶν καὶ ἀόρατων ἐχθρῶν. Καὶ μὲ τὸν λόγον τῆς προσευχῆς (ὡ ταχείας χάριτος τοῦ Κυρίου) ἦλθεν ἕνα σύγνεφον λαμπρότατον, καὶ ἐδρόσισε τὴν φλόγα, καὶ ἐσκέπασε τοὺς Ἁγίους, καὶ τὸ πῦρ τελείως ἔσβεσε.

Τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα βλέποντες οἱ Ἕλληνες, καὶ αὐτὸς ὁ τύραννος καὶ δικαστής, μὲ φόβον καὶ μὲ μίαν φωνὴν ἐβόησαν· Ἐνας καὶ μόνος εἶναι Θεός, ὁ Θεός τῶν Χριστιανῶν. Ἐνας δὲ ἀπὸ τὸ πλῆθος, παρακινηθεὶς ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὑπήγεν εἰς τὸν Ἐπαρχὸν τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τοῦ εἶπεν ὅλα τὰ γενόμενα. Ὅθεν ὁ μικρὸς Ἐπαρχὸς ἐδιάλεξε τοὺς πλέον σκληροὺς, καὶ παρανόμους ἐκκτοντάρχους καὶ στρατιώτας, νὰ ὑπάρχουν νὰ ἀρπάσουν ἐκείνους.

ὄλους ὅπου ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, ὁμοῦ καὶ τὸν δικαστὴν, καὶ τὸν Φιλήμονα, μὲ τοὺς ὁποίους ἐσύρετο μαζί καὶ ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ὁμολογηταί. Πηγαينάμενοι λοιπὸν εἰς τὸν δρόμον ὄλοι, καὶ στρατιῶται καὶ κατάδικοι, ὁ Θεὸς Ἀπολλώνιος ἐγένεε πλήρης Θείας χάριτος, καὶ τοὺς ἐδίδασκε τὴν ἀγιωτάτην Πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ὅποιοι ἐπίστευσαν μὲ τὴν ψυχὴν καὶ καρδίαν. Καὶ ὄντες πρότερον θηρία ἀνήμερα ἐναντίον εἰς τοὺς Μάρτυρας, εὐθύς ἐγιναν ἀρνία ἡμερώτατα, θέλοντες νὰ γίνουν θυσία μὲ τοὺς Μάρτυρας. Ὅταν δὲ ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, καὶ εἶδε καὶ ἐβεβαίωθη ὁ Ἐπαρχος, ὅτι δὲν εἶναι μὲ κανένα τρόπον νὰ μεταβληθοῦν ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔδωκεν ἀπόφασιν καὶ τοὺς ἐπνίξαν ὄλους εἰς τὴν θάλασσαν. Τότε κρυφίως, ἐδικοὶ καὶ ξένοι Χριστιανοὶ ἐπαρამόνευσαν εἰς τὴν ἀκρογιαλίαν διὰ τὰ Ἅγια Λείψανα, τὰ ὅποια (Θεῖα χάριτι) ὄλα τὰ εὐγαλεν ἡ θάλασσα. Καὶ ἐκεῖ κατὰ τὴν Θηθαΐδα ἔκαμαν κοινὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποίαν κατέθεσαν τὰ Ἱμίια Λείψανα, θάρματα καὶ χάριτας βρύνοντα. Τοῦτο ἦτον μέγα ὄντως καὶ θαυμαστὸν τοῦ Ὁσιομάρτυρος Ἀπολλωνίου, ὅπου ὄσα καὶ ἂν ἐζήτησε παρὰ Κυρίου, εὐθύς τὰ ἐλάμβανε. Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν χάριν ἔφερε τόσον πλῆθος εἰς τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ ὅποιοι ἐχρημάτισαν καὶ Ἅγιοι Μάρτυρες. Καὶ ἡμεῖς ὄταν ὑπῆγαμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τους, ἐπαρκαχλέσαμεν τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας, οἱ τινες ἀπεκαλύφθησαν εἰς τοῦ λόγου μας ὡς ζῶντες, καὶ ἠσπᾶσθημεν τὰ Ἱερὰ αὐτῶν καὶ πάνσεπτα λείψανα, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἀγίου Πνεύματος, τῆς μιᾶς Θεότητος. Ἀμήν.

Περὶ τοῦ Διοσκόρου.

Εἶδαμεν καὶ ἄλλον ἄνδρα Ἱερὸν εἰς τὴν Θηθαΐδα καὶ Ἅγιον, ὁνόματι Διοσκόρον. Ὁ ὅποιος ἦτον προεστὼς ἐπάνω εἰς ἑκατὸν ἀδελφοὺς, διδάσκων αὐτοὺς κάθε ἡμέραν διὰ τὴν καλογοερικὴν ζωὴν, πῶς πρέπει, χωριστὰ ἀπὸ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, νὰ εἶναι μάλιστα καθαρὰ ἀπὸ τοὺς μολυσμοὺς τῆς σαρκὸς, καὶ νὰ εἶναι ἐλεύθερη ἀπὸ τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς καὶ αἰσχροὺς. Παρήγγειλεν ἀκόμι, ὅποιος ἔλθῃ εἰς φαντασίαν καὶ ἐνθύμησιν γυναικός, ἢ ἐπιθυμίας διαλογισμοῦ, νὰ ἀπέχῃ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Κοινωνίαν. Ἐλέγεν ἀκόμι ὁ μακάριος, ὅτι ἀνίσως καὶ ἐκείνοι οἱ μολυσμοί, ὅπου συμβαίνουν εἰς τοὺς ὕπνους χωρὶς τὸ θέλημα, μολύνουσι (τρόπον τινὰ) τὴν ψυχὴν τοῦ Μοναχοῦ, πόσον μᾶλλον ἐκείνοι οἱ μολυσμοὶ ἀπὸ γίνονται ἀπὸ φαντασίας, ἢ γουν ἀπὸ τὸ νὰ συλλογίζεται τινὰς ὄραϊα πρόσωπα γυναικῶν καὶ παιδῶν. Αὐτὴ ἡ φαντασία καὶ ὁ λογισμὸς εἶναι καὶ γίνεται μὲ τὴν προαίρεσιν, ὡστα ἀ-

μαρτάνει βαρύτατα ἐκεῖνος, ὅπου δὲν ἀποδιώχνει ἀπὸ λόγου τοῦ τὴν φαντασίαν, καὶ ἀνίσως καὶ δέχεται ἀκάθαρτον λογισμόν. Διὰ τοῦτο χρειάζεται ἐξ ἀνάγκης ἐκεῖνος, ὅπου θελεῖ νὰ φυλάττῃ τὴν καρδίαν του καθαρὰν τόσον ἀπὸ ἐνυπνιασμοῦς, ὅπου φέρουσι μολυσμὸν ἐκ φύσεως, καὶ μάλιστα ἀπὸ πονηροῦς συλλογισμοῦς, ὅπου κἀμουν μολυσμὸν καὶ ἀκαθαρσίαν ἐκ προαιρέσεως, νὰ ἀγωνίζεται ἰσχυρῶς μὲ κόπους πολλοὺς, μάλιστα νηστείαν καὶ ἀγρυπνίαν, νὰ καταδραμάζῃ τὸ κορμί. Καὶ τοῦτο ὅπου δαμάζεται τὸ κορμί, εἶναι ἡ υἰεία τῆς ψυχῆς, καὶ ἡ σωτηρία τοῦ Χριστιανοῦ. Καθὼς ἐξ ἐναντίας, ὅποταν δυναμώνει καὶ χαίρεται τὸ κορμί, τότε ἀδυνατεῖ καὶ λυπᾶται ἡ ψυχὴ.

Περὶ τῆς Θεωρίας τῶν Πατέρων τῆς Νητρίας.

Ἐφθάσαμεν ἀκόμι καὶ εἰς τὴν Νητρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶδαμεν μεγάλους καὶ θαυμασίους Ἁγίους Πατέρας πολλοὺς. Ἀπὸ αὐτοῦ ἄλλοι ἦτον ἐντόπιοι, καὶ ἄλλοι ξενικοὶ, ἔχοντες μίαν καὶ μόνην φροντίδα, ἓνα καὶ μοναχὸν ζῆλον, ποῖος νὰ ξαπεράσῃ τὸν ἄλλον εἰς ταῖς ἀρεταῖς. Ἐχοντες ἀκόμι μίαν φιλονεικίαν ἀναμεταξύ τους, ποῖος νὰ δοθῇ εἰς περισσοτέραν ἀσκησιν, καὶ νὰ φανῇ ταπεινότερος. Καὶ ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι θεωρητικοὶ, ἤγουν ὅλος διόλου δίδονται εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ Θεοῦ, φαντάζονται μόνον τὰ οὐράνια, καὶ τὰ κάλλη τοῦ Παραδείσου. Καὶ ἄλλοι εἶναι πρακτικοὶ, ἤγουν καταγίνονται εἰς ὑπηρεσίας τῶν ἄλλων ἀδελφῶν, κοπιᾶζουν, ἐργοχειροῦν, καὶ ταλαιπωροῦνται τῷ σώματι μὲ διάφορας σκληραγωγίας. Εὐθύς δὲ ὅπου μᾶς εἶδαν ἀπὸ μακρᾶν, ὅπου ἤρχόμεθα εἰς τὴν ἔρημον, ἦλθαν μὲ ἀμετρον χάριν καὶ ἡμερότητα, καὶ μᾶς προὔπηγνυον, καὶ ἄλλοι ἔφεραν νερόν, καὶ ἄλλοι ἔκυπτον καὶ ἔπλυναν τὰ πόδια μας, καὶ ἄλλοι μᾶς ἐπαρακαλοῦσαν νὰ μᾶς φιλεῦσουν τὰ εὐρισκόμενα. Ἄλλοι μᾶς ἐδεξιωνόντο μὲ λόγον Θεοῦ, καὶ διδασκαλίαν πνευματικὴν, καὶ ὅλος ὁ σκοπὸς ἐκείνων τῶν μακαρίων Πατέρων ἦτον, καθ' ἓνας νὰ μᾶς ὠφελήσῃ καθὼς ἐδύνατο. Καὶ ποῖος ἀράγε ἡμπορεῖ νὰ διηγηθῇ λεπτομερῶς ἐκείνων τῶν Ὁσίων ταῖς ἀρετάς; Ὁ τόπος ὅπου ἀσκητεύουν, εἶναι ἔρημος. Τὰ κελλία τους εἶναι χωριστὰ καὶ μακρὰν ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὥστε ὅπου νὰ μὴν γνωρίζῃ ἓνας τὸν ἄλλον, ἀλλὰ μῆτε νὰ ἀκούωνται, οὔτε νὰ φαίνωνται εὐκόλα. Καθ' ἓνας κλείεται εἰς τὸ κελλίον του, καὶ ἡσυχάζει διαπαντός, παρὰ μοναχὰ Σαββάτων καὶ Κυριακῇ ὅπου ἀνταμώνονται εἰς ταῖς Ἐκκλησίαις. Ἐχουσι τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, ὥστε ὅπου εἶναι ἔτοιμοι οἱ μακάριοι νὰ ἀποθάουν μυριάκις διὰ τὴν ἀγάπην του. Τοσαύτην δὲ ἀγάπην ἔχουν ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον, ὥστε ὅπου διὰ νὰ ἔχη ὁ ἄλλος

ἀνεσιν, εἶναι ἔτοιμος καθ' ἕνα νὰ εὐγῆ ἀπὸ τὸ ἰδίον του κελλίον, καὶ νὰ καθίσῃ ὁ ἄλλος ἀδελφός.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀμμωνίου.

Εἶδομεν ἐκεῖ τὸν Ἀββᾶν Ἀμμώνιον, ὁ ὁποῖος εἶχε κελλία ἐξαίρετα μὲ ἀυλὴν καὶ πηγάδι, καὶ ἄλλα χρειώδη ἐπιτήδεια. Εἰς τοῦτον ἦλθεν ἕνας ἀδελφός, καὶ τοῦ ἐζήτησε κελλίον εἰς κατοίκησιν, καὶ ὁ Ἀββᾶς τοῦ ἔδειξε τὸ ἐδικόν του, καὶ τοῦ εἶπε νὰ καθίσῃ ἐκεῖ, ἕως ὅπου νὰ τοῦ εὐρῆ ἄλλο. Καὶ ὁ μὲν ἀδελφός ἐκάθισεν εἰς τὰ κελλία τοῦ Ὁσίου, αὐτὸς δὲ ὑπῆγε μακρὰν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ εὐρίσκωντας ἐκεῖ σπήλαιον, ἔζησεν ἐκεῖ κεκλεισμένος. Ἀκόμι εἶχε συνήθειαν, καὶ ὁπόταν ἤθελαν ἔλθῃ περισσοὶ διὰ νὰ μονάσουν ἐκεῖ, διὰ νὰ ἔχουν ἀνεσιν, ἐμάζωνεν, ὅλην τὴν σκῆτην, καὶ ἄλλος ἔφερε πέτρας, ἄλλος χῶμα, ἄλλος νερόν, καὶ εὐθύς ἔκαμνε τὴν κατοίκησιν εἰς κάθε Ἀδελφόν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγίνοντο τὰ κελλία, ἐμάζωνοντο ὅλοι οἱ ἀδελφοί, καὶ ἐφίλευαν τοὺς ξένους, ὅπου ἦλθαν νὰ κατοικήσουν. Καὶ εὐρισκόμενοι ἐκεῖνοι ἀκόμι εἰς τὴν τράπεζαν, οἱ Πατέρες ὑπάγνυ εἰς τὰ κελλία τους, καὶ καθ' ἕνα ἀπ' εἴτι τοῦ εὐρίσκεται, γεμίζει μίαν σπυρίδα ἄρτους, καὶ ἄλλα χρειάζόμενα, καὶ τὰ πηγαίνουν καὶ τὰ βάνουν κρυφίως εἰς τὰ κελλία τῶν νέων ἀδελφῶν, διὰ νὰ μὴ γνωρίζουν πόθεν γίνεται ἡ βοήθεια. Λοιπὸν ἐρχόμενοι οἱ ἀδελφοὶ τὸ ἑσπέρας εἰς τὰ κελλία τους, εὐρίσκουν ἕξαφνα τὰ χρειάζόμενα, καὶ μένουں θαυμάζοντες, καὶ εὐλαβούμενοι. Περισσοὶ ἀπὸ ἐκείνους δὲν ἔτρωγαν οὔτε ψωμί, οὔτε πωρικά, ἀλλὰ μόνον χόρτα καὶ πικραλίδες. Καὶ ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἐπλαγίαζαν ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλὰ ἢ καθήμενοι, ἢ στεκόμενοι ἐπροσηύχοντο.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἰσιδώρου.

Εἶδαμεν εἰς τὰ μέρη τῆς Θηβαΐδος Μοναστήριον μεγάλου Πατρὸς, ὀνόματι Ἰσιδώρου. Τὸ ὁποῖον Μοναστήριον εἶχε χιλίους μοναχούς εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἰσιδώρου. Εἶχε μέσα τὸ Μοναστήριον πηγάδι, κήπους, καὶ ὅλα τὰ χρειάζόμενα, καὶ δὲν ἦτον συγχορηγούμενον νὰ εὐγῆ τινὰς ἔξω ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, οὔτε πάλιν νὰ ἐμθῆ μέσα ἄλλος κανένας, πάρεξ μόνον ἐκεῖνοι ὅπου εἶχαν σκοπὸν νὰ μένουσιν ἐκεῖ ἕως τέλους. Ἐξω μόνον εἰς τὴν πόρταν εἶχασιν τόπον, καὶ ἐφίλευε τοὺς ξένους ὁ πορτάρης, καὶ ἐκεῖ ἕμενον, καὶ τὸ ταχὺ ἔπερναν διακονίαν καὶ ἐμίσειαν. Εἶχασιν δύο γέροντας, οἱ ὁποῖοι ἔμβαιναν καὶ εὐγαιναν, καὶ ἐφρόντιζαν τὰ χρειάζόμενα εἰς τοὺς ἀδελφούς. Μᾶς ἐδιηγείτο ὁ γέροντας, ὅπου ἐφύλαγε τὴν θύραν τοῦ Μοναστηρίου, ὅτι τέτοιοι ἀγιώτατοι Πατέρες εἶναι εἰς τὸ

Μοναστήριον, ὥστε ὅπου ὅλοι εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅλοι εἶναι θαυματουργοί. Καὶ δὲν εἶναι ἀπὸ αὐτοὺς κανένας ὅπου νὰ ὀρρώσθησῃ ποτε; παρὰ μόνον τότε ὅπου ἔχει νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴν. Καὶ καθ' ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς γνωρίζει τὸν Θάνατόν του, καὶ ἔτσι τὸ φανερώνει τότε εἰς τοὺς ἄλλους ἀδελφούς. Καὶ ἐρχόμενοι ἐκεῖνοι μετὰ τὸν ἀσπασμόν, πλαγιαίνει, καὶ ἡ τελευταίη του ἔρχεται ὡσάν ελαφρότατος ὕπνος.

Περὶ τοῦ Ἱερωτάτου Γέροντος Ἀμμωνᾶ.

Εἶναι καὶ ἄλλη ἔρημος εἰς τὰ μέρη τῆς Αἰγύπτου, ἡ ὁποία εἶναι μὲν παραθαλασσία, ὅμως εἶναι σκληρὰ καὶ δυσκολωτάτη, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦσιν ἀγιώτατοι καὶ πνευματοφόροι Ἀναχωρηταί. Εἶδαμεν ἐκεῖ τὸν Θεῖον ἄνθρωπον καὶ ἀγιώτατον Ἀμμωνᾶν ὀνόματι, ἔχοντα καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης. Τοῦτος ὁ Ὅσιος μίαν φοράν λειτουργῶντας τῷ Κυρίῳ, βλέπει Ἄγγελον Κυρίου εἰς τὰ δεξιά μέρη τοῦ Ἁγίου Βήματος, ὁ ὁποῖος ἔγραφεν εἰς Βιβλίον τὰ ὀνόματα τῶν ἀδελφῶν, ὅπου ἦρχοντο εἰς τὴν Ἱεράν Λειτουργίαν. Εἶδε καὶ μερικῶν ἀδελφῶν ὀνόματα, ὅπου δὲν ἦλθον εἰς τὴν Λειτουργίαν, καὶ ἦτον εὐγαλμένα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ Βιβλίον. Οἱ ὁποῖοι ἀδελφοὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐτελεύτησαν. Αὐτὸν τὸν Ὅσιον πολλαῖς φοραῖς τὸν ἐβασάνισαν οἱ δαίμονες, ὅσον ὅπου τὸν ἔρριψαν εἰς ἀσθένειαν, καὶ ἦλθεν εἰς τόσῃν ἀδυναμίαν, ὅπου δὲν ἐδύνετο νὰ ἱεουργήσῃ. Ἄλλ' Ἄγγελος Κυρίου ἔλθων ἀπὸ τοὺς Οὐρανοὺς, τὸν ἐδυνάμωσε πάραυτα, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, καὶ ἀπὸ τότε ἐλειτούργει ὑγιῆς χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην. Ὅστε βλέποντες οἱ ἀδελφοὶ ἐθαύμασαν, ὅπου ἤξευραν πρῶτον εἰς ποίαν ἀνάγκην καὶ ἀδυναμίαν εὐρίσκετο ἀπὸ τὰς τιμωρίας τῶν δαιμόνων.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἰωάννου.

Εἶδαμεν εἰς τὴν χώραν Διόλκον τοῦ Ἀββᾶν Ἰωάννην, ὃς τις ἦτον ἐπάνω εἰς Μοναστήριον προεστῶς, πολλὴν χάριν ἔχων καὶ ἔξωθεν εἰς τὸ σχῆμα τὸ ἀβραμιαῖον, καὶ ἔσωθεν εἰς τὴν μακαρίαν ψυχὴν. Μὲ τὴν ὁποίαν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἰάτρευε κάθε λογθῆς ἀσθένειαν, καὶ πολλοὺς ποδαλγούς μετὰ τὴν προσευχὴν ἐυεράπεισε.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Πιτυρίωνος.

Εἶδαμεν εἰς τὴν Θηβαΐδα ὄρος ὑψηλόν, ἐπάνωθεν τοῦ Ποταμοῦ Ὁροσ μεγαλώτατον, σκληρόν, πετρωδες, ὅλον κρημνοὺς τριγύρω του. Εἰς αὐτὸ λοιπὸν ἐκατοικοῦσαν Ἀσκηταί, μέσα εἰς τὰ σπηλαία, καὶ

εἰς ταῖς τρύπαις τοῦ ὄρου, ἔχοντες προστόν τὸν ἀγιώτατον Ἀββᾶν Πιτυρίωνα, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξαιρέτους μαθητὰς τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, καὶ τρίτος εἰς τὴν τάξιν ὁποῦ ἐδέχθη τὸ κάθισμα, καὶ τὴν τάξιν τοῦ Ἁγίου, ὁ ὁποῖος καθ' ἑκάστην ἰάτρειε μὲ τὴν προσευχὴν πᾶσαν ἀρρώστειαν, καὶ ἐδίωχεν ὡς ἄλλος οὐδεὶς τὰ δαιμόνια. Ἐπειδὴ ἔγινε διάδοχος τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, καὶ Θαυμαστοῦ Ἀμμωνίου, ἔγινε διάδοχος καὶ εἰς τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁποῦ εἶχασιν ἐκεῖνοι οἱ θειότατοι. Πολλὰς καὶ διαφορὰς διδασκαλίας ὠμίλησεν εἰς ἡμᾶς οὗτος ὁ Ὅσιος Πιτυρίων. Καὶ κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα μᾶς ἐδίδαξε καὶ ταῦτα· Νὰ ἤξευρετε (λέγει) τέκνα μου, ὅτι εἶναι δαιμόνια, τὰ ὁποῖα ἐπιτηροῦσι καὶ ἀκολουθοῦσι τὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου. Ἦγουν δαιμόνιον εἰς τὴν ὑπερηφανίαν, δαιμόνιον εἰς τὴν φιλαργυρίαν, δαιμόνιον εἰς τὴν φιληδονίαν, καὶ γαστριμαργίαν, ὁμοίως καὶ εἰς τὰ ἄλλα πάθη. Τὰ ὁποῖα δαιμόνια ὁποῖος θέλει νὰ τὰ ἀποδιώξῃ ἀπὸ λόγου του, εἶναι ἀνάγκη τὰ ξερρίζωνῃ τὰ πάθη ἀπὸ τὴν καρδίαν του, ὁποῦ αὐξάνουν ἀπὸ τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς. Τὸ φαγητὸν τούτου τοῦ Ὁσίου ἦτον ἀλεῦρι ὀλίγον ἀνακατωμένον μὲ τὸ νερόν. Καὶ τοῦτο δύο φοραῖς τὴν Ἑβδομάδα Κυριακῇ καὶ Πέμπτῃ. Ἄλλο τίποτε δὲν ἐδέχετο τὸ στομάχου, παρὰ τὸ ἀλεῦρι μὲ τὸ νερόν, καθὼς εἴπαμεν.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Εὐλογίου.

Εἶδαμεν δὲ καὶ τὸν Ἀββᾶν Εὐλόγιον, ὃς τις εἶχε καὶ τὴν Ἱερωσύην. Καὶ ὅταν ἐπρόσφερε τὰ Θεῖα εἰς τὴν Ἱερὰν Λειτουργίαν ἔπερνε τόσῃ χάριν, ὁποῦ ἐγνώριζε καὶ τὸν σκοπὸν καὶ γνώμην ἐκείνων, ὁποῦ ἤρχοντο εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν. Τοῦτος βλέπωντας πολλὰς φοραῖς μερικὸς ἀδελφοὺς, ὁποῦ ἤθελαν νὰ μεταλάβουν τὰ Ἅγια Μυστήρια, τοὺς ἐμπέδιζε λέγωντάς τους· Πῶς ἀποτολμάτε νὰ σιμῶνετε εἰς τὰ Ἄχραντα Μυστήρια, ἔχοντες πονηροὺς λογισμοὺς εἰς τὴν καρδίαν σας; Καὶ εἰς ἄλλον ἔλεγεν, ὅτι ἐσυλλογίσθη ταύτην τὴν νύκτα βρωμεροὺς λογισμοὺς τῆς πορνείας. Καὶ εἰς ἄλλον πάλιν, ὅτι ἔχει γνώμην, πῶς ὁ Θεὸς δέχεται ἐπίσης τὸν δίκαιον καὶ τὸν ἀμαρτωλὸν εἰς τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν· ἄλλον πάλιν, ὅτι εἶχεν ἀμφισβολίαν εἰς τὰ Ἅγια Δῶρα, μήπως καὶ δὲν δίδουν τέλειον ἀγιασμόν. Αὐτὰ ἔλεγε καὶ ἔλεγγεν αὐτοὺς, καὶ αὐτοὶ ἔμεναν ἀναπολόγητοι, καὶ ἐθαύμαζον τὸ προορατικὸν τοῦ Ὁσίου. Καὶ μὲ ἐκεῖνον τὸν ἔλεγχον ἐδιώρθωναν τοὺς πονηροὺς συλλογισμοὺς, καὶ ἔτι εἰμεταλάμβαναν ἄξια καὶ ἀκατηγόρητα.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Σερραπίωνος.

Εἶδαμεν καὶ εἰς τὰ μέρη τοῦ Ἀρτενοῖτου τὸν Ἀββᾶν Σερραπίων, ἡξιωμένον καὶ αὐτὸν μὲ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης, καὶ προεστῶτα πολλῶν Μοναστηρίων, καὶ Ἡγούμενον ἐπάνω κουτῆ εἰς δέκα χιλιάδες ἀδελφοὺς, κυβερνῶντάς τους εἰς πάντα τὰ χρεῖωδη σώματος καὶ ψυχῆς μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπου εἶχε διὰ τὰς ἀρετάς του. Εἰς κάθε καιρὸν θέρους ὑπήγαιναν οἱ δυνάμενοι ἀδελφοί, καὶ ἐθέριζαν εἰς ξένα χωράφια. Καὶ ἐμάζωναν σιτάρι διὰ τὴν πληρωμὴν τους, καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ ἦτον ἀρκετὸν γὰ φθάση τὸν χρόνον ὁμοῦ μὲ τοὺς ξένους, καὶ τοῖς πτωχοῦς, ὥστε ὅπου εἰς ὅλα τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὁμοῦ καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅσοι πτωχοὶ καὶ ἄν ἦτον, ὅλοι ἐτρέφοντο μὲ αὐτὸν τὸν καρπὸν, ὅπου ἐσύναζαν οἱ ἀδελφαὶ μὲ τὸν κόπον τους καθὲς χρόνον. Ὅμοίως καὶ ὅσα Μοναστήρια ἦτον εἰς τὰ μέρη τῆς Αἰγύπτου, ἐμιμήθησαν τὸν ἴδιον τρόπον, ἦγουν μὲ τὸν κόπον τῶν ἀδελφῶν, ὅπου ἐθέριζαν καὶ ἐσύναζαν τὸν καρπὸν, ἐτρέφοντο καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, καὶ ἐτρεφαν καὶ τοὺς ξένους, καὶ τόσον πλῆθος πτωχῶν.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ποσειδωνίου.

Διὰ τὴν πολιτείαν καὶ ζωὴν τοῦ τρισημῆκος Ποσειδωνίου, εἶναι τὰ ἔργα καὶ κατορθώματά του δυσκολοδιήγητα. Ὅσον μὲν διὰ τὴν πραότητα καὶ ἀκακίαν, ὅπου εἶδα εἰς ἐκεῖνον, δὲν ἡξεύρω ἄν ἦτον εἰς ἄλλον τινά. Ἐζήσα καὶ ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὸν ἱερώτατον ἄνδρα ἕνα χρόνον εἰς τὴν ἀσκήσιν κατὰ τὴν Βηθλεέμ. Ὅλιγον ἐκατάλαβα καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴν του πολιτείαν. Καὶ ἐπειδὴ τὸν ἐπαρακαλοῦσα γὰ μοῦ εἶπῃ ἀπὸ τῆς ἀρετᾶς του κανένα ὠφέλιμον, μετὰ βίας μίαν φοράν τὸν ἐκατέπεισα, καὶ εἶπέ μοι· Πρέπει, τέκνον μου, πρὸ πάντων γὰ ἔχωμεν ὑπομονήν, ὅσον εἶναι δυνατὸν, καὶ ὁ Κύριος εὐδοκεῖ καὶ γίνονται τὰ δύσκολα εὐκολα, καὶ τὰ χθόνια δυνατά. Ἐγὼ ἠσύχασα εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὀνομάζεται Πορφυρίτης, καὶ ἕκαμα ἕνα χρόνον ὀλόκληρον, ὅπου ἄθρονον δὲν εἶδα, αὐτὴ ἤκουσα. Ψωμί δὲν ἔφαγα τελείως εἰς ὅλον τὸν χρόνον, παρὰ μόνον μερικὸς φοίνικας, καὶ εἰάν ἤθελαν τύχη γὰ εὐρεθοῦν μερικὰ χόρτα ἄγρια. Ὅμως μίαν φοράν μοῦ ἔλειψαν τελείως καὶ οἱ φοίνικες, καὶ τὰ χόρτα, καὶ εὐγῆκα ἀπὸ τὸ σπῆλαιόν μου γὰ ὑπάγω εἰς τὴν χώραν· καὶ ἔστρωντας γὰ ἐπεριπάτησα ὅλην τὴν ἡμέραν, μακραίνωντας ἀπὸ τὸ σπῆλαιον πολὺ διάστημα, βλέπω ἄνθρωπον καθαλάρην ὅπου εἶχε σχῆμα στρατιώτου, καὶ εἰς τὸ κεφάλι του περικεφαλαίαν πολεμιστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπήγαγε κατὰ τὸ σπῆλαιόν μου.

ὅθεν ἐγύρισα καὶ τοῦ ἠκολούθουν· καὶ ὅταν ἦλθεν εἰς τὸ σπήλαιον, ἔγινεν ἄφαντος· καὶ ἐγὼ πλησιάσας, εὗρήκα μέγαν κόφινον γεμάτον σταφύλια, σῦκα νωπὰ, ὡσάν νὰ τὰ ἔκοψες ἐκείνην τὴν ὥραν. Καὶ μετὰ τὴν τροφήν ἐκείνην ἐπέρασα ἕνα μῆνα μετὰ αὐτόρκειαν. Καὶ εἰς τὴν Βηθλεέμ ἔκαμε τοιοῦτον θαῦμα ὁ Ὅσιος. Μία γυνὴ ἐγκαστρωμένη εἶχε δαιμόνιον ἄγριον, καὶ τότε εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐγγίννας τὴν ἐστενοχώρησε τὸ δαιμόνιον, καὶ νὰ γεννήσῃ δὲν ἐδύγεντο. Καὶ εἰς τοῦτο ἐκινδύνευεν ἡ ἀθλία μετὰ μυρίους πόνους νὰ ζεψυχῆσθαι. Ὅθεν ὁ ἄνδρας τῆς γυναικὸς ἔδραμεν εἰς τὸν Ὅσιον Ποσειδώνιον, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ ἔλθῃ ἕως ἐκεῖ νὰ κάμῃ εὐχὴν διὰ τὴν πάσχουσαν. Ὑπήκουσε λοιπὸν ὁ Ἅγιος, καὶ εὐθὺς ὅπου ἦλθε, καὶ ἔρριψε τοῦ λόγου του εἰς τὴν γῆν μετὰ τὴν προσευχὴν, εἰς τὴν δευτέραν γονυκλισίαν εὐγῆκε τὸ δαιμόνιον ἀπὸ τῆς γυναικὸς. Καὶ καθὼς ἐσφῆκῆθη, μᾶς εἶπε νὰ εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυναϊκῷ. Καὶ ἐλευθερώθη ἡ γυνὴ καὶ ἀπὸ τῆν ἀφωνίαν, ὅπου εἶχεν ἕξ μῆνας ἀλαλη παντάπασιν, καὶ τότε εὐθὺς ἐλάλησε, καὶ ἀπὸ τῆν γένναν ἐλευθερώθη. Εὐγαίνωντας δὲ τὸ δαιμόνιον ἐχάλασεν ὅλον τὸν τοῖχον τῆς αὐλῆς ἐκείνου τοῦ ὀσπητίου ὅπου εὕρισκετο ἡ πάσχουσα γυνή.

Περὶ Ἱερωνύμου, καὶ Παύλας, Ὁξυπερτίου, Πέτρου, καὶ Συμεῶν.

Ἐγνώρισα ἀκόμη ἐγὼ καὶ Προφητεῖαν εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον Ποσειδώνιον. Κάποιος Ἱερεὺς, τὸ ὄνομά του Ἱερώνυμος, ἑκατοικοῦσεν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἄνθρωπος σπουδαῖος καὶ ἐνάρετος, καὶ ὀξύτατος, εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἐπιστήμης. Ὅμως εἶχε τρόπον φθόνον, ὅπου δὲν ἤθελε νὰ φανερώσῃ εἰς τινα τὴν προκοπὴν του, ἀλλὰ τὸν ἐσκότιζεν ὁ φθόνος, ὡστε ὅπου καὶ τὴν γερόντισσαν δουλήν, ὅπου τὸν ἐπιμελεῖτο, τὴν ἐφθονοῦσε. Μετὰ αὐτὸν τὸν Ἱερώνυμον ἐσυνανεστράφη ὁ Ὅσιος Ποσειδώνιος μερικὸν καιρὸν, ὁ ὁποῖος λέγει μου μίαν φοράν εἰς τὸ αὐτὶ κρυφίως (ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἦτον παρῶν.) ἤξευρεν ὅτι ἡ Παῦλα ἡ δούλη αὐτοῦ τοῦ Ἱερωνύμου θέλει ἀποθάνῃ ὀγλήγηρα, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν τυραννικὴν ζῆλίαν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ κατοπιὸν διὰ τὸν φθόνον ὅπου ἔχει, δὲν θέλει κατοικήσῃ εἰς τούτους τοὺς τόπους μηδὲ ἀγιώτερος ἀσκητής. Ἐπειδὴ ὁ Ἱερώνυμος καὶ τὸν γνήσιόν του ἀδελφὸν θέλει φθονῆσαι. Καθὼς καὶ ἔγινεν ὑστερον. Ὁ φθόνος τοῦ Ἱερωνύμου ἐφευγάτισεν ἄνδρας ἐνάρετους καὶ Ἁγίους, Ὁξυπερτίον Ἱταλιώτην, Πέτρον τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τὸν Συμεῶνα, οἱ ὁποῖοι ἀσκήτευσαν ἐκεῖ μετὰ ἀγῶνας μεγάλους· τοιοῦτος ἐχηρημάτισεν ὁ μακάριος Ποσειδώνιος κατὰ τὸ προρατικόν. Κατὰ δὲ τῆν ἐγκράτειαν, ἀπὸ σαράντα χρόνους ἕως

τῆς τελευταῖης του ψωμί δὲν ἐχόρτασεν, ἀλλ' οὔτε ἐγνώρισε καμμίαν φορὰν τί εἶναι ἔχθρα καὶ μνησικακία εἰς τὴν καρδίαν του.

Περὶ τοῦ Θαυμασίου Εὐαγγρίου Διακόνου.

Τοῦτος ὁ μακάριος Εὐάγγριος ἔζησε ζῶν Ἀποστολικήν. Τοῦ ὁποῦ τὴν πολιτείαν εἶναι ἀδικον νὰ τὴν σιωπήσω. Ὅθεν τὴν περιγράψω διὰ πολλῶν ὠφέλειαν. Καὶ πρῶτον φανερώνω πῶς ἦλθεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ τίνα τρόπον ἠγωνίσθη. Τοῦτος ὁ Θαυμασίος τὸ γένος εἶχεν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Μαύρης Θαλάσσης, κοντὰ εἰς τὴν Ἰδρίαν. Ὁ Πατὴρ του ἦτον Ἱερεὺς, καὶ αὐτὸς γίνεται ἀναγνώστῃς ἀπὸ τὸν Μέγαν Βασιλεῖον· καὶ μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, βλέπωντας τὸν Εὐάγγριον ὁ Θεὸς Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ἐγνώρισεν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου τὴν μέλλουσαν κατάστασιν καὶ προκοπὴν, καὶ τὸν ἐχειροτόνησεν Ἱεροδιάκονον. Καὶ ἐπειδὴ ἐμίσησεν ὁ Ἱερεὺς Γρηγόριος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ τὴν Σύνοδον ὅπου συναβροῖζετο, τὸν ἀφήκεν εἰς τὸν ἀγιώτατον Νεκτάριον τὸν Ἐπίσκοπον. Ὁ δὲ Εὐάγγριος ἦτον εἰς τὸ λέγειν ἐπιτηδειότατος, καὶ ἐμάχετο, καὶ ἐνίκᾳ μὲ τὴν ἀλήθειαν τοὺς αἰρετικούς. Βλέπωντας ὁ ἔχθρὸς τῆς ἀληθείας διάβολος τὸ σέβας καὶ τὴν τιμὴν, ὅπου ἀπέδιδεν ἡ πόλις Καισαρεία πρὸς τὸν Εὐάγγριον, ἐφθόνησε καὶ ἠθέλησε νὰ ἀφανίσῃ τὴν σωφροσύνην του, διὰ τὴν ὁποίαν στολιζονται καὶ τιμῶνται καὶ ἡ ἄλλαις ἀρεταῖς. Ὅθεν τοῦ ἔφερε πόλεμον ἰσχυρὸν τῆς σαρκὸς, διὰ μέσου τοῦ ὁποῦ, ἔπεσε καὶ εἰς ἔρωτα μιᾶς γυναικὸς ἀρχοντίσσης, ὁμοίως ἔπεσε καὶ ἐκείνη εἰς τὸν ἴδιον ἔρωτα διὰ τὸν Εὐάγγριον. Καὶ ὁ μὲν δαίμων ἔστησε τοιοῦτον πόλεμον εἰς τὸν Εὐάγγριον, αὐτὸς δὲ πάλιν ἀντεπολεμοῦσεν ὅσον ἐδύνητο, μεταχειριζόμενος ἄρματα ἰσχυρὰ τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως. Καὶ πολλαῖς φοραῖς θέλωντας νὰ φύγῃ, ἐσύρετο ὀπίσω μὲ τὰ σιδηρὰ δεσμὰ τοῦ ἔρωτος. Καὶ πρὸς τούτοις τὸν ἐφλόγιζεν ἡ δυνατὴ παρακίνησις τῆς γυναικὸς πρὸς τὴν πράξιν τῆς ἀμαρτίας. Τέλος πάντων, ἐπῆρε τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ἐδόθη εἰς τὴν ἱεράν προσευχὴν.

Ἐδῶ ἔφθασεν ἡ βοήθεια τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἔγινε μὲ τοιοῦτον τρόπον. Ἦλθεν εἰς αὐτὸν πλῆθος Ἀγγέλων εἰς σχῆμα στρατιωτῶν ἀπὸ τὸν Ἐπαρχον, καὶ τὸν ἤρπασαν, καὶ τὸν ἐπαρέσειησαν ὡσάν εἰς δικαστήριον. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἔβαλαν εἰς δεσμὰ καὶ φυλακὴν. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ὅπου τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ σιδηρὰ δὲν τοῦ εἶπαν τὸ σφάλμα του, ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του, ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς γυναικὸς ὅπου ἠγάπα ἔμαθε τὸν ἔρωτα, καὶ ἔκαμεν ἀγωγὴν, καὶ ἐμήνυσεν εἰς τὸν Ἐπαρχον, καὶ ἐσήκωσαν τὸν Εὐάγγριον εἰς τὴν φυλακὴν. Εἰς τοιοῦτους λογισμοὺς εὕρισκόμενος, ἔβλεπεν ἄλλους ὅπου ἐπαιδεύον-

το κατά πολλά διὰ τέτοια σφάλματα τοῦ αἰσχοῦ ἔρωτος, καὶ ἔτρε-
 με καὶ αὐτός, πῶς ἔχει νὰ πάθῃ τὰ ἴδια. "Ὅθεν εὐρισκόμενος με-
 τοιούτους φοβισμένους λογισμούς, φαίνεται εἰς τοῦ λόγου του Ἄγ-
 γελος Κυρίου εἰς σχῆμα ἐνός φίλου του πιστοῦ, καὶ βλέπωντάς τον
 τάχα ἔξαφνα εἰς τοσαύτην καταδίκην καὶ ἀτιμίαν, με σίδηρα καὶ
 δεσμά, τὸν ἠρώτησε· Τί εἶναι ἡ αἰτία, κύριε Διάκονε, ὅπου εὐρί-
 σκεσαι με τόσα δεσμά ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς Διακόνους; Καὶ ἐκαμώ-
 νετο πῶς ἔλυπάτο. Λέγει ὁ Διάκονος· "Ὅτι ὅσον μὲν κατά ἀλήθειαν
 δὲν ἠξεύρω τὴν αἰτίαν. Πλὴν ἔχω κάποιαν ὑποψίαν, ὅτι ὁ δεῖνα
 ἄρχων, με τὸ νὰ ἔπεσεν εἰς μεγάλην ζηλείαν διὰ τὴν γυναῖκά του,
 ὑποπευθεῖ εἰς τοῦ λόγου μου, καὶ διὰ τοῦτο παρέδωκεν ὡς κακοῦρ-
 γον εἰς τὸν ἄρχοντα καὶ κριτὴν. Καὶ ἴσως τὸν διαφθείρῃ με τὰ
 δῶρα νὰ με βάλῃ εἰς μεγάλας τιμωρίας. Τότε τοῦ λέγει ὁ φαι-
 νόμενος φίλος· Ἄνίσως καὶ μοῦ ἀκούης ὡς γνήσιον φίλον, ἐγὼ σὲ
 συμβουλεύω νὰ σηκωθῆς νὰ φύγῃς ἀπὸ ταύτην τὴν χώραν, διότι
 δὲν σὲ συμφέρει νὰ εὐρίσκεται αὐτοῦ. Λέγει του ὁ Εὐάγγελος, ὅτι
 ἀνίσως ὁ Θεὸς καὶ με γλυτώσῃ ἀπὸ ταύτην τὴν συμφορὰν, ὅπου
 τώρα εὐρίσκομαι, καὶ ἀπομείνω πάλιν εἰς τοῦτον τὸν τόπον, βέβαια
 πρέπει νὰ πάσχω, οὐ μόνον αὐτὰ, ὅπου τώρα παθαίνω, ἀλλὰ ἀκό-
 μι καὶ ἄλλα χειρότερα. Τότε τοῦ λέγει ἐκεῖνος ὅπου ἐφαίνετο· Νὰ
 φέρω λοιπὸν τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ νὰ ὁμώσῃς πῶς ἀναχωρεῖς ἀπὸ
 ταύτην τὴν χώραν, καὶ ἐπιμελεῖσαι διὰ τὴν ψυχικὴν σου σωτηρίαν,
 καὶ ἐγὼ νὰ σὲ ἐλευθερώσω ἀπὸ ταύτην τὴν ἀνάγκην σου. Τοῦ λέγει
 καὶ ὁ Εὐάγγελος, ἔτοιμος εἶμαι νὰ κάμω τὸν ὄρκον καθὼς με δια-
 τάξεις, μόνον γλύτωσαί με ἀπὸ αὐτὴν τὴν συμφορὰν ὅπου πάσχω.
 Ὅθεν εὐθὺς τοῦ ἔφερε τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ὁ Εὐάγγελος ἔκαμε τὸν
 ὄρκον, ὁμολογῶν καὶ ὑποσχόμενος, ὅτι ἀπὸ μίαν καὶ μόνην ἡμέραν
 νὰ μὴ σταθῇ ἐκεῖ. Μόνον μίαν ἡμέραν ἐζήτησε, διὰ νὰ προφθάσῃ
 νὰ βάλῃ τὰ χρειαζόμενα εἰς τὸ πλεύσιμον. Εὐρισκόμενος ἀκόμι
 εἰς τὸν ὄρκον, ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἐγνώρισε τὸ πρᾶγμα
 ὅτι εἶναι ἔκστασις, ὅμως εἶπεν εἰς τὴν γνώμην του. "Ἄν καλὰ (λέ-
 γει) ἡ ὑπόθεσις ἦτον ἔκστασις, καὶ ὄραμα, ὅμως ἐγὼ πλέον ὤμωσα,
 καὶ ἔκαμα τὸν ὄρκον, καὶ πρέπει νὰ μισεύσω ἀπ' ἐδῶ· καὶ μετὰ
 τὸν λόγον, ἐμίσευσεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐκεῖ ἐδεξιῶθη ἀπὸ
 τὴν ἀγιωτάτην Μελάνην τὴν Ῥωμαίαν.

Ὅμως πάλιν τοῦ ἔβαλεν ὁ σατανᾶς λογισμὸν κενοδοξίας, πῶς
 τάχα εἶναι ἐξαίρετος εἰς τὸ λέγειν, καὶ ἀπ' ἐδῶ ἐξέπεσεν εἰς τοὺς
 πρώτους λογισμούς. Καὶ αὐτὰ τὰ δύο φίδια ἔτρωγαν τὴν καρδίαν
 του καθ' ἑκάστην, καὶ ποτὲ δὲν ἐφανέρωσεν εἰς ἔμπειρον ἰατρὸν, ἡ-
 γουον πνευματικόν, νὰ λάβῃ κάμμίαν Θεραπείαν. Ἀλλὰ πάλιν ἡ
 Θεῖα πρόνοια φροντίζουσα διὰ τὴν σωτηρίαν του, ἀφῆκε καὶ τοῦ
 ἦλθε πυρετὸς δυνατός, καὶ ἐβασανίζετο ἀπὸ αὐτὸν ἐξ ἡμέρας, διὰ

τὸν ὁποῖον τὸν ἐμεταχειρίσθησαν ἰατροὶ διάφοροι, καὶ δὲν ἠμπόρεσε
 τινὰς νὰ τὸν ὠφελήσῃ. Τοῦτο βλέπουσα ἡ Ὁσία Μελάνη, λέγει του
 μίαν φοράν· Ἀυτὴ ἡ ἀσθένεια, τέκνον μου, δὲν φαίνεται νὰ εἶναι κα-
 τὰ φύσιν, ἐπειδὴ ἠθέλαν βοηθήσῃ καὶ ὀλίγον οἱ ἰατροί. Ἀλλὰ νομίζω
 διὰ κάποια ἀπόκρυφα τῆς καρδίας σου ἀφίνει ὁ Κύριος καὶ παιδεύει-
 σαι. Τότε ὁ Εὐάγγελος ἐξωμολογήθη εἰς τὴν Ὁσίαν ὅλα του τὰ ἀπό-
 κρυφα, ἤγουν καὶ τῆς κενοδοξίας, καὶ τῆ ἀίσχρου ἐκείνου λογισμοῦ.
 Ὄθεν τοῦ λέγει ἡ μακαρία Μελάνη· Δός μου ὑπόσχεσιν πῶς ἀποφα-
 σίζεις νὰ γένῃς μοναχός, νὰ φροντίσῃς διὰ τὴν ψυχὴν σου, καὶ ἐγὼ
 (ἀγκαλὰ εἶμαι καὶ ἀμαρτωλῆ) ὁμως θελω δεηθῆ τοῦ Θεοῦ, νὰ σοῦ
 δώσῃ καὶ τὴν ὑγίαν τοῦ σώματός σου, καὶ νὰ δώσῃ καιρὸν ἀρκε-
 τὸν ζωῆς, ὅπου νὰ δουλεύσῃς διὰ τὴν ψυχὴν σου. Καὶ ὁ Εὐάγγελος
 ἔδωκεν ὑπόσχεσιν ἀπὸ καρδίας. Καὶ κάμνωντας ἡ Ἁγία Μελάνη
 προσευχὴν, παρευθὺς ὑγίανε, καὶ χωρὶς διορίαν καιροῦ ἐσηκώθη ἐ-
 κείθεν, καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ βουνὸν τῆς Νητρίας κατὰ τὴν Αἴγυπτον,
 εἰς τὸ ὁποῖον ἔζησε δύο χρόνους. Εἰς τὸν τρίτον χρόνον ἐμβῆκεν
 εἰς τὴν ἔρημον, εἰς τὴν ὁποίαν ἔζησε χρόνους τέσσαρκα, εἰς τόπον,
 ὅπου ὀνομάζεται Κελλία. Ἐτρωγε τὴν ἡμέραν μίαν λίτραν ξηρὸν
 ἄρτον, καὶ νερὸν μοναχόν, καὶ εἰς τὸ ἕνα τέταρτον τοῦ χρόνου ἔτρω-
 γεν ὀλίγον λάδι. Καὶ δὲν εἶναι ὀλίγη ἐγκράτεια εἰς ἄνθρωπον, ὅπου
 ἦτον καλομαθημένος εἰς διάφορα φαγητὰ καὶ πιοτὰ, καὶ ἄλλαις
 ἀνάπαυσεσ καὶ τρυφαῖς, καὶ μὲ πολλοὺς συναναστρεφόμενος, νὰ τρώ-
 γῃ ξηρὸν ἄρτον καὶ ὕδωρ μοναχόν, μέσα εἰς μίαν ἔρημον χωρὶς
 κάμμιναν συναναστροφὴν ἀνθρώπων. Αὐτὴ γίνεται μία ζωὴ σκληρὰ
 καὶ ἀπαρηγόρητος. Κάθε ἡμέραν ἐσηκώνετο ἑκατὸντάκις εἰς τὴν προ-
 σευχὴν. Ἐργόχειρον ἦτον εἰς αὐτὸν ἡ καλλιγραφία. Καὶ τὸσον
 ἔγραφεν, ὅσον νὰ εὐγάζῃ τὴν ζωοτροφίαν του.

Ἀναμεταξὺ λοιπὸν εἰς δεκα χρόνους εἰς τὴν ἀσκησιν, ἐκαθαρί-
 σθη ὁ νοῦς του ἀπὸ τοῦ Κοσμοῦ τὰ πάθη, καὶ φροντίδες, καὶ ἠ-
 ξιώθη καὶ ἔλαβε χάριν Θεοῦ, καὶ σοφίαν, καὶ γνώσιν. Ὄθεν συνέ-
 γραψε καὶ συνέταξε δύο Βιβλία ἱερά καὶ θαυμασία, καὶ ὠφελιμώτατα
 διὰ μοναχὰς, Ἀντιρόρητικὰ καλοῦμένα, καὶ ἐκεῖ διαλαμβάνει
 διὰ τὰς τέχνας καὶ πονηρίας τῶν δαιμόνων. Ἐτυχῆ μίαν φοράν εἰς
 τοῦτον τὸν ἱερὸν Εὐάγγελιον νὰ ἐνοχληθῇ καταπολλὰ ἀπὸ τὸν πόλεμον
 τῆς πορνείας. Καὶ εὐγῆκεν εἰς καιρὸν χειμῶνος γυμνός εἰς τὸ πη-
 γάδι στεκόμενος, ἕως ὅπου ἐπάγωσε μὲ τὸ νερὸν τὸ σῶμά του, καὶ
 ὁ Κύριος τὸν ἐφύλαξεν ἀπὸ θάνατον. Ἄλλην φοράν τὸν ἐσύγχυσε τὸ
 πνεῦμα τῆς βλασφημίας· ὅθεν διὰ νὰ δαμάσῃ τοιοῦτον ἀσύστατον
 δαιμόνιον, εἰς σαράντα ἡμέρας δὲν ἐμβῆκεν ἀποκάτω εἰς σκέπην κατοι-
 κίας, ἀλλὰ ἔτρε ἐυρίσκετο ὑποφέρωντας τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, καὶ
 τὸν παγετὸν τῆς νυκτός. Ὅστε ὅπου ἔγινε τὸ κορμί του ὡσάν τῶν
 ἀγρίων ζώων τραχύτατον. Μίαν φοράν ἦλθεν εἰς αὐτὸν τὸ μακάριον

Εὐάγριον τρεῖς δαίμονες εἰς σχῆμα κληρικῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας εἶπε πῶς εἶναι Ἀπολλινάριος, καὶ ἕκαμην διαλέξιν περὶ Πίστιως. Καὶ ὁ Εὐάγριος μὲ τοὺς λόγους τῆς ὀρθοδοξίας τοὺς ἐπιστώμισε, καὶ ἔγιναν ἄφαντοι. Πάλιν ἄλλην φοράν, ἕστωντας νὰ ἐχάσῃ τὸ κλειδί τῆς Ἐκκλησίας, καὶ φθάνοντας ἡ ὄρα τῆς Ἀκολουθίας, ἔβαλε τὰ δάκτυλά του ἐπάνω εἰς τὴν κλειδωνίαν, καὶ ἐπικαλεσάμενος τὸν Χριστὸν, παρευθὺς ἤνοιξεν ἡ κλειδωνία. Τοῦτος ὁ μακάριος ἔλαβε πολλὰς πληγὰς ἀπὸ τοὺς δαίμονας, καὶ πολλοὺς πολέμους ἐσύκωσαν καταπάνω του, τὰ ὁποῖα γλώσσα ἀνθρώπου δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὰ διηγηθῇ. Ὅθεν ἠξιώθη μεγάλων χαρίτων παρὰ Κυρίου. Ἠξιώθη νὰ λαβῇ, καὶ προφητικὸν χάρισμα. Ὅθεν εἰς ἕνα του μαθητὴν ἐπροφήτευσε δεκαοκτῶ χρόνους προτῆτερα τί ἔχει νὰ τοῦ ἀκολουθήσῃ. Καὶ ἔτσι ἔγιναν, καθὼς τὰ ἐφάνερωσε κατόπι ὁ μαθητὴς του.

Ἐδιηγεῖτο ἀκόμι ὁ Θαυμασίος Εὐάγριος, ὅτι ἀφ' οὗ ἦλθαν εἰς τὴν ἔρημον, κανένα πωρικὸν δὲν ἔφαγε ποτὲ, ἀλλ' οὔτε γλωρὸν χορτάρη, ἢ λαχανικὸν δὲν ἐδοκίμασε. Καὶ ἕως δεκαεῖς χρόνους ποτὲ δὲν ἐγεύθηκε πρᾶγμα, ὅπου νὰ περάσῃ ἀπὸ φωτῖαν. Ἄλλο μόνον ὡμὰ ὄσπρια, καὶ νερὸν μὲ τὸ μέτρον. Ἀφ' οὗ ὅμως ἐπέρασαν οἱ δεκαεῖς χρόνοι, διὰ τὴν ἀδυναμίαν ἀπὸ τοὺς μεγάλους κόπους, καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος, ἐγεύετο ἄρτον, καὶ ὄσπρια βρασμένα, καὶ ὄχι ἄλλο τίποτε. Καὶ τοῦτο ἐμεταχειρίσθη δύο χρόνους, εἰς τοὺς ὁποίους μετὰξὺ ἐμίσειυσεν ἡ μακαρία του ψυχὴ εἰς τὰ οὐράνια. Τῶν Ἀγίων Θεοφανείων ἐμετάλαβε τὰ Ἄχραντα Μυστήρια εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐτελείωσε τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, καὶ τὸν διεδέχθη ἡ ἀθάνατος. Τοῦτος ὁ αἰμίμητος ἔλεγεν, ὅτι τρεῖς χρόνους πρὸ τοῦ τελευτήσῃ, δὲν τὸν ἐνώχλησε τὸ δαιμόνιον τῆς κορνείας, εἰ δὲ πρότερον πάντοτε εἶχε τὸν πόλεμον. Ἄς φρίξωμεν ἀδελφοὶ ἀκούοντες. Ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως μαρμαμένα ἔχοντας τὰ μέλη του, ἀπὸ νηστείαν, ἀγρυπνίαν, προσευχὴν, καὶ λοιπὴν κακοπάθειαν, περισσότερον ἀπεθαμένος, παρὰ ζωντανός, περισσότεν πνεῦμα, παρὰ σῶμα, καὶ μὲ ὅλον τοῦτο εἶχεν ἐνώχλησιν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σαρκός. Ἀράγε τί ἀκολουθεῖ εἰς ἐκείνους ὅπου κυνηγοῦν τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ κορμίου μὲ φαγητὰ καὶ πιότα, χωρὶς νὰ κοπιᾶζον τὸ κατὰ δύναμιν; Διὰ τοῦτο οἱ Πατέρες τὴν ἀμελείαν ὀνομαζοῦν θάνατον τῆς ψυχῆς. Μίαν φοράν τοῦ ἔφερε κάποιος ἄνθρωπος μῆνυμα πῶς ἀπέθανεν ὁ πατήρ του. Καὶ ὁ Εὐάγριος τοῦ εἶπεν, ὅτι νὰ μὴ βλασφημᾷ, λέγωντας πῶς ἀπέθανεν ὁ Πατήρ του, ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶναι Ἀθάνατος καὶ αἰώνιος, καὶ μὲ τοῦτο ἐφάνερωσεν, ὅτι ἀρνήθη τελείως τὸν σαρκικὸν καὶ θνητὸν πατέρα, καὶ ἔχει τὸν Ὑψιστον Θεὸν καὶ Ἀθάνατον, τὸν ὁποῖον ἕως τέλους ἠγάπησε καὶ ἠκολούθησε.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Πίωρ.

Τούτος ὁ Ὁσιος ἦτον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Καὶ ἀκόμι ὄντας νέος εἰς τὴν ἡλικίαν ἀρνήθη τὸν Κόσμον. Καὶ εὐγαίνωντας ἀπὸ τὰ προγονικά του, ἔκαμεν ἀπόφασιν (ἀπὸ ἄμετρον ἔρωτα καὶ ἀγάπην ὅπου εἶχεν εἰς τὸν Θεόν) νὰ μὴν ἰδῆ ποτέ του κανένα συγγενῆ. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέρασαν πενήντα χρόνοι, εἶχεν ἀδελφήν γερόντισαν, ἣ ὁποία μαθοῦσα πῶς ζῆ ὁ ἀδελφός της Ἀββᾶς Πίωρ, ἠθέλησεν ἐπιπόνως νὰ τὸν ἰδῆ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ ὑπάγῃ αὐτῇ ἐκεῖ, ὅπου ἀσκήτευεν ὁ Ὁσιος, παρεκάλεσε τοῦ τόπου τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, καὶ ἔγραψεν εἰς τοὺς Ὁσίους Πατέρας εἰς τὴν σκήτην, νὰ παρακινήσουν τὸν Ἀββᾶ Πίωρ, νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἰδῆ ἢ ἀδελφή του. Ὁθεν ὁ Ὁσιος διὰ νὰ μὴ παρακούσῃ τοὺς Πατέρας, ἐπῆρε μαζήτου ἕνα συναδελφόν, καὶ ἐπῆγεν ἐκεῖ, ὅπου ἐκατοῖκει ἡ ἀδελφή του, καὶ ἐστάθη ἔξω ἀπὸ τὸ ὀσπήτιον. Καὶ ἐπειδὴ ἐγροίκησε τὴν ἀδελφήν του, ὅπου ἤρχετο ἔξω νὰ τὸν συναπαντήσῃ, ἐσφάλισε καὶ τὰ δύο τοῦ μάτια, καὶ λέγει πρὸς τὴν ἀδελφήν του Ἰδε, ἀδελφή, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σου ὁ Πίωρ, κοίταξάί με τώρα ὅσον θελεῖς. Τότε ἡ ἀδελφή του ἀφ' οὗ ἐπληροφορήθη, τὸν παρεκάλεσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ὀσπήτιον· ὅμως ὁ Ἅγιος τὴν εὐχέθη ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἐστέκετο, καὶ παρευθὺς ἐμίσεισε καὶ ἦλθε πάλιν εἰς τὴν ἔρημον. Καὶ τοῦτο ἐκατῶρθωσεν ἡ ἄκρα του ὑπομονῆ. Εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐκατοικοῦσεν, ἐσκαψε, καὶ εὐγῆκε νερόν πικρότατον, καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐπιεν ἕως τέλους τῆς ζωῆς του. Μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του, πολλοὶ ἀδελφοὶ ἐδοκίμασαν νὰ κατοικήσουν ἐκεῖ ὅπου ἦτον τὸ νερόν, ὅμως δὲν ὑπόφεραν τὴν πικρότητα, καὶ τὴν σκληρότητα τῆς ἐρήμου.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Μωϋσέως τοῦ Λίβωος.

Τούτος ὁ θαυμασίος ἦτον κατὰ πολλὰ πραότατος, καὶ ὅλους τοὺς ἀγαποῦσεν ὡς ἰδίους ἀδελφούς. Καὶ ἀπὸ τὴν τελείαν ἀρετὴν ὅπου εἶχεν, ἠξιώθη Θεϊκοῦ χαρίσματος, καὶ ἰάτριε πᾶσαν ἀρρώστIAN καὶ πάθος μὲ τὴν προσευχὴν πρὸς τὸν Θεόν. Τούτος ὁ Ὁσιος μᾶς ἐδιηγήθη, ὅτι ὄντας ἀκόμι νέος εἰς τὴν ἡλικίαν, ἔσκαψεν ἕνα πηγάδι εἰς τὸ Μοναστήριον, μεγάλου τὸ πλάτος του εἴκοσι ποδάρια, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἐδούλευαν εἰς αὐτὸ ἦτον ἄνθρωποι ὀγδοήκοντα. Οἱ ὅποιοι εἰς τρεῖς ἡμέρας εὐγαλαν τὸ χῶμα, καὶ περνῶντες τὴν φλέβα, ὅπου ἔμελλε νὰ εὐγῆ τὸ νερόν, ἐφάνη ὁ κόπος μάταιος. Καὶ εἶχαν οἱ ἀδελφοὶ μεγάλην λύπην, καὶ ἀποφασίσαμεν νὰ ἀφήσωμεν ἐκεῖνο τὸ πηγάδι, νὰ σκάψωμεν εἰς ἄλλο μέρος. Ἐκείνην τὴν ὥραν ἐπάνω εἰς τὴν λύπην βλέπομεν ἔξαφνα τὸν Ἀββᾶ Πίωρ,

όπου ἦλθεν ἀπὸ τὴν βαθυτάτην ἔρημον, εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερόν καὶ
μα τοῦ ἡλίου, καὶ ἀφ' οὗ μᾶς ἀπέδωκε τὸν ἀσπασμόν, εἶπε πρὸς
τοῦ λόγου μας· ὡ ὀλιγόπιστοι, χθὲς σᾶς ἐστοχάσθηκα ὅπου ἐμικρο-
ψυχῆσετε διὰ τὸ πηγάδι, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα. Καὶ μετὰ τὸν λόγον
ἐκατέβη μὲ σκάλαν εἰς τὸ σκάψιμον, καὶ ἔκαμε προσευχὴν, καὶ
μετὰ τὴν προσευχὴν ἐκτύπησε μὲ τὸ τζαπί τὸ σκάψιμον, καὶ εἰς τὸ
τρίτον κτύπημα εἶπεν· ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας ἀπόδειξον τοῦτον τὸν
τόπον χρήσιμον, καὶ στείλει εἰς τοὺς ἀδελφούς τὸ ἔλεός σου διὰ τὴν
χρείαν τοῦ νεροῦ. Καὶ μετὰ τὸν λόγον παρευθὺς εὐγῆκε νερόν, ὅσον
ἔξεχειλήσει καὶ ἔδρεξε καὶ ἡμᾶς. Ὅθεν ἔκαμε διὰ προσευχῆς τὴν
εὐχαριστίαν, λέγωντας· διὰ ἐκεῖνο ὅπου ἐστάλθηκα παρὰ Θεοῦ, ἰδοὺ
ὅπου ἔτελειώθη, καὶ ἐμίσειυσεν εἰς τὴν ἔρημον. Πολλὰ τὸν παρεκα-
λέσαμεν διὰ νὰ σταβῇ νὰ γευθοῦμεν ὁμοῦ, ὁμῶς λέγωντας ὅτι δὲν
ἐστάλθηκα διὰ τοῦτο, ἐμίσειυσεν ἄγευστος.

Περὶ τοῦ Ἀβδᾶ Χρονίου.

Ὁ Ἀβδᾶς Χρόνιος ἦτον ἀπὸ τὴν χώραν, ὅπου λέγεται Φοίνικας.
Τοῦτος ὁ Ὅσιος, ἐπειδὴ καὶ ἡ χώρα του ἦτον κοντὰ εἰς τὴν ἔρη-
μον, ἐμέτρησεν ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς ἐρήμου δέκα χιλιάδες καὶ πεν-
τακόσια ποδάρια μὲ τὸν δεξιὸν πόδα, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔτελείωσεν ὁ
ὄριθμός ἐσκαψε πηγάδι, καὶ εὐρῆκε νερόν θουμάσιον, γλυκύτατον
καὶ θρεπτικόν, εἰς τὸ βάθος ὀργυίαις ἑπτὰ, καὶ ἐκεῖ ἔκαμε ξενοδο-
χεῖον μικρόν. Ἀφ' οὗ δὲ ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον, πρέκαλεσε τὸν
Θεόν, νὰ τὸν ἀξιώσῃ, νὰ μὴ κατοικήσῃ πλέον εἰς τόπον, ὅπου εἰ-
ναι ἄνθρωποι. Καὶ μετὰ ὀλίγους χρόνους ἔγινε καὶ Ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ
τῆ Ὑψίστου, ἐχρημάτισε προεστὼς ἐπάνω εἰς τριακοσίους ἀδελφούς.
Ἐζῆσε τοῦτος ὁ Μακάριος μετὰ τὴν Ἱερωσύνην χρόνους ἐξήκοντα.
Καὶ οὔτε εὐγῆκε ποτὲ ἀπὸ τὴν ἔρημον, οὔτε ἔφαγε χωρὶς ἐργόχειρον.

Περὶ τοῦ Ἀβδᾶ Ἰακώβου καὶ Παφνουτίου, καὶ Χαιρή-
μονος, καὶ τοῦ παραχωθέντος Ἀδελφοῦ, καὶ τοῦ ἀπα-
θανόντος ἀπὸ δίψαν.

Ὁ Ἀβδᾶς Ἰακώβος ἐσυγκατοικοῦσε μὲ τὸν Ἀβδᾶν Χρόνιον, ὅπου
ἀναφέραμεν ἀνωτέρω. Ἦτον τοῦτος ὁ Ἰακώβος θουμάσιος εἰς τὴν
σύνησιν, καὶ φίλος τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, καθὼς καὶ ὁ Ἀβδᾶς Χρό-
νιος. Ὁ δὲ Ἀβδᾶς Παφνουτίος, ὅπου ὠνομάζετο Κεφαλαῆς, εἶχεν ἐ-
ξάριτον χάρισμα, ὅτι χωρὶς νὰ μελετήσῃ ταῖς θείαις Γραφαῖς,
παλαιῶν καὶ νέαν, ἤξευρε καὶ ταῖς ἐξηγοῦσε θουμασιώτατα. Ἦ
πρότης τοῦτου τοῦ Ὀσίου ἦτον ξεχωριστὴ. Ὀγδοηκοστὸν χρόνον

εἶχεν εἰς τὴν ἄσκησιν, καὶ ποτὲ διπλὸν φόρεμα δὲν ἀπόκτησε. Τούτους τοὺς Ἁγίους ἀνταμώσαμεν ἐγὼ καὶ ὁ Θεὸς Εὐάγγελος, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐζητούσαμεν νὰ μάθωμεν ταῖς αἰτίαις διὰ ἐκείνους τοὺς ἀδελφούς, ὁποῦ ἀποθαίνουσι μὲ παράξενον θάνατον. Διότι ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἐσυνέβη καὶ κάποιος ἀδελφὸς ὀνόματι Χαϊρήμων, ἐκεῖ ὁποῦ ἐκάθητο καὶ ἐργάζεται τὸ ἐργόχειρόν του, εὐγῆκεν εὐθὺς ἢ ψυχὴν του. Καὶ ἄλλος πάλιν ἀδελφός, ἐκεῖ ὁποῦ ἔσκαπτε πηγάδι, ἐπεσεν ἀπάνω του τὸ χῶμα καὶ τὸν ἐπαράχωσε, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἄλλος ἐρχόμενος εἰς τὴν σκῆτην, εἰς τὸν δρόμον ἐδίψησε, καὶ μὴ εὐρίσκοντας νερὸν, ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν δίψαν. Καὶ ἀκόμι ἐξετάσαμεν ποία εἶναι ἡ αἰτία, ὁποῦ καὶ μερικοὶ ἀρχίζουν μὲ εὐλάβειαν καὶ ἄσκησιν, καὶ κατοπι δὲν φυλάγουν ἕως τέλους, ἀλλὰ πίπτουν εἰς διάφορα ἐλαττώματα, καὶ ἀναχωροῦν ἀπὸ τὴν δούλειαν τῆς ψυχῆς, καὶ τὸ χειρότερον ὁποῦ δὲν ἐπιστρέφουν εἰς μετάνοιαν.

Εἰς αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἔδωκε τοιαύτην ἀπόκρισιν ὁ Ὅσιος Παφνούτιος. Ὅσα, λέγει, γίνονται ἔχουν τὸ τέλος κατὰ δύο τρόπους. Ἡ κατ' οἰκονομίαν, ἢ κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ γίνονται. Ὅσα εἶναι ἐπιζήμια καὶ βλαβερά καὶ φοβερά μὲ λύπην καὶ κίνδυνον, γίνονται κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ, καὶ προέρχεται κάθε ἐναντίον ἀπὸ τὴν κακὴν προαίρεσιν τοῦ ἀνθρώπου. Διότι ἀδύνατον εἶναι, ἐκεῖνος ὁποῦ θέλει μὲ ὄλην του τὴν θέλησιν, καὶ μὲ πᾶσάν του προαίρεσιν νὰ εἶναι καλός, καὶ νὰ γίνῃ κακός. Νὰ εἶναι σὺφρων, καὶ νὰ γίνῃ ἀσελγής. Ἀδύνατον νὰ θέλῃ με τὴν προαίρεσίν του νὰ εἶναι ταπεινός, ἀκτήμων, πρᾶος, καὶ ἄκακος, καὶ νὰ ξεπέσῃ εἰς τὰ ἐναντίαι. Ἐπειδὴ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ παραστέκει εἰς τὰς καλὰς προαίρεσεις, καὶ δὲν ἀφίνει νὰ γίνωνται κακὰ ἀποτελέσματα. Μάλιστα γίνεται βοηθός καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ καλὰ, ὁποῦ δὲν δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ἀνθρωπίνη δύναμις. Εἶδὲ καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ξεπέφτουν εἰς τὰ ἐναντία ἀπὸ ἄσκησιν καὶ ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς, φαίνεται νὰ εἶχαν καὶ ἐκεῖνοι καλὴν προαίρεσιν εἰς τὸ καλόν. Ὅμως δὲν εἶναι μὲ ἀληθινὴν διάθεσιν, καὶ καθαράν προαίρεσιν. Ἐπειδὴ ἄλλος κάμνει τὴν ἀρετὴν μὲ ἀνθρωπαρέσκεϊαν. Ἄλλος κάμνει καλόν διὰ νὰ ἀπολαύσῃ κανένα κέρδος, ἢ κάμμειαν τιμὴν. Ἄλλος κάμνει ἐλεημοσύνην εἰς πρόσωπα ὠραῖα διὰ κακὴν ἐπιθυμίαν. Ἄλλος κάμνει ἐλεημοσύνην εὐλογον, ἢ εἰς χήρας ἢ, εἰς ὄρφανὰ, ἢ εἰς πτωχοὺς καὶ ἀσθενεῖς καὶ γέροντας ἀδυνατούς. Ὅμως κάμνει τὴν ἐλεημοσύνην μὲ γογγυσμὸν, καὶ ὄχι καθὼς προστάζει ὁ Θεὸς μὲ ἰλαρότητα. « Ἴλαρόν γὰρ δότην ἀγαπᾷ, λέγει, ὁ Θεός, καὶ ὄχι γογγυστὴν ἐλεήμονα ». Ἡ κάμνει τὴν ἐλεημοσύνην, ὅσον μόνον νὰ γλυτώσῃ ἀπ' ἐκεῖνὸ τὸ πρόσωπον ὁποῦ ἔχει ἀνάγκην, καὶ ὄχι κατὰ τὴν δύναμίν του. Καὶ ἀκόμι καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔχουν χαρίσματα, ἤγουν προκοπὴν, ἢ εὐτυχίαν, ἢ κάλλος, ἢ ἀνδρείαν, ἢ μάθησιν, καὶ λο-

γιάζουν πῶς εἶναι ἄξιοι, καὶ τὴν προκοπὴν ἀπόκτησαν μὲ τὴν γνῶσιν τους, καὶ ὄχι νὰ εἶναι ὅλα δῶρα Θεοῦ. Ὅλοι αὐτοὶ δὲν ἔχουσι προαίρεσιν καθαρὰν, διὰ τοῦτο ἀφίνονται ἀπὸ τὴν Θεϊκὴν χάριν, καὶ ὅταν ἀφεθῶσιν ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, πίπτουν εἰς διάφορα πάθη καὶ πειρασμούς. Ἐκεῖνος λοιπὸν ὁποῦ ἔχει τὸ χάρισμα τῆς ὀξύτητος, ἢ τῆς σοφίας, ἢ τῆς προκοπῆς τοῦ λόγου του, καὶ δὲν νομίζει πῶς καθὲ χάρισμα εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι δῶρον Θεοῦ, ἀλλὰ θαρρεῖ πῶς τὸ ἀπόκτησε μὲ τὸ νὰ ἦτον ἄξιος, μακρύνει ὁ Θεὸς τὸν ἄγγελον τὸν ἐπιστάτην ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὑπερήφανον, καὶ κατανατᾷ εἰς πονηροὺς καὶ αἰσχροὺς λογισμοὺς, ἔπειτα πίπτει καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς ἀμαρτίας. Ἐπειδὴ τότε ζυγώνει εἰς αὐτὸν ὁ σατανᾶς, καὶ τὸν κρεμνίζει ἐν εὐκολίᾳ, καὶ πίπτωντας εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀμαρτίας, τυφλώνεται ἡ διάνοια. Ὅθεν μὴ δυναμένος νὰ φυλάξῃ τὰ ὄριά του, πομπεῖεται φανερά, καὶ πλεόν καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ διδασχὴ του γίνεται ἄχρεια εἰς τοὺς ἀκροατὰς, καὶ δὲν εἰσακοίεται. Μάλιστα καὶ αὐτὸς καταδικάζεται παρὰ Θεοῦ λέγωντας καὶ μὴ κάμνωντας, καθὼς ὀρίζει εἰς τὸν ψαλμον· « Τῷ δὲ ἀμαρτωλῷ εἰπεν ὁ Θεός, ἵνα τί σὺ ἐκδιηγῇ τὰ δικαιοῦματά μου; Διατί νὰ πέρνης εἰς τὸ ἀκάθαρτον στόμα σου τὸν καθαρῶτατον νόμον μου; Ἐσὺ εἶσαι ψεύστης καὶ δόλιος. Διατί νὰ ἀναγγέλῃς τοὺς ἀψευδεῖς καὶ ἀληθεστάτους λόγους μου;

Ὁμοιάζουν, τέκνα μου, ἡ ψυχᾶς ἐκείνων ὁποῦ νικῶνται ἀπὸ τὰ πάθη, ὡσὰν καίποισις βρῦσες πολυειδεῖς. Οἱ γαστρίμαργοι καὶ μέθυσοι ὁμοιάζουν μὲ βρῦσες, ὁποῦ εἶναι εἰς ἀκάθαρτον τόπον, καὶ ἀναδρῦουν λάσπην καὶ βούρκαν. Οἱ φιλάργυροι καὶ πλεονέκται ὁμοιάζουν μὲ ἐκεῖνα τὰ νερά, ὁποῦ εἶναι γεμάτα βατράχους καὶ χελώνας. Οἱ φθονεροὶ μὲ ἐκεῖνας τὰς λίμνας, ὁποῦ τρέφονται μέσσα ὀφίδια. Οἱ ὁποῖοι φθονεροὶ, ἀνίσως καὶ ἔχουν καὶ γνῶσιν, ὅμως εἶναι φαρμακεροὶ καὶ ἐπιδλαθεῖς. Διὰ τοῦτο ἔλεγε καὶ παρεκάλει ὁ Προφήτης Δαυὶδ τὸν Θεόν, νὰ τοῦ δοθῇ χρηστότης, ἡγουν καὶ λωσύνη, καὶ σοφία, καὶ γνῶσις. Διότι χωρὶς καλὴν γνώμην, ἢ γνῶσιν δὲν ἀξίζει τίποτες. Λοιπὸν ἀνίσως ὁ ἄνθρωπος καὶ γνωρίσῃ, ὅτι ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειάν του ἔλειψεν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀπὸ αὐτὸν, καὶ ταπεινώσει τὴν καρδίαν του πῶς εἶναι ἀχρεῖος καὶ ἀνάξιος, καὶ κρατεῖ τοῦ λόγου του παρακάτω ἀπὸ ὅλους, τότε ἔρχεται πάλιν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτὸν. Χρεία εἶναι, ἀδελφοί, καὶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ θέλουσι νὰ εἶναι, καὶ νὰ διδάσκουν ἄλλους, νὰ εἶναι καὶ εἰς τὴν εὐσέβειαν ζηλωταί, καὶ εἰς τὴν ζωὴν ἀκατηγόρητοι. Ἀκόμη νὰ ἤξεύρετε, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ, ὅτι καθὲ ἀμαρτία, ὁποῦ γίνεται ἀπὸ γλῶσσαν, ἀπὸ λογισμόν πονηρὸν, ἢ μὲ τὸ ἔργον, εἶναι ὅλη ἡ αἰτία ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν, καὶ κατὰ τὰ μέτρα τῆς ὑπερηφάνειας παραχωρεῖ ὁ Κύριος, καὶ πίπτει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν

ἀμαρτίαν. Εἶναι ἀκόμι οἰκονομία Θεοῦ, ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔχου γνῶσιν καὶ προκοπὴν, καὶ εὐρίσκονται εἰς κακίαν καὶ ἀμαρτίαν, ἀνίσως καὶ ἀφινεν ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ νὰ τοὺς ἔχη ὁ Κόσμος εἰς ὑπόληψιν, καὶ νὰ τοὺς ἀκούουν, ἤθελε σμίξῃ ἡ ἀμαρτία μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν· καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος καθολικὸς δαίμονας. Ἐπειδὴ εὐρισκόμενος καταβρωμεσμένος μὲ τὴν λάσπην τῆς ἀμαρτίας, ἀκόμι καὶ ὑπερηφανεύεται πῶς εἶναι γνωστικὸς καὶ ἄξιος.

Ἀκόμι νὰ ἡξεύρετε, ἀδελφοί, ὅτι ὁπόταν ἰδῆτε τινὰ, ὁποῦ φαίνεται γνωστικὸς καὶ ἄξιος, ἔπειτα τὰ ἔργα του εἶναι πονηρὰ καὶ αἰσχρὰ, ἐνθυμηθῆτε τότε τὰ λόγια τῆς Θείας Γραφῆς, ὁποῦ λέγει διὰ τὸν ὄφιν, πῶς εἶναι φρονιμώτερος ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα. Φρόνιμος, ὁ μὴ ὄφιν φθοροποιὸς, ὥστε ὁποῦ ἐπλάνεσε καὶ ἔφθειρε τοὺς προπάτορας. Ἡ τοιαύτη γνῶσις, ὁποῦ δὲν εἶναι μὲ καλωσύνην, εἶναι πονηρία καὶ ἀδόκιμος νοῦς. Πρέπει ὁ εὐσεβὴς Χριστιανὸς νὰ συλλογίζεται τὰ καλὰ, καὶ νὰ κάμνῃ ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ, ὁποῦ ἐγνώρισε μὲ τὸν νοῦν, ἔπειτα νὰ διδάσκῃ τὰ καλὰ καὶ μὲ τὸν λόγον, καὶ μὲ τὸ ἔργον. Διὰ τοῦτο ὁπόταν διδάσκῃ καὶ ἐρμηνεύει τινὰς μὲ τὸν λόγον, καὶ τὰ ἔργα δὲν ὁμοιάζουν μὲ τὰ λόγια, εἶναι ὡσάν ἓνα ψωμί ἀνάλατον καὶ μουχλιασμένον, καθὼς λέγει καὶ ὁ πολυάθλος Ἰωβ· « Ἄρτος ἀνευ αἴλος, οὐ βρωθήσεται, οὐδαμῶς, εἰδὲ καὶ βρωθῆ, ἄξει εἰς καχεξίαν. Ἀκόμι καὶ ἡ παραχώρησις τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλοτε γίνεται, διὰ νὰ φανερωθῇ κάμμία ἀπόκρυφη μεγάλη ἀρετή. Καθὼς ἐγένεν εἰς τὸν Ἰωβ ἐκεῖνη ἡ παραχώρησις, καὶ ἐφάνη εἰς τὸν Κόσμον ἡ μεγάλη ὑπομονή του. Καθὼς τὸ ἔμαρτύρησεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἴδιον αὐτόν· « Ἴνα ἀναφανῆς δίκαιος, διὰ τοῦτο ἐπήγαγον τὴν περίστυξιν. Καὶ ἄλλοτε παραχῶρει ὁ Κύριος εἰς τοὺς Ἁγίους, διὰ νὰ μὴ τύχη καὶ τοὺς ἔλθῃ λογισμὸς ὑπερηφανίας διὰ τὰ καλὰ τοὺς κατορθώματα, καθὼς συνέβη εἰς τὸν μέγαν Ἀπόστολον Παῦλον· « Ἐδόθη μοι σκολῶψ τῇ σαρκί, ἵνα » μὲ καλαφίζῃ, ἵνα μὴ ὑπερχίρωμαι. Καὶ τρίτον ἡ παραχώρησις » γίνεται διὰ τὰς ἀμαρτίας, καθὼς φαίνεται εἰς τὸν Παράλυτον· » Μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖραν τί σοι γένηται. Καὶ ἡ τελεία παραχώρησις, ἡ ἐγκατάλειψις εἶναι, ὅταν μένει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ πείσμα, καὶ εἰς τὴν κακίαν, καὶ δὲν θέλει νὰ μετανοήσῃ. Καθὼς ἐγένεν εἰς τὸν προδότην Ἰούδαν. Καὶ πρότερον εἰς τὸν Ἠσαῦ, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν ἀκρασίαν του ὑστερήθη τὴν πατρικὴν εὐλογίαν, καὶ ἐμισθῆθη ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο ἔλεγε καὶ ὁ μακάριος Παῦλος, ἐπειδὴ (λέγει) μερικαὶ δὲν ἔστερξαν νὰ ἀφιερώσουν τοὺς λογισμοὺς τοὺς εἰς τὸν Θεόν, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἀφῆκε καὶ ἔπεσον εἰς ἀδόκιμον νοῦν. Ἀδόκιμος νοῦς εἶναι, ὁπόταν τινὰς κάμνῃ ἄπρεπα καὶ παρῆνομα ἔργα, καὶ τοῦ φαίνεται πῶς κάμνει καλὰ καὶ νομίμα. Ἄσπε ὁποῦ ἡ γνῶσις καὶ ἡ παιδείσις πρέπει νὰ

εἶναι στομωμένη μετὰ τὴν εὐσέβειαν, καὶ ἐπιμέλειαν τῶν καλῶν. Τότε καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ διαφυλάγει ἐκείνην τὴν γνώσιν, εἰς τὸ νὰ μὴ πλανηθῇ εἰς τὴν πίστιν, οὔτε νὰ ξεπέσῃ εἰς ἀπρεπα καμώματα. Δὲν εἶναι βέβαια δυνατόν, ἀπ' ἐκεῖ ὅπου λείψει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ γίνωνται διάφοραι κακίαι. Καὶ τοῦτο προέρχεται ἀπὸ αἰτίαν τῆς κακῆς προαιρέσεως, καὶ ὄχι αἴτιος ὁ Θεός.

Περὶ τοῦ Ἁγίου Σολομώνος.

Ἐστώντας καὶ νὰ ἑκατοίκησα εἰς τὴν χώραν, ὅπου ὀνομάζεται Ἀντινόου, εἰς τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίδος, σαράντα χρόνους, ἐγνώρισα καὶ τὴν πολιτείαν ὄλων τῶν Μοναστηρίων, ὅπου εἶναι εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Εὐρίσκονται τριγύρου εἰς τὴν χώραν Ἀσκηταὶ ὡς χίλιοι διακόσιοι, καὶ ζοῦσι μετὰ τὸ ἐργόχειρόν τους· ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι καὶ πολλοὶ Ἀναχωρηταί, μεσα εἰς τὰ σπήλαια κλεισμένοι ἀπὸ λόγου του· εἰς τοὺς ὁποίους ἀνάμεσα εἶναι καὶ ὁ Ἀββᾶς Σολομών· ἀγωνιστὴς κατὰ δαιμόνων, πραότατος, καὶ εἰς τὴν σωφροσύνην καὶ ὑπομονὴν θαυμάσιος. Ὅθεν καὶ ἔζησε μετὰ ἄκραν ἀσκησιν χρόνους πενήντα μέσα εἰς ἓνα σπήλαιον, ἔχοντας τὴν κυβέρνησίν του ἀπὸ τὰς χεῖράς του, καὶ κυβερνῶντας καὶ ἄλλους πτωχοὺς· ἀπὸ δὲ τὴν ἄκραν ἡσυχίαν, καὶ καθαρότητα τῶν λογισμῶν, ἐγνώρισεν ὅλην τὴν θείαν Γραφήν.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Δωροθέου.

Τοῦτος ὁ θείος Δωροθέος εἶχε πᾶσαν ἀρετὴν εἰς τοῦ λόγου του, καὶ ἡσύχαζεν εἰς ἓνα σπήλαιον. Τοῦτος ὁ μακάριος ἦτον καὶ Ἱερεὺς, καὶ ἐλειτουροῦσεν εἰς τοὺς ἀδελφούς, καὶ τοὺς ἐκοινωνεῖ τὰ Θεῖα Μυστήρια, ὅσοι εὐρίσκοντο εἰς τὰ σπήλαια. Εἰς αὐτὸν τὸν Ἁγιον μίαν φοράν ἡ νέα Μελάνη, ἡ ἐγγόνη τῆς μεγάλης Ὁσίας Μελάνης, ἔστειλεν ἀργήρια μονέδαν μεγαλήν εἰς τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὰ μοιράσῃ εἰς τοὺς ἀδελφούς. Ὁ δὲ Ὁσιος Δωροθέος ἐκράτησε μόνον τὰ τρία ἀπ' ἐκεῖνα, καὶ τὰ ἐπίλοιπα τὰ ἔστειλεν εἰς τὸν Ἀββᾶν Διοκλῆ τὸν ἀναχωρητὴν, λέγωντας, ὅτι ἐκεῖνος εἶναι κατὰ πάντα σοφώτερός μου, καὶ θέλει τὰ ἀικονομήσει καθὼς πρέπει. Καὶ ἐγὼ μετὰ τὰ τρία ταῦτα εἶμαι ἀρκετός.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Διοκλῆ.

Τοῦτος ὁ Ὁσιος ἀπ' οὗ ἐσπούδασε Γραμματικὴν, καὶ Φιλοσοφίαν, εἰκοσιοκτὼ χρόνων τῆς ἡλικίας του, ὅλα τὰ ἀφησε, καὶ ἐγένεν ἀναχωρητὴς, κλείσας τοῦ λόγου του εἰς ἓνα σπήλαιον. Εἰς τὸ ὅποιον

εἶχε ζήσῃ (τότε ὁποῦ τὸν εἶδαμεν) χρόνους τριάκοντα πέντε. Τοῦτος ὁ μακάριος μᾶς ἐδίδασκε λέγωντας· Ἐνας νοῦς μόνον νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὸν καλὸν συλλογισμόν, ἤτοι ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγνοιάζεται πῶς ἔχει νὰ γίνῃ μετὰ θάνατον, ἀράγε σώνεται, ἢ κολάζεται; Ἀνίσως λέγω καὶ δὲν ἔχῃ αὐτὴν τὴν ἐγνοίαν, πίπτει ἐν εὐκολίᾳ εἰς ταῖς κακαῖς ὄρεξεις. Καὶ ἔλεγεν ἀκόμι, ὅτι ἡ κακὴ ὄρεξις κάμνει τὸν ἄνθρωπον ἄλογον ζῶον, καὶ ὁ θυμὸς τὸν κάμνει δαίμονα. Εἶτα καὶ ἐγὼ εἰς τὸν Ὅσιον, ὅτι πῶς εἶναι δυνατὸν ἀνθρώπινος νοῦς νὰ εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὰ θεῖα νοήματα; Καὶ ὁ Ὅσιος ἀπεκρίθη, ὅτι καθὼς συνηθίσῃ ὁ ἄνθρωπος, εἴτε μὲ καλὰ νοήματα, εἴτε μὲ κακοῦς συλλογισμοῦς, ἔτῃ καὶ πολιτεύεται.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Καπίτωνος.

Πλησίον τοῦ Ἀββᾶ Διοκλῆ, ἐκατοῖκει ὁ Ἀββᾶς Καπίτων. Ὁ ὁποῖος ἦτον πρῶτον ληστής, καὶ ματανοήσας ἐκλείσθη εἰς ἓνα σπήλαιον χρόνους πενήκοντα, καὶ δὲν ἐπῆγε καὶ ἕως τὸν Νεῖλον τὸν ποταμὸν, ὁποῦ ἦτον ἐκεῖ κοντά. Τὸν ἠρώτησαν τινές· Διὰ τί, Ἀββᾶ, δὲν μακραίνεις ὀλίγον ἀπὸ τὸ σπήλαιον; καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη· Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ συναναστρέφωμαι μὲ πολλοὺς, ἐπειδὴ ὁ ἐχθρὸς ὁποῦ μὲ ἐπολεμοῦσεν ἐξ ἀρχῆς, δὲν ἀπέθανε τελείως.

Περὶ ἐκείνου ὁποῦ ἐπεριπαίζετο.

Ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀνωτέρω εἶδαμεν καὶ ἄλλον ἀναχωρητὴν ὁμοίως καὶ αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιον. Ὁμοῦ ἀπὸ μωρίαν καὶ κενοδοξίαν ἐπεριγεῶτο ἀπὸ τὰ ὄνειρατα ὁποῦ ἔβλεπεν. Ὅσον μὲν διὰ τὸ γῆρας εἶχε σωφροσύνην, καὶ ἐγκράτειαν ἐφύλαττεν. Ὁμοῦ ἔδοσκεν ἀνέμους, ἐπειδὴ καὶ ἐκενοδοξεῖ πῶς εἶναι καλλήτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Περὶ τοῦ Ὀσίου Ἐφραίμ.

Νομίζω, τίμιε Λαῦσε, νὰ ἔμαθες τὴν πολιτείαν τοῦ Ὀσίου Ἐφραίμ τοῦ Διακόνου τῆς Ἐδουσησίων Ἐκκλησίας. Ὁ ὁποῖος ἐγένετο ἓνας ἀπ' ἐκείνους, ὁποῦ εἶναι ἄξιοι νὰ ἐπαινοῦνται. Τοῦτος ὁ μακάριος ἐπεριπάτησεν ὄντως τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χωρὶς νὰ κλίνῃ δεξιὰ, ἢ ἀριστερά. Ὅθεν ἔλαβε καὶ χάριν Θεοῦ, καὶ ἐγένετο σοφίας καὶ θεολογίας δοχεῖον. Ἠγάπησε τὴν ἴσυχίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐκαρτέρησε χρόνους μακροῦς, καὶ κατώρθωσε πᾶσαν ἀρετὴν. Ὅσοι δὲ τὸν ἀντάμωσαν, τινὰς δὲν ἀπόμεινε χωρὶς μεγάλῃν ὀφείλειαν. Ὑστερον ὁμοῦ εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν κέλλαν του ἀπὸ τοιαύτην αἰτίαν, ἔστώντας καὶ νὰ ἐγένετο εἰς τὴν Ἐδουσαν μεγάλην πεῖνα.

Είδεν ὁ Ὅσιος ὁποῦ ἐκινδύνευαν εἰς θάνατον ὄλη ἢ πτωχολογία, καὶ ἐλυπήθη εἰς τὴν ψυχὴν. Ὄθεν ὑπῆγεν εἰς τοὺς πέριξ ἄρχοντας, ὁποῦ εἶχαν καὶ φυλάτταν σῆτον εἰς πᾶς ἀποθήκας, καὶ λέγει τοὺς· Διὰ τί δὲν σπλαγγίζεσθε τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ, καὶ κρύβετε τὸν σῆτον καὶ σήπεται, καὶ προξενεῖτε εἰς τοῦ λόγου σας τὴν αἰώνιον κόλασιν; Καὶ ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν, ὅτι δὲν ἔχομεν ἐμπιστευμένον, ὁποῦ νὰ μοιράσῃ κατὰ Θεὸν τὸν σῆτον εἰς τὸν πεινασμένον κόσμον, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι εἶναι κλέπται. Τότε τοὺς λέγει ὁ Ὅσιος· Τί σᾶς φαίνεται διὰ λόγου μου; Ποταπὴν ὑπόληψιν ἔχετε; Λέγουσιν σᾶς ἐκεῖνοι, ὅτι σὲ γνωρίζομεν ἀναμφισβόλως ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ. Λέγει τοὺς ὁ Ὅσιος· Λαίπὸν ἐμπιστευθῆτε εἰς τοῦ λόγου μου. Νὰ ὁποῦ καὶ ἐγὼ διὰ τὴν βοήθειαν τῶν πτωχῶν, καὶ διὰ σωτηρίαν ἐδικὴν σας γίνεμαι ἀπὸ τὴν σήμερον ξενοδόχος. Μὲ τοιαύτην ὑπόληψιν ὁ μακάριος Ἐφραίμ ἐσυναξεν ἀργύρια ἱκανά, καὶ ἔκτισε ξενοδοχεῖον εὐρύχωρον μὲ κλίνας τριακασίας. Καὶ ἐκεῖ ἔτρεχαν ὅλοι οἱ πεινασμένοι. Καὶ ὅσοι ἠθέλουν ἀποθάνῃ, τοὺς ἐκίδευσ πληρέστατα. Καὶ ὅσοι πάλιν εἶχαν ἐλπίδα ζωῆς, τοὺς ἐνοσοκόμει ἐπιμελέστατα. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ πολλὰ μέρη ἔδιδαν ἄλλοι ἀργύρια, καὶ ἄλλοι σιτᾶρι, καὶ ἄλλοι ἄλλα γρειαζόμενα, καὶ ἐκυβέρνα καθὲν ἕνα ὁποῦ εὐρίσκετο εἰς ἀνάγκην. Καὶ ἦτον ἕνας κοινὸς τροφεὺς εἰς ὅλους, μάλιστα ὁποῦ ἐκινδύνευαν νὰ ἀποθάνουν πλῆθος ἀπείρων ἀπὸ τὴν πείναν, ἕως ὁποῦ ἐπέρασεν ὁ καιρὸς τῆς δυστυχίας. Καὶ δίδοντας ὁ Θεὸς εὐτυχίαν, δὲν ἦτον πλέον τόση ἀνάγκη εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ὅσιος ἐγύρισε πάλιν εἰς τὴν κέλλαν του, καὶ μετὰ ἕνα μῆνα ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ἢ μακαρία αὐτοῦ ψυχῇ. Ἀφῆκε δὲ πολλαῖς νευθεσίαις, καὶ συγγραμματα σοφώτατα καὶ θεολογικώτατα, ὡφέλιμα εἰς εὐσέβειαν καὶ ἀρετήν.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἰουλιανοῦ.

Τοῦτος ὁ Ὅσιος Ἰουλιανὸς εἰς τοσαύτην ἀσκησιν ἐγυμνάσθη, ὅπερ ἐφαίνετο ὡσανύνας ἕνας ἰσχυρὸς, μόνον δέρμα καὶ κόκκαλα. Ὄθεν ἀποκτήσε χάριν παραΰ Κυρίου, νὰ ἰατρεύῃ μὲ λόγον μόνον προσευχῆς πᾶσαν ἀσθένειαν. Ἡ ὁποία χάρις ἤψανε μὲ τὸν κκίρον, ἕως ὁποῦ παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ, γενόμενος ὑπέργηρος.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἰννοκεντίου.

Διὰ τὸν Ἀββᾶν Ἰννοκέντιον (νομιζῶ ἐνδοξότατε Λαῦσε) ὅτι νὰ ἤκουσες ἀπὸ πολλοὺς. Ὄμως θέλεις ἀκούσει καὶ μερικὰ ἀπὸ λόγου μου. Τοῦτος ὁ τρισμακάριστος ἦτον εἰς ἄκρον ἀπλοῦς καὶ ἄκακος. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐστάθη ἑλδοξος εἰς τὸ καλάτι τοῦ Βασιλέως Κων-

σταντίου, ἄρχων με ὀφφίκιον. Εἶχε δὲ καὶ υἱὸν Παῦλον ὀνόματι,
 ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἀξίαν ἦτον Δομῆστικός στρατιωτικός. Τοῦτος ἔ-
 κχμυεν ἀμαρτίαν με μίαν θυγατέρα Ἱερῶς. Ὅθεν παρεκκάλει ὁ Πα-
 τὴρ του τὸν Θεόν, νὰ ἔλθῃ πνεῦμα ἀκάθαρτον νὰ βασανίζῃ τὸν
 υἱὸν του, διὰ νὰ μὴ πέσῃ πλέον εἰς σαρκικὴν ἀμαρτίαν. Διὰ τὸ
 ὁποῖον τοῦ ὑπήκουσεν ὁ Κύριος, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν υἱὸν του δαιμό-
 νιον πονηρὸν, καὶ ἀκόμι εὐρίσκεται εἰς τὸ ὄρος με τὴν ἄλυσον πα-
 δευόμενος ὑπὸ τοῦ δαίμονος. Τόσον ἐστάθη τῶτος ὁ Ἰννοκέντιος
 ἐλεήμων καὶ συμπαθέστατος, ὥστε ὁποῦ βλέπωντας τοὺς ἀδελφούς
 νὰ ἀκριβεύονται εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἔπερνεν αὐτὸς κρυφὰ καὶ τὰ
 ἐμπίραζεν εἰς τοὺς πένητας. Ὅθεν διὰ συμπάθειαν καὶ ἀκακίαν ὁποῦ
 εἶχεν, ἔλαβε χάριν παρὰ Θεοῦ καὶ ἐδίωχεν δαιμόνια, καὶ ἰάτρειν
 πᾶσαν ἀσθένειαν. Μίαν φοράν λείπωντας ὁ Ὅσιος, ἔφερε μίαν γυ-
 νῆ τὸν υἱὸν της, ὁ ὁποῖος εἶχε δαιμόνιον, καὶ χωριστὰ ἡ κεφαλὴ
 του ἦτον σχεδὸν γυρισμένη εἰς τὴν πλάτην του. Ἐγὼ δὲ βλέπων-
 τας με ἄλλους τινὰς ὁποῦ εὐρέθημεν ἐκεῖ, τὴν μεγάλην ἀνάγκην
 τοῦ παιδός, ἐνομίσασαμεν πῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἰατρευθῇ, καὶ εἶπα-
 μεν πρὸς τὴν γυναῖκα, ὅτι νὰ μὴν ἔχῃ θάρρος. Ἡ ὁποία καθὼς
 ἤκουσε τὸν λόγον ἐκλαίεν ἀπαρηγόρητα. Ἐκείνην τὴν ὥραν ἦλθε καὶ
 ὁ Ὅσιος, καὶ βλέπωντας ἐκείνον ὁποῦ ἔπασχε, καὶ τὴν μητέρα ὁποῦ
 ἔκλαιε πικρῶς, ἐλυπήθη καὶ αὐτὸς, καὶ ἐδάκρυσε. Καὶ πέρνωντας τὸν
 πᾶσχοντα εἰς τὸ Προσκυνητᾶριον, ὁποῦ ἔκτισεν αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἰς
 τὸ ὁποῖον εἶχε μέρος ἀπὸ Ἁγίου Λείψανου τοῦ τιμίου Προδρόμου,
 ἐκεῖ λοιπὸν φέρωντας τὸν ἀσθενῆ, ἄρχισε τὴν προσευχὴν ἀπὸ ὥραν
 τρίτην τῆς ἡμέρας ἕως ὥρας ἐνάτης. Καὶ ἐπακούσας ὁ Κύριος τὴν
 δέησιν τοῦ δούλου του, μετὰ τὴν ἐνάτην ὥραν τὸν ἀπέδωκεν ἑγγὴ
 πρὸς τὴν Μητέρα του, καὶ ἀπὸ τὸ δαιμόνιον, καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο
 πάθος. Καὶ πάλιν ἄλλην φοράν, ἔτυχε μίαν πτωχὴν νὰ χάσῃ τὸ πρό-
 βατόν της ἀπ' ἐκεῖ ὁποῦ τὸ ἔβοσκον, ὅθεν ἦλθε κλαίουσα πρὸς τὸν
 Ὅσιον, καὶ λυπηθεὶς εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκα, νὰ τοῦ δείξῃ τὸν τόπον
 ὁποῦ τὸ ἔχασεν, ἢ ὁποία τοῦ ἔδειξεν ἐκεῖ ὅπου ὀνομαζέται τόπος
 τοῦ Λαζαρίου. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐστάθη ὁ Ὅσιος εἰς προσευχὴν. Ὅμως
 ἐκείνοι ὁποῦ τὸ ἔκλεψαν ἐπρόφθασαν, μετὰ ὁποῦ προσηύχето ὁ
 Ἅγιος, καὶ τὸ ἔσφαξαν. Καὶ τὸ πρόβατον ὄντας κεκρυμμένον (μετὰ
 τὴν σφαγὴν) εἰς τὸ ἀμπέλι, ἔξαφνα ἐφάνη ἕνεκ κόραξ, ὁ ὁποῖος
 ἤρπασεν ἓνα κομμάτι κρέας ἀπὸ τὸ πρόβατον, καὶ ἐπέταξε. Τότε
 λοιπὸν βλέποντες ἐκείνοι ὁποῦ τὸ ἔκλεψαν, ὅτι ἐφανερῶθησαν διὰ
 μέσου τοῦ κόρακος, ἦλθαν καὶ ἐπρόσπεσαν εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ πη-
 ρώσαντες τὴν τιμὴν τοῦ προβάτου εἰς ἐκείνην τὴν πτωχὴν, ἔλαβαν
 συγχώρησιν.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀδολίου.

Ἐγνώρισα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ τὸν Ἀββᾶ Ἀδόλιον ἀπὸ τὴν Ταρσόν. Ὁ ὁποῖος ἔζησε μίαν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἢ δὲν ἐδυνήθη τινὰς νὰ τὴν ζήσῃ, ἢ πολλὰ ὀλίγοι νὰ εὐρέθησαν νὰ ἔμβουν εἰς τοσοῦτον ἀγῶνα, καὶ ὑπερβολικὴν ἀσκησιν· τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ οἱ δαιμόνες ἐφριζαν. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἀπετόλμησαν ποτὲ νὰ τοῦ σιμώσουσιν. Ὅσον μὲν διὰ τὴν τροφήν εἶχε συνήθειαν τὸν ἄλλον καιρὸν, καὶ ἔτρωγε κάθε δύο ἡμέρας μίαν φοράν, τὸν δὲ καιρὸν τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἰς κάθε πέντε ἡμέρας μίαν φοράν. Εἶχεν ἀκόμι συνήθειαν καὶ ὑπὴγαινεν εἰς τὸ ἕρος τῶν Ἐλαιῶν ἀφ' ἑσπέρας, καὶ ἐπροσηύχετο, ἕως νὰ ἔλθουν οἱ ἀδελφοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ ὥρα τοῦ Ὁρθρου, καὶ ἤρχετο καὶ αὐτὸς, καὶ ἤκουεν ὁμοῦ τὴν Ἀκολουθίαν. Καὶ τοῦτο ἦτον θαυμαστότερον, ἐπειδὴ ἢ ἔδρεχεν, ἢ ἐχιόνιζε, δὲν ἐπαραιμέρα ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἔστεκεν εἰς προσευχὴν ὄλην τὴν νύκτα. Ἐπειτα εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ὁρθρου ἐξυπνοῖσε τοὺς ἀδελφούς εἰς τὴν Ἀκολουθίαν, μὲ τοὺς ὁποίους συνέφαλλεν ἕως νὰ φέξῃ. Καὶ τότε πολλαῖς φοραῖς βρεγμένος, ἢ χιονισμένος ἀνεπαύετο ἕως τρίτην ὥραν, καὶ πάλιν ἐδίδετο εἰς τὴν προσευχὴν ἕως ἑσπέρας. Καὶ ἐπέρασεν οὕτως ὄλη του ἡ ζωὴ, ἕως ὅπου παρέδωκεν εἰς χεῖρας Θεοῦ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν ἐκεῖ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Περὶ Ἀβραμίου τινός.

Τοῦτος ὁ Ἀβράμιος ἦτον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἠγωνίσθη εἰς τὴν ἔρημον μὲ μεγάλην ἀσκησιν. Ὅμως ἔπεσεν εἰς μάταιότητας λογισμῶν, καὶ ἐνόμισεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του πῶς εἶναι μέγας καὶ ἀξίος. Ὅθεν ἔστώντας καὶ νὰ ἦλθεν εἰς τὸ Κυριακόν, ἐφώνηξεν ὅτι ἀπόψε μὲ ἐχειροτόνησεν ὁ ἴδιος Ἄριστός, καὶ νὰ μὲ δεχθῆτε ὡς Ἱερέα. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Πιχτέρεις τὸν ἀπέβαλαν ἀπὸ τὴν ὁμήγυριν τῶν ἀδελφῶν, διὰ νὰ γνωρίσῃ ὅτι ἀπὸ ὑπερηφάνειαν ἐγίνε παίγιον τῶν δαιμόνων. •

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἐλπιδίου.

Τοῦτος ὁ Θεῖος ἀνὴρ Ἐλπίδιος ἐπολιτεύθη εἰς τὰ σπήλαια ὅπου εἶναι κατὰ τὴν Ἱεριχώ. Ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν. Ἐλαβε τὴν Ἱερῶσύνην, καὶ Πρεσβύτερος ἐστάθη τοῦ Μοναστηρίου πατρὸς τοῦ Χωρεπισκόπου τῆς Καππαδοκίας Τιμοθέου. Ἦλθε δὲ καὶ κατόικησεν εἰς ἓνα σπήλαιον, καὶ ἐπέρασεν εἰς ἐκεῖνο ζωὴν ὑπὲρ ἀνθρώπων. Εἰκοσιπέντε χρόνους μόνον Σάββατον καὶ Κυριακὴν ἔτρωγε

τροφὴν. Ὅλαις ταῖς νύκταις ἐπερνοῦσε προσευχόμενος, καὶ στεκό-
μενος ὄρθιος. Καὶ καθὼς εἰς τὸ μελίσσει κέρισκόμενος ὁ βασιλεὺς
συναθροίζεται πλήθος μελίσσαι, ἐτῆ καὶ τούτος ὁ μακάριος κατο-
κήσας εἰς τὴν ἔρημον, ἐσυναθήθησαν πλήθος ἀδελφῶν, καὶ ἐγένεν ὡς
μία πόλις ἢ ἔρημος. Καὶ ἦτον ἐκεῖ νὰ ἰδῆ τινὰς διαφοροὺς τρόπους
τῆς ἀσκήσεως. Μίαν φορὰν ἔτυχε νὰ ἀναγινώσκωμεν τὴν Ἀκολου-
θίαν μετὰ τὸν Ὅσιον, καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἀκολουθίας, συν-
εργεῖα τοῦ πειρασμοῦ, τὸν ἐκέντρωσεν εἰς τὸν πόδα σκορπίου, καὶ
ὑπόφερε τὸν δριμύτατον τοῦ σκορπίου πόνον, ἕως ὅπου ἐτελειώθη
ἡ Ἀκολουθία, χωρὶς νὰ παραχθῆ τελείως. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἔτυχε
νὰ βραστᾶ ἓνας ἀδελφὸς κομμάτι κλῆμα Ξηρόν· τὸ ὁποῖον ἐπήρει
ὁ Ὅσιος, καὶ τὸ ἐφύτευσε παράκκιρα καὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁ-
ροῦ. Τὸ ὁποῖον ἐκαρποφόρησε καὶ ἐγένεν ἄμπελος, ὥστε ὅπου
ἐφθασε καὶ ἐσκέπαζεν ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν.)

Περὶ τῶν Ἀββᾶδων Αἰνεσίου καὶ Εὐσταθίου.

Μετὰ τὸν εἰρημένον Ἀββᾶ Ἐλπίδιον ἐτελειώθη ὁμοῦ καὶ ὁ δούλος
τοῦ Θεοῦ Αἰνεσίος, καὶ ὁ ἀδελφὸς του ὁ Εὐστάθιος. Οἱ ὁποῖοι
ἐστάθησαν καὶ οἱ δύο ἀγωνιστὰς τῆς ἀσκήσεως θαυμασιώτατοι,
καὶ ἐσυνερίζοντο τὴν καλὴν φιλονεικίαν, ἤγουν ἐφιλονεικοῦσαν νὰ
κάμνουν τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἁγίου Ἐλπίδιου. Διὰ
τὸν ὁποῖον (λέγουσιν) ὅτι τόσον ἐδάμασε τὸ κορμί μετὰ τὴν κκο-
πάθειαν, ὥστε ὅπου ἐφαίνοντο ὅλα του τὰ κόκκαλα ἀπὸ καταΰρητον
δέρμα. Ἀκόμη διηγοῦνται οἱ συναγωνιστὰς του καὶ μαθηταί, ὅτι εἰς
εἰκοσιπέντε χρόνους ὅπου ἐκάθισεν εἰς τὸ σπήλαιον, δὲν ἐγύρισε
τὸ πρόσωπόν του κατὰ δυσμὰς, οὔτε τὸν ἥλιον εἶδε νὰ κλίνη
κατὰ τὴν δύσιν, μετὰ ὅλον ὅπου ἡ θύρα τοῦ σπηλαίου ἐβλάπε πρὸς
τὸ ὕψος τοῦ ὄρους. Οὔτε τοὺς ἀστέρους εἶδε ποτὲ ὅπου ἀνατέλ-
λουν πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη. Οὔτε ἀφ' οὗ ἀνεβῆ εἰς τὸ ὄρος εἰ-
κοσιπέντε χρόνους ἐκατέβη ποτὲ, ἕως ὅπου ἐτελεύτησε καὶ ἐτάφη
ἐκεῖ. Καὶ ἀπῆλθεν ἡ μακαρία ψυχὴ τούτου τοῦ γενναίου ἀθλή-
του εἰς τὰς χορείας τῶν Ἁγίων, καὶ ἐκλεκτῶν τοῦ Ὑψίστου.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Σισίνιου.

Τούτος ὁ τρισμακάριστος Σισίνιος ἦτον πρῶτον δούλος, καὶ ἀπὸ
θαυμάσιου πόθου καὶ εὐλάβειαν, εὐθὺς ὅπου ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ
σώματος, ἐδούλωσεν ὅλον ἑαυτὸν εἰς τὸν Θεῖον ἔρωτα, καὶ παρέδωκε
τοῦ λόγου του εἰς τὸν εἰρημένον Ἅγιον Ἐλπίδιον. Εἰς τὸν ὁποῖον
κοντὰ ἐστάθη χρόνους ἑπτὰ, καὶ ἐδιδάχθη καθὲς λογῆς ἀρετὴν, καὶ
ἀσκησιν, καὶ ἐπῆναι εἰς ὅλα τὴν μεγάλην ὑπομονὴν τῆς ἀσκήσεως.

Ἵστερα ἀπὸ ταῦτα ἐμβήκε καὶ ἐκλείσθη εἰς ἓνα μνημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκαρτέρησε χρόνους τρεῖς, προσευχόμενος νύκτα καὶ ἡμέραν, χωρὶς νὰ πλαγιάσῃ, καὶ χωρὶς νὰ περιπατήσῃ πουθενά. Διὰ τοῦτο εὐγῆκεν ἡ φήμη του εἰς μέρη πολλά. Καὶ τὸν ἐπῆραν στατικῶς ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ Πρεσβυτερίου τὸν ἔκαμαν προεστῶτα εἰς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μονήδρια εἰς τὴν Καππαδοκίαν. Εἰς τοὺς ὁποίους ἀνάμεσα ἔλαμπεν ὡς ἀστέρας πολύφωτος μὲ τὴν ἀπάθειαν, καὶ μὲ τὴν ἀσκητικὴν καὶ ἀγγελικὴν πολιτείαν. Καὶ τοῦτο εἶναι ὁποῦ ἔλεγεν ὁ Θεὸς Ἀπόστολος· « Ἐμπροσθεν εἰς τὸν Χριστὸν δὲν εἶναι διαφορὰ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς δούλου καὶ ἐλευθέρου ». Ἀνάμεσα εἰς τὰς Παρθένας ἦτον καὶ αὐτὸς ὁ μακάριος ὡς μία Παρθένος. Δεῦλος ἐστάθη εἰς τὸ σῶμα, ὅμως εἰς τὴν ψυχὴν ἔγινε συγληρονόμος Χριστοῦ. Εἰς δὲ τὴν φιλοξενίαν ἦτον δεύτερος Ἀβραάμ, μὲ ὅλον ὁποῦ ἦτον τελείως ἀκτῆμων, καὶ παντάπασιν ἀνάργυρος. Καὶ ὡς ἐντρέπωνται ἐκεῖνοι μάλιστα ὁποῦ ἔχουν χάριν καὶ ἀκριβεύονται.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Γαδδανᾶ.

Ἐγνώρισα ἐγὼ ὁ ἴδιος Ἅγιον Γέροντα, τὸ ὄνομά του Γαδδανᾶς, καὶ ἡ πατριδα του ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην. Ὁ ὁποῖος ἐπέρασε τὴν ζωὴν ὡσανῶν ἓνα πετεινόν, χωρὶς νὰ ἀναπαυθῆ ὑποκάτω εἰς σκέπην, ἀλλὰ εὐρισκόμενος μὲ τὰ θηρία εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου. Τοῦτος ὁ μακάριος εὐρισκόμενος μίαν φοράν εἰς τὸ μέρος τῆς νεκρᾶς Θαλάσσης, ἔδραμαν καταπάνω του μερικοὶ Ἑβραῖοι μὲ σπαθία ξεγυμνωμένα. Ὁ δὲ Θεὸς ἐφύλαξε τὸν δούλον του μὲ τοιοῦτον θαυμάσιον. Ἦγουν εὐθύς ὁποῦ ἦλθεν εἰς τὸν Ἅγιον σιμᾶ ὁ εἰς Ἑβραῖος, καὶ μέλλωντας νὰ κατεδάσῃ τὸ σπαθί· νὰ τὸν βάρεισῃ, ἐξηράνθη τὸ χέρι τοῦ Ἑβραίου παρευθὺς, καὶ ἔπεσε τὸ ξίφος, ὡς ἀπὸ χέρι νεκρὸν, καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐλευθέρωσεν ὁ Θεὸς τὸν δούλον του Γαδδανᾶν ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἠλία.

Τοῦτος ὁ θαυμάσιος Ἠλίας ἀσκήτευεν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἐκχοίκει εἰς ἓνα σπήλαιον μέσα, μὲ πολλὴν ἐγκράτειαν, προσευχὴν, καὶ κακοπάθειαν. Ἦτον δὲ καὶ τοσοῦτον φιλόξενος, ὥστε μὲ ὅλον ὁποῦ ἦτον τελείως ἀκτῆμων, ἐδέχετο καθ' ἓνα ὁποῦ ἤθελεν ὑπάγη ἐκεῖ μὲ φιλοφροσύνην πολλὴν καθὼς ἐδύνετο. Μίαν ἡμέραν ὅμως ἔτυχε νὰ ἔλθουν περισσοὶ εἰς αὐτόν, οἱ ὁποῖοι ὄντες παινασμένοι, ἐστενοχωρεῖτο ὁ Ἀββᾶς Ἠλίας, ἐπειδὴ δὲν τοῦ εὐρέθη τίποτες, οὔτε ἓνα ψωμί νὰ τοὺς φιλεύσῃ, καὶ ἐμδαίνων-

τας μέσα εἰς τὸ σπηλαιον περίλυπος, βλέπει τρεῖς ἄρτους νωπούς, ὡσάν νὰ εὐγῆκαν ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπὸ τὸν φούρνον. Τοὺς ὁποίους ἄρτους πέρνωντας μὲ χαρὰν μεγάλῃν, τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἐφίλευσε τοὺς ξένους, οἱ ὅποιοι ἦτον εἴκοσιν ἄνδρες. Ἐφαγαν ὅλοι λοιπὸν χορταστικά, καὶ ἐπερίσσευσεν ὁ ἕνας ἄρτος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἄρτους. Ὁ ὅποιος ἔφθασε καὶ ἔτρωγεν ὁ Ὅσιος τῆς μέρας εἰκοσιπέντε. Αὐτὴ ἡ χάρις μάλιστα ἐδόθη εἰς τὸν Ἀβδῶν Ἡλίαν, διὰ τὴν προθυμίαν ὅπου εἶχεν εἰς τὴν φιλοξενίαν. Τῆς ὁποίας τοὺς μισθοὺς ἀπολαμβάνει καὶ εἰς τὰ οὐράνια.

Περὶ Σαββατίου τινός.

Τοῦτος ἦτον κοσμικός, καὶ ἔχων γυναῖκα νόμιμον. Εἰς τόσῃν δὲ εὐλάβειαν, καὶ ζέσιν, καὶ ἀγάπῃν εἶχε τοὺς Μοναχοὺς, ὡστε ὅπου ἐφόρτωνε τὸ κτήνος του (ἔσον ἐδύνητο νὰ συκώσῃ) χουρμάδες καὶ λαχανικά, καὶ ὑπήγαινε τὴν νύκτα εἰς τὴν ἔρημον εἰς κάθε ἀσκητήριον, καὶ τὰ ἐξεφόρτωσεν ἀπ' ἔξω εἰς κάθε κελλίον, καὶ ἐμίσευε κρυφίως. Καὶ τοῦτο τὸ ἔργον τὸ ἔκαμνε συχνὰ εἰς ταῖς σκῆταις. Ὅμως μίαν φοράν ἐρχόμενος κατὰ τὴν συνήθειαν μὲ τὸ ζῶν του φορτωμένον εἰς τὴν ἔρημον, ἀπὸ φθόνον ὁ σατανᾶς, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ καὶ αὐτὸν ἀπὸ τὸν μισθόν, νὰ ὑστερήσῃ καὶ τοὺς ἀδελφούς ἀπ' ἐκεῖνα τὰ χρειώδη τῆς τροφῆς, ἔφερεν ἐμπρὸς του ἕξαφνα λέοντα μέγαν καὶ φοβερόν, ἕως ἕνα μίλι μακρὰν ἀπὸ τὴν σκῆτην, καὶ ὀρμήσας ὁ λέων εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐπάνω, τοῦ ἔδωκεν εἰς τὸ στῆθος, καὶ τὸν ἐξεκύλισεν ὡσάν ἕνα σακκὶ ἄχυρον. Ὅμως ἐκεῖνος ὁ Παντοκράτωρ, ὅπου ἐφύλαξε τὸν Δανιὴλ ἀπὸ τὰ στόματα τῶν λεόντων, ἐφύλαξε καὶ τοῦτον τὸν εὐλογημένον Σαββατίον ἀπὸ τὰ ὀδόντια τουτοῦ τοῦ πεινασμένου λέοντος. Ὅμως ἤρπασε τὸ κτήνος τοῦ Σαββατίου, καὶ ἀνεχώρησε.

Περὶ τοῦ Πρεσβυτέρου Φιλωρώμου.

Ἐτύχαμεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλατίας τὸν μακάριον τοῦτον Φιλωρόμωμον, μὲ τὸν ὅποιον ἐζήτησαμεν περισσὸν καιρὸν, καὶ ἐγνωρίσαμεν τοὺς ἀγῶνας καὶ σκληρότητα τῆς ἀσκήσεως. Τοῦτος ὁ θεῖος ἀνὴρ εἶχε μητέρα μὲν δούλην, πατέρα δὲ ἐλευθέρον. Ἐφθασε δὲ εἰς ταῦτα μέτρα τῆς ἀρετῆς, ὡστε ὅπου ἐκεῖνοι οἱ μεγάλοι ἄρχοντες καὶ μεγιστᾶνες ἐπεθύμουν νὰ τὸν προσκυνήσουν, νὰ τοὺς εὐλογήσῃ. Τοῦτος ὁ θαυμασίος Φιλωρόμωμος ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὸν παραβάτην βασιλέα Ἰουλιανόν, καὶ τὸν ἤλεγξε μετὰ παρρησίας, ὡς ἀσεβῆ καὶ ἀποστάτην. Ὄθεν ὁ παραβάτης θυμωθεὶς ἐπρόσταξε (τάχα διὰ αἰσχύνην τοῦ Ἀγίου), καὶ τὸν ἐξουράφισαν μαλλίᾳ καὶ γένεια, καὶ

τὸν παρεδῶκαν εἰς τὰ παῖδια, διὰ νὰ τὸν περιπαίξουν μὲ ράπισματα εἰς τὸ πρόσωπον. Τὰ ὅποια ὑπόφερον ὁ γενναῖος ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ εὐχαρίστα τὸν τύραννον, ὡσάν ὅπου εἰς μέσου του ἤξιωθη νὰ ἀτιμασθῇ διὰ τὸν Χριστόν. Ἐλεγε πρὸς ἡμᾶς τοῦτος ὁ αἰμίμηστος. Ὅτι εἰς τὰς ἀρχὰς ὅπου ἦλθεν εἰς τὴν ἔρημον, ἐσήκωσεν ὁ σατανᾶς ἀγριώτατον πόλεμον τῆς πορνείας, καὶ αὐτὸς ἀντιπολεμοῦσε μὲ τὰ ἄρματα τῆς ἐγκρατείας, κακοπαθείας, ἀγρυπνίας, μὲ ἄλυσον ζωσμένος τὸ κορμί, καὶ κατασφαλισμένος μὲ ἡσυχίαν εἰς προσευχὴν παντοτινὴν. Ἐπέρασε χρόνους ὅπου δὲν ἐγεύθη τελείως τροφὴν ὅπου νὰ περάσῃ ἀπὸ φωτῖαν. Ὅθεν μὲ τοιούτους μεγάλους καὶ θαυμαστοὺς ἀγῶνας ἤξιωθη νὰ ἐκφωνῇ, καὶ νὰ ψάλλῃ μὲ χαρὰν καὶ παρρησίαν πρὸς Κύριον τὸν ἐπινίκιον ὕμνον. « Ὑψώσω σε ὁ Θεός, ὅτι ἐδωκῆς μοι βοήθειαν, καὶ δὲν ἀφῆκες τοὺς ἔχθρους μου νὰ χαροῦν εἰς τοῦ λόγου μου ».

Μετὰ ταῦτα πάλιν καὶ πολλακίς ἐπολεμήθη ὁ Ὅσιος ἀπὸ δαιμονικῆς πονηρίας. Ὑπόφερον εἰς ἓνα Μοναστήριον πολεμοῦμενος χρόνους τεσσαράκοντα. Ἔως τοὺς τριάντα δύο χρόνους, δὲν ἀπλῶσε καὶ τὸ χεῖρι του νὰ λάβῃ κανένα πωρικόν. Μίαν φοράν ἐπολεμήθη τοῦτος ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς δειλίας, καὶ τόσον ἐπεσεν εἰς φόβον, ὡσεὶ ὅπου καὶ τὴν ἡμέραν ἐφοβεῖτο. Ἐσφάλισε τοῦ λόγου του μέσα εἰς ἓνα μνημα, εἰς τὸ ὅποιον ἐζήτησεν ἕξ χρόνους, καὶ ἐτζι ἐνίκησε καὶ τῆς δειλίας τὸν πειρασμόν. Τοῦτον τὸν Ἅγιον ἡγάπα καὶ ἡσπάζετο ὁ μέγας Βασίλειος, καὶ τὸν ἐπανουῦσε διὰ τὴν ἀσκητικὴν του ζωὴν καὶ σκληραγωγίαν. Ἐγένετο ὁ Ἅγιος ὀγδοήκοντα χρόνων γέρωντας, καὶ ποτὲ δὲν ἐπαυσεν ἀπὸ τὸ γράψιμον. Ἐλεγεν αὐτὸς ὁ μακάριος, ὅτι ἀφ' οὗ ἐγνώρισε τοῦ λόγου τοῦ Χριστιανόν, ποτὲ ἄρτον δὲν ἔφαγεν ἀπὸ τινὰ χάρισμα. Ἀλλὰ μὲ τὸν κόπον του ἔτρεφε καὶ τοῦ λόγου του, καὶ ἐκυβέρνα πολλοὺς ἀδυνατοὺς. Μάλιστα μὲ ἐδικὰ του ἐξοδα ἀπὸ τὸ ἐργόχειρόν του ἐπιμελήθη περισσοὺς λωβῆς, τυφλοὺς, χωλοὺς, καὶ μισεροὺς. Ποτὲ δὲν ἔμεινε τινὰς ἀπὸ ὅσους συνανειστράφη, ὅπου νὰ μὴν εὐεργετήσῃ. Ἐπεριπάτησε πεζὸς τοσοῦτων ἡμερῶν διάστημα ἕως εἰς τὴν Ῥώμην, διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸ Μαρτύριον Πέτρου καὶ Παύλου τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων. Ὁμοίως καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν διὰ τὸ Μαρτύριον Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. Καὶ ἐκεῖθεν πάλιν πεζὸς ἦλθε δευτέρον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Τόπων. Καὶ εἰς τούτους δρόμους ὅπου ἔκαμνε δὲν ἐζήτησε ποτὲ τοῦ ἀπό τινος κάμμίαν βοήθειαν. Ἐλεγεν εἰς ἡμᾶς ὁ μακάριος, ὅτι δὲν ἐνθυμᾶτο (λέγει) ὁ νοῦς του νὰ ἐξέπεσε ποτὲ ἀπὸ τὴν θεωρίαν τοῦ Θεοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ πολιτεία, ἡ ἀσκησις, αἱ ἀγῶνες, καὶ τὰ παλαίσματα τούτου τοῦ τρισμάκαρος Φιλορώμου. Οὐ ταῖς ἰκεσίαις ἀξιωθῆναι καὶ ἡμεῖς εὐαρεστῆσαι τῷ Θεῷ. Ἀμήν.

Περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ, καὶ τῆς Συζύγου αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Ἀγκυραν τῆς Γαλατίας ἔτυχα τοῦτον τὸν μακάριον Σεβηριανὸν μετὰ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, μετὰ τοὺς ὁποίους ἐσυνωμίλησα, καὶ ἔλαβα μεγάλην ὠφελείαν. Τοῦτοι οἱ τρισμχάριστοι, διὰ τὴν ἐλπίδα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ἐπαράβλεψαν καὶ τὰ γνήσια τέκνα τους, ἐπειδὴ ὅσα καὶ ἂν ἔπερναν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά τους, ὅλα τὰ ἐμοιραζάντο εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἀδυνατοὺς. Εἶχαν τέσσαρας υἱοὺς καὶ δύο θυγατέρας. Εἰς τὰ ὁποῖα τέκνα τους ἔλεγαν ἔτσι· Ἀκούσατε τέκνα· Ἄνα ἡξεύρετε, ὅτι ἀφ' οὗ ἀποθάνομεν, εἴτι καὶ ἂν ἔχωμεν εἶναι ὅλα ἐδικὰ σας, εἰδὲ πρὸ τοῦ ἀποθάνομεν, εἴμεσθεν ἡμεῖς κύριοι, καθὼς θέλομεν καὶ τὰ οἰκονομήσωμεν, εἰς Ἐκκλησίας, εἰς Μοναστήρια, εἰς Ξενοδοχεῖα, καὶ πτωχοὺς, καὶ ἀδυνατοὺς. Ἐδίδαν λοιπὸν καθ' ἑκάστην τὸν πλοῦτόν τους εἰς τοὺς πένητας. Συνέβη δὲ εἰς ἓνα καιρὸν, ὅπου ἔγινε πείνη φοβερὰ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ὥστε ἀπέθαναν πολλοί. Τότε λοιπὸν ὁ μακάριος Σεβηριανὸς ἤνοιξεν ὅλα του τὰ σιτοδοχεῖα, καὶ χωριστὰ μετὰ ἀργύρια ἔστειλε ἀνθρώπους, καὶ ἀγοράζεν ἀπὸ μακρὰ μέρη σιτᾶρι, καὶ μετὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐλευθέρωσε πλῆθος πολὺ ἀπὸ θανάτου σωματικὸν τῆς πείνης, καὶ ἀπὸ θανάτου ψυχικὸν τῆς αἰρέσεως. Διότι ὄντες εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη πλείστοι αἰρετικοί, βλέποντες τὴν φιλανθρωπίαν καὶ εὐεργεσίαν, ὅπου ἐγένετο εἰς αὐτοὺς παρὰ τοῦ Σεβηριανοῦ, ἐγένοντο μετὰ χαρᾶς Ὀρθόδοξοι. Ξεχωριστὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐλεημοσύνην καὶ φιλάνθρωπον γνώμην, ὅπου εἶχασιν ἐκεῖνο τὸ μακάριον ἀνδρόγυγον, ἐπερνοῦσαν καὶ ἀσκητικὴν ζωὴν μετὰ φορέματα εὐτελῆ, μετὰ τροφὴν σκληρὰν καὶ ὀλιγοστήν, μόνον διὰ νὰ ζῶσι. Καὶ τὴν ζωὴν ἐπερνοῦσαν σωφρόνως ὡς ἀδελφοί. Τὸν περισσότερον καιρὸν ἐξουοιάζοντες εἰς τὴν ἔρημον τῶν χωραφίων τους, καὶ ἐκεῖ ἐπροσυήχοντο ἡσυχᾶ, δοξάζοντες τὸν Θεόν, ὅπου τὴν ἡξίωσε νὰ ὀνομασθοῦν δοῦλοι τοῦ ἀληθινοῦ, μετὰ τὰς γλυκυτάτας ἐλπίδας τῆς αἰωνίου Μακαριότητος. Ἦς ἀξιωθείμεν πάντες εὐχάρις αὐτῶν. Ἀμήν.

Περὶ Ἐλεήμονος Μοναχοῦ.

Εἶδα εἰς τὴν χώραν Μοναχὸν προεστώτα Μοναστηρίων. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἔκαμε μερικὸν καιρὸν, ὅπου δὲν ἔστειλε νὰ ἀνταμωθῆ μετὰ τινὰ ἄνθρωπον. Ἀφ' οὗ ἔκαμεν ὅμως εἴκοσι χρόνους εἰς τὴν ἀσκήσιν, ἀνταμώνετο καὶ συναναστρέφετο μετὰ τὸν Ἐπίσκοπον τῆς χώρας, μετὰ τὸν νὰ τὸν ἐγνώριζεν ἄνθρωπον ἀγιώτατον. Ὑστερον δὲ τόσον ἔγινε πρόθυμος εἰς τὴν ἐλεημοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν, ὥστε ὅπου ἐπεριπατεῖ εἰς τὰς νυκτας κρυφίως, καὶ ἐκυβέρνα τοὺς ἀδυνατοὺς ἡγούον εἰς

ταῖς φυλακαῖς, καὶ νοσοκομεῖα, καὶ εἰς τὰ πτωχοτροφεῖα. Ὁ σκοπὸς τοῦ ἤτον νὰ βοηθήσῃ, καὶ νὰ ὠφελήσῃ τόσον τὸν πλούσιον, ὅσον καὶ τὸν πτωχόν. Τοὺς πλουσίους ἐρμηνεύοντας μὲ λόγους παρκαλεστικούς, νὰ εἶναι ἐλεήμονες, καὶ νὰ εἶναι φιλόπτωχοι. Καὶ τοὺς πτωχοὺς πάλιν ἐδοθηοῦσε μὲ τὸ ἔργον ὅσον ἐδύνατο. Εἶχε πολλὴν ἐπιμέλειαν νὰ εἰρηνεύῃ ἐκείνους, ὅπου ἤθελαν σκανδαλισθῆ πολὺ ἢ ὀλίγον ἀνάμεσόν τους. Εἰς τοὺς πεινασμένους ἤτον τροφεῖς, εἰς τὰς γυμνοὺς σκέπη, εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἰατροί, καὶ εἰς κάθε ἕνα, κατὰ τὴν ἀνάγκην ὅπου εἶχεν, ἤτον κυβερνήτης καὶ πρόθυμος βοηθός. Εἶχε μεγάλην κημέραν ἢ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποκίτω ἤτον τὸ πλῆθος τῶν λωδῶν, καὶ πολλῶν μισερῶν. Τοὺς ὁποίους ἔτραφεν ὁ Ὅσιος καὶ ἐπιμελεῖτο ἀπὸ λόγου τοῦ. Εἰς ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν μισερῶν ἤτον καὶ μερικοὶ ὑπενδρευμένοι. Ὄθεν συνέθη μίαν νύκτα, νὰ ἔλθουν πόνοι τῆς γέννας εἰς μίαν πτωχὴν καὶ ἄπορον γυναῖκα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εὐρέθη τότε μάμμη νὰ τὴν ξεγεννήσῃ, ἐφώναζεν ἢ ἐλεεινὴ μὲ τὰς ὠδῖνας τῆς γέννας, χωρὶς νὰ δυνηθῆ τινας νὰ τῆς βοηθήσῃ. Ὄθεν ἀκούοντας ὁ Ὅσιος τὰς φωνάς, καὶ μανθάνοντας τὴν αἰτίαν, ἔκαμε προσευχὴν μὲ πόνον καρδίας, καὶ μὲ τοῦτο, χωρὶς νὰ συγχασθῆ ταῖς ἀκαθαρσίαις, ὅπου ἀκολουθοῦν εἰς ἐκείναις ὅπου γεννοῦν, ἐπιχειρήσθη τοῦτος ὁ τρισόλβιος εἰς τόπον μάμμης, καὶ ἐξεγέννησε τὴν πάσχουσαν.

Τὰ φρέματα τοῦ Ὀσίου ἤτον ἀπὸ παλαιὰ μπαλώματα, ὅπου δὲν ἀξίζαν οὔτε ἕνα ὄβολόν. Ἡ τροφή τοῦ ἤτον παρομοία μὲ τὰ φορέματα, εὐτελής καὶ ὀδυνηρά. Τόσον μόνον διὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν ἄμετρον νηστείαν, ἢ ἀνάγνωσις ὅπου ἔκκμυαν εἰς τὰ βιβλία ἤτον πολλὰ ὀλίγη. Καὶ τοῦτο διὰ τὴν ἄμετρον συμπάθειαν, ὅπου εἶχεν εἰς τοὺς θεομένους. Διότι καθὼς ἤνοιγε τὸ βιβλίον διὰ ἀνάγνωσιν, καὶ ἐνθυμᾶτο νὰ βοηθήσῃ τινά, εὐθὺς ἄφινε τὸ βιβλίον, καὶ ἔτρεχεν εἰς βοήθειαν ἐκείνου ὅπου εἶχε κάμμειαν ἀνάγκην. Ἀνίσως καὶ ἤθελε τὸν χάριση τινὰς κενέα βιβλίον, εὐθὺς τὸ ἐπωλοῦσε, καὶ ἔδιδε τὴν τιμὴν ἐλεημοσύνην· τὸν ἐρωτοῦσαν διατί τὸ πωλεῖ; Καὶ αὐτὸς ἀπικρίνετο λέγωντας· Δὲν ἠμπορῶ ἀλλέως νὰ παραστήσω πῶς ἐμιμήθηκα ἐκείνον ὅπου ἔκαμε τὴν χάριν, παρὰ νὰ χάρισω καὶ ἐγὼ τὴν ἴδιαν ὅπου μοῦ ἔκαμε. Διὰ τοῦτο ὁ ἐλεήμων Χριστιανὸς λέγεται γνήσιος μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ τὰ ὅσα ἔκμυεν ὁ Χριστὸς διὰ λόγου μας ἤτον ἕνα πέλαγος τῆς ἐλεημοσύνης. Ἐπί τῷ τοῦτος ὁ τρισμακκάριστος, ἀπὸ αὐτὴν τὴν χαριτωμένην ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς, λέγω τῆς ἐλεημοσύνης, εὐγάλε φήμην θαυμασίαν εἰς ἐκεῖνα ὅλα τὰ μέρη, καὶ ἔμεινε τὸ μνημόσυνόν του εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, γενόμενος μέγας εἰς τὴν γῆν, καὶ μείζων εἰς τὸν Παράδεισον.

Περὶ τῆς Ὁσίας Μελάνης τῆς Νεωτέρας.

Αὐτὴ ἡ μακαρία καὶ τρισόλβιος Μελάνη ἡ νεωτέρα ἦτον ἐγγόνη τῆς μακαρίας Μελάνης τῆς Ῥωμαίας. Ἡ ὁποία τοσαύτην ἀρετὴν καὶ ἀγιότητα ἐκατώρθωσεν, ὥστε ὁποῦ μὲ τὴν νεότητά της ἐξαπέρασε πολλαῖς Ὁσίαις παλαιαῖς, ὁποῦ ἔλαμψαν εἰς τὴν ἄσκησιν μὲ μεγάλους ἀγῶνας. Αὐτὴν τὴν μακαρίαν εἰς τὰς ἀρχὰς τὴν ἐβίβασαν οἱ γονεῖς της, καὶ τὴν ὑπάνδρευσαν μὲ τὸ πρῶτον ἀρχοντόπουλον τῆς Ῥώμης. Ἐχώντας ὅμως ἀγαθὸν σκοπὸν ἐκ φύσεως, καὶ ἀκούωντας κάθε ἡμέραν ἀπὸ τὴν μάμμην της τοὺς ἐπαίνους τῆς Καλογοερικῆς ζωῆς, ἀναψεν ἡ καρδιά της ἀπὸ τὴν Θεϊκὴν ἀγάπην, ὥστε ὁποῦ δὲν ἐδέχετο πλέον τὴν συνήθειαν τοῦ γάμου. Δύο μόνον παιδιὰ ἀρσενικά ἔκαμεν, καὶ εὐθύς ὁποῦ ἀπέθικυν, εἶπεν ἡ Μελάνη εἰς τὸν ἀνδρα της, νὰ ἡξεύρης ἀπὸ τὴν σήμερον ἀγαπητέ, εἰ μὲν καὶ στέργῃς νὰ φυλάξωμεν σωφροσύνην, νὰ ἀπεράσωμεν τὴν ζωὴν ὡσὰν ἀδελφοί, σὲ ἔχω ὡσὰν ἀθέντην μου, καὶ κύριον τῆς ζωῆς μου. Εἶδὲ καὶ σοῦ φαίνεται τὸ πρᾶγμα βαρὺ διὰ τὴν νεότητα, ἔπαρε ὅσα πράγματα καὶ ἂν ἔχω κινητὰ καὶ ἀκίνητα, καὶ ἄφησέ με μόνον μὲ τὴν ψυχὴν ἐλευθέραν, διὰ νὰ δουλεύσω τὸν Θεὸν χωρὶς κάμμίαν φροντίδα κοσμικὴν, καθὼς ὀρέγεται ἡ ψυχὴ μου. Θέλω νὰ φωνῶ κληρονόμος τῆς ἀρετῆς τῆς μάμμης μου, τῆς ὁποίας ἔχω τὸ ὄνομα, καὶ σπουδαζω νὰ γένω ὁμοία καὶ εἰς τὴν πολιτείαν της· ἀνίσως καὶ ἤθελεν ὁ Θεὸς νὰ πολιτεύωμαι ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον, δὲν ἤθελε παρῆ πρό καιροῦ τὰ τέκνα μας.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐλυπήθη διὰ τὸν χωρισμὸν, ἐπειδὴ καὶ ἦτον κατὰ πολλὰ νέος. Ὅμως μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ εἰς ὀλίγον καιρὸν κατενύγη εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς συζύγου του, καὶ ἀποφάσισε καὶ αὐτός, καὶ ἀρνῆθη τελείως τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἐγκόσμια, καὶ ἐπληρώθη ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ Ἀποστόλου ὁποῦ εἶπε· « Ποῖος ἡξεύρει, ὦ γύναι, (λέγει) ἀνίσως καὶ σώσης καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνδρός σου »; Ἦτον ἡ Ὁσία ὅταν ἀφῆκε τὸν κόσμον χρόνων εἴκοσι. Καὶ πρῶτα καὶ ἀρχῆς ὅσα ρουχικὰ εἶχε μεταξωτὰ, τὰ ἔδωκεν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ τὰ ἔκαμαν Ἱερά. Τὰ ἀσιμικὰ καὶ μαλαγματικά, ἀργύρια καὶ χρυσία, ἐμπιστεύθη καὶ τὰ ἔδωκεν εἰς κάποιον Ἱερομόναχον, ἀνδρα ἀγιώτατον ὀνόματι Παῦλον, ὁ ὁποῖος ἐπέρασε διὰ θαλάσσης εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς μὲν τὴν Αἴγυπτον καὶ Θηβαΐδα ἐμοιράσθησαν δέκα χιλιάδες φλωρία. Ὁμοίως εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀντιοχείας δέκα χιλιάδες, καὶ εἰς τὴν Παλαιστίνην ὡσαύτως δέκα χιλιάδες. Εἰς δὲ τὰ δυτικὰ μέρη εἰς Ἐκκλησίας καὶ Μοναστήρια, εἰς Ξενοδοχεῖα, καὶ εἰς πτωχοὺς καὶ ἀδυνατοὺς;

έμοίραζεν αὐτήν μέ τά ἴδια τῆς χέρια τετραπλάσια ἀπό ὅσα ἔσειλεν εἰς τήν Ἀνατολήν.

Εἶχεν ἡ μακαρία δούλους καί δουλεύτριας πλῆθος πολὺ, ἀπό τοὺς ὁποίους ὁποιος καί ὁποια ἠθέλησεν, ἐξεχώρισε μέ κυβέρνησιν ἀρκετήν. Καί πολλοὶ πάλιν δὲν ἠθέλησαν νά ξεχωρίσουν, ἀλλὰ ἔμειναν μέ τὸν ἀδελφὸν τῆς Ἀγίας. Ὅσα πράγματα καί κτήματα εἶχεν εἰς τήν Ἰσπανίαν, καί Φράντζαν, καί εἰς ἄλλαις χώραις, ὅλα τὰ ἐπούλησε καί τὰ ἐμοίρασεν εἰς ἐνδεεῖς. Ἐκεῖνα ὁμῶς ὅπου εἶχεν εἰς τήν Σικελίαν, καί Καμπανίαν, καί εἰς τήν Ἀφρικὴν, τὰ ἐκράτησεν εἰς τοῦ λόγου τῆς, διὰ κυβέρνησιν Μοναστηρίων, καί τόπων ὅπου εἶχαν μεγάλαις ἀνάγκαις. Ἐτζί ἡ μακαρία νέα Μελάνη ἐκυβέρνησε τὸν πλοῦτον καί θησαυροὺς μέ σύνεσιν καί γνῶσιν γεροντικῆν, καθὼς ἠθέλεν ὁ Κύριος. Ἦτον δὲ καί κατὰ τήν ἀσκήσιν τοιοῦτοτρόπως. Εἰς τὰς ἀρχαίς οὕσα νέα, ἔτρωγεν εἰς κάθε πέντε ἡμέραις μίαν φοράν. Κατόπι μέ τὸ νά ἀδυνατήσεν, ἔτρωγεν ἄρτον μίαν φοράν τὴν ἡμέραν. Εἶχε μεγάλην χαρὰν πῶς ἠξιώθη, καί ὑπηρετοῦσε μέ τὰ ἴδια τῆς χέρια ταῖς δουλεύτριας, ὅπου εἶχε πρότερον, ταῖς ὁποίαις ἔκαμε συνασκήτριας. Ἀλλὰ καί πολλοὶ συγγενεῖς τῆς Ὀσίας εὐγενέστατοι ἄρχοντες, διὰ τὸν ζῆλον τῆς μακαρίας Μελάνης, ἀφῆκαν κάθε λογῆς ἀπόλαυσιν τοῦ Κόσμου, καί ἐγιναν ἐρημίται καί ἀσκηταὶ δοκιμώτατοι, εἰς δόξαν Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Περὶ Ἀλβίνας, καί περὶ Ὀππιανοῦ.

Εἶχεν ἡ μακαρία Μελάνη καί τὴν Μητέρα τῆς Ἀλβίαν συνασκήτριαν κοντά τῆς. Ἡ ὁποία, ξεχωριστὰ ἀπο τὴν θυγατέρα τῆς, ἐμοίραζεν ἐλεημοσύνην ὅλον τὸν πλοῦτόν τῆς. Ἀσκήτευαν δὲ ἔξω εἰς τὰ χωράφια, ἄλλην φοράν εἰς τὰ μέρη τῆς Σικελίας, καί ἄλλην φοράν εἰς τὰ μέρη τῆς Καμπανίας. Συνασκήτευαν δὲ μαζί τους καί εὐνοῦχοι δεκαπέντε. Καί ἄλλαις πολλαῖς Παρθέναις καί δουλεύτριας. Χωριστὰ ἠγωνίζετο καί ὁ μακάριος Ὀππιανός, ὁ ποτὲ ἄνδρας τῆς Ὀσίας Μελάνης, μέ τριάκοιτα ἀσκητάς. Ὁ ὁποῖος εἶχεν ὡσαν ἔργχειρον νά διαβάζη ταῖς θείαις Γραφαῖς, καί νά σκαίπη κήπους, καί νά ἐρμηνεύη μέ ἄκραν ἀγάπην ὁποιον ἀδελφὸν ἠθέλε τύχη. Ὅταν ὑπήγαμεν καί ἡμεῖς ἐκεῖ ὅπου ἀσκήτευαν αὐτοὶ οἱ Ὀσιοι, μᾶς ἔκαμαν μεγάλην καί ἐξαιρετον τιμὴν καί περιποίησιν. Καί πάλιν ὅταν ἐπερνούσαμεν νά ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ῥώμην διὰ τὸν Ἅγιον Γωάννην τὸν Ἐπίσκοπον, ὄχι μόνον μᾶς ἔδεξιώθησαν θαυμαστῶς, ἀλλὰ ἀκόμι καί διὰ τὸν δρόμον μᾶς ἔκαμαν μενάλην ἔτοιμασίαν, διὰ τὴν κατὰ Χριστὸν ἀγάπην οἱ τρισμακάριοι.

Περὶ Παμμαχίου, καὶ Μακαρίου, Κωνσταντίου, καὶ Παύλας.

Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Ὅσιους, ὁ μὲν Παμμαχίος ἦτον Ἀνθύπατος (τὸ ὅποιον εἶναι μέγα ὀφφίκιον) καὶ πλούσιος κατὰ πολλὰ· εὐθύς δὲ ὅπου ἀρνήθη τὸν κόσμον, ἄρχησε καὶ ἐσκόρπιζε τὸν πλοῦτόν του εἰς τοὺς ἐνδεεῖς, καὶ ὥστε ὅπου ἐτελείωσεν (ὅσον ἐδύνατο) ἔκαμνε τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ μετὰ τὸ τέλος ὅλα ἔμειναν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἀκόμι καὶ ἄλλος κάποιος Μακάριος, Ἄρχων καὶ ἐπίτροπος Αὐθεντικός. Καὶ ἕτερος Κωνσταντίος ὀνόματι, ὁ ὅποιος ἦτον κριτὴς μετὰ τὸν Ἐπαρχον. Αὐτοὶ ὅλοι χωριστὰ ὅπου ἦτον πλουσιώτατοι, καὶ ἀξιωματικοί, ἀκόμι ἦτον καὶ σοφώτατοι, καὶ στολισμένοι μὲ πᾶσαν λογιῆς ἐπιστήμην. Ὅθεν ἔφθασαν εἰς τὴν τελείαν θεωρίαν, καὶ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Οἱ ὅποιοι νομίζω νὰ εὐρίσκωνται ἀκόμι εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν μὲ τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, ἀναμένοντες μὲ πόθον τὴν τελευταίαν ὥραν τούτης τῆς γῆινης φυλακῆς, νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν οὐράνιον ἐλευθερίαν. Εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἦτον καὶ ἡ Ὁσία Παῦλα ἢ Ῥωμαία ἀσκητεύουσα, εὐγενεστάτη οὖσα, καὶ Μήτηρ ἐκείνου τοῦ Τοξοτίου Ἄρχοντος.

Περὶ Εὐστοχίας, καὶ Βενερίας, Θεοδώρας, Οὐσίας, καὶ Ἀδολίας.

Αὕτη ἡ Εὐστοχία ἦτον θυγατέρα τῆς Πυύλας. Ἡ ὅποια ἀκόμι καὶ τώρα εὐρίσκεται ἀγωνιζομένη εἰς τὰ μέρη τῆς Βηθλεέμ. Αὐτὴν τὴν Ὁσίαν δὲν ἔτυχε νὰ τὴν ἀνταμώσω, μόνον ἔμαθα ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ἐβεβαιώθησαν μὲ ἀκοὴν καὶ ὄρασιν, ὅτι εἶναι δοσμένη εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς σωφροσύνης, καὶ καθαρότητος, ἔχοντας συνασκήτριας πενήντα Παρθένους. Εἶδα ἐγὼ πάλιν τὴν εὐλογημένην Βενερίαν, ἡ ὅποια ἦτον θυγατέρα κάποιου Βαλλομίκου τὸ ὄνομα, Ἄρχοντος μεγάλου καὶ Κόμητος. Ἡ ὅποια ὅσα καὶ ἂν ἦτον διὰ πατρικόν της, ὅλα τὰ ἐμοίρασεν εἰς τοὺς πένητας. Ἀκόμι εἶδα καὶ τὴν μακαρίαν Θεοδώραν, τὴν θυγατέρα μεγάλου καὶ ἀξιωματικοῦ, ἔχοντος ὀφφίκιον Τριβούνου σιμὰ εἰς τὰ Βασίλεια. Ἡ ὅποια ἐμοίρασεν ὅλην της τὴν περιουσίαν, καὶ εἰς τόσην πτωχείαν ἦλθεν, ὅπου εἰς τὰ τέλη της ἐλάμβανεν ἢ μακαρία ἐλεημοσύνην. Καὶ εἰς τὸ Μοναστήριον Ἡσύχα λεγόμενον, εἰς τὴν παραθαλασσίαν, εἶδα τὴν εὐλογημένην Οὐσίαν ὀνόματι, ὀμοῦ καὶ τὴν ἀδελφὴν της Ἀδολίαν. Καὶ ἡ δύο δουλεύουσαι καὶ ἀσκούσαι τὴν ἀρετὴν, μὲ ἐγκράτειαν καὶ σωφροσύνην, εἰς δόξαν Θεοῦ.

ἀπλοῦς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀκόμι καὶ εἰς Ἀρχιερεῖς. Αὐτὴ ἡ μακαρία, ἔστωντας καὶ μετὴν φλόγα τῆς ἀκτημοσύνης νὰ κατέκαυσεν ὅλην τὴν ὕλην τῆς κοσμικῆς ματαιότητος, ὅσα τῆς ἔμειναν κινητὰ καὶ ἀκίνητα πράγματα, ὅλα τὰ ἐκυβέρνησε μετὰ εὐλαβεῖς καὶ πιστοὺς οἰκονόμους, εἰς Μοναστήρια, εἰς Ἐκκλησίας, καὶ πτωχοτροφεία, νοσοκομεῖα, καὶ ξενοδοχεῖα. Καὶ ἐπάνω εἰς δρόμους ἔκαμεν ὁσπῆτια ἀναπαυτικά, διὰ νὰ οἰκονεύσουν διάφοροι, ὁδοιπόροι, πλούσιοι καὶ πτωχοί, Ἰερωμένοι καὶ λαϊκοί, μετὰ ἔξοδα ἐδικαίτης, προφθάνουσα ἀκόμι εἰς κυβέρνησιν χήρας, καὶ ὄρφανά. Δὲν ἔπαυσεν οὔτε πύει ἡ μακαρία ἀπὸ τὸ νὰ ἐλεημονῆται πτωχοῦς, μισερούς, καὶ διαφόρως ἔχοντας ἀνάγκην. Καὶ χωριστὰ καταγινομένη εἰς νηστείας, καὶ ξηροφαγίας, καὶ ὀλονυκτίους ἀγρυπνίας, εἰς αἰσχύνην τοῦ δαίμονος νὰ νικᾶται ἀπὸ μίαν κόρην ἀπαλὴν. Εἰς δόξαν δὲ Χριστοῦ, ὅπου δίδει τὴν χάριν, καὶ δύναμιν κατὰ τὴν προαίρεσιν καὶ γνώμην τοῦ καθ' ἑνός.

Περὶ τῆς Παρθένου, ὅπου ἐδέχθη τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον.

Ἐπρόφθασα ἐγὼ αὐτὴν τὴν Παρθένον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν γηραιάν χρόνων ἑβδομήκοντα. Ἐλεγαν εἰς τοῦ λόγου μου διὰ ταύτην τὴν μακαρίαν γέροντες κληρικοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅτι αὐτὴ ἡ Παρθένος, ὅταν ἦταν νεὰ εἴκοσι χρόνων, εἶχεν εὐμορφίαν ξεχωριστήν. Ὅθεν διὰ τὸ κάλλος τὴν ἀποστρέφοντο ἐκεῖνοι, ὅπου ἐσπουδαζαν νὰ ἀρέσουν τῷ Θεῷ, διὰ νὰ μὴ τοὺς τυχερῶς κανένας πειρασμὸς ἀπὸ τὸ σωματικὸν κάλλος τῆς Παρθένου. Ὅποταν ὁμως ἡ πλάϊν τοῦ μικροῦ Ἀρείου ἀρματώθη ἐναντίον τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου, διὰ νὰ τὸν εὐγάλη ἀπὸ τὴν μέσην, διὰ μέσου τοῦ δυσσεβοῦς Εὐσεβίου Πραϊποσίτου, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίου, φέροντες κατὰ πᾶν τοῦ Ἁγίου κατηγορίας καὶ συκοφαντίας, γεννήματα τοῦ σατυρᾶ. Διὰ τὰς ὁποίας ἀδικίας, καὶ κρίσεις παρανόμους, φεύγωντας ὁ μέγας Ἀθανάσιος, δὲν ἐξεθάρρῃσε τὴν ὑπόθεσιν μητὲ εἰς συγγενῆ, μητὲ φίλον, μητὲ κληρικόν, ἢ ἄλλον τινα. Μόνον καθὼς ἐμδῆκαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἔξαφνα οἱ στρατιῶται νὰ τὸν ἀρπάσουν, αὐτὸς πέρνωντας ἕνα καὶ μόνον φόρεμα ἀπάνω του καὶ τὸ ῥάσον, ὡρᾶ μεσονυκτίου, ἐπρόφθασε μόλις εἰς τὸ σπῆτι αὐτῆς τῆς παρθένου. Ἡ ὁποία τὸ πρῶτον ἐθθύμασε διὰ τὸ ἔξαφνικὸν τῆς ὑποθέσεως. Ὅθεν καὶ ὁ Ἅγιος λέγει τῆς: Ἐπειδὴ, τέκνον μου, οἱ Ἀρειανοὶ μετὰ κνηγῶν μετὰ παράνομα κριτήρια, παραλόγως συκοφαντοῦντές με, διὰ νὰ μὴ δώκω κακὴν ὑπόληψιν εἰς ἐκείνους ὅπου δὲν ἠξέπρουν τὴν αἰτίαν, καὶ διὰ νὰ δώκω ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἔχθρους νὰ κολασθοῦν περισσώτερον μετὴν ἀδικοκρισίαν, διὰ τοῦτο ἐπρόκρινα νὰ δώκω τόπον τοῦ

κακου. Ὅθεν ὁ Κύριος μου ἀπεκάλυψεν εἰς ταύτην τὴν νύκτα, ὅτι ἀλλοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φυλαχθῶ, παρὰ εἰς τὸν οἶκόν σου. Ἐκείνη δὲ καθὼς ἤκουσε τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου, μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ ἀμετρον εὐλάβειαν, ἐφύλαξε τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, καὶ τὸν ἐπιμελήθη χρόνους ἕξ ἕως ὅπου ἐζούσεν ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖος. Καὶ ὄχι μόνον ὑπηρετοῦσεν ἡ μακαρία εἰς ὅλα τὰ χρειαζόμενα μὲ προθυμίαν καὶ εὐλάβειαν τὸν Ἅγιον, ἀλλὰ ἀκόμι καὶ βιβλία διάφορα εὑρίσκει, καὶ τὰ ἔφερεν εἰς αὐτὸν τὰ ὁποῖα ἐθεώρει, ἀνεγίνωσκε, καὶ ἐρμήνευεν ὁ Ἅγιος. Καὶ μὲ ὅλον τοῦτο, εἰς ἕξ χρόνους δὲν ἤξευρε τίνας εἰς ὅλην τὴν Ἀλεξανδρείαν ποῦ εὑρίσκεται ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Ὅμως καθὼς ἐσίμωσεν ὁ θάνατος τοῦ Βασιλέως Κωνσταντῖου, πέρνωντας τὴν εἰδησίην ὁ Ἅγιος, εὐθύς πάλιν χωρὶς νὰ τὸ γνωρίσῃ τίνας, εἰς μίαν νύκτα εὐρέθη ἕξαφνα μέσα εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ βλέπωντάς τον πάντες ἐξεπλάγησαν, καὶ κατενύγησαν τόσον, ὥστε ὅπου ἐνόμιζαν, ὅτι ὁ Ἅγιος ἦτον ἀποθαμμένος καὶ ἀναστήθη. Καὶ πολλοὶ φίλοι ἐταλάνιζαν τοῦ λόγου τους, ὅτι μὲ τὸ νὰ μὴν ἔδαλαν ἐπιμέλειαν νὰ τὸν εὑροῦν, ἔμεινε τοσοῦτον καιρὸν ἀνεπιμέλητος. Καὶ ὁ Ἅγιος ἔλεγεν, ὅτι διὰ τοῦτο κατέφυγα πρὸς ἐκείνην τὴν ἀγνωρίστον Παρθένον, καὶ δὲν ἤλθα πρὸς τοῦ λόγου σας τοὺς γνωρίμους, ἐπειδὴ ἕνα μὲν ἤθελαν μὲ εὐρῆ μὲ τὴν ἐξέτασιν, ἡ ἄνδρ δὲν μὲ εὑρίσκαν, ἤθελαν σὰς βάλῃ εἰς ὄρκον διὰ λόγου μου. Ἐπροξενήθησαν ἀκόμι δύο καλά. Ἐνα μὲν ὅπου ἀκούουσα ἐκείνη ἡ μακαρία καθ' ἐκάστην διδασκαλίαν ἀπὸ λόγου μου, ἀποφάσισε νὰ ζῆσῃ ὅλην τῆς τὴν ζωὴν μὲ παρθενίαν, καὶ ἐγκράτειαν. Καὶ δεῦτερον, ὅπου ἐφυλάχθηκα καὶ ἐγὼ ἀπὸ χειρας ἀδίκων καὶ παρανόμων.

Περὶ τῆς Ὀσίας Ταλίδας.

Εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἀντινόου εὑρίσκονται δώδεκα Μοναστήρια Γυναικῶν, εἰς τὰ ὁποῖα εἶδα τὴν Ὀσίαν Ταλίδαν, ὅπου εἶχεν ὀγδοῆντα χρόνους εἰς τὴν ἀσκησιν, καθὼς καὶ αὐτὴ, καὶ ἡ ἄλλαις Γεροντίσσαις μᾶς ἐδιηγούντων. Εἶχε μαζί της συνασκήτριας ἐξήντα Παρθένας νέαις, ἡ ὁποῖαις τόσον τὴν ἀγαποῦσαν καὶ τὴν εὐλαβοῦντο, ὅστε ὅπου οὔτε ἐκλείδωνε τὸ Μοναστήριον τὴν νύκτα, ἐπειδὴ δὲν ἦτον ὑπρῆξια νὰ ἀναχωρήσῃ καμμία Παρθένος. Τούτῃ ἡ μακαρία Ταλίδα μὲ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀσκήσεως ἔφθασεν εἰς τελείαν ἀπάθειαν, καὶ δὲν ἐδόθη ποτὲ ὁ νῆς τῆς εἰς τὰ ἐγκάσματα. Ἐπόθησε τὰ οὐράνια, ὅθεν καὶ χαίρει εἰς αὐτὰ αἰωνίως.

Περὶ τῆς Ὁσίας Ταῶρ.

Εἰς τὸ ἴδιον Μοναστήριον ἐστάθη ἡ Ὁσία Ταῶρ, μαθήτρια τῆς Ὁσίας Ταλίδας, ἡ ὁποία εἶχε τότε τριάντα χρόνους εἰς τὴν ἀσκησιν. Ποτὲ τῆς δὲν ἠθέλησε νὰ φορέσῃ οὔτε ῥάσον, οὔτε ἄλλο κνύνα φόρεμα καινούριον, ἀλλ' οὔτε παπούτζια εἰς τὴν ζωὴν τῆς. Ὅταν τῆς ἔλεγαν νὰ φορέσῃ καὶ αὐτὴ ὡσὶν καὶ ἡ ἄλλαις, ἔλεγεν ὅτι φοβεῖται, μήπως μὲ ῥούχα καὶ παπούτζια ἠθέλε τὴν πλανέσῃ ὁ πειρασμὸς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Μοναστήριον. Διὰ τοῦτο καὶ ποτὲ δὲν εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὸ Μοναστήριον. Μὲ ὄλον δὲ ὁποῦ ἐφόρει ἐκεῖνα τὰ παλαιόρρασα τὰ ξεσχισμένα, μὲ ὄλον ὁποῦ ἦτον ἄλουστη, καὶ ἀπλυτή, καὶ λερωμένη, ἦτον ἓνα θαῦμα νὰ βλέπῃ τινὰς τὸ κάλλος, καὶ εὐμορφίαν ὁποῦ ἔλαμπεν εἰς ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον. Δὲν ἔφερεν ὅμως εἰς πονηρὸν λογισμὸν ἐκείνους ὁποῦ τὴν ἐβλεπαν, ἐπειδὴ εἶχε χάριν Θεοῦ ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον, τὴν ὁποίαν ἐρρίπτειν ὡσὰν τὴν ἀκτίνα, ἡ σωφροσύνη καὶ καθαρότης τῆς καρδίας. Ὅστε ὁποῦ καὶ ὅσοι τὴν ἐβλεπαν, ἐκλινεν ὁ νοῦς των εἰς εὐλάβειαν, καὶ ὄχι εἰς πονηρίαν.

Ἦτον καὶ ἄλλη Μοναχὴ, ὁποῦ ἐγειτόνευεν αὐτὴν τὴν μακαρίαν Ταῶρ, τὴν ὁποίαν ἐγὼ δὲν εἶδα εἰς τὸ πρόσωπον. Ἀφ' οὗ ἐκουρευθῆ εἰς τὸ ἀσκητήριόν τῆς, πλέον δὲν εὐγῆκεν ἔξω τελείως εἰς ἐξήντα χρόνους ὁποῦ ἔκαμεν εἰς τὴν ἀσκησιν. Ἀσκήτευσεν δὲ μὲ τὴν ἰδίαν Μητέρα τῆς. Ὅταν δὲ ἐφθασεν ὁ καιρὸς νὰ ὑπάγῃ πρὸς Κύριον, ἐφάνη πρὸς αὐτὴν ὁ Μάρτυς Κόλλουθος ὀνόματι, ὁ ὁποῖος εἶχε μαρτυρήσῃ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, καὶ λέγει τῆς· Σήμερον ἔχεις νὰ ὑπάγῃς πρὸς τὸν οὐράνιον Βασιλέα, νὰ ἰδῆς ὄλους τοὺς Ἁγίους. Ἐλα λοιπὸν νὰ προγευθῆς μὲ τοῦ λόγου μας εἰς τὸ Μαρτύριόν μου. Τότε συκῶνεται ἡ μακαρία κατὰ τὸν Ὄρθρον, καὶ ἐνδύνεται. Ἐπειτα ἐπῆρε μίαν σπυρίδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔβαλε ψωμί, καὶ ἐλαίας, καὶ ὠμὰ λάχανα. Καὶ ὑπαγαίνωντας εἰς τὸ Μαρτύριον ἐπροσευχῆθη. Μετὰ ταῦτα ἐφύλαξεν ὅλην τὴν ἡμέραν, ἕως ὁποῦ δὲν ἔμεινε τινὰς εἰς τὸ Μαρτύριον μέσα, καὶ τότε καθίσασα, ἐλάλησεν τὸν Μάρτυρα λέγουσα· Εὐλόγησον τὰ φαγητὰ ταῦτα, Ἁγιε Κόλλουθε, καὶ συνοδευσόν με μὲ ταῖς προσευχαῖς σου. Καὶ τότε ἐγεύθη, καὶ πάλιν ἔκαμε προσευχὴν. Καὶ μετὰ τὴν προσευχὴν, βασιλευμα Ἡλίου ἦλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς. Καὶ ἔστρωντας νὰ ἔδωκε πρὸς τὴν Μητέρα τῆς ἓνα σύγγραμμα Κλήμεντος τοῦ Στρωματιῶς, ὁποῦ ἐξηγεῖ τὸν Προφήτην Ἀμμῶς, τῆς εἶπε νὰ τὸ δώκῃ εἰς τὸν ἐξωρισμένον Ἐπίσκοπον, καὶ νὰ τοῦ εἰπῇ, ὅτι νὰ εὐχεται διὰ λόγου τῆς, ἐπειδὴ σήμερον μεσιθεύει. Ταῦτα εἶπούσε ἡ μακαρία, χωρὶς κάμμειαν ἀσθένειαν, χωρὶς κανένα κόπον ἐκείνην τὴν νύκτα παρέδωκε τὸ Πνεῦμα τῷ Κυρίῳ:

Περὶ τῆς Θυγατρὸς τοῦ Ἱερέως.

Εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, θυγάτηρ Ἱερέως τινὸς, ἐξέπεσεν εἰς ἀμαρτίαν μὲ κάποιον νέον, ὁ ῥόπος τὴν ἐρμήνευσε καὶ συκοφαντήσῃ κάποιον Ἀναγνώστην, ὅτι πῶς ἐκεῖνος τὴν ἔφθειρεν. Ὅθεν ἐπειδὴ καὶ ἐγγαστρῶθη, ἐξετάζετο ἀπὸ τῆς γονεῖς τῆς, μὲ ποῖον ἔφθειρε τὴν παρθενίαν τῆς. Καὶ ἐκείνη μαρτυρήσασα, ὅτι μὲ τὸν ἀναγνώστην, ὁ Ἱερεὺς ἐγκάλεσε τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸν Ἐπίσκοπον. Καὶ ὁ Ἐπίσκοπος ἐσύναξε τὸ Ἱερατεῖον, καὶ τότε ἐλάλησεν εἰς ἀπολογίαν τὸν Ἀναγνώστην, καὶ τὸν ἐξέταξε καὶ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ Ἀναγνώστης μὴ ἔχοντας εἶδησιν, δὲν ἀπεκρίνετο λόγον παντάπασιν. Ὅθεν θυμωθεὶς ὁ Ἐπίσκοπος, λέγει του· Ἄθλιε καὶ ταλαίπωρε, δὲν ὁμολογεῖς τὸ πταῖσμά σου, καὶ καὶ μετανοήσῃς καὶν διὰ τὴν ἀνομίαν ὅπου ἔκαμες; Τότε ἀπεκρίθη ὁ ἀναγνώστης καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁμολογῶ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι δὲν ἔχω εἶδησιν ἀπὸ τέτοιον ἔργον. Εἶδὲ καὶ θελετε καὶ εἰπῶ ψεύματα, λέγω πῶς ἔχω εἶδησιν, ὅμως ὁ Κύριος γινώσκει, ὅτι μήτε λογισμὸν δὲν ἔβαλα δι' αὐτήν. Ὅμως ἔστοντας λοιπὸν ὁ Ἐπίσκοπος καὶ ἐκάθηρε τὸν Ἀναγνώστην, αὐτὸς ἔπεσεν εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ τὸν παρεκάλει λέγωντας· Ἐπειδὴ, Δεσπότη μὲ, διατὶ εἶπα ψεύματα πῶς ἔχω εἶδησιν, διὰ τοῦτο μὲ ἐκάθηρες ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μου, παρακαλῶ καὶ προστάξετε καὶ τὴν πάρω ἀπὸ τῶρα καὶ ἔμπρός, καὶ τὴν ἔχω ἰδίαν μὲ γυναῖκα. Μήτε ἐγὼ πλέον Κληρικὸς εἶμαι, οὔτε ἐκείνη εἶναι παρθένος. Ἀκούοντας ταῦτα ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ ὁ πατὴρ ἐκείνης ἔσταρξαν, καὶ παρευθὺς τοῦ τὴν ἔδωκαν γυναῖκα. Πέρνωντάς τιν ἑπιπὸν ὁ Ἀναγνώστης, παρευθὺς, τὴν παρέδωκεν εἰς ἓνα γυναικίσιον Μοναστήριον, παρακαλέσας καὶ τὴν Ἠγουμένην τοῦ Μοναστηρίου καὶ τὴν ἔχη ἐκεῖ ἕως καὶ γεννήσῃ, καὶ πάλιν καὶ τὴν πάρη.

Ἀφίνωντάς τιν ἑπιπὸν εἰς τὸ Μοναστήριον, ὑπῆγεν ὁ Ἀναγνώστης καὶ εὐρήκεν ἓνα κελλάκι εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐκεῖ μέσα ἐσφαλίσθη, καὶ ἐζοῦσεν ἐκεῖ μὲ μεγάλην ἐγκράτειαν, καὶ σκληραγωγίαν, καὶ πίπτωντας συχνὰ εἰς τὴν γῆν προσήυχετο λέγωντας· Σὺ Χριστέ Βασιλεῦ, γνωρίζεις τὰ πάντα, καὶ δὲν σε λαυθάνουν, Θεέ μου, τὰ ἔργα μὲ. Οὔτε εἶναι δυνατόν καὶ κρυφθῆ κανένα πρᾶγμα, εἴτε λόγος, εἴτε ἔργον ἀπὸ τὴν μεγαλοδυναμίαν σου, ὅπου ἐπιβλέπει τὰ πάντα, καὶ τὰ ἤξευρει ἀκόμι πρὸ τοῦ γίνου. Σὺ, Κύριε, γνωρίζεις τὰ βάθη τῆς καρδίας τοῦ καθ' ἑνός, καὶ κρίνεις ἀσφαλτα τὰ διανοήματα καὶ λογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων. Σὺ τῶν ἀδικουμένων βοηθός, τῶν συκοφαντουμένων φανερωτής, σὺ ὁ μισῶν τὴν ἀδικίαν, καὶ ἀγαπῶν δικαιοσύνην. Ὅλου εἶσαι φῶς, καὶ ἔμπρός σου ἀδύνατον εἶναι καὶ κρυφθῆ κανένα κάμωμα ἀνθρώπου. Εἰς τὴν δίκαιαν σου κρίσιν, Θεέ μου, ἀφίνω καὶ τὴν

ἔδικήν με ὑπόθεσιν. Καὶ με τὸ ζῦγι τῆς ἄκρας σου δικαιοσύνης ζυγιάσαι καὶ τῆν ἔδικήν με κρίσιν. Τυχῶτα προσευχόμενος με δάκρυα καὶ στεναγμούς ὁ εὐλαβῆς Ἀναγνώστης, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐκείνη ἢ ταλαιπώρος ὅπου τὸν ἐσυκοφάντησε, τῆς ἔφθασαν οἱ πόνοι τῆς γέννας, νὰ γεννήσῃ τὸ τέκνον τῆς ἀνομίας. Ἡ ὥρα μὲν ἔφθασεν, ὅμως τὰ δεσμὰ τῆς ἀδίκου συκοφαντίας δὲν ἀφίνουν τὴν γένναν, νὰ ἐνεργήσουν τὰ τῆς φύσεως. Ἐκεῖ φέρεται ἡ δικαιοκρίσια τοῦ Θεοῦ πόρους, καὶ φόβους, ἔξω τὰ μέτρα εἰς ἐκείνην τὴν ἀθλίαν στενοχωρίας τοῦ θανάτου παρόμοιαι· φαντάσματα τρομερὰ τῆς κολάσεως, στεναγμούς καὶ δάκρυα με ἄγριαις φωναῖς· καὶ τὸ βρέφος δὲν φαίνεται ἔξω. Ἐπέρασαν δύο ἡμέραι, καὶ οἱ πόνοι αὐξάνουσιν. Ἐφθασεν ἡ ἑβδομάδα, καὶ τὸ πρᾶγμα κατατᾶ εἰς τὰς πύλας τοῦ αἵτου, ἤγουν τοῦ θανάτου. Καὶ χωριστὰ ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ φοβεροὺς πόρους καὶ στενοχωρίας, ἀκόμη εἰς ἐκείναις ταῖς ἑπτὰ ἡμέραις δὲν ἐγεύθη τελείως ἡ ταλαιπώρος, ἀλλ' ἔτε ἐκοιμήθη ἢ πολὺ, ἢ ὀλίγον. Ὅσον μὴν ὑποφέρουσα πλέον τέτοιαις καὶ τόσαις θανατεραιῖς πληγαῖς, ὅπου ἐπερίσσευαν ἀπὸ ταῖς προσευχαῖς τῆ δικαίου Ἀναγνώστη, ἄρχησε πλέον νὰ ἐξομολογῆται μετὰ μεγάλους ἀναστεναγμούς τὴν ἀδικὸν συκοφαντίαν, ὅπου ἔκαμε πρὸς τὸν μακάριον Ἀναγνώστην. Ἐφώναζε λοιπὸν ἀπαρηγόρητα μετὰ πόρους μεγάλους καὶ ὀδυρμὸς λέγασα· Ἀλλοίμονον εἰς ἐμένα τὴν παναθλίαν, ἀλλοίμονον, ἐπειδὴ καὶ κινδυνεύω νὰ κατέβω εἰς τὰ καταχθόνια διὰ διπλὴν ἀμαρτίαν, τῆς συκοφαντίας, καὶ πορνείας· μετὰ ἄλλον ἔφθειρα τὴν παρθενίαν μου ἢ ταλαιπώρος, καὶ τὸν Ἀναγνώστην ἐσυκοφάντησα.

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἤκουσαν καὶ ἤκουαν ἡ Παρθέναις τῆ Μοναστηρίου, καὶ τὰ εἶπαν ὅλα εἰς τὸν Πατέρα τῆς. Ὅμως ἐκεῖνος φοβηθεὶς νὰ μὴν καταδικασθῇ ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον ὡς ἀδίκος συκοφάντης, ἐκαρτέρησεν ἀκόμη δύο ἡμέραις, ἕως ὅπου δὲν ἦτον πλέον δυνατὸν νὰ ὑποφέρῃ τοὺς πόρους ἢ παναθλία ἐκείνη, ἀλλ' οὔτε ἡ Καλογραία εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον δὲν ἐδύνοντο νὰ ὑποφέρουν ταῖς φωναῖς καὶ βοαῖς τῆς. Ὅθεν ἔτρεξαν καὶ ἀνέφεραν μετὰ ἀόχημονίαν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τὴν ὑπόθεσιν. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ὁ Ἐπίσκοπος ἔμαθε τὰ πάντα, καὶ ἐγνώρισε τὴν συκοφαντίαν, εὐθὺς ἔστειλε δύο Διακόνους, εἰς τὸν ἀναγνώστην, οἱ ὅποιοι τῆ εἶπαν διὰ ἐκείνην τὴν τάχιναν τὰ πάντα, καὶ νὰ δεηθῇ τοῦ Θεοῦ διὰ αὐτήν. Ὅμως ὁ ἀναγνώστης ἔτε τὴν θύραν τοῦ κελ리오ῦ τοῦ ἡνωξεν, ἔτε καμμίαν ἀπόκρισιν ἔδωκεν, ἀλλὰ ἦτον κλεισμένος μέσα, καὶ ἐπροσηύχετο Ὁ δὲ Πατὴρ ἕστωντας πλέον νὰ ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ τῆ εἰς τὴν μεγάλην ταλαιπωρίαν τῆς συκοφάντου, ὑπῆγε καὶ παρεκάλεσε τὸν Ἐπίσκοπον, καὶ ἔγινε κοινὴ δέησις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν πάσχουσαν. Ὅμως ὁ Θεὸς περισσώτερον ἤκουεν ἕνα ἀδίκημένον ἄνθρωπον, ἤγουν τὸν Ἀναγνώστην, πρὸς τόσον πολὺ πλῆθος, ὅπου τὸν ἐπαρακαλοῦσαν.

Τότε ἐσυκώθη ἀτός τε ὁ Ἀρχιερεὺς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ καλλίον τοῦ Ἀναγνώστου, καὶ κρούσας τὴν θύραν, δὲν ἤθελε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Μετὰ ὦραν πολλὴν ἐπὶ εὐστάξην ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ ἐσυκώσασεν τὴν θύραν, καὶ ἐτίθει ἐμβῆκαν μὲσα καὶ ἤθραν τὸν Ἀναγνώστην ὅπου ἔκειτο εἰς τὴν γῆν πρίμητα, καὶ προσηύχето. Λέγει του ὁ Ἀρχιερεὺς· Ἀδελφέ Εὐστάθιε, ἴδου ὅπου διὰ τὰς προσευχάς σου ἐφανέρωσεν ὁ Κύριος τὴν ἀδικὸν συκοφαντίαν. Ὅλοι μας λοιπὸν παρακαλοῦμεν, νὰ λυπηθῆς αὐτὴν τὴν ταλαίπωρον, ὅπου ἔπαισεν εἰς τοῦ λόγου σου, καὶ ὅπου ἐπαίδειθη παρὰ Θεοῦ μὲ φοβερὰν μάστιγα τῆς δικαιοκρισίας του. Σὶκω ἀναγνώστα διὰ τὸν Κύριον, καὶ λύσαι τὴν ἀθλίαν ἀπὸ τὰ δεσμά τῶν βασιάνων, ἐπειδὴ ἡ ἐδικὴ σου προσευχὴ ἔδωσε τὰ ἔργα τῆς γέννας, καὶ δὲν ἐνεργοῦσι νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ ταλαίπωρος. Τότε ὑπήκουσεν ὁ ἀναγνώστης, καὶ εὐθύς ὅπου ἔκαμε προσευχὴν, μαζὶ μὲ τὸν Ἐπίσκοπον, ἐλευθερώθη, καὶ ἐγέννησε παιδίον ἡ πάσχουσα. Ἡ ὁποία ἐφώναζε μὲ ἐλεειναῖς φωναῖς, καὶ ἐζήτηι ἀπὸ ὅλους συγχώρησιν διὰ τὴν ἀνομίαν, ὅπου ἐτόλμησε νὰ συκοφαντήσῃ τοιοῦτον σώφρονα καὶ ἅγιον ἄνθρωπον. Ὁ ὁποῖος ἐδόθη ὕστερον εἰς μεγάλους καὶ πολλοὺς ἀγῶνας, καὶ τὸν εὐλαθεῖτο ὁ κόσμος ὡς ἀθλητὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ Μάρτυρα. Κατηξιώθη καὶ παρὰ Χριστοῦ νὰ κάμῃ θαύματα εἰς ἀσθενεῖς καὶ δαιμονισμένους. Εἶναι συκοφαντία καὶ κατὰκρισις, καὶ καταλαλία, καὶ ἄλλα παρόμοια, τὰ ὁποῖα ἐὰν καὶ εἶναι ἀληθινὰ, πάλιν κολάζεται ἐκεῖνος ὅπου κατακρίνει καὶ καταλαλεῖ, καθὼς ὀρίζει ὁ Κύριος· « Μὴ κρίνετε καὶ οὐ μὴ κατακριθῆτε· πόσον » μᾶλλον νὰ εἶναι καὶ ψεύματα »; Ἀκόμι νὰ γνωρίσωμεν καὶ τὴν τιμὴν καὶ δόξαν, ὅπου ἀκολουθεῖ εἰς τὴν ὑπομονὴν. Καθὼς εἶδαμεν τὴν ὀργὴν καὶ κόλασιν, ὅπου ἔπαθεν ἐκεῖνη ὅπου ἐσυκοφάντησε, καὶ πόσης δόξης ἤξιώθη ὁ συκοφαντηθεὶς διὰ τὴν ὑπομονὴν.

Εἰς ἐκείνας τὰς ἡμέρας ὅπου ἐγίνε τοῦτο, ἔτυχε τότε νὰ πηγαίνωμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ ξεπροβοδίσωμεν τὴν μακαρίαν Σιλβανίαν τὴν Παρθένον. Μὲ τοὺς ὁποίους ἀντάμα ἦτον καὶ ὁ θαυμαστὸς Ἰουδίνος, ὁ νῦν Ἐπίσκοπος τῆς Ἀσκαλῶνος. Ἔστωντας δὲ τότε καὶ νὰ μᾶς συνέβη εἰς τὸ Πηλεούσιον μεγάλη καῦσις καὶ φοβερὰ, ἔτυχε νὰ πλύνῃ τὰς χεῖρας καὶ πόδας του ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ ἀφ' οὗ τὰ ἐπλυνεν, ἔστρωσεν εἰς τὴν γῆν ἓνα καμηλοδέρμα, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὸ ἀνεπαύετο. Τότε ἐκεῖνη ἡ σοφωτάτη καὶ ἀγιωτάτη Μήτηρ τοῦ αὐτοῦ Ἰουδίνου λέγει πρὸς αὐτόν· Ὁ τέκνον, πῶς ξεθαρρῆεις καὶ κολακεύεις τόσον τὸ κορμί σου μὲ τοιαύτην νέαν ἡλικίαν; Τὸ ὁποῖον κορμί ὅσον περισσότερον τὸ ἐπιμελεῖσαι, ἐκεῖνο τόσον περισσότερον ἀγριεύει ὡσάν ὄφις κατακάνω σου νὰ σὲ θανατώσῃ. Ἐξήκοντα χρόνων εἶμαι τῶρα, καὶ ἀκόμι δὲν ἔβρεξα μὲ νερόν οὔτε τὰ πόδιά μου, οὔτε τὸ πρόσωπόν μου, παρὰ μόνον τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν μου. Καὶ μὲ ὅλον ὅπου ἔσυρα καὶ ἔπαθα τόσαις

ἀρρώσταις, καὶ μὲ ὄλον ὅπου μὲ ἀνάγκηζαν οἱ ἰατροὶ νὰ μεταχειρίζωμαι λουτρά, καὶ ἄλλαις θεραπεύαις τοῦ κορμίου, δὲν ἤθελα ποτὲ νὰ τὸ πιστευθῶ, νὰ τὸ κολακεύσω, γνωρίζοντας τὴν ἔχθραν, ὅπου εὐρίσκεται ἀναμεταξὺ εἰς τὸ κορμὶ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν. Διὰ τοῦτο τέκνον μου, οὔτε εἰς κλίνην ἐπλαγίασα νὰ ἀναπαυθῶ, οὔτε ἐμεταχειρίσθηκα ἀμάξι εἰς δρόμους, ὅπου εἶχαν καὶ μάκρος, ἀλλὰ μὲ πολὺν κόπον ἐπεριπατοῦσα πεζή. Αὐτὴ ἡ μακαρία, χωριστὰ ἀπὸ τὴν ἀσκησιν, εἶχε καὶ τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων. Καὶ μάλιστα κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ὥστε ὅπου ἐπέρασε μὲ μεγάλην προσοχὴν παλαιὰν καὶ νέαν Θεῖαν Γραφήν, καὶ Ἀποστόλους, καὶ ὄλους τοὺς παλαιούς Θεολόγους, καὶ Διδασκάλους τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Καὶ ἔλεγον ὅτι νὰ ἐπέρασεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἡ Θυμασία εἰκοσιπέντε μυριάδες βιβλία, καὶ κάθε βιβλίον τὸ ἐδιάβαζεν ἀπὸ ἑπτὰ φορὰς. Ὅθεν ἐφθασεν ἡ τρισόλβιος εἰς ἄκραν γνῶσιν, καὶ σοφίαν πνευματικὴν, καὶ χαίρεται τῶρα τοὺς καρπούς, ὅπου ἐσύναξε μὲ τὸν κόπον τῆς εἰς τὰς οὐρανίους ἀποθήκας.

Περὶ τῆς Ὁσίας Ὀλυμπιάδος.

Κατόπι ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ἀγίαν ὅπου ἀναφέραμεν, ἠκολούθησεν ἀπὸ τὰ ἴχνη ὄλων τῶν ἀρετῶν τῆς, καὶ τῆς πνευματικῆς πολιτείας, ἡ μακαρία καὶ Θυμασία κατὰ πάντα Ὀλυμπιάς. Ἡ ὅποια ἠκολούθησεν ἐκείνην τὴν Ἀγίαν, καὶ εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀρετῶν, καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Θείων Γραφῶν. Αὐτὴ ἦτον θυγάτηρ τοῦ Σελευκίου ὅπου ἐχρημάτισε Κύμη, ὁ ὅποιος εἶχε πατέρα Ἐπαρχον ἐκείνον τὸν Ἀθλάδιον. Ἐχρημάτισε καὶ νύμφη εἰς ὀλίγας ἡμέρας Νεβριδίου, ὅπου ἔγινεν Ἐπαρχος τῆς Πέλωε. Αὐτὴ, μὲ ὄλον ὅπου τὴν ὑπάνδρευσαν, εὐρέθη Περθένος εἰς τὸ τέλος τῆς. Ἠγάπησεν ἡ μακαρία τὸν Χριστὸν, ἐμίσησε τὸ χρυσὸν, ἐπρόκρινε τὴν ταπεινὴν ζωὴν, καὶ ἐσυγχάθη τὴν τιμὴν καὶ ὄξαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐπροτίμησε διὰ τὸν Κύριον νὰ ὑπηρετῇ καὶ νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους, καὶ ἀπεστράφη αὐτὴ ἀπὸ τοὺς ἄλλους κάθε περιποίησιν. Ὅθεν ἀνοίξεν ὄλα τῆς τὴν Θεσαυροφυλάκίαν, καὶ ἐμοίραζε ποσοῦτον Θεσαυρὸν χωρὶς κανένα λογαριασμὸν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ πένητας. Καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἔκαμνεν ἀκαταπαύστως, ὅπου δὲν ἄμεινε μῆτε χώρα, μῆτε χωρίον, μῆτε ἔρημος, μῆτε Μοναστήριον, μῆτε Ἐκκλησία, μῆτε πτωχοτροφεῖον, μῆτε ξενοδοχεῖον, μῆτε φυλακὴν, ὅπου νὰ μὴν ἀπόλαυσεν ἀρκετὴν ἐλεημοσύνην ἀπὸ αὐτὴν τὴν τρισμακάριστον Ὀλυμπιάδα. Εἰς δὲ τὴν ταπεινώσιν ἐδόθη ὄλος διόλου, καὶ εἰς ὄλα νὰ φαίνεται εὐτελής καὶ ποταπή. Ἡ ζωὴ τῆς πενιχρᾶ, εἰς τὰ ἦθη πραοτάτη, εἰς τὸ πρόσωπον ἀπλουστατή, τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸ μὲ ὄλον τὸ σῶμα ἦτον ἀνεπιμέλητος, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ νί-

ψιμον. Εἰς τὸν νοῦν της εὐρίσκετο φαντασία οὐράνιος, καὶ ὄχι ἐπίγειος. Εἰς τὴν γνώμην παρεστέκετο πάντοτε ἡ αὐτοκατηγορία, ἤγουν ὅπου κατέκρινε πάντοτε τοῦ λόγου της, καὶ ὄχι ἄλλο τινα. Εἰς τὴν ψυχὴν ἀπερίεργος, ἤγουν, δὲν ἐξέταζε ποτὲ διὰ κάθε ἓνα τί ἔκαμεν, ἢ τί εἶπεν, ἀλλὰ ἐσυλλογίζετο αὐτῇ ποῦ ἔχει νὰ καταντήση. Εἰς τὴν κατὰ Θεὸν ἀγάπην δὲν ἔβαλε ποτὲ σύνορον, ἀλλ' οὔτε ἐμποδίσθη ποτὲ ἀπὸ τῆς νὰ ἀγαπᾷ (καθὼς παραγγέλλει ὁ Χριστὸς) τοὺς Χριστιανούς. Κατὰ τὴν ἐγκράτειαν, ἔζησεν ὡσάν νὰ μὴν εἶχε κορμί. Πολλοὺς πειρασμοὺς τῆς ἔφερεν ὁ σατανᾶς ἀπὸ φθόνου, ὅμως ἡ Ἁγία μὲ τὴν Θεῖαν χάριν ἐφάνη πάντοτε τροπαιοῦχος εἰς τὴν ἀληθειαν. Δὲν ἔλειψε τὸ δάκρυον ἡμέραν καὶ νύκτα ἀπὸ τὰ μάτια της. Ὑποτάσσετο ἡ μακαρία μὲ διάπυρον εὐλάβειαν εἰς τοὺς ἁγίους Ἀρχιερεῖς. Ἐσέβετο τὸ Ἱερατεῖον, καὶ ὅλον τὸν κλῆρον· ἐτίμα καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα μόνον τῆς ἀσκήσεως. Ἀποδέχετο ὡς Θεῖαν χάριν τὴν Παρθενίαν. Καὶ τὸ θαυμασιώτερον, τὸν ζῆλον ὅπου εἶχε διὰ νὰ ὠφελήσῃ μὲ κάθε λογῆς τρόπον πάντα ἄνθρωπον. Ὅθεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄμετρον ζῆλον ὅπου εἶχεν, ἔφερεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἄμετρον πλῆθος ἀπίστων γυναικῶν, ταῖς ὁποίαις ἐβοηθοῦσε, καὶ ἐκυδέρινα τὴν ζωὴν τους εἰς ὃ, τι ἐχρειάζετο. Ἀκόμι διὰ τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν, πολλοὺς δούλους καὶ δουλεύτριαις, ἐδικούς της, καὶ ἄλλων ἀρχόντων, τοὺς ἔκαμεν ἐλευθέρους. Καὶ ἀπὸ δούλοι ἐγένοντο συναδελφοί, καὶ συνασκηταί. Μάλιστα κατὰ τὸ σχῆμα ἐφαίνοντο ἐκεῖνοι τιμιώτεροι ἀπὸ αὐτὴν, ἐπειδὴ δὲν ἐφόρεσε ποτὲ τινὰς χειρότερα καὶ εὐτελέστερα παλαιόρασα ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ἁγίαν. Τοσοῦτον ἀπόκτησε τὴν κατὰ νύξιν ἡ θαυμασία Ὀλυμπιάς, ὥστε ὅπου ἦτον δυνατὸν νὰ ἰδῇ τινὰς εἰς τὰ μεγάλα κύματα βρῦσες νὰ στεγνώσουσιν, εἰδὲ εἰς αὐτὴν τὴν Ἁγίαν δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ ἰδῇ τινὰς τὰ ὀμμάτια της ποτὲ χωρὶς δάκρυα. Καὶ μάρτυς ὁ Κύριος, ἀδελφοί, ὅτι ὅσα καὶ ἂν ἐπαινέσωμεν αὐτὴν τὴν ἁγίαν, ποτὲ δὲν θέλωμεν φθάσει νὰ εἰποῦμεν σωστὰ τὰ κατορθώματά της. Αὐτῇ, χωριστὰ ὅπου ἔφθασεν εἰς τελείαν ἀπάθειαν, καὶ ἔγενεν ἔξω τοῦ κόσμου μὲ τὴν ἀρνησιν τοῦ κορμίου, καὶ ἔστωντας νὰ ἐμίσησε κάθε λόγῃς ἄνεσιν τοῦ κορμίου, ἠξιώθη ἀκόμι νὰ γίνῃ Ὁμολογήτρια διὰ τὴν ἀληθινὴν καὶ ὀρθόδοξον Πίστιν· ἡ διὰ τὴν ὁποίαν ἔπαθε, καὶ ὑπόφερε πολλὰ βιάσανα καὶ θλίψεις. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν ἐτελειώσεν ὡς ἀθληφόρος τοῦ Χριστοῦ τὴν ζωὴν, στεφανωμένη μὲ διπλάσιον στέφανον, τῆς ἀσκήσεως λέγω, καὶ τῆς ἀθλήσεως.

Περὶ τῆς Ὁσίας Κανθίδας.

Ἀπὸ ταύτην τὴν τρισόλβιον Ὀλυμπιάδα κατόπι ἔζησεν ἀσκητικὴν ζωὴν καὶ ἐνάρετον πολιτείαν ἡ μακαρία Κανθίδα. Τῆς ὁποίας ὁ

πατήρ ἦτον ὁ Στρατηλάτης Τραϊανός. Ἐχουσα καὶ αὐτὴ τὸν ὁμοιον ζῆλον τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ τὴν ἴσιν εὐλάβειαν εἰς τὸ Ἱερατεῖον, καὶ ὅλον τὸν Κλήρον τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὴν Θαυμασίαν Ὀλυμπιάδα. Πολλοὶ ἐζήτησαν τὴν θυγατέρα τῆς διὰ τὸ κάλλος καὶ τὸν πλοῦτον, ὅμως αὐτὴ προετίμησε τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν, καὶ τὴν ἀφιέρωσε ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰς Παρθενῶνα. Ἡ ὁποία εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐμίσησε Παρθένος καθαρωτάτη εἰς τὸν οὐράνιον νυμφῶνα. Κατόπι τὴν ἠκολούθησε καὶ ἡ μακαρία Κάνδιδα, ἐστολισμένη μὲ τὸ χρυσοῦν ἔνδυμα τῆς σωφροσύνης, καὶ καθαρότητος, μὲ τὸ πολῦτιμον στεφάνι τῆς ἐλεημοσύνης· ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ καθὼς καὶ ἡ Ὀλυμπιάς, ἐτζι ἐσκόρπισε τὸν πλοῦτόν τῆς εἰς ἐλεημοσύνην, καὶ μὲ τὴν ἀτίμητον ζωὴν τῆς εὐλογημένης ὑπομονῆς, τὴν ὁποίαν ἔδειξεν εἰς τὴν ἐγκράτειαν καὶ μεγάλην σκληραγωγίαν τῆς ἀσκήσεως. Αὐτὴν τὴν Θαυμασίαν Κάντιδαν εἶδα ἐγὼ, ὅπου ὅλην τὴν νύκτα ἤθελε χερόμυλον, καὶ ἔκαμνε τὸ ἀλεύρι διὰ τὰ πρόσφορα τῆς Ἱεραῆς Λειτουργίας. Διὰ τὸ ὅποιον τὴν ἠρώτησα, διὰ τί τόσον νὰ τυραννῆται ὅλην τὴν νύκτα; Καὶ ἀπεκρίθη μοι λέγουσα· Ἐχὼ ἰσχυρὸν πόλεμον μὲ τὸ κορμί, ὅθεν μὴ δυναμένη μοναχὴ νὰ ἀντιπολεμήσω, πέρνω συμβοηθούς μου τὸν κόπον καὶ τὴν ἀγρυπνίαν, διὰ νὰ νικήσω τὴν ἄλογον καὶ βάρβαρον ὄρμην τοῦ Ἡσαῦ, ἧγουν νὰ καταδαμάσω τὰ ἄλογα καὶ ἄγρια πάθη τοῦ σώματος. Μὲ τοιαύτην ἀσκησιν, καὶ μὲ τοσοῦτους ἀγῶνας ἡ μακαρία Κάνδιδα ἀπῆλθεν εἰς τὸν οὐράνιον Νυμφίον τῆς Ὁῆς δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Περὶ τῆς Ὀσίας Γελασίας.

Αὕτη ἡ μακαρία Γελασία ἦτον θυγάτηρ Τριβούνου κατὰ τὸ ἀξίωμα. Ἐμιμήθη καὶ αὐτὴ τὴν Ὀσίαν Κάντιδαν εἰς ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως. Λέγουσιν ὅμως δι' αὐτὴν τὴν Ὀσίαν, ὅτι ποτὲ δὲν τὴν εἶδεν ὁ Ἥλιος, οὔτε ὅταν ἀνέτειλεν, οὔτε ὅταν ἐβασίλευε, νὰ ἐθυμώθη, ἢ νὰ ἐσκανδαλισθῆ ἐπάνω ἢ εἰς μικρὸν, ἢ εἰς μέγαν, ἢ εἰς δοῦλον, ἢ εἰς ὑπρέτην. Εἶχεν ἡ μακαρία τὴν πρᾶοτητα, καὶ ἀκακίαν ἕως ἐσχάτης ἀναπνοῆς.

Περὶ Ἰουλιανῆς.

Αὕτη ἦτον Παρθένος ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, λογιωτάτη καὶ σοφωτάτη εἰς ἐπιστήμας. Ἡ ὁποία, ὅταν ἐκνηγοῦσαν οἱ Ἕλληνες τὸν Ὀριγένην, τὸν ἐφύλαξεν εἰς τοῦ λόγου τῆς δύο χρόνους, καὶ τὸν ἀνέπαυσε εἰς ὅλα τὰ χρειάζομενα μὲ ἔδικά τῆς ἔξοδα, καὶ τὸν ὑπῆρέτει μὲ τὰ ἴδια τῆς χερία. Τοῦ ὁποίου εἶχε καὶ Βιβλίον ἡ Ἰουλιανῆ γραμμένον ἰδιοχείρως τοῦ Ὀριγένους, καὶ τὸ εἶδα ἐγὼ εἰς χερίά τῆς καὶ τὸ ἀνεγίνωσκε.

Περὶ ἄλλας Εὐγενεστάτης Παρθένου.

Εἰς ἓνα παλαιότατον Βιβλίον, ὁποῦ τὸ εἶχε γράψει ὁ Ἰππόλυτος, ὁ γνώριμος τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, εἰς τὸ ὅποιον Βιβλίον εὐρῆκα γραμμένον τέτοιον διήγημα. Ἦτον λέγει εἰς τὴν Κόρινθον μία εὐγενεστάτη Παρθένος καὶ ὠραιότατη, ἡ ὅποια ἐπολιτεύετο ζωὴν ἀσκητικὴν. Αὐτὴν ὑπῆγαν μερικοὶ ἄθεοι, καὶ τὴν διέβαλαν εἰς τὸν ἀσεβέστατον ἡγεμόνα τοῦ καιροῦ ἐκείνου λέγοντες, ὅτι εἶναι μία Παρθένος τόσον εὐμορφοτάτη καὶ ὠραιότατη, ὁποῦ ὁμοία της δὲν εὐρίσκεται. Ἡ ὅποια εἶναι Χριστιανὴ, καὶ ὑβρίζει τοὺς βασιλεῖς, βλασφημεῖ καὶ καταφρονᾷ τὰ εἰδῶλα. Ἀκούωντας ἐκείνος ταῦτα, ἔστειλε παρευθὺς καὶ τὴν ἔφεραν ἔμπροσθέν του, καὶ ὡς εἶδε τὸ κάλλος της ἐπληρώθη πληγὴν ἔρωτος εἰς τὴν μιανὰν του ψυχὴν. Ἀρχησε λοιπὸν πρῶτον μὲ κολακείαις καὶ μεγάλα ταξίματα, νὰ σύρῃ εἰς τὸν κρημνὸν τῆς ἀσωτείας τὴν νύμφην τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειτα, ὅταν εἶδε τὸ ἀμετάθετον τῆς κόρης, ἐπεχειρίσθη παιδείαις καὶ βάσανα, χωρὶς ἀμμίαν ἀνθρωπίνην συμπάθειαν. Καὶ πάλιν μὴ δυνηθεὶς νὰ κατορθώσῃ τὸν κακὸν του σκοπὸν, τὸν ἐδίδαξεν ὁ σατανᾶς νὰ βάλῃ τὴν Ἀγίαν εἰς τὸ πορνοστάσιον, παραγγείλας τὸν ἐπιστάτην τοῦ πορνείου, ὅτι ὅποιος θέλει νὰ πηγαίῃ εἰς αὐτὴν, καὶ ὅσα ἄσπρα συνάγωνται, νὰ πέρῃ ὁ τύραννος τρία νομίσματα τὴν ἡμέραν, καὶ τὰ ἐπίλοιπα νὰ τὰ πέρῃ ὁ πορνοδοσκός. Ὁ ὅποιος ἔστειλεν εἰδήσιν εἰς πολλὰ μέρη, ὅτι ἡ δεῖνα ἡ θαυμαστὴ εἰς τὸ κάλλος, εἶναι εἰς τὸ πορνεῖον, καὶ ὅποιος θέλει ἄς ἔλθῃ εἰς αὐτὴν μὲ πληρωμὴν.

Ἦντο λοιπὸν ὁποῦ ἐπῆραν τὴν εἰδήσιν ἐκείνοι οἱ ἀσελγεῖς, ὁποῦ ἤκουον πρότερον τὴν φήμην τοῦ κάλλους της, ἔδραμαν ὡς ἄλογα ζῶα διὰ τὴν ἡδονήν. Ἡ δὲ ἀβληφόρος τοῦ Χριστοῦ καὶ Ἀγία Παρθένος, περιερχομένη εἰς τέτοιον στενὸν κακὸν, καὶ μὴ ἔχουσα ἄλλην καταφυγὴν παρὰ τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν, ἐπροσποιήθη εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἤρχοντο μὲ ἀσελγῆ σκοπὸν καὶ τὴν ἐπαρακινούσαν εἰς τὸ παράνομον καὶ συγχαμερὸν ἔργον τῆς πορνείας, καὶ ἐπροφασίζετο ἀσθενείας, καὶ τοῖς ἔλεγε μὲ ἀπατηλὴν φωνὴν, ὅτι· Παρκαλῶ λέγουσα νὰ μὲ συμπαθήσετε ὁποῦ δὲν κάμνω τὸ θέλημα σας, ἐπειδὴ ἔχω πληγὴν φοβεράν εἰς τὰ ἀπόκρυφα μέλη, καὶ εὐγάζει βρωμὰν ἀνείκαστον, καὶ θέλετε μὲ συγχαθῆ, μὲ τοῦτο πλέον νὰ μὴν ἔλθῃτε εἰς τοῦ λόγου μου. Διὰ τοῦτο ἔχετε ὑπομονὴν μερικὸν καιρὸν, ἕως νὰ ὑγιάνω. Μὲ τοιαύτην πρόφασιν, καὶ μὲ θερμαῖς δέησες πρὸς τὸν Θεὸν ἐφυλάχθη καθαρὰ, ἕως ὁποῦ οἰκονάμησεν ἀνώτερον τρόπον, καὶ ἐγλύτωσεν ἡ Παρθένος ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσίαν τῆς σαρκός, καὶ ἀκούσατε εἰς δόξαν Θεοῦ.

Ἔνας νέος, ἀρχοντόπουλος καὶ πανευγενής, καὶ εἰς τὸ ἀξίωμα

Μαγιστριανός, εὐμορφος εἰς τὴν ὄψιν, ὠραιότατος εἰς τὴν καρδίαν, καὶ εἰς τὸ κρυπτόν ἐνώπιον Θεοῦ Χριστιανός. Τοῦτος ὁ τρισόλβιος νέος ἀκούωντας τὰ γινόμενα διὰ τὴν Ἁγίαν ἐκείνην Παρθένον, πεφωτισμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ἀρματωθεὶς μὲ τὴν χάριν του, ἐπρόκρινε νὰ ἀποθάνῃ αὐτὸς σωματικῶς, καὶ νὰ γλυτώσῃ ἐκείνην ἀπὸ θάνατον ψυχικόν. Μὲ τέτοιον ζῆλον Θεϊκόν ὑπῆγεν εἰς τὴν πορνοστάσιον, ὅπου εἶχαν τὴν Παρθένον, καὶ λέγει πρὸς τὸν ἐπιστάτην τῆς ἀνομίας· Νὰ ὅπου σοῦ δίδω πέντε νομίσματα, καὶ θέλω ἀπόψαι μόνος μου νὰ ἀπολαύσω τὴν δεῖνα, καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃς ἄλλον τινὰ νὰ μᾶς δώκῃ ἐνόχλησιν ἕως νὰ εὐγὼ ἐγὼ νὰ ὑπάγω. Τότε ἐκείνος μὲ πολλὴν χαρὰν, διὰ τὴν περισσὴν πληρωμὴν ὅπου ἔλαβεν, ἔμπασε μέσα εἰς τὴν Παρθένον τὸν νεανίσκον. Ἐκεῖνος ὁμῶς καθὼς τὴν εἶδε, λέγει τῆς· Ἀδελφί, καὶ δούλη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, σήκω, ὑπάγε, καὶ φύλαττε τοῦ λόγου σου ὅπου εὐδοκήσῃ ὁ Κύριος. Ταῦτα εἰπὼν εὐγαλε τὰ φορέματά του, καὶ τὰ ἐφόρεσεν ἔξωθεν ἡ Παρθένος, καὶ ἔτξι εὐγῆκεν ἔξω σφραγιζομένη τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἐφυλάχθη εἰς τόπον μὲ τὴν φυλαξίν τῆς Παρθενίας τῆς. Νομίσας δὲ ὁ πορνοδοσκός, ὅτι Μαγιστριανός εἶναι ὅπου ἐμίσειυσεν, ἔκλεισε τάχα πάλιν τὴν Παρθένον, καὶ ἠσύχασεν· Ὡς ὅπου ἔμεινε κλεισμένος ὁ τρισόλβιος ἐκεῖνος νεανίας ἕως τὸ ταχὺ, ὅπου ἐγνωρίσθη ἡ ὑπόθεσις. Καὶ πηγαίνωντας εἰς τὰ αὐτὰ τοῦ μιαινοῦ ἡγεμόνος, ἐπρόσταξεν εὐθύς μὲ φοβερὰν προσταγὴν νὰ εὐρεθῇ ἡ κόρη· ὁμῶς ὁ Κύριος τὴν ἐφυλάξε, καὶ δὲν εὐρέθη τελείως. Ὅθεν ἔστρεψεν ὄλον του τὸν θυμὸν εἰς τὸν νεανίαν, ὅπου ἐφευγάτησε τὴν Παρθένον, καὶ φέροντες τον μὲ μεγάλην ὀργὴν ἔμπροσθέν του, καὶ μανθάνωντας ἀπὸ τὸ στόμα του, πῶς αὐτὸς τὴν ἐφευγάτησε, διὰ νὰ μὴ μολυνθῇ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς αἰσεθεῖς, καὶ ὅτι εἶναι Χριστιανός, καὶ περιγελά τοὺς αἰσεθεῖς βρασιλεῖς, καταφρονεῖ τὰ εἰδῶλα, καὶ συγκαίνομαι καὶ αὐτὸν τὸν ἀκάθαρτον ἡγεμόνα. Εἰς ταῦτα τοῦ γενναίου ἀθλήτου τὰ παρρησιαστικὰ λόγια ἐδαιμονίσθη ἀπὸ τὸν θυμὸν ὁ μιαινὸς τίρανος, καὶ ἐπρόσβαξε καὶ ἔφεραν ἐκεῖ εἰς τὸ θέατρον τὰ θηρία ὅπου ἔτρεφαν, καὶ ταῖα ἔφηκαν ἐπᾶνω εἰς τὸν Μάρτυρα τοῦ Κυρίου. Καὶ αὐτὸς ὁ τρισμακάριος ἐδέχθη τὴν ὀρμὴν τῶν θηρίων μετὰ χαρᾶς, τὰ ὅποια τὸν διεσπάραξαν, καὶ τὸν κατέφαγαν συγκόκκλον, προσευχόμενον ὡς τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον, μὲ τὸν ὅποιον συμβασιλεύει μὲ διπλάσιον στέφανον, τῆς ἀθλήσεως λέγω, καὶ τῆς ἐλευθερίας, ὅπου ἐκατώρθωσεν εἰς τὴν Ἁγίαν Παρθένον.

Περὶ Μαγνητίου, καὶ τῆς Γυναίκος τοῦ Συγκλητικῆ.

Ἐνθυμήθηκα καὶ ἄλλην ἱστορίαν ψυχοφελῆ, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ διηγηθῶ εἰς δόξαν Θεοῦ. Λέγουσι διὰ κάποιον Μαγνητίον αἰσεθῆ καὶ πρᾶνον, ὁ ὅποιος διέφθειρε πολλαῖς γυναικίαις τῶν ἀπίστων, καθὼς

ἦτον καὶ αὐτός. Ὑστερον ὁμως ὁ πικμύαρος ἐπεχειρίσθη νὰ μολύνη καὶ τὰς γυναῖκας καὶ θυγατέρας τῶν Χριστιανῶν. Ἄλλ' ἐκείναις καθὼς ἤκουσαν, προέκριναν νὰ ἀποθάνωσι καλλήτερα, παρά νὰ διαφθείρουσιν τὴν σωφροσύνην, καὶ καθαρότητα. Ὅθεν ἐρχόμενος ὁ Μαγνέντιος αὐτὸς ἐξασιασικῶς εἰς μίαν χώραν, καὶ βλέπωντας γυναῖκα ὡραίαν κάποιου Συγκλητικῆς, ἔπεσεν εἰς ἔρωτα, καὶ τὴν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ἀνδρα της. Καὶ ἐκείνος ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ εἶπεν, ὅτι εἶναι εἰς τὸν ὄρισμόν του, καὶ ἄς στείλῃ νὰ τὴν πάρῃ. Τότε ἐκεῖνος ὁ ἀσελγὴς ἔστειλε στρατιώτας νὰ πάρῃ τὴν γυναῖκα. Ἡ δὲ γυνὴ μανθάνουσα τὴν αἰτίαν, εἶπε πρὸς τοὺς στρατιώτας· Ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν, ἕως νὰ φορέσω τὰ συνηθισμένα μου στολίδια. Ταῦτα εἰπούσα ἐμβῆκεν εἰς τὴν κάμεράν της, καὶ πέρνωντας τὸ σπαθὶ τοῦ ἀνδρός της, τὸ ἐμπήξεν εἰς τὴν κοιλίαν της, καὶ παρευθὺς ἀπέθανε, καὶ ἔλαβεν ἡ μακαρία καὶ τρισόλβιος τὸν στέφανον τὸν μέχρι θανάτου τῆς σωφροσύνης.

Περὶ τοῦ Ἀδελφοῦ, ὁποῦ ἐστάθη μὲ λόγου μου ἀπὸ νεότητος ἕως τὴν σήμερον.

Ἀκόμι νὰ εἰπῶ τελευταῖον διὰ τοῦτον τὸν ἀδελφόν, ἔπειτα νὰ δώκω τέλος εἰς τὴν παροῦσαν τοῦ Βιβλίου διήγησιν. Ταῦτον ἐγνώρισκα ἐγὼ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ὁποῦ καὶ τὸ φαγί του, καὶ ἡ νηστεία του ἦτον χωρὶς κανένα πάθος καὶ διαφορὰν. Αὐτὸς ἐνίκησε κατακράτος τὸ τυραννικὸν πάθος τῆς φιλαργυρίας, καὶ πλεονεξίας. Ποτέ του δὲν ἐκαλλωπίσθη μὲ φορέματα. Ὅταν ἐκαταφρονεῖτο ἀπὸ τινὰ ἀδελφόν, ὄχι μόνον δὲν ἐθυμῶνετο, ἀλλὰ ἀκόμι τὸ εἶχε διὰ μεγάλην του χαράν, καὶ εὐχαρίστα ἐκείνον ὁποῦ τὸν κατεφρόνησεν. Ἐτοιμος ἦτον νὰ ὑπομείνῃ θλίψιν καὶ κίνδυνον διὰ τὸν ἀδελφόν του. Πολλαῖς φοραῖς ἐδοκίμασεν ὀφθαλμοφανῶς ταῖς πονηρίαις τοῦ δαίμονος. Καὶ μίαν ἡμέραν μάλιστα ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ σατανᾶς, καὶ τοῦ λέγει· Κάμε ὑπόσχεσιν νὰ κάμῃς μίαν φοράν μόνον ἀμαρτίαν, καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ φέρω ταύτην τὴν ὥραν ὅποιαν θελήσῃς. Καὶ ἄλλοτε πάλιν εἰς δεκατέσσαρας νύκτας ἐφαίνετο πῶς ἐπάλευεν ὁ δαίμων μὲ αὐτόν. Καὶ ἄλλοτε τὸν ἐφοβέριζε μὲ μάχαιραν, καὶ τοῦ ἔλεγε· Μὴ προσκυῖς τὸν Χριστόν, ἂν θέλῃς νὰ μὴ σοῦ ἐγγίσω. Καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη εἰς τὸν δαίμονα· Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ προσκυῖ τὸν Χριστόν μου, διὰ νὰ λυπᾶσαι καὶ νὰ σκάζῃς ἐσὺ καταράται. Τοῦτος ἐπερίπατησεν Ἀποστολικῶς κοσμικὸς καὶ Καλόγηρος ἐκατὸν ἕξ χώρας, καὶ εἰς μερικὰς ἐπολεμήθη συνεργεία τοῦ σατανᾶ ἀπὸ γυναῖκες· ὁμως εἰς μερικὰς ἐπολεμήθη συνεργεία τοῦ Θεοῦ ὅσον ἐφυλάχθη καθαρὸς, ὥστε ὅπου μᾶτε εἰς τὸν ὕπνον του δὲν ἐδυνήθη ὁ ἐχθρὸς νὰ τὸν μολύνη.

Ἐγνώρισκα ἐγὼ εἰς τοῦτον τὸν μακάριον, ὅτι ἐδέχθη τροφήν ὑπὸ Θεοῦ Ἀγγέλου, καὶ μίαν φοράν εὐρισκόμενος αὐτὸς εἰς τὴν ἔρημον

μέσα και μὴν ἔχοντες τελείως τροφήν, εὐρέθησαν τρεῖς ἄρτοι εὐ-
 μόρφοι καὶ ζεστοὶ εἰς τὸ μηλωταριον του. Καὶ ἄλλην φοράν ἤκου-
 σε φωνὴν χωρὶς να φανῆ τινὰς, καὶ τοῦ ἔλεγε· Ἐνωρίζω πῶς εἶ-
 σαι ὑστερημένος ἀπὸ τροφήν, σῆκω λοιπὸν καὶ ὑπάγε εἰς τὸν δεῖνα,
 καὶ εἰπέ του να σοῦ δώκῃ σιτάρι καὶ λάδι. Πηγαίνοντας λοιπὸν
 εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τὴν ἔστειλε, λέγει του· Κάποιος μὲ ἔστειλεν εἰς
 τοῦ λόγου σου, να μὲ δώκῃς σιτάρι τριάντα μόδια, καὶ λάδι στα-
 μνία δώδεκα διὰ χρείαν τῶν ἀδελφῶν. Ἐκεῖνος δὲ ὡς ἤκουσεν
 εὐθύς τοῦ ἔδωκεν ὅσα ἐζήτησε. Τοῦτον ἐγνώρισα ἀκόμι ὁποῦ ἔλυ-
 πείτο, καὶ ἔκλαιεν ἐκείνους ὁποῦ εὐρίσκοντο εἰς ἀνάγκην περισσότε-
 ρον, παρὰ να ἦτον αὐτὸς ὁ ἴδιος. Τοῦτος καθὼς ἔμαθε διὰ ἓνα ἀ-
 δελφὸν πῶς ἐξέκεσεν εἰς ἀμαρτίαν, ἄρχησε μὲ δάκρυα τὴν προσευ-
 χὴν πρὸς τὸν Θεὸν δι' ἐκεῖνον τὸν ἀμαρτήσαντα, καὶ ὁ Κύριος ἀπο-
 δεχόμενος τούτου τὴν ἀγάπην, ἔδωκε σύνεσιν εἰς τὸν ξεπεσμένον καὶ
 ἐμετανόησε, καὶ ἐδιώρθωσε τὸν ἑαυτὸν του. Ἐλεγέ μοι τοῦτος ὁ μα-
 κήριος. Πολλαῖς φοραῖς (λέγει) παρεκάλεσα τὸν Κύριον, ὅτι να μὲ
 ἀξιῶσῃ να ἰδῶ βοήθειαν ἀπὸ ἀνθρώπου ἀδικον, καὶ μνησικάκον.

Εἶδαμεν ἀκόμι πολλοὺς Ἁγίους Πατέρας, καὶ ὀσιωτάτους Μονα-
 χούς εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον, ὁποῦ ἐτέλεσαν ἀπειρα σημεῖα, καὶ θαύ-
 ματα. Τοὺς ὁποίους, μὲ τὸ να εἶναι πλῆθος πολὺ, δὲν ἐσημεῖωσα τὰ
 ὀνόματά τους· ἀλλὰ μόνον ἔγραψα ὀλίγους, ἀντὶ τοὺς περισσοὺς ὁ-
 ποῦ εἶδαμεν. Ποῖος να περιγράψῃ ἐκείνους τοὺς θαυμασίους εἰς τὴν
 πολιτείαν, καὶ ἀπείρους τὸν ἀριθμὸν, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσιν εἰς τὴν
 ἀνωτέραν Θηβαΐδα κατὰ τὴν Σκήνην; Τῶν ὁποίων τὴν ζωὴν, καὶ ἀσ-
 κησιν ὁποῦ πολιτεύονται, να περιγράψῃ τινὰς, φαίνεται να διηγῆται
 πράγματα ἄπιστα, καὶ μάλιστα εἰς ἐκείνους ὁποῦ ζῶσι μὲ ἡμέλειαν.
 Ἀλλ' ἐκεῖνοι οἱ τρισμακάριοι, περισσότερον εἶναι να ὀνομάζονται ἄ-
 σαρκοι Ἄγγελοι, παρὰ μὲ κορμί ἀνθρώποι. Διὰ τοῦτο ἔχουν καὶ χά-
 ριν παρὰ Θεοῦ, καὶ ἕως τὴν σήμερον κάμνουν μεγάλα καὶ ἀπειρα
 θαύματα, ὥστε ὁποῦ καὶ νεκροὺς ἀνέστησαν, καὶ ἀνασῶσι μέχρι τὴν
 σήμερον οἱ τρισὸλθιοι. Καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς περιπατοῦσιν ἐπάνω
 εἰς τὰ νερά, ὡσάν να περιπατοῦν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καθὼς καὶ ὁ Ἀ-
 πόστολος Πέτρος. Καὶ ὅσα ὁ Κύριος ἐνήργησε διὰ μέσου τῶν Ἀπο-
 στόλων, καὶ τώρα ἐνεργεῖ διὰ μέσου τούτων τῶν Ἁγίων Πατέρων. Μὰ
 ἐπειδὴ διὰ τὸν φόβον τῶν κλεπτῶν ὁποῦ ἐκύκλωσαν ὅλοι τὰ μέρη τῆς
 ἐν Λυκῶ, δὲν ἐδυνήθημεν να ὑπάγωμεν παρέκει, να ἰδοῦμεν καὶ ἐ-
 κείνους τοὺς ἄλλους Ἀσκητὰς, ὁποῦ ἀγωνίζονται ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρη-
 μον, μάλιστα καὶ εἰς ὅσα μέρη ἐπήγαμεν, καὶ εἶδαμεν ἐκείνους τοὺς
 Ἀσκητὰς ὁποῦ ἀναφέραμεν, ἐπεράσαμεν μεγάλους, καὶ κινδύνους
 φοβεροὺς, ὥστε ὁποῦ ἑπτὰ φοραῖς μᾶς ἔτυχε κίνδυνος θανάτου πικροῦ.
 Πρῶτος κίνδυνος ἦτον ἀπὸ πείναν, καὶ δίψαν. Διότι πέντε νυχθῆ-
 μερα ἐπεριπατούσαμεν μέσα εἰς τὴν ἔρημον χωρὶς ψωμί καὶ νερόν,

ὄθεν ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνωμεν. Δεύτερος κίνδυνος ἦτον, ὅταν ἐπέσαμεν εἰς τότους ὑγρῆς καὶ βλατῶδεις, καὶ ἐμείναμεν ξυπόλυτοι ὑποκάτω ὑπὲρ τῆν λάσπην ἦτον καλάμια κοπτερά, καὶ κατεπλήγωσαν καὶ ἐτρύπησαν τὰ πόδιά μας μὲ πόνους Θανυτεροῦς. Τρίτος κίνδυνος ἦτον, ὅταν μᾶς περιεκύκλωσαν ἕξαφνα μέσα εἰς τὸν κάμπου τῆς ἐρήμου νερά ἀπὸ κάθε μέρος, καὶ ἔγινε μία Θάλασσα, καὶ ἐπερικατοῦσαμεν ἔχοντες ἕως τὴν ζώνην τὸ νερόν. Τότε ἐδοῶμεν μὲ πικρά δάκρυα τὰ ῥήτᾶ τῷ Προφήτῳ Δαυίδ· « Σῶσον ἡμᾶς Κύριε, ὅτι εἰσήλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς ἡμῶν. » Τέταρτος κίνδυνος παρόμοιος καὶ χειρότερος, ἐπειδὴ πάλιν ἐκεῖ εἰς τὸν κάμπου ἐπλημμύρησε καὶ ἐξεχύθη ὁ Νεῖλος, καὶ εἵμασθεν τρεῖς ἡμέρας περιπατοῦντες μέσα εἰς τὰ ὕδατα, καὶ ὀρμήματα τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς κατεδάσῃ ἡ ὀρμὴ τοῦ νεροῦ εἰς τὸ στόμα τοῦ Νεῖλου, νὰ μᾶς ἀπωλέσῃ εἰς τὸ πέλαγος. Καὶ ἐκεῖ ἐφάνηκαν ἀρμόδια τὰ λόγια τοῦ Δαυίδ· « Μὴ καταποντισάτω ἡμᾶς καταγιγίς ὕδατος, μηδὲ καταπιέτω ἡμᾶς βυθός. » Πέμπτος κίνδυνος ἦτον, ὅπῃ ἐπέσαμεν εἰς τοὺς ληστὰς καὶ φονεῖς εἰς τὴν παραθαλασσίαν ἄκραν. Οἱ ὅποιοι μᾶς ἐκυνήγησαν μὲ μέγαν θυμὸν παράνω ἀπὸ δέκα μίλια, ὅσον ὅπου ἐξέλιπεν ἡ πνοή μας ἀπὸ κόπον καὶ φόβον. Ἐκτος κίνδυνος ἦτον, ὅταν ἐπλέαμεν εἰς τὸν Νεῖλον, καὶ ἔλειψεν ὀλίγον νὰ καταποντισθοῦμεν ἀπὸ μεγάλην καὶ φοβεράν ταραχήν. Ἑβδομος κίνδυνος ἦτον, ὅταν ἐπλέαμεν εἰς τὴν Μαρεώτιδα λίμνην, καὶ μᾶς ἐξώρισεν ὁ καιρὸς εἰς ἕνα ἐρημονηῆσι. Εἰς τὸ ὅποιον ἐστάθημεν τρία ἡμερονύκτια χωρὶς σκίπην, καὶ μᾶς ἐβασάνιζαν τὸ κρῦον καὶ ἡ βροχή, καιρὸς τῶν Ἁγίων Θεοφανείων. Ὁγδοος κίνδυνος, εἶναι ἡ διττήσις του περιττῆ, ὅμως εἶναι ὠφίλιμος. Αὐτὸς ἐστάθη τότε ὅταν ἀπερνούσαμεν ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς τὰ μέρη τῆς Νητρίας, εἰς τὸν ὅποιον τόπον ἦτον ἕνα μέγαν βαθούλωμα γεμάτον νερόν, εἰς τὸ ὅποιον ἐκατοικοῦσαν πολλοὶ κροκοδείλοι. Ἡμεῖς δὲ μὴν ἠξεύρωντας ἐμείναμεν ἐκεῖ κοντά. Εἶδαμεν ὅμως ἐκεῖ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ νεροῦ τρεῖς μέγλους κροκοδείλους, καὶ νομίζοντες πῶς εἶναι ψόφιοι, ὑπήγαμεν κοντά νὰ τοὺς ἰδοῦμεν. Ἐκαῖνοι δὲ καθὼς ἐπλησιάσαμεν, ἐπήδησαν ἕξαφνα ἐπάνω μας. Καὶ ἡμεῖς βλέποντες τέτοιαν θανάσιμον ὀρμήν, ἐφωνάσαμεν μεγάλη φωνή· Χριστέ βοήθει ἡμῖν. Τότε ἐκεῖνα τὰ θῆρια, ὡσάν νὰ τὰ ἐδίωχεν Ἄγγελος Κυρίου, ἐγύρισαν ὀπίσω, καὶ μὲ βίαν μεγάλην ἐβυθίσθησαν εἰς τὰ ὕδατα. Ἡμεῖς δὲ μὲ φόβον καὶ τρόμον καὶ ἀμετρον κόπον ἐφθάσαμεν εἰς Νητρίαν, λέγοντες καὶ ἡμεῖς τὰ ῥήτᾶ ἐκεῖνα τοῦ Ἰώβ· « Ἐπτάκις ἐξ ἀναγκῶν ἐξελίεται σε, ἐν δὲ τῷ ὀγδόῳ » οὐ μὴ ἄψητῆ σε καχόν. Χάρις καὶ δόξα λοιπὸν τῷ Κυρίῳ, ὅπου μᾶς ἐγλύτωσεν ἀπὸ τούτους κινδύνους, καὶ μᾶς ἐφάνέρωσε μεγάλα καὶ θαυμαστά εἰς τοὺς Ἁγίους τοῦ καὶ Ἁγίας, ὅπου εἶδαμεν καὶ ἠκούσαμεν.

Βέβαια, πιστότατε δούλε τοῦ ἀληθινοῦ Χριστοῦ, τιμιώτατε Λαῦσε, ἐκ Θεοῦ παρακινήθεις, καὶ πεφωτισμένοι ὄντας, παρεκίνησας καὶ ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς νὰ γίνωμεν αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι ἐκείνων, ὁποῦ γραπτῶς παρεδώκαμεν εἰς αἴδιον μνήμην. Μὲ τοῦτο, θαυμάσιε, ἔγιγες προξενος μεγάλης ὠφελείας, καὶ τῆς ἐδικῆς σου φιλοθέου ψυχῆς, ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, καὶ εἰς ὄλους ἐκείνους ὁποῦ ἤθελε τύχη τὸ ἱερόν τοῦτο Βιβλίον. Ποῖος τάχα, ἄς εἶναι καὶ ὁ πλέον ἀμελής, νὰ ἀκούσῃ τοιαῦτα θαυμαστά καὶ φοβερά κατορθώματα ἐκείνων τῶν Ὀσίων καὶ Ἀγίων Πατέρων, ὁποῦ ἀγωνίσθησαν εἰς τόσους χρόνους μέσα εἰς ἐκείνην τὴν βαθυτάτην ἔρημον, τὴν ἀπαρηγόρητον, πολεμοῦντες μὲ τὴν ἰδίαν σάρκα, καὶ μὲ τὰ στρατεύματα τῶν δαιμόνων, καὶ δὲν θέλει κατανυχθῆ, καὶ δὲν θέλει θαυμάσει; Ἀνίσως καὶ δὲν γένη μιμητῆς, καὶ δὲν θέλει ταπεινωθῆ διὰ τὴν ἀσθένειάν του. Λοιπὸν τὸ ἔργον σου θεῶ-ρεστον, καὶ ὁ μισθός σε πολὺς. Ἐπικαλοῦ ἐκείνων τῶν Ὀσίων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν τὰς εὐχὰς, διὰ νὰ σὲ φυλάττουν ἄχρι τέλους, καθὼς σὲ ἐγνωρίσα ἀπὸ τὴν ὑπατείαν τοῦ Τατιανοῦ, μέχρι τῆς σήμερον. Καὶ μάλιστα ἐχρημάτισες πρεσβύτερος εὐσεβεστάτου κοιτῶνος. Καλῶς ἐστοχάσθης, ὅτι ὁ καιρός τῆς ζωῆς μας, ὁποῦ ἔχομεν νὰ περάσωμεν, εἶναι πολλὰ ὀλιγώτερος ἀπὸ ἐκείνον ὁποῦ ἐπεράσαμεν. Διὰ τοῦτο μῆτε πλοῦτος, μῆτε δόξα σὲ κατέπληξεν, ἀλλὰ μάλιστα εἰς οὐδὲν τὰ ἐλογίασες, διὰ τὸν πάντων Βασιλέα καὶ Θεόν, Ἰησοῦν Χριστόν. Ὡ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Περὶ τῆς Παρθένου ὁποῦ ἐξέπεσε, καὶ πάλιν μετενόησε.

Μία Παρθένος ἀσκήτευεν ἡσυχάζουσα μὲ δύο Παρθένους ἀσκή-τριας, μὲ ταῖς ὁποίαις ἐπέρασεν εἰς τὴν ἀσκησιν χρόνους ἑννέα. Συνέβη ὁμως ἐκ συνεργείας τοῦ σατανᾶ νὰ διαφθαρῆ ἀπὸ ἕνα Ψάλτην, μὲ τὸν ἵποῖον ἔκαμε καὶ παιδίον. Διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν εἰς τὸσον μῖσος ἦλθε τῆς ἀμαρτίας, καὶ εἰς τοιαῦτα μέτρα ἦλθε τῆς με-τανοίας, ὥτε ὁποῦ ἐδόθη μετὰ πάσης προθυμίας εἰς τὴν ἐγκράτειαν, καὶ πόσαν κακοπάθειαν. Ἐπήγαιεν ἐπὶ ταῦτο εἰς τὰ νοσοκομεῖα, καὶ πτωχοτροφεία, καὶ ὑπηρετοῦσεν ἀσθενεῖς, μισαροὺς, καὶ λωδούς, εἰς ὅλον τὸν καιρὸν ὁποῦ ἔζησε χρόνους τριάντα μετὰ τὸν ξεπεσμόν. Καὶ τὸσον εὐηρέστησεν ἡ μακαρία εἰς τὸν Θεόν, ὥστε ὁποῦ τὸ ἐφά-νέρωσεν ὁ Θεὸς εἰς ἕνα μέγαν καὶ ἀγιώτατον Γέροντα, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπε ταῦτα. Περισσότερον εὐαρέστησέ με αὐτὴ ἢ γυνὴ ἀφ' οὗ ἐμετανόησε, παρὰ ὅποταν ἦτον Παρθένος. Ταῦτα ἔγραψα, διὰ νὰ γνω-ρίσωμεν τὴν ἀκρίθειαν, καὶ δύναμιν τῆς μετανοίας, ἡ ὁποία φέρει τὸν ἄνθρωπον, ὅχι μόνον εἰς τὴν πρώτην κατάψασιν, ἀλλὰ ὅταν εἶναι ἀπὸ μέσης καρδίας, ἀνεβάζει τὸν μετανοῦντα καὶ εἰς ὑψηλότερον βαθμόν.

Τῷ Συντελεστῇ τῶν καλῶν Θεῷ Χάρις.

Π Ι Ν Α Ε

Προσίμιον τῆς Ζωῆς τῶν Ὁσίων Πατέρων, ὅπου περιέχονται εἰς τὸ ΛΑΥΣΑΓ'ΚΟΝ. Σελ.	40	Περὶ τοῦ Ὁυάλη ὅπου ἐξέπεσε. Σελ.	64
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἰσιδώρου τοῦ Ξενοδόχου.		Περὶ τοῦ Ἡρώου.	65
Περὶ τῆς Παρθένου Ποταμιαίνης.	19	Περὶ τοῦ Πτολεμαίου ὅπου ἐξέπεσε.	66
Περὶ τοῦ Διδύμου.	22	Περὶ τῆς Παρθένου ὅπου ἐξέπεσε.	—
Βίος Ἀλεξάνδρου.	23	Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἡλία.	67
Περὶ τῆς Φιλαργύρου Παρθένου.	—	Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Δωροθέου.	68
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀρσασίου, καὶ τῆς συνουσίας του.	24	Περὶ τῆς Παρθένου Πικμοῦν.	69
Περὶ τῆς Ἀββᾶ Ἀμμοῦν, καὶ τῆς συζύγου του.	26	Περὶ τοῦ Μεγάλου Παχωμίου.	—
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ὄρ.	27	Περὶ τῆς Παρθένου ὅπου ἐκκμήνετο διὰ τὸν Χριστὸν Σαλή καὶ Τρελλή.	73
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Παμβώ.	30	Ἀπὸ τὸν Βίον τοῦ Ἀββᾶ Ἰωάννου τοῦ ἐν Λυκῷ.	75
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Πίωρ.	31	Περὶ τῆς Ποιμενίτης.	80
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀμμωνίου, καὶ περὶ τῶν ἀδελφῶν σὺν ταῖς ἀδελφαῖς αὐτοῦ.	33	Βίος τοῦ Ἀββᾶ Ἀμμωνᾶ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.	—
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Βενιαμίν.	—	Βίος τοῦ Ἀββᾶ Βῆ.	84
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀπολλωνίου τοῦ ἀπὸ πραγματευτῶν.	34	Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Θεωνᾶ.	—
Περὶ τῶν Ἀββᾶδων Παΐσιου καὶ Ἡσαίου.	35	Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἡλία.	82
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Μακαρίου τοῦ Νεωτέρου.	36	Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Κόπρι.	83
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ναθαναήλ.	37	Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Σύρου, καὶ Ἡσαίου, καὶ Παύλου.	85
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Μακαρίου τοῦ Ἀλεξανδρέως.	38	Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἑλληνοῦ.	86
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Μάρκου.	39	Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀπελλῆ.	89
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Γαυλου, καὶ τῆς Παρθένου ὅπου ἔκαμνεν εὐχὰς ἐπτακοσίας.	40	Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἰωάννου.	—
Περὶ Κρονίου τοῦ Πρεσβυτέρου.	49	Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Παφουτίου.	91
Περὶ Εὐλογίου, καὶ τοῦ Δελωβημένου.	50	Περὶ τοῦ Πρωτοκομήτου.	92
Διὰ τὴν ὄπτασιαν ὅπου εἶδεν ὁ μέγας Ἀντώνιος.	51	Περὶ τοῦ Ἐμπορίου.	94
Περὶ τοῦ Παύλου τοῦ Ἀπλοῦ.	55	Περὶ τοῦ Ἀπολλωνίου, καὶ Φιλήμονος, καὶ ἄλλων ὅπου ἐμαρτύρησαν ὁμοῦ.	95
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Πάχωνος.	56	Περὶ τοῦ Δισκόρου.	97
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Στεφάνου.	66	Περὶ τῆς Θεωρίας τῶν Πατέρων τῆς Νητριάς.	98
	62	Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀμμωνίου.	99
		Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἰσιδώρου.	—
		Περὶ τοῦ Ἰερωτάτου Γερόντος Ἀμμωνᾶ.	100
		Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἰωάννου.	—
		Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Πιτυριώνος.	—

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Εὐλογίου. Σελ.	101	Περὶ τοῦ Πρεσβυτέρου Φιλορώ-	
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Σεραπίωνος.	102	μου. Σελ.	120
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ποσειδωνίου.	—	Περὶ τοῦ Σεβηριανῶς καὶ τῆς	
Περὶ Ἱερωνύμου, καὶ Παύλας, Ὁξυπερτίου, Πέτρου, καὶ Συ- μεῶν.	103	Συζύγου αὐτοῦ	122
Περὶ τοῦ Θαυμασίου Εὐαγγερίου Διακόνου.	104	Περὶ Ἐλεήμονος Μοναχοῦ.	—
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Πίωρ.	108	Περὶ τῆς Ὀσίας Μελάνης τῆς Νεωτέρας.	124
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Μωϋσέως τοῦ Λίβου.	—	Περὶ Ἀλδίνας, καὶ περὶ Ὀππιανῶ.	125
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Χρονίου.	409	Περὶ Παμμαχίου, καὶ Μακαρίου, Κωνσταντίου, καὶ Παύλας.	126
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἰακώβου, καὶ Παφνουτίου, καὶ Χαιρήμονος, καὶ τοῦ παραχωθέντος Ἀδελ- φῶ, καὶ τοῦ ἀποθανόντος ἀπὸ δίψαν.	—	Περὶ Εὐστοχίας, καὶ Βενερίας, καὶ Θεοδώρας, Οὐσίας, καὶ Ἀδολίας.	—
Περὶ τοῦ Ἁγίου Σολομῶνος.	113	Περὶ Βασιανίλας, Φωτεινῆς, Ἀ- σέλας, καὶ Ἀδίτας.	127
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Δωροθέου.	—	Περὶ τῆς Μακαρίας Μάγνας.	—
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Διοκλῆ.	—	Περὶ τῆς Παρθένου, ὅπως ἐδέχθη τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον.	128
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Καπίτωνος.	114	Περὶ τῆς Ὀσίας Ταλίδας.	129
Περὶ ἐκείνου ὁποῦ ἐπεριπαίζετο.	—	Περὶ τῆς Ὀσίας Ταῶρ.	130
Περὶ τοῦ Ὀσίου Ἐφραίμ.	—	Περὶ τῆς Θυγατρὸς τῆ Ἱερέως.	131
Περὶ τῶν Ἀββᾶ Ἰουλιανῶ.	115	Περὶ τῆς Ὀσίας Ὀλυμπιάδος.	134
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἰννοκεντίου.	—	Περὶ τῆς Ὀσίας Κανδίδας.	135
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀδολίου.	117	Περὶ τῆς Ὀσίας Γέλασίας.	136
Περὶ Ἀβραμίου τινός.	—	Περὶ Ἰουλιανῆς.	—
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἐλπιδίου.	—	Περὶ ἄλλης εὐγενεστάτης Παρ- θένου.	137
Περὶ τῶν Ἀββᾶδων Αἰνεσίς καὶ Εὐσταθίου.	118	Περὶ Μαγνηντίς, καὶ τῆς Γυναί- κὸς τοῦ Συγκλητικῶ.	138
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Σισινίου.	—	Περὶ τοῦ Ἀδελφοῦ ἀπὸ ἐστάθη μὲ λόγους ἀπὸ νεότητος ἕως τὴν σήμερον.	139
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Γαδδανᾶ.	119	Περὶ τῆς Παρθένου ὁποῦ ἐξέπε- σε, καὶ πάλιν μετενόησε.	142
Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἠλία.	—		
Περὶ Σαββατίου τινός.	120		

